

1984 m. gegužės 19 d. Međugorje kunigas Slavko Barbaric pakrikštijo Julijaną Ebert.

(J) Julijana prie savo namų Juodojoje miškoje – 2014 m.

Julianos Ebert dienoraštis

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Paaškinimas

Remiantis Tikėjimo doktrinos kongregacijos dekretu, priimtae popiežiaus Pauliaus VI (1966 m. spalio 14 d.), kanonų teisės 1399 ir 2318 straipsniai buvo panaikinti.

Tikintieji gali skaityti ir platinti religinius raštus net ir be aiškaus Bažnyčios leidimo spausdinti, laikydamiesi bendrųjų krikščioniškosios moralės principų.

Komentaras:

Šventasis Viešpats ir Dievas yra gyvasis Dievas ir Šventojoje Ostijoje. Šventasis Dievas yra prisistatęs net mažiausiose dalelėse (tai matyti Rodalbeno Šventajame ženkle: mažas raudonas taškelis, matomas kairėje apačioje prie Kraujo ženklo).

Todėl dalijant Komuniją būtina naudoti pateną.

**Pagal Visagalio Šventosios Trejybės Dievo,
† Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, aš, Julijana
Ebert,
parašiau šį dienoraštį.**

(Nemokamai)

Čia galite nemokamai atsisiųsti dienoraštį, visas maldas, stebuklus ir kompaktinius diskus:

**www.gnadenvolle-
gebete.de www.vater-
unser.net**

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – JAV

Parengta spausdinimui: 2026 m. kovo mėn. **Autorius:** Visagalis Šventasis Trejybės Dievas, Julijana Ebert Perrašyta iš originalaus dienoraščio: Bernhard Kopenhagen Rašybos klaidų patikrinimas: brolis Kristuje Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot (tuometinis adresas)

1991 m. balandis:

Maždaug septynerius metus delsiau užrašyti tai, ką patyriau nuo savo krikšto dienos, 1984 m. gegužės 19 d., patyriau. Turėjau regėjimų, o dabar girdžiu balsus – Viešpaties Jėzaus Kristaus balsą, angelų balsus arba nešvaraus dvasios balsą – ir jaučiu velnio puolimus.

Todėl vis delsiu, nes nežinojau, ar tai iš viso būtų naudinga. Yra tiek daug panašių dalykų – kasetės, knygos šia tema. Be to, anksčiau maniau, kad kiekvienas katalikas girdi šį balsą ir jaučia tą gilų ramybės jausmą susivienijęs su Viešpačiu Jėzumi Kristumi per

Šv. Komunijoje. Aš nežinojau, kad tai yra ypatinga charizma ir Dievo malonė. Kita mano dvejonės priežastis buvo prasti vokiečių kalbos įgūdžiai. O svarbiausia – maniau, kad žmonės, kurie nemeldžiasi, nepasnikauja, neatlieka atgailos ir negyvena pagal Dešimt Dievo įsakymų, vis tiek negali tikėti Dievu, išskyrus tuos, kuriems Dievas suteikia tikėjimo malonę. Ir aš gavau šią didžią malonę ne todėl, kad buvau gera, bet todėl, kad buvau nusidėjėlė. Gailestingas Dievas suteikia malonę kam nori, kada nori, kur nori ir kiek nori. Juk Jis pažįsta mano sielą geriau nei visi kardinolai, vyskupai ir kunigai visoje žemėje.

Aš supratau, kad Trejybės Dievas yra mano geriausias Tėvas, o Švenčiausioji Mergelė yra mano geriausia Motina, kad svarbiausia yra „tikroji meilė“, kurios niekas, išskyrus Jus, negali duoti. Juk yra ir pseudo (netikra) meilė, kuri savo piktumą maskuoja dorybės kauke.

Visą savo gyvenimą ieškojau to, kuris ne tik mylėtų mane, bet ir kurį aš mylėčiau. Po ilgų paieškų aš tai radau. Tačiau aš radau ne

„kažką“, o tikrąjį gyvąjį Dievą, su kuriuo keletą kartų per dieną dvasiškai susivieniju ir kurį kartą per dieną priimu Šventojoje Komunijoje.

Ypač susivieniju su Juo Švenčiausiame Sakramente, priimdama Šventąją Ostiją, kur Jis yra tikrasis Dievas ir tikrasis žmogus iš kūno ir kraujo.

Per dangiškąją Motiną Mariją, kuri Medžugorėje vadina save Taikos Karaliene, man buvo leista žengti pirmąjį žingsnį Dievo link.

Prieš krikštą buvau akla ir kurčia. Tuomet dar nepažinojau tikrosios taikos. Mane nuolat apimdavo vidinis nerimas, o daugybę naktų negalėjau užmigti. Dabar esu tikrosios taikos, kurią gali suteikti tik Trejybės Dievas, o ne kitas žmogus šioje žemėje, liudytoja.

Todėl, kai susivieniju su Juo Šventojoje Komunijoje, visada noriu pasakyti: „Tu esi mano Taikos Karalius.“ Ne mes, žmonės, kuriame taiką, bet turime prašyti Dievo taikos ir priimti Jį kaip Dievo dovaną ir Dievo malonę.

1991 m. balandžio 24 d.

Aš meldžiausi koplyčioje nuo 12.05 iki 12.40 val. Turiu pasakyti, kad man nepatinka koplyčios išorinis vaizdas. Priešais koplyčią pastatytos bjaurios skulptūros, o pačioje koplyčioje tabernakulis atrodo kaip duonkepė. Taigi ji įrengta labai moderniai. Iš pradžių, būdama koplyčioje ir melddamasi, dažnai verkdavau, nes tai laikiau Dievo įžeidimu. Vis dėlto mane vis traukė ten melstis, nes jaučiau, kad gyvasis Dievas yra čia, šioje koplyčioje.

Ir vis dėlto tiek daug žmonių – gydytojų, slaugytojų ir pacientų – kasdien praeina pro šią koplyčią, negerbdami mūsų Viešpaties.

Kaip ir kiekvieną dieną per pietų pertrauką, buvau giliai pasinėrusi į maldą su Gelbėtoju. Pirmą kartą išgirdau: „Aš esu tavo sielos vadovas“.

Aš šiek tiek išsigandau, nors iš tikrųjų buvau labiau nustebęs nei išsigandęs. Po kurio laiko tai pasikartojė.

Tada paklausiau Gelbėtojo, ką turėčiau daryti pirmiausia, jei Jis yra mano sielos vadovas.

Gelbėtojas man pasakė: „Pirmiausia turi atsiduoti man.“

Mano pirmoji mintis buvo: vėl toks žodis, kurį man sunku suprasti.

Nors žodį „pašvęsti“ jau buvau girdėjęs, jo vidinės prasmės dar nežinojau. Pasakiau Jėzui, kad juk jau viską jam atidaviau – savo širdį, gyvenimą, sielą, kūną. Bet Gelbėtojas man pasakė: „Aš noriu tavo ateities.“

Ir aš atsakiau, kad Jis gali gauti ir ją.

Tada paklausiau Jėzaus, ar turėčiau tai pasakyti kunigams, ir tuo metu galvojau apie kleboną Dochatą, tėvą Joną, kleboną Vogtą ir tėvą Gebhardą Heyderį, kurie šiuo metu yra mano dvasiniai vadovai. Gelbėtojas pasakė: „Taip.“

Visą dieną buvau laimingas kaip niekada gyvenime. Gelbėtojas man suteikė tiek daug malonių, kad jų neįmanoma apibūdinti žodžiais, ir už kurias aš niekada negalėsiu pakankamai padėkoti.

Buvo tiesiog neapsakoma jausti tą vidinę džiaugsmą. Aš tiesiog buvau kitas žmogus.

Vakare nuėjau į Šv. Rokaus koplyčią Mingolsheime. Ten išpažinau nuodėmes.

Nors kunigas sakė, kad tai nėra nuodėmės, aš norėjau būti visiškai tyra. Po Šventosios Komunijos gavau dar daugiau malonių. Beveik nebegalėjau to išverti. Mano širdis degė meile. Išėjusi iš koplyčios, verkiau iš džiaugsmo dėl malonių, kurias man buvo leista gauti. Ten sutikau savo drauges iš maldos grupės – Hilde ir Hedwig, kurioms papasakoju apie savo patirtį. Jos džiaugėsi kartu su manimi. Grįždama namo sutikau aklą juodaodį, kurį vedė moteris. Aklijam vyrui padovanojau rožinį, o moteriai – pašventintą Švenčiausiosios Mergelės atvaizdą ir paprašiau Gelbėtojo, kad ir šiems žmonėms suteiktų malonių, kurias man buvo leista gauti. Aklas vyras labai džiaugėsi, o aš tada nuvažiauvau namo. Namuose negalėjau nieko valgyti, nes buvo atėję svečiai. Kartu pasimeldėme vieną rožinio dešimtuką, kurį tada padovanojau Švenčiausiajai Mergelei. Naktį, maždaug 23.30 val., iš karto atsirado pagunda. Aš gulėjau lovoje ir staiga pajutau, kaip kažkas užsoko ant manęs ir mane purtė. Aš tik pasakiau „Jėzau“, ir viskas dingo. Tada toliau miegojau.

1991 m. balandžio 25 d. – ketvirtadienis

Vakare Rote, bažnyčioje prieš Šv. Mišias, meldžiausi skausmingą rožinį. Po Šv. Komunijos susivienijau su Jėzumi. Jėzus man pasakė: „Tylėk.“ Po kelių tylos minučių paklausiau Gelbėtojo, ką turėčiau daryti, juk aš jam atidaviau savo valią. Gavau Gelbėtojo atsakymą: „Tu visada turi man likti ištikima.“ Tada vėl įsivyravo tylą, kol išgirdau: „Tu neturi išeiti be manęs.“ Apsvarstiau, ką Gelbėtojas norėjo pasakyti, ir mintyse pagalvojau, kad prieš išeidama turiu dvasiškai susivienyti su Gelbėtoju. Tačiau nusprendžiau apie tai paklausti išpažinties tėvo. Namuose, po Šv. Mišių man paskambino tėvas Johannes Ordinski. Jis mane palaimino telefonu. Po kelių minučių vyras vėl padavė man telefono ragelį. Šįkart ragelyje buvo tėvas Gebhard Heyder iš Regensburgo. Susitarėme, kad kitą sekmadienį 11 val. aš jį aplankysiu. Jis taip pat mane palaimino telefonu. Šis palaiminimas skyrėsi nuo tėvo Johanno palaiminimo. Tėvo Gebhardo Heyderio palaiminimo metu pajutau tiek daug meilės ir jėgos, kad iškart po šio pokalbio už jį sukalbėjau tris „Tėve mūsų“.

Nuo savo krikšto aš kalbu su pacientais – ne su visais, o tik su tais, kuriuos man rekomenduoja Šventosios Dvasios vedimas. Taip buvo ir šiandien, kai viena pacientė man papasakojo, kad jau tris dienas jaučia skausmą skruostuose, kuris nepraeina. Aš spontaniškai atsakiau: „Mažai tikintieji turi ilgiau kentėti.“ (Tai žodžiai, kuriuos man davė Šventoji Dvasia.) Ji nusišypsojo ir pasakė, kad tai gerai.

1991 m. balandžio 26 d. – penktadienis

Darbo vietoje vienas pacientas, kuriam dariau rentgeno nuotrauką, man skundėsi. Prieš 14 dienų jam buvo atlikta operacija, bet ji nepadėjo, ir dabar jį vėl reikės operuoti. Iš pradžių pagalvojau: „Nieko nesakysiu.“ Bet kai baigėme daryti nuotrauką, staiga jo paklausiau: „Ar dabar jūs daugiau ar mažiau meldžiatės?“ Jis su pasididžiavimu atsakė, kad yra laisvas žmogus, netiki Dievu ir kad Dievo nėra.

Aš atsakiau: „Jei tikite, kad turite smegenis, tai tikite ir tuo, kad Dievas yra.“ Jis su džiaugsmu atsakė: „Tai puiku, to dar nebuvau girdėjęs.“ Vakare Rote, bažnyčioje prieš Šventąją Komuniją, pamačiau seserį (vienuolę).

Man iš visos širdies buvo sunku eiti priimti Komuniją pas vienuolę, todėl paklausiau Jėzaus: „Aš atidaviau Tau savo valią.“ Jėzus pasakė: „Eik pas kunigą.“ O sesuo praėjo pro mane, nepasiūliusi man priimti Kristaus Kūno.

Aš priėmiau Šv. Kristaus Kūną iš kunigo.

1991 m. balandžio 27 d. – šeštadienis

Tą rytą man buvo labai sunku atsikelti. Tačiau turėjau didelę valią dalyvauti Šv. Mišiose. Waghäuselio piligrimų bažnyčioje jos prasidėjo 7.15 val. Jau pakeliui į Waghäuselį ir prieš Šv. Mišias bažnyčioje meldžiausi už kunigą, kuris aukos šias Mišias. Mišias aukojo vyresnio amžiaus kunigas, tėvas Alanus, ir aš pajutau bei pamačiau, kad tėvui Alanui buvo sunku aukoti Mišias. Jo susikaupimas buvo sutrikdytas. Prieš transsubstanciaciją turėjau regėjimą. Pamačiau tėvą Alaną stovintį prie altoriaus tamsoje ir aukojantį Mišias. Buvau labai nustebusi ir mažiau, ką tai galėtų reikšti. Dalijant Šventąją Komuniją pajutau jo nenorą man ją duoti klūpint. Kadangi bažnyčioje nėra komunijos suoliuko, turėjau klūpėti ant grindų. Šventąją Komuniją galiu priimti tik klūpėdama, nes jaučiu didelę pagarbą Trejybės Dievui.

Jis dvejojo ir laikė Šventąją Ostiją maždaug dešimties centimetrų atstumu nuo mano burnos. Aš atvėriau burną, ir Šventoji Ostija iš to atstumo savaime įskriejo man į burną. Tai ne pirmas kartas, kai man tai nutiko – ir pas kitus kunigus Šventasis Kristaus Kūnas pats savaime atkeliaudavo pas mane.

Apie 10.30 val. nuvykau į Špejerio karmelitų vienuolyną. Ten norėjau pasiimti žvakės, ant kurių pavaizduotas Rodalbeno Brangiojo Kraujo ženklas.

Po to aplankiau prelato Bruno Tiebesą, gyvenantį Špejeryje, Engelgasse 4, senelių namuose. Buvo apie vidurdienį, ir kadangi turėjau jo laukti, koplyčioje už jį pasimeldžiau rožinį. Maždaug prieš metus susipažinau su prelatu Tiebesu Mingolsheime, Šv. Rochuso koplyčioje. Kartu su tėvu Zeitleriu iš Šv.

Augustino, mes tuomet kalbėjomės apie Rodalbeną, taip pat apie Rodalbeno kraujo stebuklą.

Prelatas Tiebes tuomet tuo netikėjo ir aiškiai pasisakė prieš tai.

Per šiuos metus aš meldžiausi už jį ir prašiau Jėzaus, kad jis nemirtų, kol nebus apšviestas apie Rodalbeno įvykius. Prelatas Bruno Tiebes mane iš karto atpažino, kai atvykau. Aš padovanojau jam puokštę raudonų rožių ir žvakę su

Rodalbeno Brangiojo Kraujo ženklu, taip pat tėvo Gebhardo Heyderio knygą apie Rodalbeno įvykius. Jis labai tuo džiaugėsi ir paprašė manęs perduoti tėvui Gebhardui Heyderiui linkėjimus bei pasakyti, kad jis gerai susipažino su Rodalbeno įvykiais. Jis taip pat nebeprieštaravo tam taip ryžtingai, kaip prieš metus. Prieš šį vizitą buvau Špejerio turguje ir nežinojau, kokias gėles turėčiau nupirkti prelato. Paklausiau Gelbėtojo, ir jis man atsakė: „Ką davėi kunigui, tą davėi man.“ Todėl nusprendžiau nupirkti puokštę raudonų rožių.

Tiesiog gražu kiekviename kunige matyti Jėzų.

1991 m. balandžio 28 d. — sekmadienis

Šiandien dalyvavau Šv. Mišiose Regensburgo karmelitų vienuolyne. Ten taip pat praleidau apie keturias su puse valandos su tėvu Gebhardu Heyderiu. Dėkoju Dievui, kad turime tokius tėvus. Pokalbio metu uždaviau jam daugiau nei 20 klausimų, į kuriuos jis atsakė ramiai, tyliai ir su meile. Tai buvo tarsi būčiau tą laiką praleidęs su Jėzumi. Jam 86 metai, jis, atsižvelgiant į tokį garbingą amžių, labai gerai girdi, o savo atsakymuose yra labai tikslus. Toks tėvo Gebhardo ištikimybė Dievui turėtų būti pavyzdys daugeliui kunigų. Po mūsų pokalbio jis man pašventino žvakes, paveikslus ir vandenį. Per jį gavau daug malonių, ir man buvo sunku su juo atsisveikinti. Aš jam padovanojau pinigų, kuriuos mūsų maldos grupėje surinkome jam, kad būtų išleista nauja knyga apie Rodalbeną. Tėvas Gebhardas Heyderis buvo 1952 m. Rodalbene įvykusio Kraujo stebuklo liudytojas. Kiekvieną kartą, kai man buvo leista gauti didelių malonių, po to dar stipriau jaučiau velnio puolimus. Taip buvo ir grįžtant namo iš Regensburgo į Šv. Leoną-Rotą. Kol mano vyras vairavo automobilį, pastebėjau, kaip jis keičiasi – jam pasidarė bloga. Tačiau savo sieloje jaučiau nešvaraus dvasios artumą. Mano vyro veidas paraudo, ir jam pasidarė bloga. Paprašiau jo sustoti greitkelio kelkraštyje, tačiau jis man atsakė, kad tai draudžiama. Tuomet iš karto supratau, kad tai buvo nešvaraus dvasios pasiteisinimas, todėl nedelsdama apšlakstiau savo vyrą šventintu vandeniu ir garsiai pasakiau: „Dievo vardu įsakau tau, nedelsiant nuvažiuok į kelkraštį ir sustok.“ Jis tai ir padarė. Mes pasikeitėme vietomis: vienoje rankoje laikiau rožinį, o kitoje – vairą, ir ramiai važiauvau namo. Mano vyras iš karto užmigo, o po maždaug šimto kilometrų jis pabudo, ir visas buvo baigta. Kol mano vyras miegojo, aš nuoširdžiai už jį meldžiausi. Tokį demono puolimą patyriau ne pirmą kartą.

1991 m. balandžio 29 d. – pirmadienis

Aš jau buvau girdėjusi, kad mūsų klebonas surado dvi naujas komunijos padėjėjas. Po Šv. Komunijos paklausiau Jėzaus, ar tikrai artimiausioje ateityje dvi moterys dalins Šv. Jėzus atsakė: „Taip. Bus dar blogiau.“

Vakare, apie 20.00 val., vėl prasidėjo mūsų maldos grupės susitikimas. Atėjo ir klebonas Dochatas, atsinešęs Šv. Komuniją, kurią po adoracijos dalina tikintiesiems. Mes garbinome Gelbėtoją, aš klūpėjau maždaug už vieno metro nuo Jo. Rožinio maldos metu išgirdau Gelbėtoją sakant: „Šventąją Komuniją gali priimti tik tie, kurie serga ir neturėjo galimybės dalyvauti Mišiose.“ Baigę maldą, išpažinau nuodėmes kunigui Dochatui ir papasakojau jam, kad Jėzus yra mano dvasinis vadovas. Jis pasakė, kad tai žinojo jau seniai. Tą dieną jaučiau, kaip mane viduje kankino, taip pat ir kunigo Dochato buvimas. Tačiau nieko neparodžiau. Beveik praradau pasitikėjimą juo. Iš to supratau, kad turiu už jį daugiau melstis. Tą vakarą mano vyras vėl buvo užpultas nešvaraus dvasios.

Viena iš besimeldžiančiųjų, Marga, tai taip pat pastebėjo. Jis norėjo viską sudaužyti. Tačiau per maldą mūsų maldos grupėje jis užmigo.

Maldos grupėje, po Komunijos išdalijimo, kunigas Dochat paėmė dubenėlį, kuriame vežimo metu laikė Šventąjį Sakramentą, ir išpylė likučius – mažas Šventosios Komunijos daleles ar trupinius – į šventintą vandenį. Man tai buvo tarsi šokas. Pamaniau, kad tai nėra gerai. Bet tada nuėjau miegoti.

1991 m. balandžio 30 d. — antradienis

Anksti ryte, kai pabudau, iškart nubėgau prie šventojo vandens, į kurį kunigas Dochat buvo įlašinęs Šv. Komunijos trupinius. Paėmiau į rankas šventojo vandens dubenėlį ir pasakiau: „Aš geriu iš taurės su tavimi, Jėzau.“ Tada visą dubenėlį su šventuoju vandeniu išgėriau, nes tikėjau, kad jame buvo Jėzus Kristus.

Vakare po Šv. Komunijos paklausiau Jėzaus, ar tai, ką padarė kunigas Dochatas, buvo teisinga. Jėzus pasakė: „Tai neteisinga.“ Aš paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau tai pasakyti kunigui Dochatui. Gelbėtojas atsakė: „Taip.“ Aš mažiau, ką gi man pasakytų kunigas, ar jis mane barės. Jėzus pasakė: „Kunigas tai priims.“

Tuo metu bažnyčioje buvo giedama giesmė „Tikrasis Kūnas, sveikas būk“. Aš verkiau ir prašiau Gelbėtojo atleidimo už visus kunigus, kurie netiki, kad Gelbėtojas yra prisistatęs net mažiausiose Šventosios Ostijos dalelėse.

Turiu dar kartą grįžti prie **1991 m. balandžio 29 d.**, pirmadienio:

Vidurdienį darbo vietos koplyčioje, po „Angelas Domini“, susivienijau su Gelbėtoju ir paklausiau Jo apie tėvą Alaną, kurį praėjusį šeštadienį mačiau tamsoje ir vis dar nežinojau, ką tai reiškia. Jėzus man pasakė:

„Taip atrodo kunigas be malonės.“ Gelbėtojas leido man nuvykti pas tėvą Aemilianą, taip pat į Vaghauselį, kad su juo apie tai pasikalbėčiau. Taigi antradienį,

1991 m. balandžio 30 d. nuėjau pas tėvą Emilianą. Apie tai žinojo ir mano vietinis klebonas, kunigas Vogt, kuriam apie tai buvau papasakojęs.

Kai atvykau į vienuolyną Vaghaizelyje, brolis Aloisas mane užregistravo pas tėvą Emilianą. Kol jo laukiau, atėjo brolis Blasisus, su kuriuo kartu pasimeldžiau dvi rožinio dešimtes, kol atėjo tėvas Emilianas. Kalbėdamas su tėvu Aemilianu jaučiau, kad nesu vienas, nes prieš tai buvau paprašęs Jėzaus eiti su manimi, kad nepasakyčiau nieko neteisingo. Buvau tvirtas, dalykiškas ir ramus, net kalbėjau apie komunią į lūpas ir ant kelių, taip pat su juo kalbėjau apie tėvą Alanusą ir apie tai, ką patyriau šeštadienio rytą. Pokalbio metu paprašiau jo melstis už tėvą Alanusą ir pažadėjau taip pat melstis už tėvą Alanusą bei už jį patį.

Tėvas Emilianas mane palaimino, ir, grįždama namo, džiaugiausi, kad įvykdžiau Dievo valią.

1991 m. gegužės 4 d. – šeštadienis

Vėl nuėjau į Vaghauselį į Šv. Mišias 7.15 val. Vėl Mišias aukojo tėvas Alanus, ir aš vėl jį pamačiau tame tamsoje.

1991 m. gegužės 6 d. — pirmadienis

Vakare Rot bažnyčioje. Po to vyko maldos grupės susitikimas. Vėliau pasikalbėjau su klebonu Dochatu ir paprašiau jo daugiau neberisti Švenčiausiosios Ostijos likučių ir trupinių į šventintą vandenį. Pasakiau jam, kad Gelbėtojas man pasakė, jog tai neteisinga, ir papasakojau, kad praėjusią savaitę išgėriau visą šventintą vandenį, nes Jėzus Kristus juk buvo jame, net ir mažiausiose dalelėse, ir kad tai yra mano tikėjimas.

Jis pažadėjo man, kad ateityje Šv. Ostijos trupinius pasiims namo.

1991 m. gegužės 7 d. — antradienis

Savo darbo vietos koplyčioje susivienijau su Gelbėtoju. Pasakiau Gelbėtojui, kad esu niekas.

Toliau jam pasakiau: „Gelbėtojau, aš Tau jau viską atidaviau. Tu turi ir mano valią. Ką dar turėčiau Tau duoti?“ Gelbėtojas atsakė: „Aš noriu tavo judesio.“ Aš to negalėjau suprasti.

Vėliau, atliekant rentgeno tyrimą, privati pacientė paklausė, kodėl jai neduodama švino prijuostės, kuri apsaugotų nuo rentgeno spindulių, nors prijuostė jau kabėjo ant kėdės, ant kurios ji tuo metu sėdėjo, ir ji turėjo pakankamą apsaugą. Aš jai visiškai spontaniškai atsakiau: „Jūs turite melstis, kad viską matytumėte ir viską girdėtumėte.“ Ji nusijuokė ir pasakė, kad tai gerai, ir nuėjo toliau.

1991 m. gegužės 8 d. — trečiadienis

Trečiadienį buvau Mingolsheime prieš Kristaus Žengimo į dangų šventę vykstančiose vakarinėse mišiose,

1991 m. gegužės 9 d. — ketvirtadienis — Kristaus Žengimo į dangų šventė

Šventės dieną buvau Rot mieste, dalyvavau mišiose bažnyčioje, o po to – ir kaimo procesijoje. Buvo labai gražu.

1991 m. gegužės 10 d. — penktadienis

Vakare Rot bažnyčioje, kai susivienijau su Gelbėtoju per Šventąją Komuniją, Jėzus man pasakė, kad galiu pasakyti tėvui Johannesui, jog jo knygos yra neteisingos, ir kad šeštadienį turėčiau nueiti pas jį ir jam tai pasakyti.

1991 m. gegužės 11 d. — šeštadienis

Aš pramiegojau rytinę mišias, bet iš karto valandą už tai pasimeldžiau. Maždaug 11.00 val. pas mane atėjo ponas Deris iš Zeutern ir papasakojo, kad Rolandas sėkmingai atvyko į Rusiją su tėvo Johanno knygomis. Tai buvo sunkus smūgis man, nes žinojau, kad tos knygos nėra geros. Maždaug 15.30 val. nuėjau pas mūsų kleboną Vogtą Rot mieste ir pasakiau jam, kad dabar noriu eiti pas tėvą Johannesą, bei informavau jį apie tai, ką man Gelbėtojas pasakė apie tėvą Johannesą.

Galiausiai paprašiau klebono Vogto palaiminimo ir tada nuėjau namo. Namuose, prieš išvykdamas pas jį, už tėvą Johannesą sukalbėjau rožinį. Savo asmeninėje, nuoširdžioje maldoje paprašiau Jėzaus eiti su manimi pas tėvą Johannesą. Kai atvykau pas tėvą Johannesą, jis pasveikino mane bučiniu. Pirmą akimirką prisiminiau Judo bučinį ir negalėjau atsakyti į šį bučinį. Jau įeidamas į namą jis man pasakė, kad šiandien esu visai kitoks. Jis tarė: „Jūs nesate toks, kaip paprastai.“ Jis buvo labai susirūpinęs. Aš pasakiau: „Taip, aš ne viena.“ Nustebęs jis atsakė: „Aha, taip.“ Ir aš tikrai nebuvau viena – manyje buvo ypatinga ramybė, taip pat jėga ir visiškai jokio nerimo dėl to, ką dabar turėčiau pasakyti tėvui Jonui. Pokalbio metu papasakojau jam, ką Jėzus man buvo pasakęs apie jo knygas.

Jis iš karto ėmė kentėti. Jis parodė savo nesaugumą, ir aš pajutau, kad jį kankina keli nešvarūs dvasios, tačiau jos man nieko negalėjo padaryti, nes jis jautė pagarbą man ir mano palydovui (Jėzui). Aš spinduliavau meilę ir ramybę bei buvau nuolanki. Jis parodė man kelias knygas ir bandė pateisinti save. Tada jis pasakė: „Dabar aš vėl sergu ir turiu mirti.“ Jis buvo labai impulsyvus. Aš jam atsakiau: „Tai tik lašas, palyginti su amžinybe.“ Aš jį padrąsinau ir toliau sakiau, kad atvykau jam padėti. Jis paklausė, ką dabar turėtų daryti, o aš jam atsakiau, kad turėtų nutraukti knygų leidybą ir neleisti jų platinti. Vėliau tėvas Jonas man papasakojo, kad **1991 m. gegužės 7 d.** jam paskambino jo vyskupas, vyskupas Gorniliakas Platonas, ir pranešė, kad jo knygos yra erezijos. Tėvas Jonas šį vyskupą pavadino psichopatu ir laikė jį pamišusiu. Jis nenorėjo jo klausyti. Kaip dovaną tėvui Jonui atsivežiau puokštę raudonų rožių su frezijomis – kaip ženklą, kad jį myliu ir noriu jam padėti. Tėvas Jonas uždraudė man kalbėtis su vyskupu Gorniliaku Platonu ir norėjo mane pakviesti, kai pasitaikys proga, pasikalbėti su kitais vyskupais apie jo knygas. Be to, jis man pasakė, kad dabar aš jį visiškai išvedžiau iš proto ir kad jis man netikės, bet vis tiek manimi pasitikės. Mano atsakymas buvo: „Su tokia išsiblaškusia širdimi neįmanoma tikėti.“ Džiaugiausi, kad turėjau šį pokalbį su tėvu Jonu. Iš pradžių paklausiau Jėzaus, ar apskritai galiu jam tai pasakyti, nes žinojau, kad jis yra sergantis žmogus. Bet Gelbėtojas pasakė: „Tiesa yra svarbesnė už ligą.“

1991 m. gegužės 12 d. – sekmadienis

Šiandien mano vyrui suėjo 50 metų. Mes nešventėme, nes galvojome apie badaujančius žmones pasaulyje.

Šv. Mišiose Rote: šį sekmadienį pamokslą sakė p. Wennebusch. Man tai nepatiko, nes ten taip pat buvo kunigas Vogt, kuris už šį reikalą meldėsi rožinį.

Vakare paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau vykti pas vyskupą Gorniliaką į Miuncheną? Jėzus pasakė: „Kuo greičiau“. Tikėjausi, kad galėsiu išvykti šeštadienį. Vakarinė Marijos pamaldų valanda buvo labai graži. Kunigas Vogt puikiai vedė šias pamaldas.

1991 m. gegužės 13 d. – pirmadienis

Maždaug 10.00 val. klinikoje: paklausiau Gelbėtojo, kokį tikrą ženklą Jis man duos, jei aš imsiuosi kovoti su klaidingais mokymais. Gelbėtojas man pasakė: „Aš duosiu tau savo protą.“ Aš pasakiau: „O, tai juk labai daug.“ 12.00 val. klinikos koplyčioje: pajutau, kad vizitas pas vyskupą Miunchene yra skubus, kad reikia skubėti. Paklausiau Gelbėtojo, kada turėčiau vykti pas vyskupą, ir Jis atsakė: „Penktadienį.“ Toliau paklausiau, kodėl iš tikrųjų turėčiau aplankyti vyskupą Gorniliaką. Išganytojas pasakė: „Dėl Katalikų Bažnyčios.“ Į mano kitą klausimą, ar vyskupas apskritai su manimi kalbės, išganytojas atsakė: „Taip.“ Mano kitas rūpestis buvo: „Jėzau, penktadienį bus didelis eismas, nes juk yra Sekminės!“ Tačiau Jėzus atsakė: „Ryte ne.“ Aš išėjau iš koplyčios kupina džiaugsmo ir ramybės.

Tarp 16.30 ir 17.00 val. paskambinau vyskupui Gorniliakui Platonui Miunchene. Prieš kalbėdama su juo, už jį sukalbėjau keletą rožančių. Tada vyskupui papasakojau, kodėl noriu jį aplankyti. Jis man paskyrė susitikimą penktadienį 15.00 val.

Aš sutikau.

Per šį pokalbį iš tikrųjų nesusidariau įspūdžio, kad vyskupas Platon Gorniliak būtų psichopatas, kaip jį apibūdino tėvas Johannes. Priešingai, jis buvo dalykiškas, korektiškas ir atsidavęs Dievo valiai. Jau džiaugiausi penktadienio, nes tada galėčiau jį geriau pažinti.

19.00 val. dalyvavau Marijos pamaldose Rote, o 20.00 val. prasidėjo mūsų maldos grupės susitikimas. Tą dieną, pasak ponios Nuncia iš Manheimo, man turėjo įvykti Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas. Tačiau Gelbėtojas man jau buvo pasakęs, kad neturėčiau tikėti šia moterimi. Maldos metu pasijuto demonas. Manęs stumdė ir stumtelėdavo, labai trukdydami mano maldai. Tada apšlakstiau savo vietą šventintu vandeniu. Mintyse pagalvojau, kad dabar galėčiau jam suduoti per veidą. Tačiau nenorėjau, kad kas nors, klūpintis šalia manęs, gautų per veidą. Turėdama tokias mintis, staiga turėjau juoktis. Pasibaigus maldai, gavau tiek daug malonių, kad tie trukdžiai man visai netrukdė.

1991 m. gegužės 14 d. – antradienis

Naktį mano vyrą, kaip ir mane, trikdė nešvarus dvasios. Aš retai sapnuoju arba nepamenu sapnų, bet tą rytą sapnas man įstrigo.

Sapnas buvo įdomus, todėl norėčiau jį užrašyti:

Mačiau labai daug paukščių, nesuskaičiuojamai daug paukščių, kurių iš tikrųjų žemėje nėra. Jie atrodė kaip žvirbliai, bet buvo tarsi išpūsti ir tokie dideli kaip balandžiai. Staiga jie virto žmonėmis, kurie atrodė purvini, nešvarūs ir apgailėtini. Jie maldavo pagalbos, ir jų atžvilgiu iš karto teko pajusti gailę. Aš juos palaiminau, ir tą pačią akimirką iš kitos pusės išgirdau visiškai kitokius žmones šaukiančius: „Pasitrauk nuo jų, jie serga AIDS ir raupsais.“ Aš nebuvo išsigandęs, atsiklaupiau ir iš visų jėgų sušukau: „Jėzau, padėk šiems žmonėms.“ Nešvarūs žmonės taip pat atsiklaupė ir prašė pagalbos. Staiga vienas iš tų žmonių trenkė man į dešinę ranką. Tuo metu mano ranka degė kaip ugnis. Tuomet aš iš karto supratau, kad tai buvo demonai. Tada aš pabudau, dar keletą minučių jaučiau degimą rankoje, o paskui viskas išnyko.

Tą dieną mes pramiegojome, ir aš pavėlavau į darbą. To man nebuvo nutikę nuo mano krikšto dienos 1984 metais.

Velnio noras vakar pasirodyti kaip Švenčiausioji Mergelė. Tačiau dėl mūsų maldų, ištikimybės ir meilės Jėzui bei Švenčiausiajai Mergelei jam nebuvo leista to padaryti.

Juk velnias gali taip elgtis tik tada, kai tai yra Dievo valia ir kai jis turi Dievo leidimą.

Nuo 10.00 iki 10.30 val. klinikos poilsio kambaryje:

Aš paklausiau Jėzaus apie vakarykščius demonus. Jėzus pasakė: „Tokie atvejai dar dažnės.“ Jis turėjo omenyje demonų išpuolius. Tada paklausiau: „Mielasis Dieve, jei daug meldžiamasi, ar tada bus dar daugiau išpuolių?“ Jėzus atsakė: „Taip, tu atimi iš jų daug sielų!“

Mano kitas klausimas buvo: „Ar tėvas Jonas žino, kad knygos yra neteisingos?“ Jėzus atsakė: „Taip!“ Tada pagalvojau, kodėl tada tos knygos nėra sustabdytos, turėdamos omenyje, kad jos turėtų išnykti. Jėzus atsakė:

„Šėtonas turi galią virš jo“.

Maždaug 14.30 val. man paskambino vyras iš klinikos ir pasakė, kad paims vieną atostogų dieną, kad galėtų važiuoti su manimi į Miuncheną pas vyskupą Platoną Gorniliaką, nors ryte jis man jau buvo pranešęs, kad turėsiu važiuoti viena. O šįryt aš meldžiausi, kad jei Dievo valia yra, jog turėčiau nuvykti pas vyskupą, tai viskas susiklostytų. Apie 16.30 val. mano vyras ir aš iš darbo važiuome namo. Kelionės metu vyras man papasakojo, kaip naktį jį kankino velnias. Jis turėjo viziją apie pragarą, ir velnias jam tarė: „Matai, Švenčiausioji Mergelė tavo žmonai neapsireiškė. Viskas buvo melas ir apgaulė. Ir Medžugorėje ji taip pat nematė Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimo.“ Tai buvo naktį apie 2.30 val. Po to jis atsikėlė, įmerkė pirštus į šventintą vandenį ir, neištraukdamas pirštų iš šventojo vandens, sukalbėjo 30 „Sveika, Marija“. Tada įsivyravo ramybė, ir jis vėl nuėjo miegoti.

19.00 val. dalyvavau Marijos pamaldose, kurias vedė klebonas Vogt. Buvo labai gražu. Jis meldė Švenčiausiosios Mergelės Marijos litaniją. Tai mane labai pradžiugino, nes ji taip retai meldžiama. Dar prie bažnyčios sutikau vyresnio amžiaus moterį iš Lietuvos. Ji pasakojo, kad visą naktį ją kankino nerimas ir ji negalėjo užmigti, ir kad tai jai nutinka dažnai. Ji palydėjo mane namo, o aš jai daviau šventinto vandens, šventintos druskos ir šventintų žvakių. Kai ji išėjo namo, mane vėl aplankė moteris iš Rot (Hedwig H.). Ji verkė ir prašė manęs pagalbos, nes turėjo problemų su vyru. Kartu su ja meldėme skausmingąjį rožinį.

1991 m. gegužės 15 d., trečiadienis

Anksti ryte vyras papasakojo man apie savo sapną, kuriame matė daug juodų paukščių, didelių kaip balandžiai.

Maždaug 10.00 val. gydytojų kambaryje paklausiau Jėzaus: „Jėzau, jei mano vyras taip kenčia nuo demonų, kaip man tada su juo važiuoti į Lenkiją?“

Jėzus atsakė: „Aš esu su tavimi!“

Pietų pertraukos metu nuėjau į koplyčią, susivienijau su Jėzumi ir meldžiausi. Tada paklausiau Jėzaus, ką reiškia tie juodi paukščiai? Gavau atsakymą: „Tai yra nešvarumo demonai.“ Tada paklausiau Gelbėtojo: „Mielasis Jėzau, ar tai Tavo valia, kad aš pasipriešinu Katalikų Bažnyčios erezijoms?“ Jėzus man atsakė: „Taip, tokia yra mano valia.“ Aš paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau viską papasakoti klebonui Vogtui, ir Gelbėtojas atsakė: „Taip.“ Po to Jėzus manęs paklausė: „Ar ir dabar jauti ramybę?“ Aš atsakiau „Taip“ ir išgirdau Jėzų sakant: „Netyrasis dvasia negali suteikti tikros ramybės.“

14.15 val. rentgenui (gerklės nuotraukai) atėjo pacientas, turėjęs tik vieną ranką. Jis papasakojo, kad ją prarado karo Prancūzijoje metu. Aš pasikalbėjau su juo ir pasakiau, kad be rankos jam tenka eiti sunkų Kryžiaus kelią. Tada jis atsakė, kad prie visko galima priprasti.

Tuomet aš jam iš karto atsakiau:

„Būtų gerai, jei visi žmonės priprastų prie Dievo“.

19.30 val. lankiausi Šv. Mišiose Rochuso koplyčioje Mingolsheime. Kunigas Šv. Mišias aukojo labai greitu tempu. Tai nebuvo gražu, ir žmonės taip pat nedainavo gražiai. Po to nuėjau pas kunigą ir vedžiau apie 20 minučių

pokalbį išpažinties metu. Kunigas viduje buvo gana neramus. Mano širdyje buvo gilus ramybės jausmas, ir aš jaučiau, kad nesu vienas – Jėzus buvo su manimi.

Kai kunigas baigė kalbėti, pasakiau jam: „Tai buvo žemiškoji išmintis.“ Norėjau gauti atleidimą, o kunigas man pasakė: „Jūs neturite nuodėmės“.

Tada paprašiau jo palaiminimo ir išėjau. Lauke manęs jau laukė Julchen iš Malchenbergo. Ji papasakojo, kad šiandien Kronau vyks paskaita apie mons. Lefebvre'ą. Aš apsidžiaugiau ir tuoj pat nuėjau ten su Julchen. Kalbėjo Mingolsheimo klebonas. Tačiau jis nesakė tiesos. Jis taip sumenkino Lefebvre'ą, kad aš pagalvojau, kokią didelę nuodėmę jis, matyt, norėjo nuslėpti Katalikų Bažnyčioje. Jis matė skiedrą Lefebvre'o akyje, bet rąsto savo pačio akyse nematė. Paskaitos pabaigoje uždaviau jam du klausimus: 1. „Jūs kalbate apie Lefebvre'o nepaklusnumą, dėl to norėčiau pastebėti: „Aš gerai nepažįstu Lefebvre'o, bet mano siela jaučia, kas yra gera, o kas – bloga. Ir dabar norėčiau paklausti, kiek pasaulyje yra kunigų, kurie yra nepaklusnūs, nes iš bažnyčios pašalino komunijos suolus?“

Tačiau vis dar yra protingų bažnyčių, kuriose komunijos suolai tebėra viduje. Kiekvienas turi laisvą valią pasirinkti, ar nori priimti komunią stovėdamas ar klūpėdamas, ar priimti ją į burną, ar į ranką. Tačiau tiems, kurie nori priimti Komunią į lūpas klūpėdami, turi būti suteikta tokia galimybė, ir turi būti paruošta komunijos suolelė. Nes Šventojoje Ostijoje yra tikrasis Dievas ir tikrasis žmogus iš kūno ir kraujo, todėl aš klūpu, priimdamas gyvąjį Dievą“.

Žmonės aplink mane buvo tarsi apsėsti nešvaraus dvasios. Jie rėkė ant manęs ir sakė: „Eik iš čia, kas tave iš viso pakvietė? Jei nori, gali klūpėti namuose visą dieną.“

Tuo metu prisiminiau Bibliją ir tai, kad Jėzui taip pat nebuvo lengviau. Tada mintyse paklausiau Šventosios Dvasios, ar turėčiau užduoti antrąjį klausimą. Gavau atsakymą: „TAIP“. Aš padėkojau Dievui už gilų ramybės jausmą, kurį jaučiau, ir uždaviau antrąjį klausimą: „Gerbiamas kunige, jūs negalite lyginti Uta Ranke-Heinemann ir Lefebvre'o!“ Jis šiek tiek delsė atsakydamas ir tarė:

„Galbūt dėl nepaklusnumo.“

Aš su Julchen grįžau namo ir gavau daug malonių.

Maždaug 22.30 val. namuose priėjau prie Švenčiausiosios Mergelės Marijos statulėlės, uždegiau žvakę už Lefebvre'ą ir meldžiausi už jį, nes jis buvo taip įžeistas. Tada iš visos sielos paklausiau Švenčiausiosios Mergelės Marijos: „Kodėl Lefebvre'as buvo ekskomunikuotas?“ Gavau atsakymą: „Jėzus buvo su juo“. Tada nuėjau miegoti.

1991 m. gegužės 16 d., ketvirtadienis

Beveik visada, kai ryte atsikeliu, atleidimus, kuriuos tą dieną išmelsiu, skiriu kam nors. Šiandien visus atleidimus skyriau Lefebvre'ui. 12.00 val. nuėjau į klinikos koplyčią. Pirmiausia du žmonės labai garsiai tarėsi tarpusavyje, o po to kažkas labai garsiai grojo vargonais. Pamaniau, kad pasimelsiu „Viešpaties angelą“ – tai tikrai būtų Dievo valia, nes buvo 12.00 val. Pirmiausia už tuos du vyrus pasimeldžiau keletą „Sveika, Marija“ ir arkangelo Mykolo maldą. Tada prisijungė trečias vyras, kuris taip pat prisijungė prie pokalbio, ir aš pasimeldžiau ir už jį. Mano malda buvo išklaudyta, nes visi išėjo į lauką. Ačiū Dievui, galėjau toliau ramiai melstis.

Apie 15.30 val. buvau Neuburgo vienuolyne. Maždaug pusvalandį kalbėjausi su broliu Jonu. Po to apie dvi valandas meldžiausi prieš tabernakulį. Tada nuvykau į Rotą. Kadangi ten nebuvo Šv. Mišių, nuvykau į Malschą ir paaukojau Šv. Mišias už vyskupą Platoną Gorniliaką.

1991 m. gegužės 17 d. — penktadienis

Anksti ryte mano vyras ir aš išvykome į Miuncheną aplankyti vyskupo Gorniliako. Viskas buvo būtent taip, kaip Jėzus buvo sakęs. Keliuose nebuvo eismo, nebuvo spūsčių, ir viskas vyko nuostabiai.

Vyskupas mus priėmė 15.00 val. Buvau nustebinta, kiek meilės ir ramybės spinduliavo vyskupas Gorniliakas. Vyskupas man papasakojo, kad kunigas Jonas jau kartą buvo nušalintas nuo tarnybos, nes buvo parašęs daug netiesos apie Jėzaus mokymus. Be to, jis pasakojo, kad jau daugeliui kunigų raštu buvo įspėjęs, jog kunigo Jono straipsniai yra neteisingi, tačiau niekas nenorėjo jo klausyti.

Kaip matyti, tėvas Johannesas nepakluso savo vyskupui. Pas vyskupą praleidau apie valandą ir dėkoju Dievui, kad galėjau su juo pasikalbėti.

Grįždami namo, dar užsukome pas tėvą Gebhardą Heyderį į Regensburgą. Kai persirengėme į greitkelį, vedantį į Regensburgą, išgirdome nuostabų giedojimą. Maždaug 20 minučių klausėmės angelų chorų giedojimo – tai nebuvo žemiškas giedojimas. Pajutome didelę pagarbą, ir mintyse kiekvienas iš mūsų labai nuoširdžiai meldėsi. Ačiū Dievui, kad ir mano vyras galėjo tai išgirsti, nes aš tai jau buvau patyrusi prieš kelerius metus. Kol grįžome namo, buvome sukalbėję septynis rožančius ir kitas maldas. —Pas tėvą Gebhardą praleidome apie valandą.—

1991 m. gegužės 18 d. — šeštadienis

Aš apsilankiau 6.30 val. rytinėje Mišiose Vaghauzelyje. Šventosios Mišios buvo aukojamos už mano mirusius tėvus ir brolius bei seseris. Ši diena taip pat buvo septintoji metinė nuo tada, kai man pasirodė Švenčiausioji Mergelė.

Popietę susivienijau su Gelbėtoju ir paklausiau Jo: „Jėzau, jei buvai su vyskupu Lefebvre, kodėl leidoi, kad jis būtų ekskomunikuotas?“ Jėzus atsakė: „Kad būtų išgelbėtos daug sielų“. Man šis atsakymas buvo šiek tiek neaiškus, tada Jėzus tęsė: „Jo kančia buvo išgelbėtos daug sielų“.

1991 m. gegužės 19 d. — Sekminių sekmadienis

10.00 val. — Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rote.

Maždaug 13.00 val. man paskambino tėvas Buranas iš Manheimo. Jis papasakojo, kad tėvui Jonui viskas gerai ir kad jis turi vykti į Prancūziją pas vyskupą. Tėvas Buranas gyrė Joną, tačiau aš nieko nepasakiau, nes žinojau, kad jis nesakė tiesos. Man susidarė įspūdis, kad tėvas Buranas paskambino todėl, kad tėvas Johannesas turėjo sąžinės graužatį ir pats kreipėsi į tėvą Buraną.

Popietę su Hedviga iš Rotos meldžiausi rožinį. 19.00 val. nuėjau į bažnyčią dalyvauti Marijos pamaldose.

Maždaug 20.00 val. mane aplankė Zita iš Rot ir mes kartu meldėmės rožinį. Zita man papasakojo, kad Mingolsheimio klebonas pasakė prastą pamokslą. Jis kalbėjo, kad žmonės neturėtų vykti į piligrimystės vietas. (Šis klebonas taip pat skaitė paskaitą prieš Lefebvre'ą. Šiomis dienomis aš jau daug meldžiausi už šį kunigą.

Tai buvo labai graži diena, nes prieš septynerius metus šiandien buvau pakrikštyta ir išlikau ištikima Jėzui ir Marijai. Ačiū Dievui už šią didžią malonę, kurią jis man suteikė. Kaip gi gražu būti su Jėzumi ir Marija. Neįsivaizduoju, kaip būtų gyventi be Dievo. Tai būtų baisu, nes nėra didesnio blogio nei atsiskyrimas nuo Dievo.

1991 m. gegužės 20 d. — Sekminių pirmadienis

7.00 val. lankiausi Šv. Mišiose Vaghauzelyje, kurios buvo aukojamos už mano mirusius tėvus ir brolius bei seseris. Buvo labai gražu. Susivienijau su Jėzumi ir Marija. Jėzus pasakė: „Melskis toliau taip, mano dukra“.

Po to nuvykome pas Hambschų šeimą į Wiesentalą ir ten papusryčiavome. Ji man padovanojo gražią raudonų rožių puokštę Švenčiausiajai Mergelei. Tai buvo ta pati puokštė, kurią ji gavo iš savo vyro vestuvių metinių proga.

Grįžusi namo, iš karto pasimeldžiau rožinį už šią šeimą.

Popietę mane ištiko pagunda. Man pasidarė bloga ir aš vėmiau.

Šiek tiek pagulėjau ir mane kankino žodžiai: „Nekelk į bažnyčią, esi serganti, šiandien jau buvai bažnyčioje ir pan.“

Pažvelgiau į Jėzaus paveikslą ir išgirdau: „Melskis!“ Tuo pat atsikėliau ir sukalbėjau Skausmingąjį rožinį, o po to – Gailestingumo rožinį.

Tada vargai staiga dingo.

Nuėjau į bažnyčią į Marijos pamaldas. Pamaldas vedė jaunas kunigas. Vos tik grįžau namo, praėjus vos penkioms minutėms, kambarys jau buvo pilnas žmonių. O prieš tai dar galvojau, kad Sekminių pirmadienį niekas neateis į maldos grupę. Bet daug meldžiausi už mūsų maldos grupę. Tą dieną ypač meldėmės už kunigus.

1991 m. gegužės 21 d. – antradienis

Nuo 9.00 iki 10.00 val. buvau pas stomatologą. Skausmą paaukojau Dievo šlovei. Mintyse meldžiausi per visą gydymo laiką. Kadangi žinojau, kad ponias

Bennebusch vakare ves žodžio pamaldą, o po to dalyvės Šventąją Komuniją, paklausiau Jėzaus, ką jis darytų mano vietoje? Gelbėtojas pasakė: „Ten neik“. Namuose meldžiausi apie valandą ir priėmiau dvasinę Komuniją.

1991 m. gegužės 22 d. – trečiadienis

Apsilankiau Šv. Mišiose Rochuso koplyčioje Mingolsheime. Paaukojau Šv. Mišias ir Šv. Komuniją už jauną moterį iš VDR. Padovanojau jai maldų lapelius, pašventintus medalius ir pašventintą Dievo Motinos paveikslėlį. Ji buvo auklėta komunistiniu būdu ir labai džiaugėsi pašventintais daiktais. Mažai galvojau apie tai, kad prieš 26 metus šiandien Waghäuselyje mano vyras ir aš susituokėme pagal katalikų apeigas, nors aš prieš tai nebuvau pakrikštyta. Kadangi tuomet moku tik keletą vokiškų žodžių, visiškai nesupratau kunigo. Šiandien tai vertinu kaip nuodėmę, dėl kurios jau ne kartą atgailavau.

1991 m. gegužės 23 d. – ketvirtadienis

Buvau klinikos koplyčioje ir paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti į p. Bennebusch vedamą Žodžio pamaldą? Gelbėtojas atsakė: „Ne.“ Tada paklausiau Gelbėtojo, ar Calugiero ir Wendi iš Kronau turėtų tapti kunigais? Gelbėtojas abiem atsakė: „Taip“.

Vakare pirmiausia nuėjau į Malscho bažnyčią. Kadangi ten nebuvo Šv. Mišių, nuėjau į Mühlhauseną ir ten dalyvavau Marijos pamaldose.

1991 m. gegužės 24 d. – penktadienis

Kadangi Rot mieste nebuvo Šv. Mišių, nuėjau į Malschą. Bet ir ten jų nebuvo. Tada pasakiau Gelbėtojui: „Jei nori, kad susivienyčiau su Tavimi, padėk man laiku atvykti į Mühlhauseną, nes iki septintos valandos liko dvi minutės.“ Su Dievo pagalba man pavyko laiku atvykti į Mühlhauseną Šv. Mišioms. Tai buvo tarsi stebuklas. Buvo labai gražu, gavau daug malonių ir galėjau giliai susivienyti su Gelbėtoju. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve.

1991 m. gegužės 25 d. — šeštadienis

Ryte 7.15 val. buvau Šv. Mišiose Vaghauzelyje. Popietę atvyko Beate ir Marion Hambsch iš Viesentalo ir atnešė tortą. Vėliau atvyko ir ponas Dieter Erben. Kartu su juo pasimeldžiau tris rožinio dešimtukus už jo ketinimus.

1991 m. gegužės 26 d. — sekmadienis

10.00 val. lankiausi iškilmingose Mišiose Rot bažnyčioje. Tą dieną mane kankino stiprūs galvos skausmai, todėl nuo 13.30 iki 15.00 val. pagulėjau. Tada atvyko Hedwig iš Rot. Mes trise meldėmės Skausmingąjį rožinį, kartu meldėsi ir mano vyras. Nuo 15.00 val. galvos skausmai dingo.

Savo kančias paaukojau už nusidėjėlių atsivertimą. Vakare nuėjau į Rotą į Marijos pamaldas.

1991 m. gegužės 27 d. – pirmadienis

Tai buvo sunki diena. Pas kelis pacientus pajutau nešvarų dvasią. Darbo vietos koplyčioje sutikau rumunę, kuri padėkojo už maldas.

Vakare nuėjau į Rotą į Šv. Mišias. 20.00 val. prasidėjo mūsų maldos grupės susitikimas. Ten buvo labai daug žmonių, taip pat daug vaikų. Mes garbinome Gelbėtoją, taip pat daug žmonių išpažinėjo nuodėmes kunigui Dochartui. Buvo labai gražu, ir aš gavau daug malonių.

1991 m. gegužės 28 d. — antradienis

Geras žvejybos laimikis!

Pas mane kaip pacientė atėjo apie 30 metų amžiaus katalikė, ir aš labai aiškiai pajutau, kad ji yra apsėsta.

Demonas visiškai pakeitė jos nosį ir burną. Nosis buvo visiškai kreiva. Ji buvo pilna neapykantos Dievui ir labai nerami.

Tada atėjo pacientė iš Rumunijos, ji buvo priklausoma nuo savo vyro kaip vergė. Jam buvo 58 metai, o jai – 32. Aš jai padovanojau Švenčiausiosios Mergelės paveikslėlį, medaliukus ir maldas.

Buvo įdomu, nes ji nemokėjo vokiečių kalbos, bet tai, ką jai pasakojau apie Dievą, ji suprato.

Tada atėjo žydas, kuriam taip pat padovanojau Švenčiausiosios Mergelės paveikslėlį.

Kitas pacientas buvo lenkė, su kuria taip pat kalbėjau apie Dievą. Koplyčioje meldžiausi už visus.

Nuo 15.00 iki 15.30 val. Veronika, mano darbo kolegė, ir aš meldėme Skausmingąjį rožinį.

Kai koplyčioje meldžiausi viena, susivienijau su Gelbėtoju, bendravau su Juo dvasiškai ir paklausiau, ar turėčiau vykti ir į VDR, ir į Lenkiją? Atsakymas buvo: „Gelbėk sielas“. Aš pasakiau, kad be Jėzaus juk negalėčiau gelbėti sielų. Gelbėtojas pasakė: „Aš visada su tavimi.“ Paklausiau Gelbėtojo, kaip galėčiau padėti pacientams, ir jis atsakė: „Melskis už juos“. Toliau paklausiau, ar turėčiau už juos pasninkauti? Jėzus atsakė: „Jei gali“. Tada paprašiau už rumunę pacientę, kuriai ryte padariau rentgeno nuotrauką, ją pašventinau šventintu vandeniu ir už ją pasimeldžiau. Aš meldžiausi už ją, kad jos vyras negalėtų atimti iš jos maldų lapelių, nes jos vyras buvo piktas ir jai viską draudė. Ji buvo išsekusi ir serganti, tarsi vergė, ir varginama velnio. Aš prašiau Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsaugos jai.

Aš vėl paprašiau Jėzaus, kad jos vyras negalėtų atimti maldų lapelių, tada Jėzus man tarė: „Argi taip mažai pasitiki?“ Aš tuoj pat paprašiau Jėzaus, kad jis man suteiktų daugiau pasitikėjimo.

Po maldos koplyčioje buvau labai laimingas, net nesijaučiau pavargęs, nors į lovą atsiguliau tik apie 1 valandą nakties. Gelbėtojas man suteikė daug malonės ir jėgą.

Į rentgeno kabinetą įėjo gydytojas, dr. Wenig. Pokalbio su manimi metu jis įžeidė Gelbėtoją. Aš paklausiau Veronikos, ką reiškia jo žodžiai. Ji pasakė, kad jis prakeikė Dievą. Juokdamasis jis vėl išėjo. Tuoj pat išgirdau balsą: „Nemesk perlų kiaulėms“.

Mintyse iš karto atsakiau: „Gelbėtojai, aš nežinojau, kad jis yra kiaulė“. Aš išsigandau savo pačios minčių. Kai po pusvalandžio gydytojas sugrįžo, papasakojau jam, ką man pasakė Gelbėtojas ir kas man taip staiga šovė į galvą. Jis paraudo ir pasakė, kad tai pasakė juokais. Aš jam atsakiau, kad su Dievu juokauti negalima ir kad mums abiem reikia eiti išpažinties.

Apie 16.15 val. išėjau iš klinikos ir norėjau paimti savo vyrą iš darbo. Pravažiavau pro geležinkelio stotį. Pravažiavusi pirmąją sankryžą Römerkreis kryptimi, sustojau, nes turėjau suteikti pirmumą kitam automobiliui. Kol stovėjau, į mano automobilį atsitrenkė juodas automobilis. Mano buferis buvo sulankstytas. Iš karto pajutau, kad toje sieloje buvo šėtonas. **12**

Jis nenorėjo kviesti policijos. Aš jam pasakiau: „Jūs jau seniai nesikaitėte.“ Jis atsakė, kad niekada nesikaitė. Aš jam pasakiau, kad žala siekia mažiausiai 500 DM. Jis pasakė, kad man duos 200. Aš pasakiau, kad tai gerai.

Jis atidarė piniginę, bet turėjo tik 130 DM. Aš paėmiau tuos 130 DM ir pasakiau jam: „Likusią sumą paaukosiu už jūsų atsivertimą.“ Jis priešinosi ir sakė, kad jam nereikia Dievo, kad jam viskas gerai. Jis atsakė: „Jūs juk bijote!“

Tada aš jam pasakiau, kad amžinybėje jis bijos.

Jis atsakė, kad mirus nieko nebebus.

Aš pasakiau: „Tačiau yra“, ir parodžiau jam rožinį, kurį vis dar laikiau rankoje, ir pasakiau, kad už jį melsiuosi. Jis priešinosi ir piktai atsakė, kad man nereikia už jį melstis. Aš pasikviečiau savo vyrą ir, kol grįžome namo, meldžiausi Skausmingąjį rožinį už tą vyrą.

18.20 val. nuėjau į Rot bažnyčią, ten meldžiausi rožinį ir paaukojau Šv. Komuniją už pacientus, kuriems šiandien dariau rentgeno tyrimą.

Kaip šiandien buvo gausus žuvų laimikis, taip ir velnias priešinosi. Tikiu, kad Jėzui ši siela buvo svarbi dėl to nelaimingo atsitikimo, nes aš ir toliau melsiuosi už tą vyrą.

1991 m. gegužės 29 d. — trečiadienis

Nebuvau bažnyčioje, nedalyvavau Šv. Mišiose. Meldžiausi koplyčioje ir man buvo gaila, kad nedalyvavau Šv. Mišiose.

1991 m. gegužės 30 d. — ketvirtadienis — Kristaus Kūno šventė

Aš dalyvavau procesijoje Rote. Buvo nuostabu. Prieš procesiją mane užpuolė piktasis. Po procesijos gavau daug malonių. Oras buvo gražus, danguje nebuvo nė vieno debesėlio, ir procesijos metu buvo galima nuoširdžiai melstis. Kunigas Vogt viską labai gražiai suorganizavo.

1991 m. birželio 1 d. — šeštadienis

Ryte nuėjau į bažnyčią Vaghaizelyje. Šv. Mišias aukojo tėvas Reinholdas, kuris į Vaghaizelį atvyko visai neseniai. Prieš transsubstanciaciją tėvas Reinholdas giliai pažvelgė man į akis, o aš – jam, nes meldžiausi, kad jis man Šv. Komuniją paduotų klūpint, nes sėdėjau pirmoje suolų eilėje, o kai kurie kunigai Šv. Komuniją tikintiesiems, sėdintiems pirmoje suolų eilėje, kad jie galėtų priimti Gelbėtoją klūpėdami. Ankstesnėmis dienomis, kaip man pasakojo ryte į bažnyčią atėję žmonės, jis nebuvo priėjęs prie pirmosios suolų eilės. Aš likau klūpėti suole, o kunigas Reinholdas priėjo ir man bei kitiems tikintiesiems atnešė Šventąją Komuniją. Kiti stebėjosi.

1991 m. birželio 2 d., sekmadienis

Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rote, taip pat popietinėje pamaldų valandoje, prieš kurią buvo meldžiamas rožinis.

Vakare, po maldos „Viešpaties angelas“, priėmiau dvasinę Komuniją. Po to pasakiau Gelbėtojui: „Niekada neturėsiu ramybės, kol neišsiaiškinsiu rankų Komunijos klausimo.“ Susivienijusi su Gelbėtoju, pajutau gilų ramybės jausmą. Staiga išgirdau balsus. „Ar manimi patikėsi, jei tau ką nors pasakysiu?“ Aš atsakiau: „Gelbėtojai, jei tu man tai pasakysi, aš tavimi patikėsiu.“ Jis tarė: „Tiems, kurie ištisia ranką, aš atimu malones.“ Tuo metu man užgniauzė kvapą. Aš iš karto pagalvojau apie žmones pas mus Rote, kurie Šv. Komuniją priima klūpėdami, bet vis dėlto priima ją į rankas. Gelbėtojas man pasakė: „Aš jiems tai įskaitysiu.“ Po to aš dar pasimeldžiau Šlovingąjį rožinį ir Gailestingumo rožinį.

1991 m. birželio 3 d. – pirmadienis

Darbo vietos koplyčioje pasimeldžiau „Viešpaties angelą“. Po to susivienijau su Gelbėtoju ir pajutau gilų ramybės jausmą. Paklausiau Gelbėtojo: „Ar turėčiau pasakyti klebonui

Dochartui ir klebonui Vogtui, kad Tu atimsi malones, jei Kristaus Kūną priims rankomis?“ Aš išgirdau: „Taip, mano dukra, pasakyk jiems, tai svarbu.“

Atsaciau Gelbėtojui: „O kas bus, jei jie pasakys, kad klauso vyskupo?“ Gelbėtojas atsakė: „Tada paklausk jų, ar jie klauso visko, ką sako vyskupas.“

15.30 val. kartu su savo darbo kolege Veronika meldžiausi Skausmingąjį rožinį už kunigus ir už nusidėjėlių atsitvertimą.

Maždaug 14.00 val. susivienijau su Gelbėtoju, bendravau dvasiškai. Paklausiau Gelbėtojo apie vieną patirtį su klebonu Dochartu. Kai jis teikė palaiminimą, už jo nugaros pamačiau asmenį, tokio pat ūgio ir sudėjimo kaip klebonas Dochartas, taip pat su ištiestomis palaiminimui rankomis, stovintį ryškioje šviesoje. Aš paklausiau jau antrą kartą, nes pirmą kartą nesupratau teisingai. Gelbėtojas man pasakė: „Tai buvo nešvarusis dvasia.“ Aš maniau, kad tai buvo Jėzus. Gelbėtojas man pasakė: „Aš esu kunigų širdyse, o ne už jų ribų.“

Man buvo sunku tai suprasti, nes kunigas Dochartas yra charizmatikas. Bet mintyse pagalvojau, kad galbūt jis turi suteikti palaiminimą taip, kaip to reikalauja Bažnyčia.

Po to atėjo pacientė, kuriai po injekcijos pasidarė labai blogai.

Aš paėmiau šventinto vandens, apšlakstiau ją juo ir tuoj pat kartu su ja sukalbėjau „Sveika, Marija“. Jai iš karto pasidarė geriau. Ta pati pacientė ryte jau buvo pas mus rentgenologijos skyriuje. Buvau jai pasakęs, kad ji turi eiti išpažinties, nes keikė Dievą.

19.00 val. lankiausi Švenčiausiosios Jėzaus Širdies Mišiose Rote. Paaukojau Šventąją Komunią už poną Wermuthą, kuris pateko į avariją ir buvo sunkiai sergantis.

20 val. prasidėjo mūsų maldos grupės susitikimas. Atėjo ir kunigas Dochartas, atsinešęs Šv. Ostiją – Gelbėtoją. Mes garbinome Dievą. Man tai buvo šiek tiek sunku, nes skaudėjo keliai – be pertraukos klaupiau apie dvi valandas.

Tada aš, kaip paskutinė, išpažinau nuodėmes kunigui Dochartui. Man nebuvo aišku, ką jis man pasakė, tačiau aš nusprendžiau paklausti Gelbėtojo, ar tai tiesa.

1991 m. birželio 4 d. — antradienis

Popietę pas mane atėjo pacientė iš Rumunijos, Monika Gorcea. Ji jau keletą kartų buvo buvusi rentgenologijoje. Aš jai daviau pašventintą druską. Iš tikrųjų daviau ją tam, kad ji ją barstytų, kai meldžiasi, nes ji pasakojo, kad meldžiantis jaučia tokį nerimą. Šią druską pašventino tėvas Gebhardas Heyderis, kuris taip pat tarė už ją gydymo maldas ir atliko egzorcizmą. Ji man prisipažino, kad tą druską vartodavo dažnai. Keletą dienų ji užsidėdavo ant liežuvio po keletą pašventintos druskos grūdelių ir greitai pasveiko nuo lėtinės ligos. EBO klinikos gydytojas dr. Maran stebėjosi, kodėl ji pasveiko taip greitai.

Ponia Gorcea man papasakojo, kad nedrįso daktarui Maranui pasakyti apie pašventintą druską, nes jis nėra katalikas, o musulmonas. Aš jai dar padovanojau keletą maldų lapelių, ir ji išėjo.

Monika Gorcea yra pamaldi moteris, dirbanti universitete vokiečių ir anglų kalbų lektore Klausenburgo mieste Rumunijoje. Dėl savo ligos ji buvo atvykusi į Vokietiją. Atsisveikindama su manimi, ji buvo laiminga. Ji taip pat man pasakė, kad dabar melsis daugiau nei anksčiau, ir mes padėkojome Dievui už jos išgydymą.

Vakare apsilankiau Rot mišiose.

1991 m. birželio 5 d. – trečiadienis

Meldžiausi darbo vietos koplyčioje. Gelbėtojas man suteikė daugiau įžvalgų apie komunią į ranką. Čia vaidina vaidmenį keli veiksniai. Mes tikrai turėtume priimti Komunią į burną ir tuo metu klūpėti. Turėtume savęs paklausti, kodėl ji vadinama „Švenčiausiuoju Altoriaus Sakramentu“? Arba, kam reikalingas kunigų iššventinimas ir kokia didelė yra mūsų meilė Jėzui? Kaip svarbu yra Dievo garbinimas, o po to – tyrumas ir paklusnumas.

Jėzus atima malonę iš tų, kurie priimdami Šventąją Komunią ištiesia ranką, tačiau Jėzus tuo metu kenčia, nes negali suteikti malonės tiems žmonėms.

Kai Jėzus man pasakė, kad Jis kenčia dėl Komunijos į rankas, man taip pat labai suspaudė širdį. Klausiau savęs, kaip turėčiau tai pasakyti kunigams. Manau, turiu daug melstis už šį reikalą. Vakare buvau Rocho koplyčioje Mingolsheime. Misijonierius iš Kelno, kuris vykdė misijinę veiklą Paragvajuje, aukojo Šv. Mišias ir sakė pamokslą. Pamokslo metu jis kalbėjo labai greitai. Aš tuoj pat paprašiau Gelbėtojo: „Mielasis Jėzau, padovanok jam meilės ir ramybės, suteik jam jėgų skelbti tai, ką turėtume žinoti. Prašau, leisk jam pamokslauti labai lėtai.“ Jis iš karto ėmė pamokslauti lėčiau ir su meile. Jis akimirksniu pasikeitė. Po Šv. Komunijos galėjau visiškai giliai susivienyti su Gelbėtoju. Šiandien paklausiau Gelbėtojo, ar tapsiu šventąja? Atsakymas buvo: „Taip, mano dukra, tu būsi šventoji.“ Aš pasakiau: „Formuok mane, kaip nori, nes aš tau atidaviau viską, arba pasakyk man, ką turėčiau daryti.“ Gelbėtojas pasakė: „Skleisk mano žodžius.“ Aš pasakiau: „Taip, aš tai darysiu. Nes Tu visada būsi su manimi.“ Paklausiau Jėzaus, ar turėčiau atiduoti misionieriui knygą iš Rodalbeno ir pašventintą žvakę iš Rodalbeno. Gelbėtojas pasakė: „Taip.“ Po Šv. Mišių nuėjau pas misionierių į zakristiją ir kalbėjausi su juo apie 20 minučių. Jis labai džiaugėsi. Jis papasakojo, kad tą pačią dieną buvo aplankęs tėvą Joną. Iš jo sužinojau, kad tėvas Jonas buvo parašęs daugeliui vyskupų, nes jam reikia pinigų savo knygoms. Aš informavau misionierių, kad Jėzus man pasakė, jog tėvo Jono knygos nėra teisingos. Galiausiai misionierius mane palaimino ir pabučiavo man į ranką. Tikiuosi, kad jį dar kartą pamatysiu.

1991 m. birželio 6 d. — ketvirtadienis

Norėjau vėl išgirsti tėvo Juozapo, misionieriaus iš Paragvajaus, pamokslą. Todėl šiandien vėl nuėjau į Šv. Mišias į Šv. Rokaso koplyčią Mingolsheime. Tai buvo geras pamokslas.

1991 m. birželio 7 d. — Širdies Jėzaus penktadienis

Paklausiau Gelbėtojo, ar Jis negalėtų man daugiau paaiškinti, kas vyksta, kai Šventąją Komuniją priima žmonės, gyvenantys sunkioje nuodėmėje, nes kažkas man pasakė, kad Gelbėtojas negali pasilikti tokiose širdyse. Norėjau daugiau apie tai sužinoti iš Gelbėtojo. Jėzus atsakė: „Negalima tarnauti dviem šeimininkams“. Vakare buvau Rot mieste Šv. Mišiose. Po to nuvažiavome į Grombachą, netoli Sinsheimo. Tai klebono Docharto parapija, kuris savo bažnyčioje Širdies Jėzaus penktadieniais rengdavo atgailos naktį.

Laukdama eilės išpažinties, meldžiausi Džiaugsmingąjį rožinį. Melstis metu Švenčiausioji Mergelė man padovanojo rožių kvapą. Po kelių minučių šį kvapą pajuto ir ponია Rita Knoch, moteris iš mano maldos grupės. Maždaug už dviejų metrų nuo mūsų stovėjo Lurdo grota su Švenčiausiosios Mergelės statula.

1991 m. birželio 8 d. – šeštadienis

Tėvas Josefas iš Paragvajaus norėjo su manimi susitikti. Tuo metu jis dar buvo Mingolsheime gydytis. Susitarėme, kad jis mane aplankys šeštadienį 20.00 val. Kalbėjomės apie dvi valandas. Abu pajutome, kad gavome daug malonių. Mūsų susitikimas buvo Dievo vedimas. Aš jam padovanojau tėvo Gebhardo Heyderio Bibliją, kurios jis norėjo.

1991 m. birželio 9 d. – sekmadienis

Aš dalyvavau Švenčiausiosios Mišiose Rote. Po to nuvažiavau į Mingolsheimą, į Šv. Rokaso koplyčią, kur vėl susitikau su tėvu Juozapu. Jėzus man pasakė per Šv. Komuniją, kad turėčiau eiti pas jį ir pasakyti, jog jis turėtų pasikalbėti su vyskupu Platonu. Tėvas Josef man pažadėjo jam paskambinti. Tada tėvas Josef man padovanojo ikoną, vaizduojančią Dievo Motiną ir Kūdikį Jėzų.

1991 m. birželio 10 d. — pirmadienis

Apie 19.00 val. mano vyras ir aš išvykome atostogauti. Nuvažiavę apie 20 km, mano vyrui pasidarė taip bloga, kad jis nebegalėjo vairuoti kemperio. Aš paėmiau rožinį į rankas ir pati sėdau už vairo. Jis užmigo. Pradėjus antrą rožinį, jam vėl pasidarė geriau. Miegojome kemperyje, tačiau naktis buvo nerami. Mano vyras kentėjo, blogai miegojo ir net kalbėjo miegodamas. Piktasis norėjo sutrukdyti mums aplankyti tėvą Gebhardą Heyderį.

1991 m. birželio 11 d. — antradienis

Maždaug 10.00 val. atvykome pas tėvą Gebhardą Heyderį, iš anksto nepranešę apie savo atvykimą. Buvo svarbu, kad aš ten būčiau. Jis man davė gerų knygų, kurias turėjau išdalinti, ir paprašė pasimelsti už jo reikalą. Jis norėjo išleisti knygą apie Rodalbeną, bet negalėjo, nes Anneliese Wafzik seserys tam priešinosi.

Popietę apsilankėme Mettenbucho miestelyje – piligrimų vietoje, kurioje garbinama „Nuliūdusiųjų Dievo Motina“. Ten buvo labai gražu. Mettenbuchą lankiausi jau trečią kartą ir ten susitikau su Annemarie, kuri prižiūri šią piligrimų vietą. Apie 17.30 val. jau buvome Austrijoje. Ačiū Dievui, kad kelionės metu galėjome daug melstis. Jautėme, kad iš Mettenbucho sklido daug malonių.

1991 m. birželio 12 d. — trečiadienis

Atvykome į Sintavą, miestelį Čekoslovakijoje. Ten aplankiau Markuskovų šeimą, su kuria susipažinau 1985 m. Turzovkos piligrimų vietoje. Turzovkoje 1958 m. buvo apsireiškusi Dievo Motina.

1991 m. birželio 13 d. — ketvirtadienis

Šiandien Medžugorėje skaitydavau paskaitą slovākų kalba apie savo atsivertimą į katalikų tikėjimą.

1991 m. birželio 14 d. — penktadienis

Ryte aplankiau kleboną Danielį Sintawoje. Padovanojau jam kunigo Gebhardo Heyderio knygas. Kalbėjomės apie valandą. Papasakojau jam apie savo atsivertimą į katalikų tikėjimą ir apie tai, kaip dabar gyvenu tikėjimu.

Vakare atvykome į Litmanovą – vietovę, kurioje šiuo metu Švenčiausioji Mergelė Marija apsireiškia dviem vaikams. Atvykusi ten, iš karto nuėjau į bažnyčią ir susipažinau su vaikais. Po Šv. Mišių nuėjome pas kleboną Janą, pas kurį mes su vyru ir apsistojome nakčiai. Jau pirmą dieną supratau, kad apsireiškimai yra tikri ir kad vaikai nemeluoja. Vaikai ir kunigas spinduliuoja didžiulę meilę, ir jaučiasi, kad juos veda Šventoji Dvasia.

Naktį mane kankino kančios – demonas norėjo atkalbėti mane nuo tikėjimo šiais apsireiškimais. Sapnavau vieną iš regėtojų mergaičių. Mačiau ją stovinčią priešais mane su dideliais iltimis, todėl jos bijojau.

Bet aš pažįstu velnio darbus ir jo gudrybes. Jis man kažką suvaidino, kad aš pajusčiau neapykantą regėtojams. Bet jam tai nepavyko.

1991 m. birželio 15 d. — šeštadienis

Pas kunigą Janą jaučiausi kaip namuose. Atrodė, tarsi jį pažintume jau 100 metų. Tokią mielą sielą retai sutinki. Tikra Dievo dovana.

Ryte visi kartu meldėmės rožinį lotynų kalba.

11.00 val. turėjo atvykti vyskupo komisija, kad patikrintų įvykius. Kol klebono Jano sesuo ruošė pietus, aš meldžiausi Šventosios Dvasios rožinį už komisiją, kuri jau buvo kaimyniniame kambaryje.

Toliau meldžiausi Skausmingąjį rožinį, Švenčiausiosios Mergelės Marijos litaniją, Jėzaus litaniją ir penkis „Tėve mūsų“ Švenčiausiojo Kraujo garbei.

Jau buvo 13.00 val., o vaikai vis dar buvo su komisija. Du kunigai į Litmanovą atvyko gerokai anksčiau už kitus tyrėjus. Su jais beveik valandą kalbėjausi apie savo atsivertimą ir gyvenimą. Taip pat papasakojau jiems apie Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimus, kuriuos man teko patirti Medžugorėje. Vienas iš tų dviejų kunigų verkė. Komisijoje taip pat dalyvavo psichiatras. Su juo popietę pasikalbėjau. Jis buvo labai malonus ir gerai išmanė Bibliją. Vėliau susitikau su dviem regėtojomis – Katarina ir Iveta, kurias išmokiau „Tėve mūsų“, „Sveika, Marija“ ir „Šlovė Tėvui“. Abi labai greitai įsimino lotyniškas maldas.

1991 m. birželio 16 d. – sekmadienis

Šiandien viriau pas tėvą Janą Zavackį. 7.30 val. buvome Šv. Mišiose. Kunigas Janas labai gražiai pamokslavo. Popietę nuėjome į apsireiškimų vietą, vadinamą Maidan. Ten buvo susirinkę keletas tūkstančių piligrimų, o regėtojos vedė rožinio maldą. Vakare moteris iš Bratislavos mums parodė filmą apie apsireiškimus Litmanovoje. Po to aplankėme kunigo Jano motiną, kuri gyveno maždaug už 40 km.

1991 m. birželio 17 d. – pirmadienis

Kartu su kunigu Janu išvykome į Hohe Tatra kalnus.

Po vakarinės Šv. Mišių pas kunigą Janą susirinko daug žmonių, ir aš jiems papasakojau, kaip buvau atvestas į tikėjimą. Šventoji Dvasia apšvietė mane mano kalbos metu, o kunigas Janas daugelį dalykų panaudojo savo kitą dieną sakytoje pamoksloje.

Dievas mums padovanojo gražų, linksmą vakarą.

1991 m. birželio 18 d. – antradienis

Vakare 19.00 val. buvome Šv. Mišiose Litmanovoje. Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau ką nors pasakyti kunigui Janui?

Jėzus atsakė slovakų kalba: „Povedz mu, že ho ľúbim.“ Tai reiškia vokiškai: „Pasakyk jam, kad aš jį myliu“. Aš tai perdaviau kunigui Janui po Šv. Mišių. Kunigas Janas nusišypsojo. Popietę, apie 16.00 val., buvau Krokuvoje, vienuolyne, kuriame gyveno sesuo Faustina. Ten kabantis paveikslas „Jėzau, aš pasitikiu Tavimi“ yra toks gražus ir gyvas, kad aš ten pusvalandį verkiau ir meldžiausi prieš jį. Maždaug 16.45 val. susipažinau su seserimi Marija Rūta iš Vokietijos. Ji man papasakojo, kad būtent ji nutapė paveikslą, kuris kabo Mettenbucho koplyčioje. Ji man padovanojo Gailestingumo rožinį. Geriau susipažinau su seserimi Marija Rūta – ji pasižymi apsimestiniu nuolankumu. Keletą kartų ji sutrukdė man melstis tyloje.

1991 m. birželio 19 d. — trečiadienis

Šiandien buvome Aušvice. Tą pačią dieną nuvažiavome ir į Čenstaką, pas Lenkijos Karalienę.

1991 m. birželio 20 d. — ketvirtadienis

Vakare dalyvavome Mišiose „HI“, o popietę, maždaug 15.30 val., nuskambėjo trombonų choras ir atsivėrė uždanga prieš Juodosios Madonos paveikslą Čenstakavoje. Maždaug 22.30 val. vakare, vaikščiodami, sutikome seną moterį iš Varšuvos, kuri neturėjo nei nakvynės, nei pinigų. Mes sumokėjome už jos nakvynę piligrimų namuose ir tada toliau tęsėme kelionę.

1991 m. birželio 21 d. — penktadienis

Vakare atvykome į Turzovką Čekoslovakijoje. Iškart nuėjome į bažnyčią. Po Šv. Mišių regėtojas Latus Matus suteikė mums vietą pernaktuoti kaimyno kieme.

1991 m. birželio 22 d. — šeštadienis

Mes dalyvavome rytinėje Mišiose Visijoje, Turzovkos kaime. Iš ten kelias veda aukštyn į apsioreišimo vietą. Šventąsias Mišias aukoją jaunas kunigas vardu Balaž. Jis labai gražiai pamokslavo. Mišios buvo aukojamos lauke, nes susirinko tiek daug žmonių, kad koplyčioje jų nebetilpo. Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, kur Turzovkoje turėtų būti pastatyta bažnyčia. Mat Litmanovos vaikai buvo pasakoję, kad Švenčiausioji Mergelė to nori. Gelbėtojas man atsakė: „Tu“.

Gelbėtojas vėl kalbėjo slovąų kalba, čia „Tu“ reiškia „daryk“.

Tuoj pat apie tai papasakojau kunigui, klebonui Michaelui Balažui. Jis man pasakė, kad jau buvo pastatytos dvi bažnyčios, bet, deja, netinkamoje vietoje.

Popietę apsioreišimo vietoje prieš daugybę žmonių kalbėjau apie savo atsivertimą ir apie Litmanovą.

Maždaug po pusantros valandos mane paprašė prieš trijų turistinių autobusų keleivius papasakoti apie savo atsivertimą ir Litmanovą. Vienas iš jų jau buvo girdėjęs mane kalbant viršuje, ant kalno. Tą patį vakarą mes vėl sugrįžome į Litmanovą, pas kleboną Janą.

1991 m. birželio 23 d. — sekmadienis

Litmanovoje dalyvavome rytinėje mišiose. Popietę buvome Apreišimo kalne ir meldėmės.

1991 m. birželio 24 d. — pirmadienis – Jono diena

Ryte dalyvavau Šv. Mišiose. Popietę Apreišimo kalne kalbėjau prieš šimtus žmonių. Kartu su tėvu Janu, savo vyru ir trimis kitomis moterimis išvykome į gamtą ir kepėme ant grotelių.

Po to apsilankėme pas piemenį, iš kurio nusipirkome avies sūrio. Vakare vėl susirinko daug žmonių, ir aš kalbėjau apie savo atsivertimą bei dabartinį gyvenimą tikėjime. Šiandien taip pat sukako lygiai 10 metų nuo to laiko, kai Švenčiausioji Mergelė pasirodė Medžugorėje, Jugoslavijoje.

1991 m. birželio 25 d. — antradienis

Grįžusios į Sintavą, apsilankėme bažnyčioje. Vakare aš skaitydavau paskaitą, į kurią vėl susirinko daug žmonių.

1991 m. birželio 26 d. — trečiadienis

Buvome pas kleboną Danielį Sintawoje, atnešėme jam maisto produktų ir davėme šiek tiek pinigų. Anksti ryte Šv. Mišios buvo aukojamos priešais bažnyčią, nes bažnyčia buvo remontuojama. Iškart po Mišių buvau pakviestas pas Jozcą, kuris netrukus turėjo švęsti pirmąsias Mišias kaip kunigas. Su juo apie dvi valandas kalbėjau ir meldžiausi.

Popietę jis lydėjo mus į koplyčią. Ten vėl meldėmės. Vakare vėl susirinko žmonės, ir aš vėl kalbėjau apie savo tikėjimą.

1991 m. birželio 27 d. — ketvirtadienis

Austrija

1991 m. birželio 28 d. — penktadienis

Vakare vėl grįžome namo į Rotą.

1991 m. birželio 30 d. — sekmadienis

Rot mieste dalyvavome Šv. Mišiose. Pakviečiau lenkų kunigą, tėvą Stanislavą, vykti su mumis į Rodalbeną.

1991 m. liepos 1 d. – pirmadienis

Šiandien Rodalbene buvo garbinamas Šventasis ir Brangusis Kraujas.

Ryte buvau Rote Šv. Mišiose. Apie 12.30 val. atėjo klebonas Dochart pietų. Taip pat atvyko tėvas Josefas iš Paragvajaus ir valgė kartu su mumis. Man buvo didelė staigmena, kad du kunigai ir dar 20 kitų žmonių važiavo su mumis į Rodalbeną.

1991 m. liepos 5 d. — Širdies Jėzaus penktadienis

Buvau atgailos nakties pamaldose Grombache ir ten išpažinau nuodėmes. Pabaigoje buvau labai nuliūdęs. Ten buvo keturi kunigai, tačiau nepaisant to klebonas Dochart nuėjo į galą ir dalijo Šv. Komuniją žmonėms dalijo stovint, nors gale buvo tik apie 8 ar 10 žmonių. Man tai buvo tarsi antausis. Priimdama Šv. Komuniją, aš atsiklaupiau ant grindų. Tačiau galvojau apie žmones, kurie be atramos ar pagalbos negali atsiklaupyti ant grindų. Klausiau savęs, kam gi mums reikalingos Komunijos suolai. Žmonės dėl to nekaltos, kunigas neturėjo kantrybės ir norėjo, kad viskas vyktų greičiau. Po Šv. Komunijos paklausiau Jėzaus, ar tai buvo teisinga.

Jėzus atsakė gana griežtai: „**Tai nebuvo teisinga**“.

1991 m. liepos 8 d. – pirmadienis

Popietę paklausiau Gelbėtojo dėl laiško, kurį man parašė Anneliese Wafzig seserys (visos trys). Tame laiške trys seserys priešinosi, kad nebūtų išleista knyga apie Rodalbeną. Kaip priežastį trys seserys nurodė tai, kad Anneliese Wafzig galiausiai tapo priklausoma nuo morfino. Jėzus man atsakė, kad turėčiau išklausyti, ką man pasakys tėvas Gebhardas. Taigi turiu vėl važiuoti į Regensburgą pas tėvą Gebhardą.

1991 m. liepos 9 d. — antradienis

Aš meldžiausi koplyčioje savo darbo vietoje. Paklausiau Jėzaus, ar jis mano vietoje pastatytų maldos kambarį? Jėzus atsakė: „Taip“.

Aš pasakiau Jėzui, kad neturiu pinigų. Jėzus man atsakė: „Melskis dėl šio reikalo“. Gavau daug malonių ir už tai padėkojau Jėzui.

Ryte mano kolegė Veronika prarado sąmonę. Šiuo metu ji yra neurologijos skubios pagalbos skyriuje.

1991 m. liepos 10 d. — trečiadienis

Buvau koplyčioje ir meldžiausi, tačiau Šv. Mišiose šiandien nedalyvavau.

1991 m. liepos 11 d. — ketvirtadienis

Buvau Rote Šv. Mišiose. 16.30 val. buvau Stift-Neuburgo vienuolyne išpažinties. Išpažintį priėmė senas tėvas. Nebuvau patenkinta.

Jis labai neigiamai atsiliepė apie tuos, kurie priima Komuniją į lūpas.

Jis manė, kad tai neestetiška, ir dar pridūrė, kad kai kuriems iš burnos sklinda nemalonus kvapas.

Aš jam pasakiau, kad Jėzus mokiniams plovė kojas, o jis atsakė, kad jie patys taip pat plautų kojas. Po to aš dar pasakiau, kad Jėzus nesibjaurėjo plauti mokiniams kojų, tačiau nusprendžiau daugiau nebeiti pas šį kunigą.

23.00 val. atvyko Berndas su žmona iš Ladenburgo. Jis atnešė man penkias Marijos Agredos knygas skaityti.

1991 m. liepos 13 d. — šeštadienis

Mano vyras ir aš nuvažiavome į Regensburgą pas tėvą Gebhardą Heyderį.

1991 m. liepos 14 d. — sekmadienis

10.00 val. lankėmės Šv. Mišiose Karmelitų vienuolyne. Nuo 11.30 iki 17.00 val. praleidau popietę su tėvu Gebhardu. Šis tėvas man yra gyvasis Jėzus. Iš jo galima pasimokyti tik gero. Ačiū Dievui, kad man buvo leista pabūti su juo. Pabaigoje jis mus palaimino, palaimino mūsų kemperį ir viską, ką atsivežėme pašventinti: druską, vandenį, rožančius, paveikslėlius ir pan.

Jis nuostabiai pašventino daiktus lotynų kalba, naudodamas senąją palaiminimo formulę ir egzorcizmą. Kelionėje namo mes dar daug meldėmės.

1991 m. liepos 15 d., pirmadienis

Buvau su Fridolinu Malscho bažnyčioje. Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo apie knygą apie Rodalbeną ir Brangujį Kraują. Jėzus man atsakė: „Taip, mano dukra, ta knyga turi būti parašyta“. Šis klausimas mane vis dar labai jaudino, nes tėvas Gebhardas taip pat buvo gavęs laišką iš trijų Anneliese Wafzig seserų. Apie viską iš karto papasakojau Fridolinui, kuris, beje, yra kilęs iš Rodalbeno.

Vakare Gelbėtojas vėl buvo su mumis maldos grupėje. Ateiti melstis susirinko daug žmonių. Kunigas Dochart priėmė išpažintį. Mes garbinome Gelbėtoją.

Buvo labai gražu. Aš dėkoju Dievui už šią didžiulę malonę.

Aš nuėjau miegoti 3 val. nakties.

1991 m. liepos 16 d. – antradienis

Jaučiau daugybę malonių, kurias man buvo leista patirti, nes buvau žvali ir laiminga, nors ir nuėjau miegoti taip vėlai. Kadangi mano kolegė Veronika vis dar sirgo, viską turėjau rentgenuoti viena.

1991 m. liepos 17 d. – trečiadienis

Apsilankiau Šv. Mišiose Rocho koplyčioje Mingolsheime. Ten taip pat išpažinau nuodėmes.

1991 m. liepos 18 d. – ketvirtadienis

Fridolin man paskambino ir paprašė paklausti Gelbėtojo, ar dabar, kai Jugoslavijoje vyksta karas, jos turėtų vykti į Medžugorę ir ar Claude iš Liuksemburgo vyks kartu. Popietę koplyčioje aš paklausiau Jėzaus apie tai. Jėzus man pasakė: „Jos turi vykti. Claude iš L. nevažiuos“.

19.07.91 – penktadienis

Fridolin vėl man paskambino ir norėjo sužinoti, ką pasakė Gelbėtojas. Aš jam tai papasakojau.

1991 m. liepos 20 d. – šeštadienis

Nuvažiavome į Heidelbergą, kad surastume darbą mano dukterėčiai, kuri tuo metu čia viešėjo. Ji gavo darbą virtuvės pagalbininkės pareigose.

1991 m. liepos 21 d. – sekmadienis

Apsilankiau HI mišiose Rote, o 13.00 val. – rožinio maldos bažnyčioje ir pamaldose. Popietę su vyru išvykome į ekskursiją, plaukėme laivu po Nekaro upę ir pasivaikščiojome. Buvo labai gražu. Ir mano vyrui labai patiko.

1991 m. liepos 22 d. – pirmadienis

Buvau Rot bažnyčioje. Kunigas Vogt pamokslavo apie Mariją Magdalенą. Kai jis kalbėjo, kad Marija Magdalena buvo paleistuvė, buvau labai sukrėsta ir pajutau skausmą širdyje. Šį skausmą iš karto paaukojau už nusidėjėlių atsivertimą. Šis teiginys mane labai sukrėtė, nes jaučiau, kad tai nėra tiesa.

Po Šventosios Komunijos paklausiau Gelbėtojo: „Kas buvo Marija Magdalena?“ Jėzus atsakė: „Ji buvo nusidėjėlė“. Tada paklausiau Gelbėtojo, kodėl kunigas Vogt taip pasakė?

Jėzus atsakė: „Nes jam taip labiau patiko“.

20.00 val. vėl vyko maldos grupės susitikimas. Aš daug meldžiausi už kleboną Vogtą. Šiandien maldos grupės susitikimas truko šiek tiek ilgiau, buvo labai gražu.

1991 m. liepos 23 d. – antradienis

Maždaug 18.00 val. paskambino Fridolinas ir pranešė, kad Klodas nevažiuos į Medžugorę.

Fridolinas pasakojo, kad Klodas bijo važiuoti į Jugoslaviją dėl karo. Pokalbio metu pastebėjau, kad ir Fridolinas bijojo. Jis netgi dvejojo, ar važiuoti į Medžugorę. Aš jam pasakiau: „Jūs, mažatikiai, kaip galite bijoti, jei Jėzus pasakė, kad turite vykti?“

Vakare dalyvavau Šv. Mišiose Rote. Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau pasikalbėti su klebonu Vogtu apie Komuniją į ranką ir apie Mariją Magdalena. Gelbėtojas man atsakė: „Taip, šeštadienį“.

1991 m. liepos 24 d. – trečiadienis

Tą dieną jau sumeldavusi keletą rožančių, darbo vietos koplyčioje susivienijau su Gelbėtoju.

Paklausiau Jo, ar kunigas Vogtas pakeistų savo požiūrį, jei šeštadienį su juo pasikalbėčiau apie komuniją į rankas. Jėzus pasakė, kad jis nepasikeis. Aš pasakiau Jėzui, kad tuomet man visai nereikėtų su juo kalbėtis. Tačiau Jėzus atsakė: „Taip. Daryk tai, ką jis tau sako.“

Pamaniau, kad nebus lengva daryti tai, ką sako kunigas Vogtas, jei kunigas Vogtas nedaro to, ką sako Jėzus.

Bet aš pasakiau Jėzui: „Aš tai padarysiu“.

Vėliau paklausiau Gelbėtojo, ar mano sūnus turėtų tapti kunigu, ar susituokti? Jėzus atsakė: „Taip, jis turėtų tapti kunigu.“

Man tai nebuvo lengva, nes žinojau, kad mano sūnus nenori tapti kunigu.

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau jam tai pasakyti, ir Jėzus atsakė: „Ne, Aš jam suteiksiu apšvietimą, jis pats tai sužinos“.

Dabar žinau, kad turiu daug melstis už savo sūnų. Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš dėkoju Tau, kad žinau, jog mano sūnus turi tapti kunigu.

Viešpatie, tebūnie Tavo valia.

Taip, mano Viešpatie, jis yra mano vienintelis sūnus, tačiau jis nėra mano, nes mes abu priklausome Tau.

1991 m. liepos 25 d. — ketvirtadienis

Buvau Rote bažnyčioje Šv. Mišiose. Po Šv. Komunijos paklausiau Jėzaus, kada turėčiau eiti pas kleboną Vogtą. Jis pasakė: „Šeštadienį“.

1991 m. liepos 26 d. — penktadienis

Po Šv. Mišių Rote paklausiau klebono Vogto, ar galėčiau su juo pasikalbėti šeštadienį. Jis sutiko, ir susitarėme susitikti šeštadienį 16.00 val.

1991 m. liepos 27 d. — šeštadienis

7.15 val. kartu su savo dukterėčia Waghäuselyje dalyvavau Šv. Mišiose. Per transfigūraciją pamačiau kunigą ir bažnyčią tamsybėje, bet ne visiškai tamsoje. Kai priėmiau Šv. Komuniją, pasakiau Jėzui: „Tu esi su manimi“.

Visi stovėjo priimdami Šv. Ostiją. Aš atsiklaupiau ant grindų. Kunigas delsė man duoti Šv.

Komuniją. Jis drebėjo, tarsi Šėtonas trauktų jam ranką atgal. Po Šv. Mišių aš, atsiklaupusi prieš tabernakulį, meldžiausi už tą kunigą. Tada paklausiau kažkieno, kaip vadinasi tas kunigas, ir sužinojau, kad tai buvo kunigas Florinas.

Ten buvo moterys iš mano maldos grupės, kurias pažinojau, ir paprašiau jų melstis už mano reikalą bei papasakojau joms, kad šiandien turėsiu pokalbį su klebonu Vogtu.

Tada paprašiau ir ponios Vetter bei savo dukterėčios, kad jos už mano reikalą melstųsi nuo 16.00 iki

17.00 val.

Kai 16.00 val. atėjau pas kleboną Vogtą, jis mane maloniai priėmė, ir mes kalbėjomės apie 50 minučių. Kalbėjomės apie komuniją į lūpas ir į rankas bei apie Mariją Magdalena. Pasakiau jam, kad Marija Magdalena nebuvo paleistuvė, o nusidėjėlė.

Nuo 17.45 iki 22.30 val. mane aplankė Nicol ir Adriana, dvi slovakės.

Kalbėjau apie Dievą ir apie savo atsivertimą. Po to skaitėme Švenčiausiosios Mergelės Marijos žinutes iš Litmanovos (Čekoslovakija). Išmokiau jas melstis rožinį.

Vėliau atėjo dar dvi moterys iš Jugoslavijos, gyvenančios Vokietijoje.

1991 m. liepos 28 d. — sekmadienis

Apsilankiau Šv. Mišiose Rote. Kartu su savo dukterėčia Jaqualina pasimeldžiau rožinį.

Pasivaikščiodami miške, dar pasimeldžėme du rožinius.

1991 m. liepos 29 d. — pirmadienis

Maldos grupė 20.00 val. Atėjo ir klebonas Dochart.

1991 m. rugpjūčio 12 d. — pirmadienis

Pastarosiomis dienomis beveik kasdien meldžiausi, kad Švenčiausioji Mergelė Šiandien vakare į maldos grupę atsiųstų man daug maldininkų. Švenčiausioji Mergelė manęs nenuvylė, kaip niekada. Priešingai, Malschenbergo koplyčioje, kurioje kunigas Dochart aukojo Šv. Mišias, taip pat 20.00 val. vakare, buvo susirinkę nedaug žmonių. Būtų buvę geriau, jei kunigas Dochart tam būtų pasirinkęs kitą laiką.

Tą dieną maldos grupėje mes skaitėme Švenčiausiosios Mergelės Marijos žinutes, kurias ji perdavė Litmanovoje.

1991 m. rugpjūčio 19 d. — pirmadienis

Vakar man paskambino kunigas Dochartas ir paklausė, ar jis galėtų šiandien atvykti. Prieš dvi dienas mane aplankė tėvas Buranas iš Manheimo. Jis perdavė tėvo Johanno linkėjimus. Aš pastebėjau, kad tėvas Buranas nebuvo nuoširdus, ir tapau atsargus. Daug kas man jam nepatiko, pvz., jis teikia pirmenybę komunijai į ranką, ir tada nematyti, kad jis yra kunigas; jis nenešioja kryžiaus, kunigo drabužių ir jokių kitų ženklų. Man atrodė, tarsi jį būtų atsiuntęs tėvas Johannesas kaip detektyvą. Taip pat pajutau, kad jis buvo išdidus. Jis pasakė: „Niekas neturi tokios galios kaip kunigas per transfigūraciją.“ Aš jam atsakiau: „Taip, jūs teisus, bet niekas neturi tokios atsakomybės kaip kunigas.“ Jam tai nepatiko, kai aš jam tai pasakiau.

Tą pirmadienį vakare maldos grupėje klebonas Dochartas pasakė, kad priėmimas į rankas yra toks pat nuolankus kaip ir priėmimas į lūpas. Man tai buvo tarsi antausis, ir man labai skaudėjo.

1991 m. rugpjūčio 20 d. – antradienis

Ingrid Bauer pas mus praleido vienuolika dienų. Šiandien mano vyras ją nuvežė atgal į Pirmanseną. Ji čia gyveno nemokamai ir norėjo sustiprinti savo tikėjimą.

1991 m. rugpjūčio 21 d. – trečiadienis

Man teko kentėti išbandymus. Šėtonas bandė man įteigti, kad su manimi kalbėjo ne Jėzus, o velnias. Nors 1991 m. rugpjūčio 14 d. ir 19 d. buvau išpažinusi nuodėmes, pagundos vis grįždavo. Po Pirmosios Šventosios Komunijos paklausiau Jėzaus: „Prašau Tave, apšviesk mane. Jei Šėtonas man kalbės, pasakyk man. Būsiu atsargesnis.“

Vos tik tai ištareš, Jėzus man tarė: „Aš tau kalbėjau.“ Aš paklausiau ir dėl to, kad klebonas Vogt manė, jog prieš keletą savaičių aš neteisingai supratau Jėzų. Ačiū Dievui, kad gavau šį patvirtinimą, jog man kalba Jėzus, o ne velnias.

1991 m. rugpjūčio 23 d. – penktadienis

Po Šv. Mišių mes su vyru išvykome. Norėjome nuvykti į Ševremontą Belgijoje.

1991 m. rugpjūčio 24 d. – šeštadienis

Buvome Banneaux, pas „Vargšų Motiną“.

1991 m. rugpjūčio 25 d. — sekmadienis

Ševremonte kasmet vyksta „Tarptautinis mažųjų sielų susitikimas“.

Prieš pat Šv. Mišias nuėjau išpažinties. Norėjau atsikratyti savo lengvų nuodėmių ir būti visiškai tyra. Rožinio maldos metu išgirdau balsą, kuris ragino mane kroatų kalba vadovauti maldai prieš visus piligrimus. Vieną rožinio dešimtuką, kaip ir praėjusiais metais Lurde. Pamaniau, kad jei tai Dievo valia ir Švenčiausioji Mergelė to nori, aš irgi vadovausiu maldai. Apie 15.00 val. atėjo mano eilė. Pakviečiau Švenčiausiąją Mergelę ir Jėzų melstis kartu su manimi ir paprašiau Gelbėtojo būti su manimi.

Aš meldžiausi labai nuoširdžiai, iš visos širdies ir aiškiai, ir nebijojo melstis prieš tiek tūkstančių žmonių. Priešingai, maldoje jaučiau jėgą kaip niekada anksčiau. Dėkoju Dievui ir Švenčiausiajai Mergelei už pasitikėjimą, kurį jiems jaučiu.

1991 m. rugpjūčio 26 d. — pirmadienis

Ryte padariau rentgeno nuotrauką vyrui, Thomasui Henzei. Jį sumušė kažkas, jis buvo benamis ir sužeistas. Gydytojai jį apžiūrėjo ir išsiuntė namo kaip sergantį.

Aš jam pasakiau, kad jis gali gyventi pas mane namuose, kol pasveiks. Šiame pacientėje aš pamačiau Jėzų, kaip jis kentėjo ir buvo bejėgis. Aš paskambinau savo vyrui ir papasakojau jam, kad pasiimsiu benamį į namus. Jis buvo gana supykęs. Bet kadangi aš prieš tai už šį reikalą meldžiausi koplyčioje, mano vyras turėjo paklusti Dievo valiai.

Aš tai darau iš didelės meilės Jėzui ir Marijai, nes tikiu, kad jei iš visos širdies myli Jėzų, tai myli ir kitus.

Apie 16 val. atvyko pacientas Tomas. Aš jį parsivežiau namo. Automobilyje meldžiausi skausmingąjį rožinį. Tomo kvapas buvo nepakeliamas. Jis baisiai smirdėjo. Namuose jam suradau švarius drabužius ir batus, o tada jis nusiprausė duše. Vakare valgėme guliašą su ryžiais ir salotomis. Mūsų svečias valgė labai daug.

Po valgio paprašiau jo palaistyti sodą, o pati nuėjau į bažnyčią. Šventąją Komuniją paaukojau už jį. Tomasas vakare taip pat dalyvavo maldos grupėje ir kartu meldėsi.

Kunigas Dochartas šiandien atnešė nedidelę komunijos suolelį. Tikiuosi, kad kitą kartą jis atsineš ir pateną, kad Gelbėtojas daugiau nekristų ant grindų. Man tai labai skaudėjo. Kunigas Dochartas pažadėjo kitą kartą atsinešti pateną.

1991 m. rugpjūčio 27 d. — antradienis

Vėl nuvežiau pacientą Tomą į kliniką, jam buvo sutvarkyta nosis.

1991 m. rugpjūčio 28 d. — trečiadienis

Su Adriane iš Emmertsgrund buvau Rochuso koplyčioje Mingolsheime ir ten išpažinau nuodėmes.

1991 m. rugpjūčio 29 d. – ketvirtadienis

Su savo sūnėnu Ratko buvau Rot bažnyčioje.

1991 m. rugpjūčio 30 d. — penktadienis

Padėjau Ratko ieškoti darbo ir vėl nuėjau su juo į Rot bažnyčią. Jis kartu su manimi meldėsi rožinį.

1991 m. rugpjūčio 31 d. – šeštadienis

Ryte su Jaqulina buvau bažnyčioje Vaghauzelyje. Po to apsipirkome „Globus“ prekybos centre. Popietę Erichas atnešė paveikslą, vaizduojantį 11-ąją Kryžiaus kelio stotį.

1991 m. rugsėjo 1 d. — sekmadienis

Mes dalyvavome Šv. Mišiose Rote.

1991 m. rugsėjo 2 d. – pirmadienis

Klinikos koplyčioje paklausiau Gelbėtojo apie pokalbį, kurį vakar turėjau su tėvu Johannesu. Tėvas Johannesas norėjo sužinoti, ką pasakė vyskupas Platon.

Tačiau aš nieko nepasakiau apie pokalbį, kurį turėjau su vyskupu Platonu Gorniliaku.

Tėvas Johannes Ortynskyj, matyt, jautė sąžinės graužatį dėl savo knygų. Gelbėtojas koplyčioje man pasakė, kad aš pasielgiau teisingai.

Deo gratias.

Vakare – maldos grupė: klebonas Dochart dalijo Šv. Komuniją, pirmą kartą naudodamas komunijos suolelį ir pateną. Pastebėjau, kad visi žmonės buvo ypač laimingi ir gavo malonę.

1991 m. rugsėjo 6 d. — Švenčiausiojo Jėzaus Širdies penktadienis

Vakare apsilankiau atgailos nakties pamaldose Grombache. Po Šv. Mišių buvo garbinamas Gelbėtojas. Aš žiūrėjau į monstranciją ir karčiai verkiau. Vyskupas Ratzingeris buvo pasakęs, kad Medžugorje nėra antgamtinis reiškiny, taip buvo parašyta laikraštyje „Bildpost“. Aš verkiau apie 15 minučių.

Tada Jėzus prabilo man. Vidinis balsas buvo aiškus ir grynas kaip niekada anksčiau.

Jėzus tarė: „Pažvelk į mano kryžių.“ Kryžius kabėjo virš altoriaus ir virš monstrancijos. Aš pažvelgiau į kryžių ir toliau girdėjau: „Ar jie manimi patikėjo?“

Tuomet aš iš karto nustojau verkti.

Manau, Jėzus nuėmė nuo manęs ašaras. Man tai buvo patvirtinimas, kad Medžugorje yra tikra, tik Bažnyčia nenori tuo tikėti.

Pirmojoje rugsėjo savaitėje paklausiau Gelbėtojo apie Litmanovą Čekoslovakijoje ir gavau atsakymą: „Apreiškimai Čekoslovakijoje yra antgamtiniai“.

Tada pasakiau, kad vadinasi, vaikai nemeluoja. Po to nuėjau į klinikos koplyčią ir paklausiau dar kartą, nes man įstrigo regėtojos Ivetkos sustingusios akys, ir tos akys privertė mane susimąstyti.

Paklausiau Gelbėtojo, ar šį žvilgsnį galėtų sukelti ir velnias. Gelbėtojas atsakė: „Taip.“

Tada Jis pakartojo: „Apreiškimai yra antgamtiniai.“

Aš dar ne viską supratau. Galiu pasakyti tik tai, ką sako šv. Paulius: „Viską išbandykite ir laikykitės to, kas gera.“

1991 m. rugsėjo 12 d. — ketvirtadienis

Buvau išpažinties Neuburgo vienuolyne. Kunigas man paskyrė atgailą – leisti Gelbėtojui į mane pažvelgti. To man dar nė vienas kunigas nebuvo sakęs, ir buvau laiminga, kad Gelbėtojas norėjo į mane pažvelgti.

1991 m. rugsėjo 13 d. – penktadienis

Vakarinė mišios Rote. „Huberto mišioms“ bažnyčia buvo papuošta eglėmis. Man tai nepatiko, nes atrodė kaip Kalėdos ir netiko.

1991 m. rugsėjo 14 d. – šeštadienis

Dalyvavau Šv. Mišiose Malschenberge. Mano kryžius, kuris paprastai stovi mūsų miegamajame šalia mano lovos, buvo nuneštas į bažnyčią.

Mišias vedė jaunuoliai. Tačiau trūko pagarbos. Reikia išlaikyti tradiciją ir nepadaryti iš bažnyčios teatro.

1991 m. rugsėjo 16 d. – pirmadienis

Buvau klinikos koplyčioje. Vakare lankiausi Šv. Mišiose Rote. Po to vyko maldos grupės susitikimas, atvyko ir kunigas Dochart.

1991 m. spalio

Po ilgų paieškų vėl radau savo dienoraštį.

Mūsų buvusio klebono Köstelio laidotuvėse dalyvavo daug žmonių, tarp jų – ir daug kunigų. Man susidarė įspūdis, kad ten labiau buvo garbinamas klebonas Köstelis nei Dievas. Kunigai ragino tikinčiuosius priimti Šv. Komuniją stovint, nors ten buvo komunijos suolas. Kai priėmiau Šv. Ostiją, atsiklaupiau ant grindų. Jaučiau daug nešvarių dvasių ir supratau, kad jos, jei būtų galėjusios, mieliausiai būtų mane sudraskiusios. Kai po Šventosios Komunijos susivienijau su Jėzumi, pasakiau Gelbėtojui: „Dabar turime tiek daug kunigų, o vis tiek jie dalina Šventąją Komuniją taip, kad žmonės stovi.“ Tada išgirdau: „Toliau klūpėk, mano dukra.“ Tuomet man daug kas tapo aišku. Po kelių dienų apie tai pranešiau klebonui Vogtui. Klebonas Vogt pasakė, kad tai galioja tik man, o ne kitiems.

1991 m. lapkričio 23 d.

Lankiausi Šv. Rocho koplyčioje Mingolsheime, kur dalyvavau Šv. Mišiose. Ten išpažinau nuodėmes vienam misionieriui.

1991 m. lapkričio 25 d. – pirmadienis – Šv. Kotrynos diena

Buvau Rote Šv. Mišiose. Susivienijusi su Jėzumi po Šv. Komunijos, Jėzus man pasakė: „**Melskis, daug melskis, mano dukra, iš Rusijos artėja karas!**“

Iš pradžių labai išsigandau, o paskui pradėjau verkti. Paklausiau, ar turėčiau eiti pas kleboną Vogtą. Jėzus atsakė: „Ne, jis tavimi netikės.“ Tada paklausiau toliau, ar turėčiau apie tai pasakyti maldos grupėje. Jėzus pritarė.

Man tai buvo keista, nes maldos grupėje juk taip pat dalyvavo kunigas. Aš išėjau iš bažnyčios, jaučiant didelį sielos skausmą, ir karčiai verkiau.

Prie bažnyčios jau laukė Rita ir dar dvi moterys iš Pimasenso, kurios norėjo eiti į maldos grupę. Prieš pasakydama apie tai maldos grupėje, paprašiau klebono Docharto mane palaiminti. Klebono Docharto atsivežtas Šventasis Kryžius, ir mes jį garbinome. Tačiau aš visą laiką galvojau apie Šventojo Kryžiaus žodžius, verkiau ir raudojau.

1991 m. lapkričio 26 d. – antradienis

Aš nuolat galvojau apie karą ir klausiau Gelbėtojo, kada tai įvyks. Gelbėtojas atsakė: „**Netrukus.**“

1991 m. lapkričio 27 d. – trečiadienis

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar šie žodžiai svarbūs tik man. Gelbėtojas pasakė: „**Pasakyk tai visiems!**“

1991 m. lapkričio 29 d. – penktadienis

Darbo vietos koplyčioje. Norėdamas įsitikinti, dar kartą paklausiau apie karą. Vėl išgirdau: „**Rusijoje prasidės karas.**“

1991 m. gruodžio 2 d. – pirmadienis

11.15 val. klinikos koplyčioje. Džiaugiausi, kad vėl galėjau atsiklausti prieš tabernakulį. Bendravau dvasiškai ir paklausiau Gelbėtojo, kur Jis yra, kai su manimi kalba. Jėzus atsakė: „**Širdies gelmėje.**“

Toliau paklausiau Jo, kaip turėčiau paaiškinti kitiems, kad Jį girdžiu.

Jėzus pasakė: „Tai antgamtinis reiškiny, kitaip tai nebūtų iš manęs.“

Toliau paklausiau, ar gali būti, kad esu hipnotizuotas.

Jėzus pasakė: „Tas, kuris susivienija su mano širdimi, negali būti hipnotizuotas.“

Aš pagalvojau apie karą Jugoslavijoje ir apie tai, kad regėtojai Ivanas ir Jakovas buvo išvykę į užsienį. Paklausiau, ar man taip pat reikėtų palikti Vokietiją dėl karo, kuris dar tik prasidės.

Tačiau Jėzus pasakė: „Aš nemėgstu bailių.“

Tada man į galvą šovė šv. Jonana iš Orleano, kuri kovojo prieš anglus ir išlaisvino Prancūziją. Aš dar papasakojau Jėzui apie savo sūnų, kad jis negalėjo įsivaizduoti, jog karas prasidės iš Rusijos.

Jėzus man pasakė: „Jis turi skubiai eiti išpažinties.“

Vakare maldos grupėje, po trečiosios rožinio dešimtys, kaip visada, keletą minučių laikėmės tylos, kad kiekvienas galėtų melstis iš širdies ir užtarti kitus. Aš paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau ką nors perduoti maldos grupei.

Jėzus pasakė: „Pasakyk visiems, kad juos myliu.“

Tai buvo pirmas kartas, kai maldos grupėje išgirdau Gelbėtoją.

1991 m. gruodžio 3 d. – antradienis

Klinikos koplyčioje išgirdau Jėzaus balsą:

„Klausk manęs, mano dukra, melskis, melskis daug.“

Vakare Rot bažnyčioje per Šventąją Komuniją grojo plokštelių muzika, negalėjau atsiverti Gelbėtojui, muzika man trukdė.

1991 m. gruodžio 4 d. – trečiadienis

Klinikos gydytojų kambaryje apie 10.45 val.: susivienijau su Gelbėtoju ir išgirdau balsą: „Tu esi mano tarnaitė, daryk viską, ką tau sakau. Labai pasitikėk manimi.“

Išlik tvirta. Tave laukia trumpas gyvenimas. Aš tave pasiimsiu pas save. To įrodymas yra tavo tikėjimas“.

Kai viską užsirašiau, paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai užrašiau. Jėzus atsakė: „Taip, mano dukra“.

Vakare: Aš kasdien vis labiau meldžiausi už kleboną Vogtą ir jo apšvietimą bei prašiau Jėzaus, kad man leistų pasikalbėti su klebonu Vogtu. Jėzus pasakė: „Eik“.

Nuo 18.00 iki 18.45 val. kalbėjausi su klebonu Vogtu. Po šio pokalbio klebonas Vogtas man pasakė, kad mane gerbia ir kad turėčiau taip toliau daryti.

Kai paklausiau jo, ką reiškia Jėzaus žodžiai „įrodymas tam yra tavo tikėjimas“, jis man atsakė: „Ar tu turi viską suprasti?“

1991 m. gruodžio 5 d. – ketvirtadienis

9.00 val. ryte paklausiau Gelbėtojo, ar tikrai man nereikia visko suprasti, kaip sakė klebonas Vogt. Gelbėtojas pasakė: „Taip, tau nereikia visko suprasti. Viskas ateis savo laiku. Tai, ko nesupranti, atiduok man“.

Toliau paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau nusiųsti įspėjimą apie karą iš Rusijos laikraščio „Bild am Sonntag“ vyriausiajam redaktoriui.

Gelbėtojas atsakė, kad turėčiau tai padaryti dar šiandien.

1991 m. gruodžio 6 d. – penktadienis

Apie 8.25 val. nuėjau į klinikos koplyčią ir ten meldžiausi, kad laiškas būtų paskelbtas. Melstis metu paklausiau Gelbėtojo, ar laiškas buvo geras. Atsakymas: „Tavo laiškas yra geras“. Gavau malonę ir verkiau iš džiaugsmo, kad myliu Gelbėtoją.

Gelbėtojas man pasakė: „Aš tave labai myliu, eik ramybėje“.

Vakare Rot bažnyčioje paklausiau Gelbėtojo, kaip galima išvengti karo. Gelbėtojas atsakė: „Tik pasninkaujant ir melsdamiesi“.

Taip pat paklausiau Gelbėtojo, kodėl jis kalbėjo būtent man, juk aš esu nusidėjėlė. Gelbėtojas atsakė: „Visi yra nusidėjėliai“.

Vis dėlto toliau klausiau savęs, kodėl Jis kalba būtent man, ir išgirdau Jo balsą:

„Aš apsistoju ten, kur noriu“.

1991 m. gruodžio 7 d. — šeštadienis

Anksti ryte lankiausi Šv. Mišiose Mingolsheime, Šv. Rokaso koplyčioje. Po Šv.

Komunijos Gelbėtojas man pasakė: „Pasikalbėk su misionieriumi“.

Aš kalbėjau su misionieriumi apie savo atsivertimą ir apie karą. Jis verkė, kai mes kalbėjomės. Popietę meldžiausi su Fridolinu Keilhaueru, teologijos studentu iš Lantershofeno.

1991 m. gruodžio 8 d. — sekmadienis

Ryte lankiausi Šv. Mišiose Rot mieste. Nuo 12.00 iki 13.00 val. taip pat buvau bažnyčioje ir meldžiausi – tai yra malonės valanda Marijos Nekaltosios Pradžios dieną. Po to dar vyko pamaldos iki maždaug 14.00 val.

Popietę pokalbio su Fridolinu metu jis manęs paklausė:

„Ką tu turi, ko nebūtum gavęs iš Dievo?“

Trumpai pagalvojęs atsakiau: „Aš neturiu nieko, o viskas, ką turiu, yra iš Dievo.“

1991 m. gruodžio 9 d. – pirmadienis

Prieš keletą dienų Gelbėtojas man pasakė: „Atiduok man visą savo esybę“.

Aš to nesupratau ir atidaviau Jėzui atgal, kaip jis buvo pasakęs. Tada Gelbėtojas tęsė: „Tu turi visko klausti“.

Taigi šiandien, maždaug 9.45 val., paklausiau Jo: „Gelbėtojai, ką man Tau duoti?“

Jėzus atsakė: „Atiduok man viską.“

Po to paklausiau, ar turėčiau ką nors perduoti mūsų maldos grupei. Jis pasakė, kad jie turi padauginti maldas ir pasninkauti.

Vakare dar išpažinau nuodėmes pas kunigą Dochartą.

1991 m. gruodžio 10 d. — antradienis

10.10 val. Gydytojų kambarys: Aš susivienijau su Gelbėtoju, tada išgirdau: „Rašyk: Aš myliu savo avis ir noriu susigrąžinti visas pasiklydusias. Ieškok jų. Padėk man. Už kiekvieną surastą avį danguje laukia didelis atlygis. Tavo tikslas – nuolat ieškoti. Niekada nenustok. Piktasis tyko.“

Aš pasakiau: „Viešpatie, juk aš esu toks silpnas.“

Išganytojas atsakė: „Bet su manimi tu turi jėgų“.

Vakare Rot bažnyčioje: aš nežinojau, kokia Evangelija bus skaitoma tą

dieną. Buvau nustebęs, kai buvo skaitoma Mato evangelija apie paklydusią avį. Stebėjausi, kad

Gelbėtojas man apie tai jau ryte buvo kažką pasakojęs. Šiandien už kleboną Vogtą meldžiausi daugiau nei įprastai. Priėmiau Šventąją Komunią, ir vos tik susivienijau su Gelbėtoju, labai lėtai ir aiškiai išgirdau balsą: „Ar girdi mane?“ Aš pasakiau: „Taip.“ [sivyravo gili tylą. Tada išgirdau: „Eik pas kunigą.“

Vėl tylą. „Pasakyk jam“ — tylą — „kad aš rimtai žiūriu į karą.“ Tai mane sukrėtė kaip smūgis. Pakartojau tai sau ir paklausiau, ar teisingai supratau ir kada turėčiau eiti pas kunigą. Jis pasakė: „Po Šv. Mišių“.

Išganytojas dar kartą patvirtino, kad aš teisingai išgirdau. Tada aš pradėjau karčiai verkti. Zita priėjo prie manęs ir paklausė, kas man atsitiko. Vėliau prie manęs priėjo ir ponias Speckart, norėdama pasiteirauti. Jos patvirtino tai ir pasakė: „Tai nieko naujo, mes tai žinome iš atgailos naktų“. (Jos turėjo omenyje karą iš Rusijos.) Tada aš tuoj pat nuėjau pas kleboną Vogtą. Klebonas Vogtas iš klausė mane ir tada pasakė: „Daugiau nei melstis negalima“. Buvo praėjusi vos savaitė, kai aš pirmą kartą su juo kalbėjau apie karą iš Rusijos, kaip man nurodė Gelbėtojas. Paprašiau jo palaiminimo ir tada nuėjau namo.

1991 m. gruodžio 11 d. — trečiadienis

Šiek tiek po 10.00 val. gydytojų kambaryje: susivienijau su Gelbėtoju. Tuomet mane apėmė maloni ramybė ir tylą. Jaučiau šilumą, bet nieko negirdėjau.

12.30 val. klinikos koplyčioje: meldžiausi „Viešpaties angelą“, susivienijau su Gelbėtoju ir pajutau malonią šilumą, ramybę ir tylą. Kurį laiką nieko negirdėjau, bet staiga išgirdau: „Aš poilsiauju tavo širdyje“. Tai buvo taip gražu, o aš taip džiaugiausi, kad net negaliu to apibūdinti. Deja, negalėjau pratęsti šios pertraukos, nes mano kolegė vis dar sirgo, o aš turėjau viską atlikti viena.

Žinoti, kad Gelbėtojas ilsisi širdyje, yra ypač gražus jausmas, ir pajunti ramybę, kurią gali suteikti tik mūsų Viešpats.

Vakare Rocho koplyčioje: paklausiau Gelbėtojo, kiek laiko prieš priimdama Šventąją Komuniją reikėtų nevalgyti, nes Rita iš Vurcburgo manęs to paprašė.

Gelbėtojas pasakė: „Keletas valandų prieš Šventąją Komuniją yra teisinga.“ Aš paklausiau, ką, jo manymu, pasakytų kunigas, jei jam tai papasakočiau. Gelbėtojas atsakė: „Aš už tavę pasakysiu. Eik ramybėje.“

1991 m. gruodžio 12 d. — ketvirtadienis

10.15 val. gydytojų kambaryje: Aš paklausiau Gelbėtojo, ar aš esu netikra pranašė, nes Biblijoje buvau perskaičiusi kažką apie paskutinius laikus. Gelbėtojas man pasakė: „Tu nesi netikra pranašė, tu esi mano tarnaitė. Daryk viską, ką tau sakau. Bus karas. Aš esu tavo Viešpats ir Dievas. Tu būsi nuolat gundoma“.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar negalėčiau gauti kokio nors ženklo.

Gelbėtojas: „Aš duosiu tau ženklą, kai ateis laikas“.

Aš paklausiau, ar tas ženklas skirtas man.

Gelbėtojas: „Visiems“.

12.15 val. klinikos koplyčioje: aš meldžiausi „Viešpaties angelą“.

Paklausiau Gelbėtojo, ar tas ženklas bus ore, ar ant manęs? Gelbėtojas man atsakė: „Ar sutinki?“

Aš be jokio dvejonų atsakiau: „Taip.“

Bet tada toliau kreipiausi į Jėzų: „Niekada neleisk man atsiskirti nuo Tavęs, nes aš Tave labai myliu.“ Paklausiau Gelbėtojo, ar maldos, kurias meldžiamės maldos grupėje, yra geros, ar turėčiau ką nors pakeisti?

Išganytojas pasakė: „Melskis daug – padvigubink maldas. Visos maldos yra geros.“

1991 m. gruodžio 13 d., penktadienis

Gydytojo kabinetas: Aš meldžiausi, tada susivienijau su Gelbėtoju ir išgirdau jį sakant: „Klausyk atidžiai, mano dukra. Eik pas kunigus, pasakyk jiems.“

Aš rimtai kalbu apie karą.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, kaip turėčiau tai pasakyti. Gelbėtojas atsakė:

„Aš kalbėsiu už tavę.“

Aš toliau sakiau Gelbėtojui, kad jie man nepatikės, tačiau Gelbėtojas man atsakė: „Palik tai man.“ Gelbėtojas: „Tu nesupranti antgamtinių dalykų. Niekas, išskyrus mane, negali jų suvokti.“ Aš pajutau šilumą ir ramybę savyje ir pasakiau Jėzui: „Aš tikiu, kad Tu esi su manimi.“ Jėzus: „Tu tiki tuo! Tada tikėk ir tuo kitu.“ Vakare Rot bažnyčioje. Aš paklausiau Gelbėtojo, ar tai, ką iki šiol parašiau, yra teisinga. Jėzus patvirtino „TAIP“ ir tarė: „Eik ramybėje, mano dukra.“

1991 m. gruodžio 14 d. – šeštadienis

7.00 val. ryte buvau Rocho koplyčioje Mingolsheime. Meldžiausi už taiką ir verkiau. Tada išgirdau: „Eik ramybėje, mano dukra.“

1991 m. gruodžio 15 d. – sekmadienis

Mes nuvažiavome į Regensburgą ir 10.00 val. Karmelitų vienuolyne dalyvavome Šv. Mišiose. Susivienijus su Gelbėtoju, Jėzus tarė:

„Ar nori klausyti mano balso?“

Aš atsakiau teigiamai, ir Gelbėtojas man tarė: „Tada tikėk tuo.“

Aš pasakiau: „Prašau, duok man garstyčios grūdėlį, nes kitaip aš negalėsiu perkelti kalnų.“ Tada įsivyravo tylą.

Tada Gelbėtojas tarė: „Aš tave myliu.“

Po Šv. Mišių kalbėjau su tėvu Gebhardu Heyderiu. Jis peržiūrėjo mano vidinius pokalbius, kuriuos buvau užrašęs dienoraštyje. Ačiū Dievui, kad jis dar yra tarp mūsų, nes jam jau 86 metai. Jis nėra žemiškai išmintingas, bet dieviškai išmintingas.

Tokį žmogų kaip jis reikia ieškoti su didinamuoju stiklu. Man visai nesvarbu, kad turiu nuvažiuoti iš viso daugiau nei 600 km, kad galėčiau su juo pasikalbėti. Jis man labai padėjo. Pabaigoje jis man patvirtino, kad jam nėra naujiena, jog karas prasidės iš Rusijos. Jis paminėjo Teresę Neumann (vok. mistikę – stigmatikę), kuri kartą pasakė, kad praėjus 30 metų po jos mirties rusai mindžios jos kapą.

Ji mirė 1962 m. Tėvas Gebhardas taip pat paminėjo Heroldsbachą, Mettenbuchą ir kitas vietas, kuriose užsimenama apie šį karą.

Jis dar pašventino daiktus, kuriuos atsivežėme, pvz., vandenį, žvakes, paveikslus ir pan. Tėvas Gebhardas šiuos daiktus pašventino ypač iškilmingai. Taip turėtų šventinti kiekvienas kunigas. Grįžusi namo, iškart ėmiau virti, nes pas mus buvo atvykęs alkanas svečias. Aš nieko nevalgiau ir nuėjau į Waghäuselio bažnyčią. Šventąsias Mišias aukojau už vargšas sielas. Tą dieną labai daug meldžiausi. Tačiau Waghäuselio bažnyčioje pajutau, kad mane supa pragaras. Buvau užpulta. Labiausiai buvo baisu, kai klūpėdama priėmiau Šventąją Komuniją. Jaučiau, kaip kunigas atsisakė man duoti Šventąją

Komuniją klūpint. Tik po trečiojo „Sveika, Marija“ jis man davė Šv. Ostiją. Savo sieloje jaučiau labai stiprius puolimus. To aš taip greitai nepamiršiu. Tačiau Gelbėtojas visada bus nugalėtojas. Po susivienijimo su Jėzumi manyje įsivyravo ramybė, kurią gali suteikti tik Dievas. Išganytojas: „Aš tave myliu, mano dukra.“ Po to meldžiausi už tą kunigą.

1991 m. gruodžio 16 d. – pirmadienis

Kadangi jaučiau, kad Kroatijos ir Slovėnijos pripažinimas kaip atskirų valstybių nėra geras dalykas, paklausiau Gelbėtojo, ar tai teisinga.

Gelbėtojas atsakė: „Man nereikia sienų, aš myliu visus žmones.“ 17.00 val. mūsų klinikoje vyko Kalėdų šventė.

Prof. Weidauer, mūsų klinikos direktorius, pasakė kalbą ir išdalino dovanas. Po to aš iškart nuėjau į bažnyčią, nes man buvo mieliau priimti Šv. Komuniją nei lankyti visas Kalėdų šventes, kurios visame pasaulyje buvo švenčiamos darbo vietose. Tegul Dievas jiems atleidžia, kad jie tai vadina Kalėdų švente. Man tai yra fariziejų Kalėdų šventės. Taigi nuėjau į Rotą. Keliaudamas į Rotą, meldžiausi už kolegas, kurie liko šventėje.

Aukojaus Šventąją Komuniją už mirstančiuosius ir už vargšas sielas skaistykloje. Po Šventosios Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai pasielgiau šį vakarą.

Išganytojas: „Taip, tai tiesa, ačiū tau už tai.“

Išganytojas to dar niekada nebuvo sakęs.

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad turėčiau už tai padėkoti.

Ryte, darbo vietos koplyčioje, paklausiau Gelbėtojo apie vakarykštį vakarą Waghäuselio bažnyčioje, nes kunigas Werneris Egonas iš pradžių atsisakė man suteikti Šventąją Komuniją klūpint, ir aš pajutau didžiulius išpuolius savo širdyje. Tai buvo išpuolis, kokio dar niekada anksčiau nebuvo patyręs. Paklausiau Gelbėtojo, kiek velnių ten buvo aplink mane?

Gelbėtojas pasakė: „Jei juos būtum pamatęs, būtum miręs.“

Šis kunigas negyvena Dievo malonėje. Aš paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau jam tai pasakyti? Nes aš prašiau atleidimo už šį kunigą. Gelbėtojas pasakė: „Pasakyk jiems.“

Aš sau pagalvojau, kad nueisiu pas tėvą Aemilianą ir pasikalbėsiu su juo apie tai.

1991 m. gruodžio 18 d. – trečiadienis

Su savo dukterėčia buvau Rocho koplyčioje Mingolsheime. Kai buvo dalijama Komunija, aš atsiklaupiau prie komunijos suoliuko. Kiti stovėjo priimdami Šv. Ostiją arba atsiklaupė ant laiptų priešais kunigą. Aš dėkoju Dievui, kad Jis man suteikė tiek drąsos, jog galėjau viena atsiklaupiti prie komunijos suoliuko.

Aš laukiau ir tuo metu meldžiausi už kunigą, kol jis priėjo prie manęs. Išdalinęs Šv. Komuniją, kunigas apsisuko ir žengė maždaug du žingsnius link altoriaus.

Jėga jį atitraukė. Jis priėjo prie manęs ir davė man Šv. Komuniją. Aš paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo teisinga.

Gelbėtojas: „Tęsk taip toliau, mano dukra. Ačiū tau už šią drąsą.“

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Ačiū Tau, nes šis drąsumas ateina iš Tavęs, o ne iš manęs.“ Ryte klinikos koplyčioje: paklausiau Gelbėtojo, ar žmogus, kuris miršta staiga, turi laiko atgailauti. Paklausiau todėl, kad prieš keletą dienų apie tai buvo diskutuojama. Vienas kunigas netgi pasakė, kad laiko nebėra.

Gelbėtojas: „Yra tam tikras laikas atgailauti už nuodėmes. Šis laikas priklauso nuo Dievo.“

Tada paklausiau Gelbėtojo, kiek kartų per dieną galima priimti Šventąją Komuniją. Gelbėtojas: „Tik vieną kartą per dieną, o dvasiškai – tiek kartų, kiek nori.“

Gelbėtojas toliau sakė: „Jei priimama Komunija kelis kartus per dieną, tai reiškia, kad trūksta pasitikėjimo Dievu. Nes jei priimama Komunija su netyra širdimi, net ir po dešimtojo karto Šventoji Komunija nebus pakankama.“

1991 m. gruodžio 19 d. – ketvirtadienis

Man nedavė ramybės vakarykštis brolio Aloiso skambutis. Jis pasakojo, kad tėvas Werneris Egonas gavo anoniminių laišką ir kad galbūt įtariamas esu aš. Kai pasakiau broliui

Aloisui pasakiau, kad bet koku atveju ketinu nuvykti pas kunigus į Vaghauzelį, jis išsigando ir pasakė, kad to daryti neturėčiau, nes kitaip jį išmestų iš vienuolyno.

Turiu paminėti, kad niekada nerašyčiau niekam anoniminių laiškų. Nes aš pats einu pas kunigus, kai jaučiu, kad pažeidžiamas tikrasis Kristaus mokymas.

Todėl paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti pas kunigus į Vaghauzelį dėl to, ką ten patyriau 1991 m. gruodžio 15 d. Gelbėtojas: „Eik pas tėvus ir pasakyk jiems.“ Aš drįstu ten eiti, jei tokia yra Dievo valia. Po to Gelbėtojas man dar pasakė: „Kiekvieną dieną daug melskis.“

1991 m. gruodžio 20 d. – penktadienis

Klinikos koplyčioje: Gelbėtojas man pasakė: „Daug melskis, mano dukra, karas artėja.“ Aš paklausiau Gelbėtojo, kada prasidės infliacija.

Išganytojas: „Dar prieš karą.“

Toliau paklausiau Gelbėtojo, kiek laiko prieš Šventąją Komuniją reikėtų nieko nevalgyti.

Gelbėtojas: „Keletą valandų prieš Šventąją Komuniją nieko nevalgyti ir negerti yra atgaila netikintiesiems!“

Aš paklausiau, ar turėčiau ką nors perduoti?

Išganytojas: „Kunigas Vogt su tikinčiaisiais turi daug daugiau melstis prieš Švenčiausiąjį, nei iki šiol.“ Vakare buvau bažnyčioje Rote.

1991 m. gruodžio 21 d. – šeštadienis

Šv. Mišios 7.15 val. Vaghauzelyje.

Prieš Šv. Mišias meldžiausi už kunigą, kuris jas aukos. Tai buvo tėvas Alanus. Iš pradžių mačiau bažnyčią tamsoje, tėvo nemačiau, nors jis ir aukojo Šv. Mišias. Aš karštai meldžiausi už tėvą. Tada pamačiau ir tėvą, bet taip pat tamsoje. Po transfigūracijos visa bažnyčia šiek tiek pašviesėjo. Aš nežinojau, ką tai reiškia, ir atsakymo taip pat negavau. Po Šv. Mišių buvau pas Hambschų šeimą.

Vakare pas mane atėjo ponas Zankas ir papasakojo, kad išsiuntė laišką vienam kunigui Vaghauzelyje. Jis sakė, kad parašė, jog mano, jog to kunigo pamokslas buvo kvailas, ir kad laiške taip pat paminėjo Medžugorę. Paklausiau pono Zanko, ar gavo atsakymą iš to kunigo. Jis atsakė, kad atsakymo nesitiki. Aš jį kritikavau ir paklausiau, kodėl jis nepasikalbėjo su kunigu asmeniškai. Jaučiau, kad šis vyras nėra nuoširdus ir meluoja. Jis man pasirodė bailys. Dabar man kai kas tapo aišku, ir aš prisiminiau tą anoniminių laišką kunigui Wernerui Egonui, apie kurį man buvo pasakojęs brolis Aloisas. Tačiau aš jo neišduosiu Waghäuselio kunigams. Be abejo, Waghäuselio kunigai mane įtars, jau antrą kartą. Man sekasi ne geriau nei Jėzui. Kaltė suverčiama nekaltiesiems.

1991 m. gruodžio 22 d. – sekmadienis

Prieš eidamas į Šventąsias Mišias Rote:

Sekmadienio rytą apie pusantros valandos ypač meldžiausi už kleboną Vogtą ir Vaghäuselio tėvus. Paklausiau Gelbėtojo apie plojimus rankomis bažnyčioje.

Išganytojas: „Mano bažnyčia nėra teatras, reikia labiau pasitikėti „Dievas tau atlygins“.“ Aš daug meldžiausi už kunigus ir žmones, kurie buvo bažnyčioje. Paklausiau Išganytojo, kada jis mane pasiims į tėvynę (dangų).

Jis atsakė: „Netrukus.“ Tada Gelbėtojas paklausė manęs, ar aš bijau. Aš jam atsakiau: „Ne, jei Tu esi su manimi.“

Vidurdienį buvau bažnyčioje rožinio maldos ir pamaldų metu.

Popietę su Erichu sukalbėjau du rožančius. Mane traukė melstis, tarsi kas nors man būtų pasakęs, kad turiu melstis. Vakare per radiją išgirdau, kad tuo metu, kai aš meldžiausi, netoli Heidelbergo sudužo lėktuvas ir žuvo 26 žmonės. Maždaug 20.00 val. susivienijusi su Gelbėtoju paklausiau Jo, ar mano mirtis bus kankinystė. Moteris iš Manheimo man papasakojo, kad vizijoje matė mano mirtį. Ji pasakojo apie sunkią kankinystę, apie sudegimą.

Kadangi jaučiau, kad veikia demonas, norėjau pats iš Gelbėtojo sužinoti, ar tai tiesa.

Į mano klausimą Gelbėtojas atsakė: „Taip, tai bus trumpas kankinystės laikotarpis, ir aš būsiu su tavimi.“

1991 m. gruodžio 23 d. – pirmadienis

Pirmiausia namuose persimeldžiau visą Psalmių knygą ir kitas maldas. Tada bendravau dvasiškai, buvau susivienijusi su Gelbėtoju apie 20 minučių. Tvyrojo ypatinga tyla, o manyje viešpatavo gilus ramybės jausmas.

Aš užrašau tik svarbiausius dalykus, kuriuos man leidžia užrašyti Gelbėtojas.

Tiesa turi išaiškėti, net jei ją užrašyti sunku. Aš paklausiau Gelbėtojo, kiek žmonių žus per karą.

Gelbėtojas pasakė: „Beveik visi. Tie, kurie išliks gyvi, džiaugtųsi, jei būtų mirę. Nuodėmė yra sunki.“

Aš pagalvojau apie atominę bombą.

Gelbėtojas: „Ir atominės elektrinės užterš Žemę.“ Aš paprašiau

Gelbėtojo, kad jis pasakytų man ką nors.

Gelbėtojas: „Aš tave labai myliu, lik man ištikimas, tvirtas ir neatsisakyk manęs.“

Tada paprašiau Gelbėtojo, kad jis duotų mums, maldos grupei, ženklą, kad liktume tvirti tikėjime.

Pasakiau: „Žinau, kad nesame verti gauti šio ženklo, bet palieku tai Viešpačiui, mūsų Dievui.“

Po to mane apėmė gilus ramybės ir taikos jausmas, kokio dar niekada anksčiau nebuvau patyręs.

Gali būti tik taip, kad Gelbėtojas buvo manyje, o aš – Jame.

Nėra nieko gražesnio už vienybę su Gelbėtoju. Taip, vien Gelbėtojo pakanka. Vidurdienį, po

11.00 val., aš su savo dukterėčia Jaquelina nuėjau į mišką. Mes meldėme „Immaculata“ rožinį.

Po to giedojome „Salve Regina“ lotynų kalba. Kai giedojome miško viduryje, staiga atskrido daug

paukščių ir giedojo bei švilpavo kartu su mumis. Anksčiau vėjas dar stipriai pūtė, o staiga viskas

nutilo – vėjas nustojo pūsti. Dainuodamos pajutome didžiulę pagarbą. Kai baigėme giedoti „Salve

Regina“, paukščiai išskrido, o vėjas vėl ėmė pūsti. Tokį reiškinį su paukščiais patyriau jau trečią

kartą, o tai, kad vėjas nustojo pūsti – antrą kartą.

Vakare: maldos grupė. Aš išpažinau nuodėmes pas kunigą Dochartą. Šiandien maldos grupėje išpažino daugelis. Mes garbinome Gelbėtoją ir, kaip visada, kalbėjome rožinį bei kitas maldas.

24. 1991 m. gruodžio 12 d. — antradienis — Kūčių vakaras

Apsilankiau Kalėdų mišiose ir daug verkiau.

25. 1991 m. gruodžio 12 d. — Kalėdos

Prieš Šventąsias Mišias meldžiausi psalmų knygą, po to priėmiau dvasinę Komuniją. Maždaug 20 minučių buvau susivienijusi su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Aš visada esu su tavimi.“

Aš paklausiau Jėzaus apie dalykus, apie kuriuos buvau kalbėjusi su klebonu

Dochartu. Gelbėtojas: „Tai, ką tau sakau, skirta tau, kunigams ir visiems.“

Jėzus man pasakė, kad turėčiau eiti pas kunigą tada, kai Jėzus man lieps, ne tada, kai aš noriu, o tada, kai ateis tinkamas laikas.

26. 1992 m. gruodžio 12 d. – antroji Kalėdų diena

Muzikos draugija prisidėjo prie Šv. Mišių. Man tai nepatiko. Muzikos metu meldžiausi

Švenčiausiojo Sakramento litaniją ir Širdies Jėzaus litaniją.

Man pavyko puikiai susivienyti su Gelbėtoju ir gavau daug malonių.

27. 1991 m. gruodžio 12 d. – penktadienis

Vakare lankiausi Šv. Mišiose Rote.

28. 12.91 — šeštadienis

Aš persimeldžiau visą Psalmių knygą.

29. 12.91 — sekmadienis

Nuo 6.30 iki 8.30 val. prieš Šv. Mišias perskaičiau Psalmių knygą. Dvasia susivienijau su Gelbėtoju ir pirmą kartą paklausiau apie savo šeimą. Paklausiau, kaip sekasi mano šeimai. Gelbėtojas: „Jie visi eina plačiu keliu. Jei nori, dar gali grįžti.“ Paklausiau apie savo vyrą ir Jaqueliną. Atsakymo negavau.

Kai klausiau apie savo šeimą, galvojau apie savo dar gyvus brolius ir seseris Prancūzijoje, Jugoslavijoje ir čia, Vokietijoje. Tada paklausiau dar apie savo sūnų. Gelbėtojas: „Jis taip pat.“

30. 1991 m. rugsėjo 12 d. – pirmadienis

Ponas Erbenas paprašė manęs paklausti Gelbėtojo, ar tai, ką jis dabar daro, yra teisinga.

Gelbėtojas: „Kelias, kurį jis pasirinko, nėra geras.“

Paklausiau Gelbėtojo, ar Maria Itten (Rasenkreuz) laiškas yra teisingas.

Išganytojas: „Laiškas yra teisingas. Padaryk daug kopijų. Kas netiki, tą palik man.“ Aš išpažinau nuodėmes pas kleboną Dochartą.

31. 1991 m. rugsėjo 12 d. — antradienis

Klinikoje: paklausiau Gelbėtojo, kas gi nutiko mano vyrui. Gelbėtojas: „Daug melskis už jį, mano dukra. Tai nešvarių dvasių kova.“ Bet aš pasakiau

Gelbėtojui, kad jis vakar išpažino nuodėmes.

Gelbėtojas: „Jis vėl nusidėjo.“

Aš pasakojau Gelbėtojui, kad mano vyras sakė, jog kunigas jam nepadėjo. Gelbėtojas: „Jis giliai neatsigailėjo už savo nuodėmę.“

Aš paklausiau, ar teisinga, kad kunigas Dochart aukoja Šv. Mišias pono Deriso iš Zeuternų privačiame name.

Gelbėtojas: „Kunigas Dochart elgiasi neteisingai, nes jam reikalingas leidimas.

Tai reiškia, kad Bažnyčia atsisako daryti kažką neteisingo. Mano bažnyčioje visada galima melstis.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar vakarykštės maldos buvo

geros. Gelbėtojas: „Buvo gerai, man patiko.“

12.00 val. klinikos koplyčioje: Buvo ypač gražu jausti ryšį su Gelbėtoju. Aš pasakiau

Gelbėtojui: „O, Gelbėjau, dabar neturiu jokių abejonių, tai taip gražu, ir aš tikiu viskuo.“

Gelbėtojas atsakė: „Tavo siela dabar tyra.“ Aš dar

pasakiau, kad dabar jį geriau girdžiu.

Gelbėtojas: „Nes tu labiau atsivėrei man.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ką Jis norėtų man pasakyti metų pabaigoje.

Gelbėtojas: „Tęsk toliau, mano dukra. Man patinka viskas, ką tu darai.“

Aš paklausiau, ar turėčiau pastatyti maldos kambarį.

Išganytojas: „Pastatyk jį.“

Tada paklausiau, ką turėčiau daryti, jei mano vyras su tuo nesutiktų. Gelbėtojas pasakė: „Jis sutiks.“

Naujujų metų išvakarės:

Naktį buvau liūdna, karčiai verkiau, man nepatiko šūviai vidurnaktį, nes tiek daug žmonių badauja. Tuo metu aš meldžiausi.

1992 m. sausio 1 d. – trečiadienis

Šv. Mišios Rote. Po mišių aš su ponu Speckart kalbėjau apie Eisenbergo kopiją, kuri buvo perskaityta maldos grupėje. Kai taip stovėjome gatvėje, velnias maždaug 5 minutes skleidė pragarišką tvaiką, todėl aš apipurškiau šventintu vandeniu. Tvaikas iš karto dingo. Nuo 16.00 iki 19.00 val. kalbėjau su teologijos studentu Arturu Wagneriu. Pokalbio metu mes taip pat meldėmės lotynų kalba.

Apie tai paklausiau Gelbėtojo, nes ponas Ziegler savo knygoje „Medžugorje – Dievo taikos pasiūlymas pasauliui“, kurią jis parašė, pakeitė vardą. Gelbėtojas: „Neteisinga klastoti vardus.“

Tada paklausiau dar apie regėtoją Ivaną. Ivanas dažnai būna Vokietijoje, kaimyniniame miestelyje. Paklausiau Gelbėtojo, kodėl jis neatvyksta manęs aplankyti, nes Medžugorėje aš dažnai būdavau pas jį. Išganytojas atsakė: „Palik tai man.“

12.10 val.:

Aš paklausiau Gelbėtojo apie antraštę žurnale „Medjugorje – Aktuell“, 12 puslapyje, interviu su prof. Maksu Tūrkaufu. Antraštė skambėjo taip: „Mums turi pavykti gyventi taip, kad mums tikėtų, jog mes tikime.“

Gelbėtojas atsakė: „Tikėjimo reikia prašyti.“

Tada paklausiau, ar turėčiau skaityti šį žurnalą „Medjugorje – Aktuell“.

Išganytojas: „Tau nereikia skaityti šio žurnalo, „Mažųjų sielų“ knyga yra svarbesnė už milijonus tokių žurnalų.“

Po to paklausiau apie savo vyrą, nes jis pernelyg dažnai patiria puolimus.

Galvojau apie demoną.

Išganytojas: „Taip, mano dukra, yra daug demonų. Tai jo Kryžiaus kelias. Tai apsėstumas. Tu tuo padedi man gelbėti sielas.“

Aš papasakojau Jėzui, kad daug žmonių tiki tuo, ką mano vyras blogo sako apie mane.

Gelbėtojas: „Žmonės daug labiau tiki tuo, ką sako velnias. Tiesa yra mažai priimama. Kitaip aš nebūčiau nukryžiuotas.“

Vakare Rot bažnyčioje:

Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar buvo teisinga tai, ką pasakojau savo vyrui 17.20 val. dėl apsėstumo.

Gelbėtojas: „Tai buvo teisinga. Tau nereikia bijoti. Aš esu su tavimi.“ Buvau pilna džiaugsmo ir jaučiau gilų vidinį ramybę.

1992 m. sausio 3 d. — Švenčiausiosios Jėzaus Širdies penktadienis

Apsilankiau Šv. Mišiose Rot bažnyčioje.

1992 m. sausio 4 d. — šeštadienis

Aplankiau sergantį tėvą Müllerį Mingolsheime. Su juo kalbėjau apie 45 minutes. Vėliau paklausiau Gelbėtojo, ar gerai pasakiau.

Gelbėtojas: „Ne tu, o aš kalbėjau už tave.“ Šis pokalbis buvo Dievo valia.

Po mūsų pokalbio pas jį išpažinau nuodėmes.

1992 m. sausio 5 d. — sekmadienis

Prieš Šv. Mišias velnias sudegino man Marijos Itten (Eisenberg) laiško kopiją. Beveik sudegė mano miegamasis.

1992 m. sausio 6 d. — pirmadienis, Trys Karaliai

Apsilankiau „HI“ mišiose Rote ir pamaldose. Vakare – maldos grupė, susirinko daug žmonių.

1992 m. sausio 7 d. – antradienis

10.00 val. gydytojų kabinetas: Kadangi dieną prieš tai jaučiau troškimą antrą kartą per dieną priimti Šv. Komuniją, bet to nepadariau, paklausiau Gelbėtojo, ar teisinga priimti Šv. Komuniją tik vieną kartą per dieną.

Gelbėtojas: „Vieną kartą per dieną yra teisinga.“

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau tai pasakyti kunigams.

Gelbėtojas: „Tai, ką tau sakau, skirta tau, kunigams ir kitiems.“

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar, jei pasakyčiau maldos grupei, kad sakramentinę Komuniją leidžiama priimti tik vieną kartą per dieną, ar tada prarasiu tą maldos grupę.

Išganytojas: „Net jei juos visus prarastum, tiesa lieka tiesa.“ Tada

paklausiau Išganytojo, ar yra išimčių.

Išganytojas: „Tik vieną kartą.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai tai užrašiau.

Gelbėtojas: „Tu parašei teisingai, neleisk kitiems tavęs paveikti.“

Man į galvą šovė, kad Naujųjų Metų išvakarėse kunigas Vogt padėkojo pasauliečiams, dalinantiems Šventąją Komuniją. Aš paklausiau Gelbėtojo, ar buvo teisinga, kad kunigas Vogt už tai padėkojo.

Išganytojas: „Tai man sukėlė skausmą.“

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar dar spėsiu pamatyti, kaip pasauliečiai nebedalys Šventosios Komunijos.

Gelbėtojas: „Taip, tu tai pamatysi. Melskis už šį reikalą.“

Tada paklausiau Gelbėtojo (maždaug 12.00 val. klinikoje), ar Šv.

Mišios šeštadienio vakarą yra sekmadienio mišios, nes šeštadienį į bažnyčią eina tiek daug žmonių.

Gelbėtojas: „Sekmadienis yra šventa diena, jos negalima paniekinti.“

1992 m. sausio 8 d. – trečiadienis

Vakare Mingolsheime, Šv. Rokaso koplyčioje:

Aš atsiklaupiau prie komunijos stalo, nors niekas kitas neatsiklaupė. Paklausiau Gelbėtojo, ar Vakarienė ir Šv. Komunija yra tas pats dalykas, nes man taip buvo pasakiusi viena protestantų vienuolė.

Gelbėtojas: „Protestantų kunigas neturi transfigūracijos galios ir jėgos. Kas galiojo Petrui tuomet, galioja ir šiandien.“

1992 m. sausio 9 d. — ketvirtadienis

10.15 val. gydytojų kabinete: Melsdamasi pažadėjau Gelbėtojui, kad tikėsiu ir darysiu viską, ką jis man pasakys, tačiau taip pat paprašiau jo, kad prieš man ką nors pasakydamas, jis pašalintų visus abejones, kurios dar man liko, ir kad apdengtų mano žmogiškumą dieviškumu bei padovanotų man tyrumą ir ramybę. Tada paklausiau Jo, kada turėčiau eiti pas kunigą, kleboną Vogtą.

Išganytojas: „Kuo greičiau! Iš Rusijos artėja karas. Kunigas turi daugiau melstis prieš Švenčiausiąjį Sakramentą ir prieš Šventąsias Mišias kartu su tikinčiaisiais maldauti rožinį.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar jis taip pat melsis, jei aš jam tai pasakysiu. Gelbėtojas:

„Taip, jis taip pat melsis. Tai truks kurį laiką.“

Aš toliau klausiau Gelbėtojo, kaip jam reikėtų melstis rožinį – prieš išstatytą Gelbėtoją ar ne.

Gelbėtojas: „Kaip kunigas nori.“

Mano kitas klausimas buvo, ar jis turėtų melstis kartą per savaitę, ar kasdien. Gelbėtojas: „Kasdien.“

[mano klausimą, ar Gelbėtojas bus su manimi, kai eisiu pas kunigą, jis atsakė: „Taip, aš būsiu su tavimi.“

12.20 Klinikos koplyčia: Aš meldžiausi koplyčioje. Kai buvau Gelbėtoju, paklausiau jo, kaip turėčiau tai pasakyti kunigui Vogtui. Turėjau omenyje formą, t. y. nežinojau, kokius žodžius tiksliai pasirinkti, „turėčiau“ ar „privalau“.

Išganytojas: „Klausyk, mano dukra. Jis kasdien turi melstis rožinį su tikinčiais.“ Po darbo vėl meldžiausi. Nuo nuolatinės maldos pamiršau paimti savo vyrą prie „Bauhaus“. Pavėlavau 30 minučių. Važiuodama pas vyrą automobilyje meldžiausi antrą rožinį, o tada kartu su vyru – trečią. Ypač meldžiausi už kunigą Vogtą.

Kai grįžau namo, nuėjau prie Dievo Motinos statulos ir meldžiausi, kad ji man padėtų daryti tai, ko Dievas iš manęs nori, ir kad parodytų, kada turėčiau eiti pas kunigą Vogtą.

Kažkas mane spaudė ir neleido man ramybės – ar turėčiau eiti pas kunigą Vogtą.

Tada atsiklaupiau prieš Kryžių, meldžiausi prie penkių Jėzaus žaizdų ir paklausiau Jo, kada turėčiau eiti pas kunigą Vogtą. Gelbėtojas: „Eik po Šv. Mišių.“

Aš dar paklausiau, ar kunigas turės man laiko.

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš atsakiau: „Jei tokia yra Dievo valia, tada aš pas jį nueisiu.“

Po Šv. Mišių paprašiau kelių žmonių iš maldos grupės, kurie dar buvo bažnyčioje, pasimelsti už mane, nes turėjau eiti pas kunigą Vogtą. Susitikau su kunigu prie klebonijos durų ir paklausiau jo, ar galėčiau su juo pasikalbėti.

Jis atsakė: „Tuoj“, bet nebuvo toks draugiškas kaip paprastai ir pridūrė: „Tik keletą minučių.“

Kai atsidūrėme pokalbių kambaryje, bandžiau jam viską trumpai papasakoti. Kai pasakiau jam, kad jis įskaudino Gelbėtoją, padėkodamas pasauliečiams, dalinantiems Šventąją Komuniją, jis atsakė, kad manimi netiki. Toliau pasakiau klebonui Vogtui, kad Gelbėtojas man jau buvo pasakęs, jog Šventosios Komunijos dalijimas yra kunigo pareiga. Po to jam taip pat pasakiau, kad Gelbėtojas nori, jog jis prieš Šv. Mišias kartu su tikinčiais melstųsi rožinį.

Tada jis susirūpino ir pasakė, kad tuomet Gelbėtojas turėtų jam duoti kunigų, nes jam ir taip pakanka darbo su ministrantais.

Tada kunigas Vogt pridūrė, kad rožinis prieš Šv. Mišias juk jau yra meldžiamas. Aš jam pasakiau, kad galbūt daugiau žmonių prisijungtų prie maldos, jei ir jis pats melstųsi kartu. Paprašiau jo palaiminimo ir tada nuėjau namo. Pas jį buvau apie 30 minučių.

Grįžusi namo, iš karto pasimeldžiau Gelbėtojui ir paklausiau jo, ar galbūt ką nors neteisingai pasakiau kunigui dėl jo skausmo dėl komunijos padėjėjų.

Išganytojas: „Tu pasakei teisingai, mano dukra, jis žino mano skausmą.“ Aš pasakiau Išganytojui, kad klebonas man nepatikės.

Gelbėtojas: „Palik tai man.“

Tada aš dar pasakiau Gelbėtojui, kad jis nenori melstis rožinio prieš Šventąsias Mišias. Gelbėtojas: „Mano dukra, dar ateis laikas, kai jis melsis.“

1992 m. sausio 10 d. — penktadienis

10.15 val. gydytojų kambaryje: Aš daug meldžiausi ir pasakiau Gelbėtojui, kad klebonas Vogt norėtų turėti daugiau kunigų.

Gelbėtojas: „Jei jis turėtų daugiau kunigų, ar tada jis ir toliau dalytų komuniją į rankas?“

Aš dar kartą patikrinau, ar teisingai užrašiau. Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai užrašai.“

14.15 val.: Aš pasakiau Gelbėtojui, kad jei tai Dievo valia, kad kunigas visa tai darytų, t. y. prieš Švenčiausiąją Eucharistiją melstųsi rožinį. Mišiose, nebedalytų komunijos į rankas, o tik klūpint į burną, ir taip atvertų daug sielų, tada būčiau pasirengusi dėl to kentėti atviras žaizdas, jei likčiau ištikima Gelbėtojui, niekada nuo Jo neatsisukčiau ir jei galėčiau nešti šias kančias iki galo, ir jei tai yra Dievo valia.

Išganytojas: „Ačiū tau už šį pasiūlymą. Eik ramybėje.“ Vėl patikrinau, ar teisingai parašiau.

Išganytojas: „Taip, parašei teisingai.“

P.S.: Suvokiu, kad atviros žaizdos sukelia žiaurų skausmą. Bet esu pasirengęs kentėti kartu su Gelbėtoju, jei tokia yra Dievo valia ir jei taip kartu su Gelbėtoju galėsiu išgelbėti sielas. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.

1992 m. sausio 11 d. – šeštadienis

Aš lankiausi rytinėje mišiose Vaghauzelyje. Per transfigūraciją pamačiau tėvą Benediktą stovintį tamsoje. Aplink jį buvo pusiau tamsu. Aš tai mačiau užsimerkusi ir paklausiau Gelbėtojo, ką tai reiškia.

Išganytojas: „Tu matai kenčiantį Jėzų.“ Po to aš daug meldžiausi už tėvą.

11.00 val. kartu su savo dukterėčia Jaquelina meldžiausi, kad „New Age“ judėjimas neplistų ir negalėtų padaryti nieko blogo.

17.00 val. buvau išpažintyje Rochuso koplyčioje Mingolsheime. Vakare, apie 20.00 val., susirinko daug žmonių, ir mes vėl meldėmės, kad „New Age“ judėjimas nepadarytų nieko blogo, taip pat prieš Šėtono mišias. Meldėmės maždaug iki 23.00 val. Aš papasakojau, ką man sako Gelbėtojas, ir padėšinau tikinčiuosius.

1992 m. sausio 12 d. — sekmadienis

Dar prieš Šventąsias Mišias buvau sukalbėjęs du rožančius ir Jėzaus litaniją. Maždaug

11.40 val. klebonas Vogt atvyko į namus pas mano anytą ir pasveikino ją su 80-ąjį gimtadienį. Jis greitai išėjo, o kai jo nebebuvo, aš verkiau, nes jau aštuonerius metus meldžiausi už jį, o jis nė minutės neužsuko pas mane.

Tai man labai skaudėjo, tada apkabinau didelį kryžių savo miegamajame ir verkiau. Staiga nustojau verkti, tarsi verksmas būtų iš manęs paimtas, ir tada išgirdau Gelbėtoją sakant: „Neverk, kunigas Vogtas turi abejonių ir jaučia pagarbą. Melskis už jį, jam bus geriau.“

Po to aš nudžiugau ir 13.00 val. nuėjau į bažnyčią, už kunigą Vogtą pasimeldžiau rožinį ir pasilikau pamaldoms.

17.00 val. pas mane atėjo Marga F. su savo vyru. Vėliau prisijungė ir Erichas. Kartu su savo vyru mes kartu meldėmės Skausmingąjį rožinį.

19.00 val. buvau Šv. Rochuso koplyčioje Mingolsheime per Šv. Mišias ir priėmiau dvasinę Komuniją. Paklausiau Gelbėtojo, ar galiu tikėtis aukos mūsų maldos kambariui.

Gelbėtojas: „Ponas Mülleris tau šiek tiek padės.“

Po to Gelbėtojas mūsų vidiniame pokalbyje pasakė:

„Aš tave labai myliu.“

Grižau namo laiminga, bet netrukus piktasis užvaldė mano vyrą.

Jis vėl jį apsedo. Aš tuoj pat sukalbėjau Brangiojo Kraujo litaniją, Širdies Jėzaus litaniją, Lauretaninę litaniją ir dar kitas maldas. Po to vėl įsivyravo ramybė.

1992 m. sausio 13 d. – pirmadienis

Kaip ir kiekvieną rytą, važiuodami į Heidelbergą, mano vyras ir aš sukalbėjome vieną rožinio dešimtuką, „Viešpaties angelą“, „Magnificat“, „Salve Regina“, dvi Šventosios Dvasios maldas, Litaniją Švenčiausiajai Mergelei, Fatimos maldą, Archanšelio Mykolo maldą, Sargos angelo maldą, Švenčiausiosios Jėzaus Širdies maldą, „Sanktus“, „Gloria“ ir „Cor Jesu Sacratissimum“. Tada išleidau vyrą prie „Bauhaus“ ir toliau meldžiausi. Darbo vietoje aš toliau meldžiausi, kol ateidavo pacientai. Maždaug 10.00 val. eidavau į gydytojų kambarį, kad įrašyčiau pacientus į knygą. Kol kiti darydavo pertrauką cigaretėms, aš toliau meldžiausi gydytojų kambaryje, pabarstydavau šventintą vandenį vargšų sieloms ir laimindavau pacientus, gydytojus, slaugytojas bei kitą personalą Benedikto kryžiumi.

Tada dvasiškai bendrauju su Gelbėtoju.

Šiandien apie 10.10 val. buvau gydytojų kambaryje. Dar kartą patikrinau, ar Gelbėtojas man dar kartą patvirtino tai, ką man buvo pasakęs 1992 m. sausio 10 d., nes klebonas Vogt vis dėlto norėjo turėti daugiau kunigų. Paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai tai užrašiau.

Gelbėtojas: „Ar girdi, mano dukra?“

Aš: „Taip, Viešpatie.“

Išganytojas: „Jei jis turėtų daugiau kunigų, ar tada jis ir toliau dalytų komunią į rankas?“

Tai buvo tie patys žodžiai, kaip ir prieš tris dienas.

Gelbėtojas: „Gali jam tai pasakyti. Nebijok, aš būsiu su tavimi.“ Aš paklausiau Gelbėtojo, kas būtų, jei dėl to mane ekskomunikuotų.

Išganytojas: „Tu mane myli?“ Aš atsakiau: „Taip.“

Gelbėtojas: „Lik man ištikimas.“

Aš toliau klausiau: „Tai reiškia, kad jie mane ekskomunikuos.“

Gelbėtojas: „Tu būsi ekskomunikuotas.“

Aš paklausiau dar kartą, nes maniau, kad šiais laikais niekas nebebūna ekskomunikuojamas.

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu būsi ekskomunikuota.“

Aš: „Tai bus didelis skausmas.“

Išganytojas: „Bet tu nebūsi ekskomunikuota iš manęs. Aš būsiu su tavimi.“ Aš paklausiau Išganytojo, ar ekskomunikos priežastis yra pasauliečiai ir komunija į rankas.

Gelbėtojas: „Taip, dėl pasauliečių ir komunijos į rankas – tai bus priežastis, tu teisingai atspėjai.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai viską užsirašiau ir ar turėčiau eiti pas kleboną Vogtą.

Gelbėtojas: „Tu viską teisingai užsirašei. Daryk, kaip tau sakau. Eik pas jį.“

Prieš šiandieninį pokalbį su Gelbėtoju aš jam pasakiau, kad tikėsiu viskuo, ką jis man pasakys. Aš paprašiau: „Aš tikėsiu tuo, ką man pasakysi, bet pirmiausia pašalink mano abejones, apvalyk mano sielą, paimk mano žmogiškumą ir aprenk mane savo dieviškumu.“

Išganytojas man pasakė: „Aš noriu tavo nuosavybės.“

Tačiau aš tiksliai nesupratau šių žodžių ir pasakiau: „Juk aš tau atidaviau viską. Aš neturiu nieko, viskas priklauso tau, nes aš irgi esu niekas.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar žmonės ateitų pas mane melstis, jei būčiau ekskomunikuotas.

Išganytojas: „Taip, netgi daug.“

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Ačiū Tau, mano Viešpatie, už tai, ką man pasakei. Aš taip pat sakau „TAIP“, jei tokiu būdu galima išgelbėti sielas ir jei aš visada būsiu su Tavimi.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar Jam patiko, kaip aš tai užrašiau. Gelbėtojas: „Tu žinai, mano dukra.“

Po to paklausiau, ar galiu apie tai papasakoti maldos grupėje, o kunigui Dochartui – apie ekskomuniką.

Gelbėtojas: „Gali pasakyti viską. Aš esu tavo Viešpats ir Dievas. Viskas, ką tau įkvėpiu, yra tiesa. Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

12.10 val. Klinikos koplyčioje: per „Angelus“, susivienijusi su Gelbėtoju, paklausiau: „Viešpatie, kaip turėčiau suprasti, kad Tu nori mano nuosavybės?“

Išganytojas pasakė: „Prieš imdamasis naujos užduoties, aš visada turiu paklausti.

Turtas – viskas. Tavo siela, tavo kūnas.“

Aš apžvelgiau savo sielą, kokioje būsenoje ji yra, ir savo širdyje pajutau ypatingą ramybę, meilę, taiką, tarsi mano širdyje nebūtų nė menkiausios dėmės.

Man atrodė, kad dabar galėčiau skristi.

Vakare bažnyčioje, per Šventąją Komuniją, paklausiau Gelbėtojo, ar galiu maldos grupėje papasakoti tai, ką Jis man šiandien pasakė.

Gelbėtojas: „Gali, aš jau dabar tuo džiaugiuosi.“

Vakare maldos grupėje: pirmiausia mes meldėmės, giedojome, o tada papasakojau, ką man pasakė Gelbėtojas.

Nors vėlyvą popietę jau buvau gerą valandą kalbėjusi su H. Mülleru iš Vurcburgo (H. Müller viską įrašinėjo į magnetofoną), vakare maldos grupėje taip pat papasakojau apie savo pokalbius su Gelbėtoju.

1992 m. sausio 14 d. – antradienis

10.10 val. gydytojų kambaryje: paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti pas popiežių, nes juk kalbama apie svarbius dalykus, kurie manęs laukia, ir ar turėčiau parašyti Šventajam Tėvui, ar geriau būtų nuvykti pas jį asmeniškai.

Gelbėtojas pasakė: „Eik pas jį, mano dukra, bus gerai, jei pas jį nueisi. Aš tave lydėsiu.“

Aš: „Aš nesuprantu, ką Tu turi omenyje sakydamas

„lydėti“.“ Gelbėtojas: „Aš būsiu su tavimi.“

Aš toliau sakiau: „Gelbėtojau, bus sunku su juo kalbėtis.“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, jis pats kalbės su tavimi.“

Aš pasakiau: „Ačiū, mano Viešpatie ir mano Dieve. Aš pasiruošiu eiti pas jį, daug melsdamasi.“

Išganytojas: „Ačiū tau, mano dukra. Eik ramybėje.“

12.00 val. koplyčioje po „Angelus“: paklausiau, ar turėčiau eiti pas savo dvasinį vadovą tėvą Gebhardą Heyderį.

Išganytojas: „Dar ne dabar. Viskas, ką darai, yra teisinga, tęsk taip toliau. Taip pat dar neik pas kleboną Vogtą, pirmiausia pasimelsk už jį.“

Vakare Rot bažnyčioje: kunigas Vogt per Šventąją Komuniją Šventąją Ostiją man įspaudė į lūpas ir dantis su tokio spaudimu, kad maniau, jog ji sulūš. Pas kunigą Vogtą to dar nebuvo nutikę.

Man skaudėjo ir aš verkiau, nes tą dieną daug už jį meldžiausi.

1992 m. sausio 15 d. – trečiadienis

10.10 val. gydytojo kabinete: vėl paklausiau Gelbėtojo apie kunigą Vogtą, nes vakar jis man Šv. Komuniją davė ne taip, kaip derėtų.

Gelbėtojas: „Netyra dvasia jam nesuteikė laiko, ji spaudė jį greitai išdalinti Šventąją Komuniją.“

Kadangi aš taip pat meldžiausi už poną Vennebusch, Komunijos dalytoją, paklausiau

Gelbėtojo, ar ponas Vennebusch neįsijaučia, kad toks Komunijos dalijimas nėra teisingas.

Gelbėtojas: „Mano dukra, jie visi žino, kad tai nėra teisinga.“

Aš: „Bet, Viešpatie, jei žinau, kad Šventosios Komunijos dalijimas nėra teisingas, tada to nedarysiu.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu bijai Šėtono.“

Aš to ne visai supratau ir norėjau, kad Gelbėtojas man tai paaiškintų šiek tiek aiškiau.

Gelbėtojas: „Jei jie gerbtų Dievą, jie nedalytų Šventosios Komunijos.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ką reiškia, kai kunigas verčia tikinčiuosius priimti Šventąją Komunią į rankas.

Išganytojas: „Jis neatlieka Dievo darbų.“

Tada paklausiau, kas yra, jei kunigas verčia tikinčiuosius atsistoti, kai jie jau klūpi. Gelbėtojas: „Jis vykdo velnio įsakymus ir bando priversti juos atsistoti.“

14.30 val. Rentgeno kabinetas: Aš meldžiausi ir bendravau dvasiškai. Paklausiau, ką reiškia, jei Šv. Komunią priimu iš pasauliečio.

Išganytojas: „Jei ją priimi, tu darai paslaugą velniui.“

O jei aš lieku sėdėti ir nepriimu Komunijos, nes pasaulietis dalina Šv. Komunią toje pusėje, kurioje aš sėdžiu?

Išganytojas: „Tada tu esi bailus ir darai paslaugą velniui.“

Aš toliau sakiau: „Tada aš galiu eiti prie Šv. Komunijos, ir kai pasaulietis prie manęs priartės, galiu nusilenkti prieš Gelbėtoją, tačiau neimti Šv. Komunijos, o priimti ją dvasiškai ir grįžti į savo vietą.“

Gelbėtojas: „Taip, tai gali daryti.“

Tada aš dar pasakiau, kad vyskupai būtų leidę pasauliečiams dalyti Komunią. Gelbėtojas: „Jie prisiima didžiausią atsakomybę.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar, papasakojus tai tikintiesiems, liksiu viena. Gelbėtojas: „Viena prieš žmones, bet tu nesi viena. Mano dukra, aš esu su tavimi.“ Popietę aš nusidėjau. Man buvo gaila. Vakare nuėjau į Mingolsheimą, į Rocho koplyčią. Prieš Šv. Mišias aš pasimeldžiau šešias Kryžiaus kelio stotis.

Nors išpažinties buvau prieš keturias dienas, vėl pajutau poreikį išpažinties. Po išpažinties padėkojau Dievui, buvau laiminga ir pasakiau, kad nėra nieko gražesnio už tyrą sielą. Po to paaukojau Šv. Komunią už Šventąjį Tėvą, kuris tiek daug kenčia.

1992 m. sausio 16 d. – ketvirtadienis

10.10 val. – gydytojo kabinetas: Jau keletą dienų ypač meldžiausi už kleboną Vogtą, kaip patarė Gelbėtojas.

Meldžiantis ir susivienijusi su Gelbėtoju, paklausiau, kada turėčiau eiti pas kunigą Vogtą.

Gelbėtojas: „Klausyk, mano dukra, eik pas jį dar šiandien. Jis tave priims.“ Aš

paklausiau: „Viešpatie, bet ką aš jam turėčiau pasakyti?“

Gelbėtojas: „Tu visada jaudini, ką pasakysi. Aš kalbėsiu už tave.“

Aš paklausiau, ar turėčiau pasiimti dienoraštį.

Gelbėtojas: „Jį gali pasiimti.“

Po to įsivyravo tylą, kurį laiką negirdėjau Gelbėtojo.

Tada Gelbėtojas tarė: „Tu visada turi išlaikyti tylą, nes Piktasis tyko, nes jis taip pat nori įsikišti ir kalbėti su tavimi.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šiuos žodžius, kuriuos man pasakei. Turiu juos saugoti kaip perlą, kuris yra toks gražus, kad jį reikia saugoti, kad jos neprarastum.“

Gelbėtojas: „Gražiai pasakei.“

Aš paklausiau Gelbėtojo: „Viešpatie, ar yra kokių nors ypatingų ženklų, kai įsikiša nešvarusis dvasia?“

Išganytojas: „Jis iš karto atneša abejonę.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, dabar jaučiu tokį nuostabų ramybės, taikos ir šilumos jausmą. Neturiu jokių abejonių.“

Išganytojas: „Ir būtent tokioje būsenoje aš visada esu su tavimi, mano dukra.“

„Manau, kad dabar mano siela turi būti graži ir tyra.“

Buvau pakviesta į rentgeno kabinetą. Ponas Pfleidereris, inžinierius iš „Müller“ įmonės, norėjo su manimi pasikalbėti apie aparatūrą. Apie rentgeno aparatą kalbėjau nedaug, bet apie Dievą – labai daug. Mat ponas Pfleidereris yra didelis skeptikas ir baisiai keikia popiežių. Gelbėtojas man padėjo rasti tinkamus žodžius, ir jis išėjo patenkintas.

12.00 po „Angelus“: Po maldos paprašiau Gelbėtojo nurodyti daugiau požymių, pagal kuriuos būtų galima atpažinti nešvarų dvasią. Taip pat jam pasakiau, kad bijau eiti pas kleboną Vogtą.

Gelbėtojas: „Matai, mano dukra, ta baimė, bet tu nebijoji.“ Aš pasakiau:

„Iš tikrųjų ne.“

Išganytojas: „Taip ir yra. Nešvarusis dvasia įšnibžda baimę.“

Aš pakartojau: „Tad antrasis požymis po abejonės yra baimė?“ Gelbėtojas: „Taip, tada – neramumas.“

Išganytojas: „Žmonės, esantys tokioje būsenoje, kartais negali savęs suvaldyti.“ Aš: „Tada tokioje būsenoje negalima kreiptis į žmones.“

Išganytojas: „Ne per daug – viską daryk nuolankiai.“

Popietę paskambinau kunigui Vogtui ir paklausiau, ar jis turėtų laiko, kad galėčiau su juo pasikalbėti. Iš pradžių jis atsakė „ne“. Tačiau kai pasakiau, kad noriu pasikalbėti tik trumpai, kad perduočiau jam tai, ką Gelbėtojas man pasakė jo atžvilgiu.

Tuomet jis pasakė, kad galiu ateiti 17.30 val.

Grįždama namo meldžiausi Skausmingąjį rožinį už kunigą Vogtą, o namuose – egzorcizmą, maldas Švenčiausiajai Mergelei Marijai ir 7-ą, 8-ą, 9-ą, 10-ą bei 11-ą Kryžiaus kelio stotį.

Dar viduje meldžiausi už kunigą Vogtą. Tada nuėjau į bažnyčią ir prie prakartėlės vėl meldžiausi už kunigą Vogtą.

Lygiai 17.30 val. buvau pas kunigą Vogtą.

Jis mane maloniai priėmė. Savo širdyje jaučiau ramybę ir meilę kunigui Vogtui.

Žinojau, kad nesu viena, nes Gelbėtojas man buvo pasakęs, kad bus su manimi, ir aš tuo tikiu.

Kai kunigui papasakojau apie viską, jis pasakė, kad aš sakau tik tai, kas man patinka. Taigi Dievas per mane sako tai, kas man patinka.

Kunigas: „O aš jums sakau, kad jūs dabar pakilsite į dangų. Turite psichologinių ir teologinių žinių ir patys tai sugalvojote taip, kaip jums patinka.“

Aš pasakiau: „Juk aš nesuprantu teologijos.“ Kunigas: „Taip, taip.“

Aš prisiminiau, kad niekada nesilankiau katalikų pamokose.

Aš paklausiau gerbiamojo klebono: „Kas iš to, ką aš jiems iki šiol papasakojau, yra neteisinga ar netikslu?“

Jis neatsakė.

Aš paminėjau, kad gruodžio 12 d. jis lankėsi mūsų namuose pas mano anytą, ir pasakiau jam, kad aš karčiai verkiau, nes jis nė minutės neužsuko į viršų, kur aš gyvenu. Papasakojau jam, kad iš visos širdies apkabinau Jėzaus kryžių ir tuo metu verkiau, ir kad paklausiau Gelbėtojo, kodėl kunigas neatėjo pas mane, juk aš taip už jį meldžiausi. Staiga nustojau verkti, ir Gelbėtojas man pasakė: „Neverk, mano dukra, jis turi abejonių ir pagarbos. Melskis už jį.“

Net ir išgirdęs apie šį įvykį, kurį papasakojau klebonui, jis tylėjo. Vėliau jis pasakė: „Juk ne viską jie galėjo išgalvoti, pavyzdžiui, karą.“

Aš jam pasakiau, kad jis tikrai neis tuo Kryžiaus keliu, kurio Jėzus iš manęs tikisi, ir kad apie tai jau užsiminiau maldos grupėje.

Toliau pasakiau, kad, kadangi jis neturi man laiko, dabar man nereikia apie tai pasakoti, gal kitą kartą, kaip Dievas panorės.

Dar paprašiau palaiminimo. Atsiklaupiau ant grindų. Jis mane palaimino.

Pas jį praleidau apie 25 minutes, nors norėjau su juo pasikalbėti tik apie 2 minutes. Po to nuėjau į bažnyčią. Aukojau Šventąją Komuniją už gerbiamąjį kleboną ir už jį pasimeldžiau Džiaugsmingąjį rožinį.

Mišių pradžioje išgirdau balsą: „Ar tu juo tiki?“ Aš pagalvojau apie kunigą ir iš karto atsakiau: „Ne.“

Susivienijęs su Gelbėtoju, paklausiau: „Gelbėtojau, pasakyk man, ar kunigas teisus, galbūt aš klydau.“

Išganytojas: „Tu jau atsakei, kad jam netiki.“ Aš: „Bet, Išganytojau, man to nepakanka.“

Gelbėtojas dabar prabilo šiek tiek ryžtingiau, nors paprastai jis kalba švelniai: „Tu viską pasakei teisingai, mano dukra.“

„Bet klebonas man sakė, kad aš visa tai pasakiau pati“, – pasakiau Gelbėtojui. Gelbėtojas: „Niekas negali nieko daryti iš savęs.“

Aš jaučiau vidinę ramybę, bet taip pat ir vidinį skausmą, nes jaučiau, kad kunigas Vogt giliai įžeidė Gelbėtoją. Namuose toliau meldžiausi už kunigą Vogtą. Buvo praėję lygiai septynios dienos nuo tada, kai paskutinį kartą kalbėjau su kunigu Vogtu.

1992 m. sausio 17 d. – penktadienis

Mano gimtadienis – tačiau turėjau dirbti:

Vienas pacientas, NATO karys Martinas Wolfgangas Sp., atėjo darytis rentgeno nuotrauką.

Paklausiau jo, ką jis mano apie Vokietijos ir Rusijos santykius. Jis atsakė, kad jie turi savų problemų. Tada paklausiau jo, ką jis mano apie badą Rusijoje.

Jis buvo labai neramus, ir aš pajutau, kad jį apėmė nešvarus dvasios poveikis, bet to neparodžiau. Tada parodžiau jam savo dienoraštį, kuriame parašyta: „Melskis, melskis, mano dukra, iš Rusijos artėja karas“

Tuomet jis tapo dar neramesnis ir labai ryžtingai, tarsi generolas, paklausė, kas tai pasakė. Aš atsakiau: „Jėzus“. Tuo pačiu tonu jis tęsė: „Jėzaus nėra. Aš esu ateistas.“ Tada jis paklausė manęs, ar galėčiau įrodyti, kad Dievas egzistuoja.

Aš jam atsakiau: „Juk jūs gyvenate.“ Jis pasakė: „Kas sako, kad aš gyvenu?“, tačiau išlaikė tą griežtą toną.

Aš jam pasakiau: „Žinote ką, aš jums tai pasakiau, kad Dievo teisme negalėtumėte pasakyti, jog nieko nežinojote.“

Jis: „Kas sako, kad yra Dievo teismas? Dievo nėra! Kas jums tai pasakė?“ Aš paklausiau jo: „O jei Dievas jus pašauks per artimiausią valandą?“

Tada aš nustojau su juo kalbėtis ir paprašiau jo laukti lauke, kol bus paruošta rentgeno nuotrauka, nes supratau, kad su juo kalbėtis neturi prasmės.

Viduje jaučiau, tarsi prie jo būtų visa velnių armija. Kai jis išėjo, viską apšlakstiau šventintu vandeniu.

Maždaug po pusantros valandos gydytojų kambaryje, apie 10.10 val.: aš meldžiausi ir kaip gimtadienio dovaną norėjau, kad šis pacientas, NATO karys, atsiverstų. Kadangi jaučiau, jog šis žmogus buvo apsėstas demonų, paklausiau Gelbėtojo, kokie jie yra.

Gelbėtojas: „Mano dukra, pagalvok: kas neigia Dievą, tas yra Liuciferio demonas. Ši siela yra mirusi. Šio noro aš negaliu išpildyti.“

Tada pasakiau, kad turiu antrą norą:

„Linkiu, kad visada būčiau tau ištikima, likčiau tvirta, vis labiau tave mylėčiau, kad išpildyčiau tavo norus ir kad iki paskutinio kvėpavimo sakyčiau tau „TAIP“, o tu visada būtum su manimi.“

Išganytojas: „Aš tai patvirtinu.“

Kadangi aš to nesupratau, Gelbėtojas tęsė:

„Aš išpildysiu šį tavo norą.“

Aš pasakiau: „Ačiū, mano Viešpatie ir mano Dieve. Tai buvo gražiausia dovana, kokią kada nors gavau.“

Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano dukra. Tikėk tuo.“

Aš: „Ačiū tau už šią raudonų rožių puokštę.

Vakare raudonai apsirengusi bažnyčioje: sesuo, vienuolė, dalino Šventąją Komuniją. Anksčiau buvau meldusis, kad Šventosios Komunijos man nesuteiktų pasaulietis. Kai atėjo mano eilė, sesuo praėjo pro mane. Pajutau, tarsi man būtų draskoma siela. Mano širdyje įsivyravo didžiulis nerimas. Tada priėjo kunigas, ir aš iš jo priėmiau Šv.

Komuniją.

Komunijos metu, kai susivienijau su Gelbėtoju, paklausiau Jo, kas tai buvo, kai pajutau tą stiprų nerimą.

Išganytojas: „Tai buvo Šėtonas, jis norėjo sunaikinti tavo sielą, bet negalėjo to padaryti, nes aš esu su tavimi.“

Kai grįžau namo, mane netikėtai aplankė svečiai, ir labai apsidžiaugiau. Dar gavau didelę puokštę raudonų rožių, kurios man priminė Gelbėtoją ir šios dienos ryto pokalbį.

1992 m. sausio 18 d. – šeštadienis

Ankstyvoji mišios Vaghauzelyje: pamačiau tėvą Emilianą ir dar vieną kunigą stovinčius tamsoje. Jam sutriko transfigūracija. Po transfigūracijos vėl tapo šviesiau ir pamačiau tik vieną kunigą. Tada atmerkiau akis ir pamačiau, kad tėvas Aemilian neturėjo plaukų. Vėl užmerkiau akis ir vietoj tėvo Aemilian pamačiau Jėzų, nors ir tamsoje, tačiau buvo galima atpažinti, kad tai buvo Jėzus. Jėzus turėjo iki pečių siekiančius plaukus.

Grįžusi namo, dar kartą apmąsčiusi situaciją, paklausiau Gelbėtojo, ar tai, ką mačiau, buvo tiesa.

Gelbėtojas: „Taip, tu matei kenčiantį Jėzų.“

1992 m. sausio 19 d. – sekmadienis

HI. Mišios raudonais drabužiais

Rožinis ir pamaldos Rote.

Mano vyras netikėjo manimi, kad būsiu ekskomunikuota. Jis manė, kad šiais laikais to jau nebebūna. Jis sakė, kad šiandien žmogus būtų tik laikinai nušalintas.

Todėl paklausiau Gelbėtojo:

Gelbėtojas: „Skausmas lieka tas pats, nesvarbu, ar tai nušalinimas, ar ekskomunika.“ Aš sukalbėjau penkis rožančius už kunigus ir tėvus.

Man buvo sunku, todėl paklausiau Gelbėtojo.

Gelbėtojas: „Ten buvo daug nešvarių dvasių.“

Aš: „Tada man tikrai reikia bijoti.“

Gelbėtojas: „Aš pašalinau tavo baimę.“

1992 m. sausio 20 d. — pirmadienis

Klinika — gydytojų kabinetas: Brolis Aloisas man buvo pasakęs, kad neturėčiau taip plačiai skleisti to, ką patiriu su Gelbėtoju. Todėl paklausiau Gelbėtojo.

Jis pasakė: „Pasakyk viską, ką aš tau įkvėpsiu. — Laikas to reikalauja.“ Jis tęsė: „Negalima klausyti žmonių, kurie bijo.“

Aš paklausiau apie kleboną Dochartą.

Gelbėtojas: „Gali jam irgi pasakyti. Tau nutiks ne kitaip, kaip ir su klebonu Vogtu.“ Nerimavau, ar kunigai ką nors darys, jei jiems ką nors perduosiu.

Išganytojas: „Ar kunigai ką nors darys, ar ne, kai su jais pasikalbėsi, palik tai man. Kitaip tu neįvykdysi net trečdalis to, ką tau įkvėpsiu.“

Aš pasakiau: „Padovanok Waghäuseliui komunijos suolus.“

Gelbėtojas: „Jei aš jiems padovanosiu komunijos suolus, tikintieji vėl ims komuniją į rankas.“

Vakare – maldos grupė: ten buvo daug žmonių. Vyko išpažintis ir buvo garbinamas Gelbėtojas.

Po maldos grupės mano vyras mane labai supykė. Jis netiki, kad Gelbėtojas man kalba. Tada kunigas Dochart patvirtino mano vyrui, kad komunija į rankas taip pat yra teisinga.

1992 m. sausio 21 d., antradienis

Ankstesnę vakarą buvau bažnyčioje Rote. Kai atsiklaupiau prie komunijos stalo, prie manęs priėjo ponas Antonas, komunijos padėjėjas, ir norėjo man paduoti Šv. Ostiją. Aš nusilenkiau prieš Gelbėtoją, tačiau Šv. Ostijos nepriėmiau ir grįžau į savo vietą. Komuniją priėmiau dvasiškai, ir Gelbėtojas atėjo pas mane; per tą dvasinę susivienijimą gavau ypatingų malonių.

Vidurdienį klinikos koplyčioje paklausiau Gelbėtojo, ar praėjusią dieną pasielgiau teisingai.

Gelbėtojas: „Taip, viskas teisingai – puikiai.“

Vakare Rot bažnyčioje: prieš Šv. Mišias vėl nedegė Amžinoji Šviesa.

Tai pamačiusi, iškart išbėgau į lauką, pamačiau ministrantą ir pasakiau jam, kad praneštų kunigui. Kadangi po kurio laiko vis dar niekas neatsirado, vietoj rožinio nuolat meldžiausi „Sanktus“. Tada kreipiausi į savo globėją angelą, šv. arkangelus Mykolą, Rafaelį, Gabrielį, Švč. Mergelę Mariją ir šv. Juozapą, kad jie atvestų kunigą, kuris uždegs Amžiną ugnį.

Kunigas atėjo, priėjo prie eglės ir vėl išėjo, neuždegęs Amžinosios Šviesos. Aš toliau meldžiausi „Sanktus“, visą rožinio dešimtuką. Ir tada atėjo zakristijonė ir uždegė Amžiną Šviesą. Turiu paminėti, kad mane apima vidinis nerimas, kai Amžinoji Šviesa nedega.

1992 m. sausio 22 d. – trečiadienis

Anksti ryte vyras man pasakė, kad naktį man buvo sunku, kad naktį garsiai dejavau.

10.10 val. gydytojo kabinete: paklausiau Gelbėtojo, ar naktį pas mane buvo nešvarūs dvasios.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, jų buvo keletas. Jos nori sunaikinti tavo sielą, bet negali, nes aš esu su tavimi.“

Aš pakartočiau tai, ar teisingai užrašiau. Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra.“

12.30 val. koplyčioje: Po maldos Gelbėtojas man pasakė:

„Dievo valia yra, kad tu liudytum.“

Kadangi kunigas Dochartas man kartą buvo pasakęs, kad tai, ką man sako Gelbėtojas, skirta tik man, todėl paklausiau dar kartą.

Gelbėtojas: „Tai skirta tau, kunigams ir visiems žmonėms.“

Tada paklausiau Gelbėtojo, kokie dar požymiai rodo, kad veikia nešvarūs dvasios.

Gelbėtojas: „Sumaištis, tikėjimo trūkumas ir meilės Dievui stoka.“

Prieš keletą dienų Gelbėtojas man jau buvo pasakęs, kad nešvarūs dvasios sukelia abejones, nerimą ir baimę.

Nuo 16.30 iki 18.00 val. buvau Neuburgo vienuolyne. Savo dienoraštį patikėjau tėvui Swidbertui. Jis labai malonus. Pas jį išpažinau nuodėmes, o jis man atliko egzorcizmą. Kai išėjau iš vienuolyno, manęs jau laukė vyras, norėjęs mane parvežti atgal į miestą. Paklausiau jo, ar jis šiandien jau perskaitė psalmyną. Jis linksmai atsakė: „Taip.“ Tada paklausiau, ar jis jau pasimeldė malda „Įkvėpk į mane, Šventoji Dvasia“. Jis atsakė: „Taip.“ Aš jį paėmiau į automobilį. Kai jis atsisėdo į automobilį, iš karto pajutau, kad jį lydi nešvarusis dvasia. Juokais jam pasakiau: „Jūs žinote, kad turite nešvarųjį dvasią?“ Jis: „Taip, turiu daug. — O kaip vadinasi tas vienas?“ Aš jam pasakiau, kad paklausiu Gelbėtojo. Visą kelionę tas vyras nuolat keistai traukė nosį. Vakare nuėjau į Rocho koplyčią Mingolsheime Šv. Mišioms. Po Šv. Komunijos manye įsivyravo ramybė, šiluma ir taika. Paklausiau Gelbėtojo apie tą vyrą, kurį paėmiau į automobilį. Kurį laiką nieko negirdėjau. Tada išgirdau: „Aš pašventinu tavo sielą.“ Kadangi jau keletą dienų kovojau su nešvariąja dvasia, pasakiau Gelbėtojui: „Mano siela tikriausiai atrodo kaip išplėšta višta.“ Tuo metu nusijuokiau. Grįžau namo, kur manęs jau laukė vyras, priklausantis mano šeimai, dabar gyvenantis skyrybų procese, bet per visą savo gyvenimą bažnyčioje buvęs tik keletą kartų. Jis be perstojo kramtė nagus ir buvo labai neramus. Jis visur mato kaltę, tik ne savyje. Tai pamačiusi, nuėjau į kitą kambarį ir už jį bei savo vyrą atlikau egzorcizmą.

1992 m. sausio 23 d. – ketvirtadienis

Aš dar kartą paklausiau Gelbėtojo apie tą vyrą, kurį paėmiau į automobilį, kokie tai buvo demonai, nes juos jaučiau jo viduje. Gelbėtojas: „Pagrindinis iš jų yra Liuciferis. Jų buvo keletas. Pagrindinis kenčia labiausiai. Kai jie yra aplink tave, jų visada būna keletas.“ Aš paklausiau Gelbėtojo, ar jau kovoju su Liuciferiu. Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tu jau ne kartą su juo kovojai.“ Bet aš pasakiau, kad visai negaliu su juo kovoti. Išganytojas: „Todėl sakau tau: aš visada esu su tavimi.“ Liuciferis gali būti bet kur, jis yra laisvas ir gali gundyti kiekvieną. Tada paklausiau Gelbėtojo, kodėl antradienį klebonas Vogtas neuždegė Amžinosios ugnies, juk jis buvo bažnyčioje, o ponis Messner atėjo tik vėliau ir uždegė Amžinąją ugnį. Gelbėtojas: „Matai, tu gyvas.“ Aš to gerai nesupratau, todėl paklausiau. Gelbėtojas: „Daugelis jau mirę. Jie nebegyvena ir nebemato.“ Po to paklausiau apie televiziją. Išganytojas: „Kiekvienas, kuris jį žiūri, yra stabmeldys.“ Aš paklausiau, ar turėčiau jį sudaužyti. Gelbėtojas man leido. Grįžęs namo, pirmiausia nunešiau televizorių į apačią ir jį sudaužiau, kad niekas daugiau negalėtų jo žiūrėti. Parduoti jo nenorėjau, nors jis buvo tik dvejų metų senumo, nes nenorėjau, kad dėl jo kas nors kitas būtų suklaidintas. Vakare: HI. Mišios raudonais drabužiais: Aš paklausiau Gelbėtojo dėl to televizoriaus. Gelbėtojas: „Tu pasielgei teisingai. Tai žingsnis arčiau manęs.“ Po to paklausiau Gelbėtojo dėl patenos. Paklausiau, ką jis darytų, jei būtų mano vietoje. Ar jam būtų priimtinau priimti Šv. Komunią su patena ar be jos.

Gelbėtojas: „Mano dukra, man tai nebūtų nesvarbu. Aš visada rekomenduočiau kunigams imti pateną.“ Aš paklausiau, ar galiu tai pasakyti klebonui Vogtui.

Gelbėtojas: „Taip, tu gali jam viską pasakyti su meile.“

Vyras, už kurį vakar meldžiausi eksorcizmo malda, šiandien aplankė mane klinikoje ir papasakojo, kad visą naktį negalėjo užmigti ir buvo visiškai išpraskaitavęs. Aš jam ne kartą sakiau, kad jis turėtų melstis ir eiti išpažinties, bet jis to nedaro.

1992 m. sausio 24 d. – penktadienis

HI. Mišios raudonais drabužiais.

Jauna pora, gyvenanti nesusituokusi, jau keletą kartų man skambino ir kvietė pažiūrėti filmą apie apsiरेiskimo vietą Šveicarijoje, netoli Sankt Galeno. Jie taip pat labai ragino mane ten nuvažiuoti. Gelbėtojas man jau buvo pasakęs: „Tau nereikia žiūrėti to filmo.“

1992 m. sausio 25 d. – šeštadienis

Šv. Mišios 7.15 val. Vaghauzelyje:

Aš vėl pamačiau kunigą stovintį tamsoje prieš transfigūraciją. Tai buvo kunigas Werneris Egonas. Po transfigūracijos tapo šiek tiek šviesiau. Aš meldžiausi už jį. Sėdėjau pirmoje suolų eilėje.

Tačiau kunigas Werneris Egonas negalėjo man pažvelgti į akis, kaip kiti kunigai. Buvau labai nustebęs, kad jis nesakė užtarimo maldų.

12.15 val. namuose, po „Angelas Domini“, priėmiau dvasinę Komuniją. Paklausiau

Gelbėtojo, kodėl kunigas Werneris Egonas nesimeldė už kitus.

Gelbėtojas: „Jis negalėjo.“

Aš pasakiau: „Aš to nesuprantu, ar negalėtum man to paaiškinti aiškiau?“

Gelbėtojas: „Šėtonas neleido jam kalbėti.“

Tai jau ketvirtasis kunigas, kurį mačiau tamsoje.

Nors šiandien visai nenorėjau eiti į Vaghauzelį, kad to nematyčiau.

Norėjau nuvykti į Rochuso koplyčią Mingolsheime. Tačiau mano sūnus buvo pastatęs savo automobilį taip, kad aš negalėjau išvažiuoti. Dėl to pavėlavau, ir nebūtų spėjęs atvykti į Mingolsheimą 7.00 val., kai prasideda mišios.

Juk Dievo valia, kad ečiau į Vaghauzelį.

17.15 val.: Aš karčiai verkiau ir mąščiau, kam turėčiau rašyti šį dienoraštį, ar jį apskritai kas nors skaitys. Paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau jį rašyti, ar ne.

Gelbėtojas: „Tu turi rašyti, mano dukra, tai kam nors padės.“

Paklausiau dėl Marion iš W., ar teisinga, kad ji rašo dienoraštį rašomąja mašinėle. Gelbėtojas: „Taip, aš jai taip pat suteikiau malonę tai daryti.“

1992 m. sausio 26 d. – sekmadienis

Kunigas Vogt sekmadienį sirgo ir negalėjo aukoti Mišių.

5.00 val. ryte atsikėliau, pasimeldžiau rožinį ir kitas maldas.

Uždegiau žvakes už vargšas sielas, už kunigus ir vienuolius, kurie dar yra skaistykloje, ir apšlakstiau juos šventintu vandeniu. Po maldos susivienijau su Gelbėtoju. Paklausiau Gelbėtojo dėl p. Bennebusch, nes ji šiandien veda Žodžio pamaldas, ar tai teisinga, ar neteisinga.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tai visiška erezija.“

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad kunigas juk tam pritarė. Gelbėtojas:

„Jis turės už tai atsakyti.“

Aš: „Ar galiu tai pasakyti maldos grupėje?“ Aš prisiminiau poną Hambsch, kuri buvo sakiusi, kad apie kunigus nieko nereikia sakyti.

Išganytojas: „Neklausyk žmonių, jei tai prieštarauja tam, ko aš tave mokau. Aš paklausiau, kodėl pasauliečiai taip elgiasi, turėdama omenyje Komunijos dalijimą. Gelbėtojas: „Jie manęs negerbia, jie neklauso mano balso. Žmonės yra bendrai kalti.“

Aš: „Kodėl žmonės?“

Išganytojas: „Nes jie nepakankamai meldžiasi už juos (už pasauliečius).“

Aš: „Bet juk daugelis žmonių yra tuo patenkinti, pavyzdžiui, mano anyta?“

Gelbėtojas: „Jie yra akli.“

(Aš nenorėjau rašyti „akli“, bet Gelbėtojas man pasakė: „Parašyk tai.“) Tada

Gelbėtojas toliau tarė: „Sukietėjusias širdis sunku auklėti.“ Aš: „Mano

Gelbėtojau, ką man daryti?“

Gelbėtojas: „Melskis dėl šių reikalų.“

Aš: „Mano Gelbėtojau, tada Tu būsi taip išniekintas ir taip

pažemintas.“ Gelbėtojas: „Taip, aš jau seniai toks esu.“

Aš: „Kodėl Tu tai leidži?“

Išganytojas: „Nes aš vis dar myliu žmones.“ Aš:

„Ar gali man dar ką nors pasakyti šiuo

klausimu?“

Gelbėtojas: „Aš vis dar esu kenčiantis Jėzus.“

Vakare Rocho koplyčioje dalyvavau Šv. Mišiose.

Šiandien pradėjome rašyti dienoraštį rašomąja mašinėle.

1992 m. sausio 27 d. – pirmadienis

Paklausiau Gelbėtojo apie Žodžio pamaldas ir papasakojau jam, kad vyskupai joms pritaria.

Išganytojas: „Vyskupų, kurie tam pritaria, jokių būdu neturi klausyti.“ Išganytojas:

„Klausyk manęs, mano dukra.“

Aš: „Aš visada tikėsiu, kad Tu esi su manimi ir šalia manęs.“

Gelbėtojas: „Taip, tikėk tuo, mano dukra.“

Aš: „Ką turiu žinoti, jei man kas nors gresia?“

Išganytojas: „Šėtonas tave išbandys. Tu taip pat kalbėsiesi su vyskupu. Aš užtarsiu už tave. Lik man ištikima ir būk tvirta. Šėtonas kaltins tave daugybe klaidų. Tai ne tavo klaidos. Tai klaidos, kurias daro Bažnyčia. Gausi daug grasinimų. Šių grasinimų nepriimk. Lik ištikima tiesai, nes galiausiai tiesa nugalės. Nebūk tokia skubi. Būk kantri.“

Aš: „Ačiū tau už šiuos šiltus žodžius.“

Vakare Rot bažnyčioje vyko mišios už mirusiųjų sielas. Kunigas Vogt buvo sergantis.

Šventąsias Mišias aukojo kunigas Vetter.

Po to, 20.00 val. – maldos grupė. Susirinko daug žmonių. Kunigas Dochart klausė išpažinčių.

Holgeris, kuris su manimi darbo vietos koplyčioje pietų metu jau ne kartą meldėsi „Viešpaties angelą“, šiandien pirmą kartą buvo su manimi maldos grupėje. Jis atvyko čia su Kristofu iš Hirschhorno.

Sergu gripu ir esu nedarbingas.

1992 m. sausio 28 d. — antradienis

Liekaudama lovoje meldžiausi. Vakar vakare man paskambino Fridolin ir paklausė, ar galėčiau paklausti Gelbėtojo, ar ten, kur Claude gyvena Liuksemburge, anksčiau buvo Marijos apsireiškimų. Aš pasakiau Fridolinui, kad man būtų gėda tokio dalyko klausti Gelbėtojo ir kad nesu tikra, ar tai padarysiu, nes man tai atrodė kaip smalsumas, o to aš nemėgstu. Bet šiandien po maldos ir susivienijusi su Gelbėtoju dvasinėje komunijoje vis dėlto paklausiau.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tai tiesa. Ten buvo Marijos apsireiškimas.“ Aš

paklausiau, ar buvo tik vienas.

Gelbėtojas: „Keletas.“

Kažkas tris kartus paspaudė durų skambutį, bet kai norėjau atidaryti, ten jau nieko nebuvo. Aš toliau meldžiausi ir vėl susivienijau su Gelbėtoju. Paklausiau apie kunigą Vetterį, kuris pavaduoja kunigą Vogtą. Jis dalijo Šventąją Komuniją taip greitai, kad ji man beveik vėl iškrito iš burnos. Paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo dėl manęs.

Gelbėtojas: „Kunigas dalina Šventąją Komuniją be pagarbos.“

9.25 val. mane vėl sutrukdė. Fridolinas vėl paskambino ir paklausė apie apsireiškimus Liuksemburge. Aš jam papasakojau, ką pasakė Gelbėtojas.

Po to trečią kartą susivienijau su Gelbėtoju ir toliau klausiau:

„Gelbėtojaus, kodėl kunigas taip greitai dalijo Šventąją Komuniją, juk jis turėjo laiko.“ Toliau paklausiau, ar tai buvo dėl to, kad buvo daug žmonių ir nebuvo komunijos padėjėjų.

Gelbėtojas: „Taip, tai yra baimė prieš žmones. Netyra dvasia pirmiausia bando įbauginti kunigą, kad jis bijotų žmonių.“

Aš pasakiau, kad Erichui patiko, kaip tai darė klebonas Vetteris.

Išganytojas: „Ne visi mato vienodai. Tu visada matai daugiau nei kiti.“

Kai priimdamas Šv. Ostiją ji man pusiau kyšojo iš burnos, aš jau ketinau pirštu įstumti Ostiją į burną. Tuomet išgirdau balsą: „Neliesk pirštu.“ Aš to ir nepadariau, ir tą pačią akimirką Švenčiausioji Ostija pati įkrito man į burną. Šiandien paklausiau Gelbėtojo, kas vakar taip man kalbėjo, nes tą akimirką, kai išgirdau balsą, dar nebuvo susivienijęs su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Tai buvo tavo globėjas angelas. Jis dažnai su tavimi kalba.“

Aš: „Kaip gerai, kad garbinu globėją angelą ir meldžiuosi jam.“ Vakare vakare maldos grupėje:

Kol kiti priėmė Šventąją Komuniją, aš susivienijau su

Gelbėtoju dvasiškai, nes sakramentinę Komuniją jau buvau priėmęs bažnyčioje Rote. Jaučiau nerimą ir tik po kelių minučių galėjau susivienyti su Gelbėtoju. Paklausiau Gelbėtojo, kas tai buvo.

Gelbėtojas: „Netyra dvasia bando įsiskverbti ir užimti mano vietą, bet kai aš esu čia, ji jaučia mano artumą ir pasitraukia. Kiekviena siela turi atidžiai stebėti, kas yra jos namuose. Tik tada, kai namai yra švarūs ir laisvi, aš įeinu.“

Po to buvau taip susivienijusi su Gelbėtoju, kad visai nenorėjau nuo Jo atsiskirti, bet žmonės laukė, kad toliau su jais melstųsi, nors kunigas, klebonas Dochartas, stovėjo šalia manęs.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai padariau, nutraukdama susivienijimą su Juo. Gelbėtojas: „Kiekvienas gali elgtis kaip nori, niekas negali atskirti tavęs nuo manęs, išskyrus tavo pačios valią.“ Kai vakar atmerkiau akis, visi žiūrėjo į mane, nes, matyt, buvau sujungta su Gelbėtoju ilgiau nei kiti. Ach, jei kiti žinotų, kaip tai gražu, jie taip pat ilgiau būtų su Juo sujungti. Po to kartu su visa maldos grupe meldžiausi malda „Kristaus siela – pašventink mane“.

Šiandien Gelbėtojas man dar pasakė, kad esu nešvaraus dvasios akies dyglis, bet apie tai dar nepakankamai suprantu. Įsimenu vieną sakinį. Lk 21, 36: „Budėkite ir melskitės visą laiką, kad galėtumėte išvengti visko, kas įvyks, ir stoti prieš Žmogaus Sūnų.“

15.00 val. namuose meldžiausi Švenčiausiajai Mergelei, kad ji mane nuvestų pas Gelbėtoją.

Paprašiau Gelbėtojo už Claude'ą iš Liuksemburgo, kurio, tiesa, asmeniškai dar nepažįstu, bet už jį jau daug meldžiausi.

Išganytojas: „Jis yra išrinktasis. Jis turi tapti kunigu. Už jį reikia daug melstis.“ Aš pasakiau: „Jis taip kenčia.“

Išganytojas: „Visi išrinktieji susiduria su stipriais gundymais.“ Aš paklausiau, kodėl.

Išganytojas: „Mano dukra, Šėtonas nori būti nugalėtojas.“ Aš: „Ar yra vilties Klodui?“

Išganytojas: „Šėtonas netrukus bus nugalėtas.“

Aš: „Tada galima tikėtis.“

Gelbėtojas: „Taip, jūs galite tikėtis.“

Aš: „Taip, Gelbėtojau, bet dabar jis dirba.“

Išganytojas: „Jis nebus patenkintas šiuo darbu.“

Tada paklausiau Gelbėtojo apie naująjį studentą Landershofene, Andreą. Fridolinas man buvo pataręs už jį melstis.

Išganytojas: „Tai yra pagundos, kurias jis turi išgyventi.“

Aš: „Ar jos kyla iš Tavęs, ar iš nešvaraus dvasios?“

Išganytojas: „Iš nešvaraus dvasios. Nes nešvari dvasia labiausiai mėgsta priversti kunigus teikti komuniją į ranką.“

Aš paklausiau, kodėl.

Išganytojas: „Nes trūksta pagarbos. Šėtonas žino žmonių silpnybes.“ Aš: „Ar galiu tai pasakyti Fridolinui?“

Išganytojas: „Būtent todėl aš tai ir pasakiau tau.“

Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir mano Dieve, aš jam tai pasakysiu.“

Aš tuoj pat paskambinau Fridolinui ir jam viską papasakoju. Jis tai užsirašė. Tada jis pasakė:

„Keista. Vakar nediršau paklausti, ar galėtum paklausti Gelbėtojo, ar Claude yra išrinktasis.

Norėjau tai sužinoti, o tu paklausei Gelbėtojo. Aš jam pasakiau, kad man tai yra patvirtinimas, jog viskas buvo teisinga.

1992 m. sausio 29 d. — trečiadienis

Aš meldžiausi lovoje. Po ilgos maldos pasakiau Gelbėtojui, kad esu didelis nusidėjėlis. Kuo arčiau priartėju prie Gelbėtojo, tuo labiau jaučiuosi esąs didesnis nusidėjėlis. Aš verkiau ir iš pradžių visai nediršau Gelbėtojo ko nors paklausti. Bet tada paklausiau dėl savo sūnaus, ar jis dar turi šansą tapti kunigu.

Gelbėtojas: „Palik tai man.“

Tada paklausiau, ar apskritai turėčiau toliau taip elgtis, t. y. atsisakyti komunijos padėjėjų.

Gelbėtojas: „Daryk, mano dukra, ką tau iki šiol sakiau.“

Aš paklausiau, ar turiu tylėti kaip sesuo Faustina. Gelbėtojas: „Tau nereikia tylėti, to reikalauja laikas.“ Aš: „Aš nesuprantu, kodėl to reikalauja laikas.“

Išganytojas: „Mano dukra, turime labai mažai laiko.

Man tai vėl buvo neaišku, ir aš paklausiau, ar tai maždaug taip, kaip kai einu į darbą ir stengiuosi eiti greičiau, kad neatsiliktų.

Išganytojas: „Ir aš noriu, kad jūs būtumėte ten, kur man jūsų reikia.“

Aš: „Bet laikas yra amžinas.“

Išganytojas: „Man.“

Aš: „Tad mes turime ribotą laiką.“ Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Tada kas dar gali būti išgelbėtas?“ Gelbėtojas:

„Labai nedaugelis. Jie visi žino, ką daro.“

Aš: „Bet Tu ant kryžiaus sakei: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.““ Gelbėtojas: „Jie visi turėjo laiko suprasti, ką daro.“

Aš: „Tiek daug baisumų ir nepagarbos. Matau pasaulį didžiulėje nuodėmėje.“

Gelbėtojas: „Ir jos aš jau nebegaliu pakelti.“

Aš: „Viešpatie, tu sakai, kad turi amžinybę bausmės.

Gelbėtojas: „O, mano dukra, ji yra perpildyta žiaurumų.“

Man buvo taip sunku, kad nebegalėjau daugiau klausinėti ir kalbėtis su Gelbėtoju. Pirmiausia turiu tai apmąstyti.

Aš: „O Viešpatie, ar man apskritai reikėtų eiti pas kunigą?“

Gelbėtojas: „Ar dabar gali?“ Aš pasakiau: „Ne.“

Gelbėtojas: „Palik tai man.“

Apie 30 minučių buvau susivienijusi su Gelbėtoju. Tačiau negalėjau daug rašyti, kaip norėjau. Tai nėra lengva, reikia visada būti labai susikaupusiai ir išlaikyti ramybę, kad galėtum toliau klausytis Gelbėtojo.

Šįryt meldžiausi nuo 6.40 iki 9.50 val.

11.00 val. nuėjau į Rot bažnyčią. Tiesiai prieš Švenčiausiosios Mergelės Marijos altorių uždegiau dvi žvakes. Meldžiausi Gailestingumo rožinį už visą pasaulį. Skausmingą rožinį jau buvau pasimeldęs namuose.

Popietę nuėjau pasivaikščioti į mišką ir ten sukalbėjau keletą rožančių už įvairius reikalus. Buvo gražus oras, švietė saulė. Tada sustojau, sudainavau Lurdo „Ave“ ir staiga vėl pasirodė daug paukščių, kurie kartu su manimi švilpė ir dainavo.

Buvo labai gražu. Kadangi vis tiekėjau pro kapines, nuėjau prie kunigo Köstl kapo ir ten meldžiausi.

Vakare lankiausi Šv. Mišiose Rochuso koplyčioje Mingolsheime. Aš verkiau per rožinį prieš Šv. Mišias, per pačias Šv. Mišias ir po jų. Negalėjau sulaikyti ašarų, tarsi kas nors kartu su manimi verktų.

1992 m. sausio 30 d. — ketvirtadienis

Apie valandą meldžiausi lovoje. Tada susivienijau su Gelbėtoju ir vėl verkiau. Todėl paklausiau Gelbėtojo apie vakarą, kai taip daug verkiau Rochuso koplyčioje.

Išganytojas: „Tavo Jėzus verkia kartu su tavimi dėl padėties pasaulyje.“ Buvo tylą ir gilus ramybės jausmas. Aš pasakiau Išganytojui:

„Tu man per mažai kalbi.“

Gelbėtojas: „Dievas, kuris myli, kalba nedaug.“ Aš: „Bet aš Tave ne taip gerai girdžiu.“ Gelbėtojas: „Bet tu supratai.“ Aš: „Taip.“

Vakar aš viena klūpėjau prie Komunijos stalo ir todėl klausiau dėl žmonių, kurie Šv. Komuniją priima stovėdami.

Gelbėtojas: „Stovėjimas ir klūpėjimas priimant Šv. Komuniją rodo, kaip kiekvienas mane gerbia.“ Aš: „Jei tikintieji stovi, ar jie Tave gerbia?“

Gelbėtojas: „Ne. Tai yra išdidumas.“

Aš: „Bet kunigai, kai vienas kitam teikia Šventąją Komuniją, stovi.“

Gelbėtojas: „Kunigas yra antrasis Kristus, jam reikia rodyti pagarbą. Kunigas, esantis Dievo malonėje, niekam neprivers atsistoti priimant Šv. Komuniją.“

Išganytojas: „Netyra dvasia negali nieko priversti, nebent žmogus jai atiduotų savo valią.“

Išganytojas: „Pasakyk žmonėms, kad jie kasdien melstųsi: „Viešpatie, išlaisvink mus nuo baimės prieš žmones. Nes beveik visi jai pasidavę.““

Aš: „Ką svarbu man žinoti apie baimę prieš žmones?“ Gelbėtojas: „Baimę prieš žmones visada sukelia Šėtonas.“

Aš: „Bet juk mes esame Dievo vaikai, o ne Šėtono vaikai.“

Išganytojas: „Todėl reikia garbinti Dievą, o ne Šėtoną.“

Išganytojas: „Kaip mažai žmonės meldžiasi: „Viešpatie, suteik mums dvasių atskyrimo dovaną.““

Aš: „Taigi juk reikia visko prašyti.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Žmonių baimė yra didelis blogis, kuris gali ištikti žmones.“

Aš: „Ar baimė žmonių gali nuvesti žmones į pragarą?“ Gelbėtojas:

„TAIP.“

Aš: „Ar kunigai tuo patikės?“ Gelbėtojas:

„Tik nedaugelis.“

Visą tą laiką jaučiau šilumą ir ramybę, ypatingą tylą savyje. Tai labai gražus jausmas, ir atrodo, kad esi atsiskyręs nuo visko, kas žemiška. „Ačiū Tau, mano Viešpatie. Tokiais momentais aš tikiu ypač giliai. Šių susivienijimo akimirkų metu neturiu nė mažiausios abejonės ir nejaučiu, kad su manimi kas nors galėtų būti negerai. Kodėl gi taip negali būti visada? Kodėl man nuolat tenka susidurti su šiais nuolatiniais gundymais?“ – paklausiau Gelbėtojo.

Išganytojas: „Nuo to būsi išlaisvintas tik danguje.“

Aš: „Turite omenyje rojų?“

Gelbėtojas: „Taip, taip, tu teisingai atspėjai.“

Aš: „Aš myliu Tave, mano Viešpatie ir mano Dieve, iš visos širdies, visa savo esybe.“ Gelbėtojas:

„Aš taip pat myliu tave, mano dukra, eik ramybėje.“

Nuo 9.00 iki 11.00 val. aš sukalbėjau daug maldų ir Šventosios Dvasios rožinį. Tada apie 30 minučių buvau susivienijusi su Gelbėtoju. Dar turiu paminėti, kad šianakt nuo 2.00–3.00 val. meldžiausi Skausmingąjį rožinį, Žaizdų rožinį ir Šventojo Brangiojo Kraujo litaniją. Popietę miške dar sukalbėjau du rožančius lotynų kalba ir kitas maldas. Po pirmojo rožančio paukščiai vėl gražiai dainavo kartu su manimi „Lurdo Ave“.

Jau keletą dienų meldžiuosi už tėvą Leschą, kurį sutikau Rocho koplyčioje. Kažkokia jėga traukė mane eiti pas jį ir pasikalbėti. Grįžęs iš miško, nuėjau prie Švenčiausiosios Mergelės statulos ir ten meldžiausi, tada nuėjau prie Jėzaus kryžiaus ir trumpai pasimeldžiau. Po to susivienijau su Gelbėtoju. Buvau šiek tiek nekantrus ir nepakankamai dėmesingas savo sielai.

Nors viduje ir radau ramybę, įvyko štai kas:

paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti pas tėvą Leschą, ar tai yra Gelbėtojo valia ir ar tėvas norėtų su manimi pasikalbėti.

Tuomet pasigirdo balsas: „Ko tu nori pas tą kunigą?“

Aš nedrąsiai atsakiau: „Išpažinti nuodėmes ir pasikalbėti apie tai, ką man pasakojai pastarosiomis dienomis.“

Balsas: „Tau nereikia eiti pas jį. Šiandien lik namuose.“

Iš pradžių buvau nustebęs, apmaščiau tai ir sau pakartojau žodžius („lik šandien namuose“) ir pagalvojau, ką tai reiškia, juk Gelbėtojas šandien nori, kad būčiau bažnyčioje.

Man kilo abejonų, ir aš persižegnojau. Tada vėl susivienijau su Gelbėtoju. Tada išgirdau:

„Ar dabar atpažįsti mano balsą?“

Mintyse pasakiau sau: „Ne visai.“

Tada išgirdau: „Eik pas kunigą. Jis su tavimi pasikalbės.“

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Turiu atidžiai stebėti, ar man kalbėjo nešvarusis dvasia, ir tai užrašiau į dienoraštį.“

Gelbėtojas: „Iki šiol viskas teisinga. Tuomet aš jau būčiau tave į tai atkreipęs dėmesį.“

Po to ramiai nuėjau pas tėvą Leschą. Su juo kalbėjausi maždaug nuo 17.30 iki 18.30 val. Jis man pasakė tai, ką turėjau žinoti, ir tai man labai padėjo. Tėvas Leschas yra kilęs iš Saro krašto ir dirba misionieriumi Afrikoje, šiuo metu gydomi Mingolsheime. Jis mane atidžiai iš klausė ir pasakė, kad turėčiau toliau klausytis to balso ir būtinai viską užrašyti, nes Gelbėtojas kai kuriuos dalykus nori pakartoti. Pabaigoje pas jį išpažinau nuodėmes. Pasakiau jam, kad net jei tai yra lengvos nuodėmės, jos man slegia, ir norėjau būti visiškai tyra. Tada nuėjau į koplyčią, pasimeldžiau keturias Kryžiaus kelio stotis, o po to kartu su tikinčiaisiais – rožinį: tėvas Leschas aukoją Šv. Mišias. Buvo labai gražu.

1992 m. sausio 31 d. — penktadienis

Lovoje meldžiausi daugiau nei valandą. Baigusi melstis Skausmingą rožinį, priėmiau dvasinę Komunią. Paklausiau Gelbėtojo: „Ar vakar su manimi pirmiausia kalbėjo demonas?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „O kuris tai buvo?“

Gelbėtojas: „Liuciferio demonas. Aš leidau, kad tu būtum gundoma.“

Gelbėtojas: „Taip jis apgauna beveik visus žmones.“

Aš dar kartą prisiminiau vakarą ir to demono balsą. Tame balse nebuvo švelnumo, kaip Gelbėtojo balse, bet tai buvo įsakmus, aštrus balsas.

Tada pasakiau Gelbėtojui: „Juk aš kreipiausi į tave, kodėl tada jis gali su manimi kalbėti?“

Išganytojas: „Aš leidau, kitaip jis to daryti negali.“

Reikia visada išlikti budriems, nes, kaip sakė Gelbėtojas, jis apgauna beveik visus žmones.

Aš: „Vakar apie valandą kalbėjausi su tėvu Leschu. Ar tai turėjo prasmę?“ Gelbėtojas: „Taip, tai turėjo prasmę, didelę prasmę jam.“

Šiuo metu jaučiu skausmą dešinėje rankoje ir dešinėje kojoje, tose vietose, kur Gelbėtojas buvo pervertas vinimis. Taip būdavo jau ne kartą, kartais mažiau, kartais daugiau. Kartais dėl skausmo norėčiau rėkti.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ką tai reiškia.

Gelbėtojas: „Tai Šėtonas. Bet didelį skausmą aš nuo tavęs nuimsiu.“

Kai, jaučiant šiuos skausmus, meldžiuosi: „Aš aukoju šiuos skausmus už daugelio sielų išgelbėjimą“ arba „Tegul daugybė sielų atsiverčia“, tada skausmas dažnai praeidavo. Lygiai taip pat yra ir su mano galvos skausmais: kai meldžiuosi ir sujungiu savo galvos skausmus su Jėzaus kančiomis už nusidėjėlių atsivertimą, tada galvos skausmai išnyksta. Nuo mano krikšto prieš aštuonerius metus man nebereikia jokių tablečių. Vietoj to dabar naudoju daug gerai pašventinto šventojo vandens, pašventintos druskos maisto gaminimui ir pašventintų žvakių. „Gera pašventintas“ reiškia: pašventintas pagal senąją ritą lotynų kalba kūno ir sielos išgelbėjimui.

Pagal senąją ritą taip pat meldžiamas egzorcizmas virš pašventintų daiktų. Ši malda yra ypač svarbi mūsų laikais. Be to, į pašventintą vandenį įdedama pašventintos druskos, o šiuolaikiniai kunigai to jau nebedaro.

Tėvas Gebhardas Heyderis šventina taip, kaip pridera. Jis skiria šventinimui reikiamą laiką. Aš dėkoju Dievui, kad man dar buvo leista tai pamatyti.

Po valandos trukmės maldos susivienijau su Gelbėtoju ir paklausiau Jo, kokios sielos yra purve. Mat man į galvą šovė mintis, kad Gelbėtojas man anksčiau sakė, jog turėčiau melstis už tuos, kurie yra purve. Aš jau buvau paklaususi penkių kunigų, ką tai reiškia, ir kiekvienas atsakė kažką kita.

Gelbėtojas: „Užrašyk tai. Sielos, kurios nevertos priimti Komunią, yra purve.“ (Purvas – tai nuodėmė.)

Gelbėtojas: „Purvas man kelia pasibjaurėjimą.“

Aš: „Kokios sielos priima Komunią nevertos?“

Gelbėtojas: „Tos, kurios niekuoja Dievo garbę!“

Gelbėtojas: „Purve yra tie, kurie tik 1–2 kartus per metus lanko atgailos pamaldas ir neina išpažinties. Visi kunigai, kurie (tik) dalina Komunią į rankas, yra purve. Tikintieji paima Šv. Ostiją į rankas, jie yra bendrai kalti, nes neturi pagarbos Dievui.“

Aš: „Tada tėvas Gebhardas Heyderis buvo teisus, jis man sakė, kad purve yra tie, kurie priima Komunią nevertingai, kiti kunigai sakė kažką kita. Mano vietinis kunigas, klebonas Vogtas, netikėjo tuo, ką sakė tėvas Gebhardas Heyderis.“ Gelbėtojas: „Ar jūs manimi patikėjote?“

Turiu parašyti: įdomu tai, kad kiti keturi kunigai, kurių dar paklausiau, be Komunijos į burną dalina ir Komuniją į ranką.

Tėvas Gebhardas Heyderis dar niekada nėra davęs Šventosios Komunijos į ranką, taigi dalijo tik į burną, kaip ir dera. Pažįstu dar daugiau kunigų, kurie dalija tik į burną. Ačiū Dievui, kad dar yra tokių kunigų, kurie nedalija Komunijos į ranką.

Išganytojas: „Melskis, kad šis purvas būtų pašalintas iš Bažnyčios.“

Aš: „O, Išganytojau, kaip mažai žmonių priima komuniją į burną.“

Išganytojas: „Ir kaip mažai yra tų, kurie eina siauruoju keliu, vedančiu pas mane.

Platus kelias yra perpildytas. Šiuo metu Bažnyčioje yra daugiau nusidėjėlių nei už jos ribų.“ Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš nebegaliu rašyti.

Man tai per sunku, ir man atrodo, tarsi ši nuodėmė slegia mane. Aš verkiu, man tai nepaprastai sunku.

Aš: „Kas manimi patikės?“

Išganytojas: „Nesirūpink, kas tau patikės. Tai mano problema.“

Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir mano Dieve, aš darau tai, ką man liepei, ir viską, ką tik galiu.“

Po to meldžiausi už visus, kurie priima Komuniją į rankas, kad Dievas jiems atleistų ir suteiktų gilų atgailavimą bei pažadintų juose Dievo baimę. Meldžiausi už žmones, kad visi gautų šviesą ir suprastų, jog tai yra Dievo įžeidimas.

Po to gavau daug malonių. Jaučiau šilumą širdyje, gilų ramybės jausmą, o našta, kurią dar prieš akimirką jaučiau, dingo.

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve. Tu duodi ir Tu atimi.“ Tada dar šiek tiek nuoširdžiai pasimeldžiau,

ir Gelbėtojas tarė: „Eik ramybėje.“

Su dideliu džiaugsmu dar valandą skaičiau gerą knygą.

11.50 val.: Nuėjau pas gydytoją. Sėdėdama laukiamajame, išgirdau vidinį balsą: „Melskis.“

Pirmiausia pajutau nešvarų dvasių vienoje moteryje, tada dar dviejuose vyruose. Patyriau vidinius išpuolius ir meldžiausi už juos. Tada man pradėjo skaudėti galvą, o skausmas vis stiprėjo.

Gydytojo padėjėja mane pamiršo ir pirmenybę teikė kitiems pacientams. Šį kantrumą paaukojau už kunigus, kurie skubiai dalina Šv. Komuniją. Praėjo apie 45 minutes, tada atėjo gydytojo padėjėja ir atsiprašė, kad mane pamiršo.

Aš jai pasakiau: „Ne, jūs manęs nepamiršote, tai buvo Dievo valia. Nes aš meldžiausi už pacientus, kuriuose buvo demonai.“

Kai sėdėjau pas gydytoją, pradėjome kalbėti apie Dievą. Mano galvos skausmas sustiprėjo, ir man atrodė, kad dabar mano galva tuoj sprogs. Pasakiau gydytojui, kad tai atpirkimo kančios ir kad aukoju jas už nusidėjėlių atsivertimą ir sielų išgelbėjimą.

Gydytojas pasakė, kad jis nieko panašaus nedarytų. Jis išmatavo man kraujospūdį ir tarė:

„Aš net nedrįstu to pasakyti.“

Aš paklausiau: „Kiek?“

Mano kraujospūdis buvo 180/90.

Mano galva buvo visiškai raudona, o galvos skausmas – labai stiprus.

Gydytojas išrašė man vaistų nuo aukšto kraujospūdžio. Grįžau namo ir atsiguliau į lovą.

Namuose skausmas dar sustiprėjo. Su šiais galvos skausmais meldžiausi Kryžiaus kelią, o po to – pamaldą, skirtą paskutiniams septyniems Jėzaus žodžiams.

15.00 val. skausmai praėjo. Tačiau aš nevartojau jokių vaistų. Po to jaučiausi gana be jėgų, o 15.30 val. vėl atsikėliau, tarsi nieko nebūtų buvę. Skausmai visiškai dingo.

Vakare dalyvavau Šv. Mišiose Rote. Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo: „Prašau, Gelbėtojau, pasakyk man, ar tai buvo šiandien vidurdienį, tarp 12.00 ir 15.00 val. atpirkimo kančios, kurias man suteikė?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš paklausiau, ar tai buvo ne pirmas kartas. Gelbėtojas: „Ne. Ar nori to vėl?“

Aš: „Taip, jei taip galima išgelbėti sielas. Bet, Gelbėtojau,

Tu žinai, kiek aš galiu išverti.

1992 m. vasario 1 d. — šeštadienis

7.15 val. šv. Mišiose Vaghauzelyje.

Popietę susivienijau su Gelbėtoju ir paklausiau apie „Amžinąją ugnį“, nes Rot bažnyčioje ji buvo užgesusi. Buvau Rot bažnyčioje ir negalėjau pakęsti, kad Amžinoji ugnis užgeso. Dėl to kentėjau vidinius skausmus ir negalėjau melstis. Paklausiau Gelbėtojo, ar teisinga buvo pakviesti ką nors, kad ją uždegtų.

Gelbėtojas: „Tu labai gerai pasielgei.“

Toliau paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti pas kleboną Vogtą, kad su juo pasikalbėčiau apie Jėzaus rūpesčius?

Gelbėtojas: „Dar palauk.“

Aš: „Tai reiškia, kad turėčiau už jį

melstis.“ Gelbėtojas: „Taip ir yra.“

17.10 val.: Grįžau namo ir iš karto apie 30 minučių meldžiausi už kleboną Vogtą. Tuo pat pajutau puolimus prieš savo sielą. Tada dar valandą be pertraukos tęsiau maldą. Mano vyras buvo šalia manęs, tačiau viduje jis jautėsi nepatenkintas, neramus ir piktas. Jam viskas kėlė nerimą.

Žinojau, kad nešvarūs dvasios vėl sugrįžo, todėl meldžiausi dar intensyviau.

Vėliau atėjo svečias. Šis svečias net nežinojo, ar yra pakrikštytas, nes jo tėvas tarnavo Serbijos komunistinės armijos aukšto rango karininkų gretose.

Man buvo labai sunku, dažnai jaučiausi pažeminta ir bandžiau jam padėti išspręsti jo problemas. Viduje galvojau, kad visa Serbijos armija puolė mane. Tuo metu taip pat negalėjau pasikalbėti su savo vyru, todėl toliau meldžiausi, kol nešvarieji dvasios vėl pasitraukė ir nuotaika pagerėjo.

1992 m. vasario 2 d. – sekmadienis — Švč. Marijos Žvakių šventė

Meldžiausi apie valandą. Pasakojau Gelbėtojui, kad pastebėjau, jog kai meldžiuosi už kunigus, tada būnu ypač puolama.

Gelbėtojas: „Turėti gerą kunigą reikalauja daug jėgų kovai su velniu. Tu daug meldiesi už savo kunigą. Nepamiršk, kad geras kunigas yra antrasis Jėzus. O už antrąjį Jėzų reikia daug melstis.“

Aš: „Jaučiu, kad nešvarūs dvasios puola ir mano vyrą, norėdamos mane sugundyti.“

Išganytojas: „Jis turi daugiau melstis.“

Aš: „Bet vakar ta kova su mano vyru truko be pertraukos apie tris valandas.“ Gelbėtojas: „Šėtonas pyksta, nes tu atimi iš jo daug sielų.“

Aš: „Aš nebijau su juo kovoti.“ Gelbėtojas: „Aš atėmiau iš tavęs tą baimę.“

Aš: „Aš nenustosiu kovoti, nes myliu Tave, nes visos sielos priklauso Tau.“ Gelbėtojas: „Tai tiesa. Bet Šėtonas taip pat nori jas gauti.“

Aš: „Tada kova tęsis be pertraukos?“

Gelbėtojas: „Taip, kol bus sumokėta už paskutinį nuodėmės centą.“ Aš: „Aš to nesuprantu.“

Išganytojas: „Kol bus atpirtas paskutinis nuodėmė.“

Aš: „Oi, Gelbėtojau, ar man daugiau nieko nerašyti?“

Išganytojas: „Taip, rašyk, žmonės turi labai daug melstis, be pertraukos.

Nuodėmė nusveria gėrį. Žmonės yra didžiuliame purve. Tas purvas grasina uždusinti žmoniją.“

Dabar nebegaliu rašyti, nes man sunku visa tai užrašyti.

Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, aš Tave myliu ir myliu Tave net už tuos, kurie Tavęs nemyli.

Noriu visada Tave garbinti ir šlovinti už tuos, kurie to nedaro.

Mano Viešpatie, viską, kas man tenka, per Marijos Nekaltąją Širdį atiduodu į Tavo rankas.

1992 m. vasario 3 d. – pirmadienis

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai rašau savo dienoraštį.

Gelbėtojas: „Būk tikra, kad tai, ką parašei, yra teisinga. Nešvarusis dvasia visada bandys tave nukreipti nuo tiesos.“

Aš: „Suteik malonę ir kitiems.“

Gelbėtojas: „Jei jie ją priims.“

(Aš galvojau apie savo vyrą ir apie žmones, kuriuos kamuoja kančios).

Aš: „Kas Tau nepatinka mūsų maldos grupėje?“

Gelbėtojas: „Trūksta nuolankumo, ten vis dar tiek

daug pasipūtimo.“ Aš: „Ir ar turėčiau jiems tai pasakyti?“

Gelbėtojas: „Tu turi jiems tai pasakyti. Jie neturi uždaryti savo širdžių, kitaip aš negalėsiu jiems suteikti malonės.“

Aš: „Kodėl taip yra?“

Gelbėtojas: „Reikia melstis nuoširdžiai. Malda turi kilti iš širdies, o ne tik iš lūpų.“

Aš: „Ką gali mums pasakyti apie išpažintį?“

Gelbėtojas: „Turi būti daugiau atgailos. Dažniausiai trūksta pasiryžimo. Likite man

ištikimi. Gelbėtojas: „Melskitės daugiau nei iki šiol.“

Aš: „Gelbėtojau, tikrai bus tokių, kurie netikės tuo, ką jiems pasakiau.“ Gelbėtojas: „Tu tai pasakei, to pakanka.“

Aš: „Kaip man suprasti, kad to pakanka?“ Gelbėtojas:

„Kas turi ausis, tas tegul klauso.“

Aš toliau nuoširdžiai meldžiausi, ypač už savo maldos grupę, kad jiems pagerėtų. Iš viso meldžiausi apie pusantros valandos.

Vakare lankiausi Šv. Mišiose Rote.

Po to, 20 val., susirinko mūsų maldos grupė, ir aš papasakojau, ką pasakė Gelbėtojas. Tą vakarą buvo meldžiamasi daug gražiau ir nuoširdžiau nei paprastai.

Po maldos grupės susitikimo apie tai papasakojau ir klebonui Dochartui. Tačiau jis nieko apie tai nepasakė.

1992 m. vasario 4 d. — antradienis

Anksti ryte apie dvi valandas buvau pasinėręs į maldą. Vakar vakare maldos grupėje priėmiau dvasinę Komuniją, o prieš tai buvau Šv. Mišiose Rote ir priėmiau sakramentinę Komuniją.

Paklausiau Gelbėtojo, ar vakar vakare, kai priėmiau dvasinę Komuniją, Jis nebuvo su manimi.

Gelbėtojas: „Aš buvau su tavimi.“

Aš: „Kodėl mano širdis taip plakė? Viešpatie, Tu man nekalbi.“

Gelbėtojas: „Tavo Viešpats kalba, kada nori.“

Gelbėtojas nutilo.

Aš verkiau ir sakiau: „Kaip gali būti niekas be Dievo?“

Vis dėlto jaučiu ramybę ir taiką. Aš nesu viena, Viešpats yra su manimi, bet Jis tyli. Paprastai negaliu įsivaizduoti, kad Dievas miegotų.

Tada pajutau ypatingai malonią ramybę. Jaučiausi laisvas nuo visko ir galėčiau taip likti valandų valandas, nes tikiu, kad Tu esi su manimi, Viešpatie.

Viešpats pašalina visas mano abejones. Nieko nebebuvo. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve, man atrodė, tarsi mano siela būtų išgydyta nuo vakarykščių skausmų, nes kentėjau dėl purvo bažnyčioje. Jaučiausi kaip mažas vaikas, kurį Tėvas laiko savo glėbyje ir kuris ilsisi prie jo krūtinės. Tėvas myli tą vaiką, ir vaikui užtenka tos meilės, todėl jis toliau ilsisi jo glėbyje.

Kaip greitai gi pasirodo blogis. Šiek tiek vėliau išgirdau balsą:

„Ar dabar esi susivienijusi?“

Atsakiau: „Taip“, bet manau, kad tai ne mano Viešpaties balsas – mano Viešpaties balsas skamba kitaip. Be to, šio balso negirdėjau taip aiškiai iš savo širdies gelmių, kaip paprastai. Galbūt vėl veikė tas plepys, nešvarusis dvasia, kuris nori mane tik supainioti.

Taigi vėl meldžiausi, kad jį išbaidytum, nes kitaip jo neatsikratysiu.

Jis nori mane įstumti į nerimą, sumaištį ir abejones – tai tik nešvarusis dvasia. Vakare Rot mieste bažnyčioje – rožinio malda ir Šv. Mišios.

1992 m. vasario 5 d. — trečiadienis

Buvau susierzinęs, nes vienas kunigas per išpažintį į mane žiūrėjo taip įdėmiai. Buvo bjauru žiūrėti jam į akis. Ko tokio dar nebuvo patyręs pas tėvą Gebhardą Heyderį. Apie tai paklausiau Gelbėtojo.

Gelbėtojas: „Tai buvo nešvarus dvasios, kuri bando sunaikinti tavo tvirtą tikėjimą.“ Aš: „Ar kunigas žino, ką daro savo akimis?“

Gelbėtojas: „Taip, jis žino. Tai pagundos, kurias jaučia tavo siela ir kurioms ji priešinasi.“ Tokį įdėmų žvilgsnį į akis jau patyriau tris kartus.

Aš: „Kodėl jis tai daro?“

Gelbėtojas: „Nes jam trūksta antgamtinio tikėjimo. Antgamtinį tikėjimą turi labai nedaug kunigų.“

Šis kunigas netiki tuo, ką sakau apie ekskomuniką. Mano vyras taip pat netiki. Aš: „Ką man jiems pasakyti, jei jie netiki?“

Gelbėtojas: „Geriausia tylėti.“

Aš: „Ko pasieksiu, jei tylėsiu?“ Gelbėtojas:

„Nuolankumą.“

Aš dar ilgą laiką nuoširdžiai kalbėjausi su Gelbėtoju. Tada pasakiau Gelbėtojui:

„Aš nekenčiu pasaulietiško.“

Gelbėtojas: „Užrašyk tai.“

Aš: „Kiek mažai laiko turime pasiruošti dangiškajam gyvenimui. Kaip džiaugiuosi, kad išmečiau televizorių iš buto. Mano Viešpatie ir mano Dieve, negaliu Tau už tai pakankamai padėkoti.“

1992 m. vasario 7 d. – penktadienis

Tą dieną buvau namuose. Nuo 7.00 iki 8.30 val. meldžiausi. Paklausiau Gelbėtojo, ar vėl turėsiu atpirkimo kančias.

Gelbėtojas: „Tu vėl patirsi atpirkimo kančias.“

Aš: „Aš juos paaukosiu už tai, kad klebonas prieš Šventąsias Mišias su tikinčiais melstųsi rožinį, kaip to nori Gelbėtojas. Ir už tai, kad klebonas dalytų tik komuniją į lūpas, o pasauliečiai daugiau nebedalytų Šventosios Komunijos.“

Be to, aukoju šiuos skausmus, kad kunigas būtų išlaisvintas nuo baimės prieš žmones, ir prašau Tavęs, brangusis Gelbėtojau, kad jis įgytų nuolankumą.

Išganytojai: „Rašyk, mano dukra. Atgailauk už visus, kurie tavo vietovėje mane įžeidžia ir nepagarbiai priima Šventąją Komuniją.“

Aš: „Prašau Tave, mano Viešpatie ir mano Dieve, suteik man daug malonių, kad galėčiau ištvirti kančias, kurias man duodi. Aš priimsiu šias kančias taip pat iš didelės meilės Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve, ir dėl sielų, esančių plačiuoju keliu, išgelbėjimo.

Mano Viešpatie ir mano Dieve, tebūnie Tavo valia.

Gelbėtojas: „Daryk, mano dukra, kaip parašei.“

Aš: „Aš jau iš anksto dėkoju Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už kančias, kurias man suteiksi. Aš pasirengusi kentėti kartu su Tavimi, nes Tu geriau žinai, ką galiu ištvirti.

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad noriu ir toliau pasilikti Jo širdyje, ir keletą minučių be perstojo maldavau Gelbėtoją: „Mano Gelbėtojau, atleidimo, malonės ir gailestingumo man ir visam pasauliui.

Pats nieko negaliu padaryti, bet su Tavimi galiu viską. Iki

10.40 vėl skaičiau gerą knygą.

1992 m. vasario 8 d. — šeštadienis

Apsilankiau Šv. Mišiose Vaghauzelyje. Man visai nepatiko, kaip tėvas Werneris Egonas aukojosi Mišias, jis net užtarimo maldų nesakė.

Nuo 16.20 iki 17.50 val. be pertraukos klūpėdama meldžiausi keturis rožančius ir dar kitas maldas tik už kleboną Vogtą.

Šį laiką aš mielai paaukojau už jį, nes tam taip pat gavau malonę. Pakanka, kad Dievas mato, kiek aš meldžiuosi už kleboną Vogtą. Žinau, kad jo nemylėsiu taip, kaip myliu Kristų, bet to norėčiau, nes jis yra antrasis Kristus, ir suprantu, kad jis turi didelę atsakomybę už sielas, kurias Dievas jam atveda. Todėl sakau, kad už kunigus niekada negalima pakankamai melstis, nes kunigas, gyvenantis Dievo malonėje, gali daugelį sielų įspėti apie pragaro bedugnę ir nuvesti jas į rojų.

1992 m. vasario 9 d. – sekmadienis

Nuo 6.30 iki 8.00 val.: Maždaug valandą meldžiausi, o apie 30 minučių buvau susivienijusi su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Šiuo metu Šėtonas viešpatauja

širdyse.“ Aš: „Bet juk tu esi visų širdžių Karalius.“

Gelbėtojas: „Beveik visi uždaro savo širdis man.“ Aš:

„Ar teisingai tai užrašiau?“ Gelbėtojas: „Tu tai užrašei man.“

Aš: „Gelbėtojau, dėl kokios priežasties jie uždaro savo širdis?“

Išganytojas: „Dėl puikybės, meilės man trūkumo, neapykantos ir nenoro pasukti nuo plataus kelio.“

Aš: „Gelbėtojau, kai prieš tai verkiau, sakydamas „Avertere, avertere“ – tai, ką tu

Don Bosko, ir kas reiškia „pakeisti gyvenimą“, ašaros tekėjo iš mano akių kaip perlai, greitu tempu. Tai buvo visiškai antgamtinis reiškiny, ir mane apėmė pagarba. Gelbėtojas: „Taip, tai buvo ir mano ašaros.“

Aš: „Man reikia gero dvasinio vadovo. Taip, turiu Tave, bet man taip pat reikia kunigo.“

Gelbėtojas: „Pas kleboną Vogtą dar negali eiti. Palauk, kol ateis tinkamas laikas.“

Aš: „Gelbėtojau, vakar už jį (kunigą Vogtą) sukalbėjau keturis rožančius, ar tai turėjo kokį nors poveikį?“

Gelbėtojas: „Taip, tai jam padarė poveikį.“

Aš: „Išganytojau, kunigas Vogt mano, kad aš kalbu apie save.“

Išganytojas: „Taip galvojate visi, bet be manęs jūs nieko negalite padaryti.“

Išganytojas: „Kiek dar nuolankumo jums reikia, kad suprastumėte savo kaltę. Melskis, mano dukra, melskis daug.“

Aš apsilankiau Švenčiausiosios Mišiose Rote.

Nuo 13.00 val. meldžiausi rožinį už kunigą Vogtą. Džiaugiausi, kai pamačiau, kad jis, klūpėdamas prieš Švenčiausiąjį Sakramentą, meldėsi Širdies Jėzaus pamaldą. Meldžiausi, kad jis taptų pavyzdžiu visiems kunigams aplinkiniuose kaimuose. Norėčiau tokių kunigų, kad juose matyčiau tik Jėzų, ir tokių kunigų reikia prašyti. Nes mūsų Dievas turi gausybę malonių, jei tik jų prašome. Tikiu, kad kunigas Vogt yra mylimas kunigas, jei vykdo Dievo valią.

Ateis dienos, kai jis mane supras geriau nei dabar. Aš niekada nenustosiu už jį melstis.

14.30 val. Paskambino ponas Pavar iš Šveicarijos. Jis skambina kartkartėmis. Mes stipriname vienas kito tikėjimą. Susipažinau su juo Jeruzalėje. Jis buvo vienintelis iš piligrimų grupės, kuris manęs klausėsi. Kiti kroatai su kunigais iš manęs juokėsi, tyčiojosi, aš jaučiausi vienišas, tarsi visi mane būtų apleidę.

Kai Jeruzalėjeėjome į Masadą, aš sukalbėjau keletą rožančių už piligrimų grupę ir kunigus.

Visiems pradėjo skaudėti galvą, o aš jaučiausi tokia lengva, kad galėčiau dar kartą užkopti į kalną. Dėl to gavau daug malonių. Ponas Pavar iš Šveicarijos buvo vienintelis iš tos grupės, kuris tikėjo mano atsivertimu Medžugorėje.

17.00–18.00 val. Pirmiausia skaičiau sesers Faustinos knygą. Po valandos pajutau troškimą susivienyti su Gelbėtoju. Aš nuoširdžiai meldžiausi Viešpačiui. Tačiau mane užklupo ir pagundos. Aš karčiai verkiau ir maniau, kad padariau kažką neteisingo. Tačiau po to pajutau ramybę.

Paprašiau Gelbėtojo, kad dar kartą man paaiškintų apie komuniją į lūpas, ir pažadėjau Juo tikėti.

Gelbėtojas: „Aš noriu, kad Komunija būtų priimama klūpint ir su pagarba, per kunigo pašventintas rankas.“

Tada paklausiau apie ministrantus – maniau, kad, kadangi jie tarnauja Mišiose, jie turi privilegijų Dievo akyse. Gelbėtojas: „Tai galioja ir ministrantams.“

Aš: „Tai reiškia, kad klebonas Vogt elgiasi neteisingai?“ Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „Ar turėčiau jam tai pasakyti, Gelbėtojau?“

Išganytojas: „To aš laikiu jau visą laiką.“

Aš: „O jei jam tai pasakysiu, ar jis klausys, ką sako ir daro kiti kunigai?“ Gelbėtojas: „Jis nedarys taip, kaip daro kiti kunigai, bet vyskupai to iš jo reikalauja.“

Gelbėtojas: „Aukščiausiasis vyskupas yra Šventasis Tėvas, jo jis privalo klausyti.“

Aš: „O, Gelbėtojau, aš padarysiu viską, kad Tu nebūtum įžeistas ir paniekintas.“

Suteik man malonę ir pasakyk man bent vieną žodį, aš klausau.“

Išganytojas: „Tęsk taip toliau, mano dukra.“

Maždaug 19.00 val. paskambino Marija iš Augsburga. Aš jai pasakiau, kad ji turėtų grįžti pas savo vyrą ir įvykdytų Dievo valią. Kartą žurnale „Frau im Spiegel“ buvo paskelbtas straipsnis apie mane. Marija iš Augsburga jį perskaitė, po to man parašė ir atvyko pas mane. Ji tapo uolia krikščione. Tuomet, po Šv. Komunijos, Gelbėtojas man pasakė, kad ji turi grįžti pas savo vyrą. Iki šiol ji to dar nepadarė.

Šiandien po Šventosios Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar pacifizmas yra teisingas, nes Fridolinas paskambino ir papasakojo, kad Josefas yra pacifistas, o jis pats nežino, ar tai teisinga.

Gelbėtojas: „Mano dukra, pacifizmas yra teisingas – kiekvienas turi teisę gintis.“

Aš to tiksliai nesupratau, nes nežinau, ką tiksliai reiškia pacifizmas.

1992 m. vasario 10 d. – pirmadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Išganytojas: „Paklausk manęs, ką gali ištverti.“ Aš:

„Aš esu tokia bejėgė.“

Išganytojas: „Tu turi mane, tau tereikia mane padovanoti kitiems. Kiekvienas mano žodis yra mano gyvenimas, ir tiems, kuriems tu perduodi tą žodį, jame jis gyvena.“

Aš: „O Dieve, kaip tada svarbu kalbėti apie Tave. Dabar geriau suprantu, kai meldžiuosi „Angelus“: Žodis tapo kūnu ir apsigyveno tarp mūsų.“

Vėl tas žmogui nesuvokiamas dalykas.

Aš: „Dabar suprantu, kai Tu man sakai, kad turėčiau klausti tik to, ką galiu pakelti.

Aš užkalbinau du pacientus dėl tikėjimo ir dėl to, kad jie turėtų eiti išpažinties. Paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo teisinga.

Gelbėtojas: „Tai buvo teisinga, tęsk taip toliau.“

Gelbėtojas: „Mylėk mane labai, mano dukra.“

Aš: „Bet aš galiu tave mylėti tik tavo meile, kaip man tai suprasti?“ Gelbėtojas:

„Mylėk kitus taip, lyg mylėtum mane.“

Aš: „Taigi Tu nori būti mylimas kitų sielose. Prašau Tavęs, Gelbėtojau, suteikti man malonę, kad mylėčiau kitus taip, kaip myliu Tave.“

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad man skauda, kai kiti Jį atstumia.

Išganytojas: „Šis skausmas, kurį jauti, yra mano skausmas. Skirk pacientams daugiau meilės.“

12.45 val. klinikos koplyčioje: Susivienijęs su Gelbėtoju, paklausiau jo, ar protestantai taip pat turi eiti išpažinties.

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „Bet jie nemyli Šventojo Tėvo.“

Gelbėtojas: „Tada jie nemyli manęs.“

Aš paklausiau todėl, kad daugelis, kai jiems sakydavau, jog turėtų eiti išpažinties, atsakydavo, jog yra evangelikai ir todėl neprivalo eiti išpažinties.

Vakare – Šv. Mišios Rote.

20.00 val. — maldos grupė. Žmonių buvo tiek daug, kad kai kurie išėjo. Pusvalandį pasakojau, ką man sako Gelbėtojas. Nebuvau pasiruošusi. Bet kai Šventoji Dvasia duoda žodžius, juos reikia ištartį. Viena moteris iš maldos grupės man uždavė klausimą, sakydama, kad Šventasis Tėvas Šventąją Komuniją taip pat duoda į rankas.

Aš jai atsakiau: „Šventasis Tėvas buvo priverstas tai daryti, nes žmonės turi laisvą valią, o vyskupai tai patvirtino, be to, Vatikane yra ir masonų.“

2002 m. vasario 11 d. — antradienis

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai vakar atsakiau tai moteriai dėl Komunijos į rankas ir Šventojo Tėvo.

Gelbėtojas: „Tu atsakėi teisingai.“

12.20 val. bažnyčios koplyčioje.

Gelbėtojas: „Tau reikia tik klausyti manęs.“

Aš: „Mano vyras sakė, kad vakar maldos grupėje kalbėjau per ilgai.“ Gelbėtojas: „Ar kas nors gali mane sustabdyti, kai aš kalbu?“

10.40 val. aš dar paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai supratau tą dalyką apie pacifizmą.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, pacifizmas yra teisingas. Kiekvienas turi teisę gintis.“ Aš: „Ar gali dar ką nors pasakyti šia tema?“

Gelbėtojas: „Jūs turite Bibliją.“

Aš: „Gelbėtojau, ar tu mano vietoje taip pat paklaustum?“

Gelbėtojas: „Tu gali manęs klausyti, tai yra teisinga, mano dukra.“

1992 m. vasario 12 d. – trečiadienis

Aš apsilankiau Šv. Mišiose Rocho koplyčioje. Kaip visada, prieš Šv. Mišias meldžiausi rožinį. Taip pat meldžiausi už kunigą, kuris aukos Šv. Mišias.

Šį kunigą mačiau antrą kartą. Man nepatiko, kai jis pirmą kartą aukojo Šv. Mišias, o šiandien, antrą kartą, jis taip greitai atliko transsubstanciaciją, o Šv. Mišių pabaigoje nusilenkė prie altoriaus, o ne prie tabernakulio. Paklausiau Gelbėtojo, kas dabar yra teisinga?“

Gelbėtojas: „Prie tabernakulio.“

Aš: „Ar turėčiau jam tai pasakyti,

Gelbėtojau?“ Gelbėtojas: „Jei nori.“

Pirmiausia pasimeldžiau už kunigą, o tada nuėjau pas jį. Pasibeldusi į duris, paklausiau, ar galėčiau su juo pasikalbėti. Mūsų pokalbio metu, kai jam pasakiau, kas yra neteisinga, jis iš karto ėmė gintis ir pasakė, kad yra profesorius.

Aš jam pasakiau, kad tada man viskas tapo aišku.

Pirmiausia pasakiau jam, kad jis labai greitai sukalbėjo konsekraciją, o jis atsakė, kad kiti taip pat taip daro. Tuomet jam atsakiau, kad reikia labiau paklusti Gelbėtojui nei žmonėms. Paaiškinau jam, kad noriu jam padėti ir kad po Šv. Mišių paklausiau Gelbėtojo, kodėl jis nusilenkė prie altoriaus, norėdamas atsisveikinti, o ne prie tabernakulio.

Tuomet kunigas šiek tiek kritiškai atsiliepė apie praeitį. Jis buvo gana neramus ir išdidus. Aš jam pasakiau, kad Gelbėtojas tada ir dabar yra tas pats Gelbėtojas.

Kunigas pažadėjo man, kad Šventąsias Mišias aukos lėčiau. Tada paprašiau palaiminimo ir išėjau. Ir šįkart nebuvo vienas. Žinau, kad Gelbėtojas buvo su manimi.

Kai grįžau namo, iš karto paėmiau telefono ragelį – skambino Fridolinas. Jis papasakojo, kad jaunas studentas Andrejas dabar nebeima komunijos į lūpas, nes jų subregentas pasakė, kad jam būtų geriau, jei jis priimtų komunią į ranką.

1992 m. sausio 28 d. Gelbėtojas jau buvo pasakęs kažką dėl Andreaso.

Andrejas melavo Fridolinui. Jis ieškojo pasiteisinimo ir sakė, kad jo lūpos yra atviros, todėl jis negalėjo priimti Komunijos į burną.

Tačiau jis nepasakė tiesos, kad tai jam buvo pasakęs subregentas.

Apie 13.30 val. klinikos koplyčioje paklausiau Gelbėtojo dėl maldos kambario. Gelbėtojas: „Jau gali pradėti. Laikas jau atėjo.“

Aš: „Bet aš dar neturiu pakankamai pinigų.“

Gelbėtojas: „Palik tai man.“

1992 m. vasario 13 d. — ketvirtadienis

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar mūsų pokalbis turės įtakos kunigui, kuris taip greitai aukojo Šventąją Transfigūraciją.“

Gelbėtojas: „Žodis jame gyvas.“

Tada paklausiau dėl Andrejaus, Fridolino studijų kolegos, kodėl Gelbėtojas leido, kad Andrejus dabar priimtų Komunią į rankas.

Išganytojas: „Jis turi laisvą valią, o ta valia yra nesveika.“

Aš: „Negaliu įsivaizduoti, kad kai kurie profesoriai taip elgiasi ir skatina teologijos studentus priimti Komunią į rankas.“

Išganytojas: „Tai yra Rašto žinovai ir fariziejai, kurie mane nukryžiuo. Dėl Andrejaus reikia pasninkauti trečiadienį – tai išdavystė.“

Aš: „Ką reikia daryti, jei valia yra nesveika?“

Gelbėtojas: „Pasninkauti ir melstis psalmių knygą.“

1992 m. vasario 14 d. — penktadienis

10.30 gydytojų kambaryje: Aš vėl paklausiau, ar man apskritai dar reikia rašyti toliau.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, rašyk savo dienoraštį, tai svarbu.“

Aš: „Ar vakar tu kalbėjai su manimi?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, koks yra Tavo valia? Leisk man dabar sužinoti, ką turėčiau daryti, nes Tu esi mano sielos vedlys, bet, Viešpatie, tik jei tai vis dar yra Tavo valia.“

Išganytojas: „Daug melskis, mano dukra. Maldos yra labai būtinės.“

1992 m. vasario 15 d., šeštadienis

Tėvas Aemilianas nuostabiai aukojo Švenčiausiosios Mišias. Tai buvo Marijos garbinimas. Aš vėl pamačiau, kaip tėvas stovėjo tamsoje, bet po transfigūracijos pamačiau kažką šviesaus aplink jo galvą. Tai pamačiau pirmą kartą, tada tai vėl išnyko.

Daug meldžiausi už kleboną Vogtą, perskaičiau visą psalmyną.

Šiandien supratau vieną dalyką: jei nori gero kunigo, turi jo prašyti Dievo. Labai mėgstu šį kunigą, nors žinau, kad jis nedaro visko, ko nori Gelbėtojas. Bet turiu viltį, kad vieną dieną jis taps pavyzdingu kunigu.

Aš laimingas išėjau iš išpažinties kėdės, mano maldos buvo išklaustos.

Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve, už šią malonę, kurią suteikei kunigui ir man.

1992 m. vasario 16 d., sekmadienis

Prieš Šv. Mišias dvi valandas meldžiausi namuose. Sekmadieniais noriu ypač pasiruošti Šv. Mišioms. Prieš pradėdama melstis, ant stalo pastatau kryžių ir Švč. Mergelės Marijos statulėlę bei šventintą vandenį vargšų sieloms. Tada meldžiuosi „Confiteor“, atlieku egzorcizmą ir daugelį kitų maldų, pavyzdžiui, litanijas, rožančius. Pabaigoje priimu dvasinę Komuniją. Tai taip pat yra pasiruošimas sakramentinei Komunijai. Tada Šv. Mišios tampa nuoširdesnės, gaunama daugiau apšvietimo, suvokiama, kas yra neteisinga, ir geriau atpažįstami nešvarūs dvasios, nes jos taip pat yra bažnyčioje.

Kadangi vakar išpažinau pas kunigą Vogtą, paklausiau Gelbėtojo: „Kodėl nekalbėjau apie Komuniją į ranką?“

Gelbėtojas: „Dar ne laikas.“

Aš: „Ar dabar kunigas tiki, kad aš girdžiu Tavo balsą?“

Gelbėtojas: „Taip, jis tiki, mano dukra.“

Aš: „Ar jis vis dar taip abejoja, ar jau nebe tiek daug?“ Gelbėtojas:

„Toliau melskis už jį.“

Aš: „Viešpatie, bet vakar jis bažnyčios biuletenyje parašė, kad kiekvienas pakrikštytas asmuo gali vesti Žodžio pamaldas ir po jų dalyti Šventąją Komuniją, jei klebonas yra išvykęs.“

Išganytojas: „Jei jis žinotų, kad būtent aš esu Šventojoje Ostijoje, jis to nerašytų parapijos biuletenyje. Jo širdyje dar tiek daug neaiškumų.“

Aš: „Bet, Viešpatie, juk jis atlieka transsubstanciaciją, juk jis žino, kad Tu, gyvasis Dievas, tikrai, esmingai, iš kūno ir kraujo, iš sielos ir kūno, iš žmogiškumo ir dieviškumo, esi šventajame ostijoje – Eucharistijoje!“

Išganytojas: „Kiekvieno tikėjimas yra skirtingas.“

Aš: „Dėl ko tikėjimas yra skirtingas?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tai priklauso nuo pirmojo ir antrojo įsakymų, nuo nepakankamos meilės man ir artimui.“

Aš: „Taigi tikėjimas priklauso nuo meilės, o meilės reikia prašyti ir ją gyventi. Ji yra didelė Dievo malonė.“

Gelbėtojas: „Meilė teka į tyras širdis.“ Aš:

„Viešpatie, kaip turėčiau suprasti žodį „teka“?“

Išganytojas: „Meilė yra šaltinis, atėik prie šaltinio ir ji tave atgaivins.“ Aš: „Koks yra profesorių tikėjimas?“

Išganytojas: „Tai, mano dukra, yra pasaulietiškas tikėjimas, kuris neduoda vaisių.“

Aš: „Bet, Išganytojau, juk jie rengia būsimus kunigus.“

Išganytojas: „Todėl turite už juos melstis.“

Aš: „Gelbėtojau, ar visko reikia išmaldauti?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve, už meilę ir malonę, kurią man suteikei. Pasistengiau ateiti į bažnyčią anksčiau. Šv. Mišios prasidėjo 10.00 val.

Prieš Šv. Mišias aš sukalbėjau Šv. Dvasios litaniją už visus, kurie tuo metu buvo bažnyčioje.

Kunigas Vogt puikiai aukojo Šv. Mišias. Evangelija buvo apie Kalno pamokslą (Luko Evangelija).

Dalijant Šv. Komuniją mūsų šventajam kunigui padėjo du pasauliečiai ir vienas

teologijos studentas, ponas Arturas Wagneris.

Anksčiau aš priimdavau Šv. Komuniją iš jo. Dabar maniau, kad Viešpats man pasakė, jog

bažnyčia yra purve. Kaip gi tada galėčiau priimti Šv. Komuniją iš pono Wagnerio, kurio rankos dar nėra pašventintos kaip kunigo?

Aš meldžiausi Gelbėtojui: „Viešpatie, jei Tavo valia, kad aš priimčiau Šventąją Komuniją iš diakono pono Wagnerio, tada taip. Bet tik jei tai Tavo valia.“

Jeigu ne, tada neleisk jam prie manęs prieiti. Visą savo pasitikėjimą atiduodu į Tavo rankas.“ Ponas

Wagneris dalijo Šventąją Komuniją šalia manęs. Tačiau jis prie manęs nepriėjo, ir aš aiškiai pajutau, kad tai buvo Dievo valia, jog jis man Šventosios Komunijos nesuteiktų. Šventąją Komuniją gavau paskutinė, ir ją man suteikė klebonas Vogt.

Po Šventosios Komunijos pasakiau Gelbėtojui, kad jei Jis nori, aš pasikalbėsiu su ponu Wagneriu, tačiau taip pat pasakiau, kad Gelbėtojas turi jam suteikti apšvietimą, kad jis žinotų, jog negali dalyti Šventosios Komunijos.

Paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau tai užrašyti.

Gelbėtojas pasakė: „Užrašyk.“

Po to dar ketvirtį valandos meldžiausi.

Kai išėjau iš bažnyčios, lauke manęs laukė berniukas – Kristianas Fellhaueris, mielas Dievo vaikas.

Po savo pirmosios Šv. Komunijos jis priėjo prie manęs ir paklausė, ką jam reikia padaryti, kad ir jis galėtų priimti Šv. Komuniją į lūpas?

Aš jam pasakiau, kad jis kasdien turėtų pasimelsti vieną rožinio dešimtuką Švenčiausiajai Mergelei Marijai šiuo ketinimu. Kitą sekmadienį, po savaitės, jis priėjo prie manęs be galo laimingas ir džiaugsmingai pasakojo: „Julijana, aš priėmiau Šventąją Komuniją į lūpas.“

Nuo tada jis dažnai mane pasveikina po Šv. Mišių, kaip ir šiandien. Aš jam suteikiau palaiminimą šventintu vandeniu, kurį visada nešiojuosi su savimi, o jis paklausė, ar tas vanduo yra gerai pašventintas. Aš atsakiau „taip“ ir papasakoju jam, kad šį vandenį pašventino tėvas Gebhardas Heyderis iš Regensburgo.

Mano Viešpatie ir mano Dieve, jei kas nors yra neteisinga, pasakyk man, kad galėčiau tai išbraukti. Aš Tau atidaviau viską, ir viskas yra iš Tavęs.

Išganytojas: „Tada viskas yra teisinga, net ir tai, ką parašei.“

1992 m. vasario 17 d. – pirmadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas: Aš paklausiau Gelbėtojo dėl diakonų, ar jie gali dalyti Šventąją Komuniją.

Išganytojas: „Mano dukra, diakonas negali dalyti Šventosios Komunijos, nes jam trūksta pilnos šventinimo sakramento.“

Aš: „Bet Bažnyčia tai leido.“

Išganytojas: „Tai erezija. Diakonas nėra kunigas. Tik kunigas gali dalyti Šventąją Komuniją.“

Anksčiau meldžiausi, kad Dievas man pasakytų, kodėl H. Wagneris neturėtų man duoti

Šventosios Komunijos. Pažadėjau Gelbėtojui, kad tikėsiu viską, ką Jis man pasakys. Tegul

Gelbėtojas už tai man suteikia tvirtą tikėjimą ir apgaubia mano žmogiškumą dieviškumu. Nors kitiems ir nėra aišku, kad diakonai to daryti negali, aš užrašiau tai, ką pasakė Gelbėtojas. Amen.

12.15 val. koplyčioje darbo vietoje: Šiandien koplyčioje meldžiausi ilgiau nei paprastai. Aš verkiau dėl klaidingų mokymų, kurie Katalikų Bažnyčioje yra tokie gajūs.

Mane taip pat jaudino viena moteris iš mūsų maldos grupės, kuri kartą man pasakė paslapčia, kad ji kunigui, kuris maldos grupėje priėmė išpažintį, pasakė, jog jai kyla trukdžių, kai ji meldžiasi rožinį. Kunigas jai atsakė: „Tada kodėl tu meldiesi rožinį?“

Aš paklausiau Gelbėtojo, kokia dvasia taip kalba. Gelbėtojas: „Tai buvo nešvari dvasia.“

Po to meldžiausi: „Gelbėtojau, apsaugok mano maldos grupę nuo erezijos ir neleisk jai įsiskverbti vilkui avies kailyje.“

Vėliau darbe mano kolegė Veronika ir aš meldėme rožinį. Tai galime daryti tik tada, kai dar nėra pacientų.

Aš dėkoju Dievui už šią malonę, nes kiti dažniausiai eina parūkyti.

13.50 val.: padariau rentgeno nuotrauką labai stambiam pacientui. Kai jis pamatė mano kryžių, kurį nešioju ant grandinėlės ant krūtinės, ir įvairius medalius, kabinčius prie jo, paklausė manęs, ką ten tokio gražaus turiu.

Aš jam paaiškinau ir parodžiau: „Tai kryžius su 14 Kryžiaus kelio stotelių. Mes visi turime jas pereiti. Su 13-omis mes nepasieksime Hirmelio, tik su visomis 14-omis.“

(Kryžiaus reverse pavaizduotos 14 Kryžiaus kelio stotys.) Pacientas smalsiai paklausė, ar tas kryžius yra auksinis.

Aš jam pasakiau: „Man nepatinka auksas ir sidabras. Tai aš turiu danguje.“

Jis atsakė: „Kai būsite ten aukštybėse, atsiųskite man iš ten kažką žemyn.“

Aš pasakiau: „Jei susitaikysite su Dievu ir gerai išpažinsite nuodėmes, tada ir jūs pats galėsite to gauti.“ Jis nusijuokė ir tada išėjo.

1992 m. vasario 18 d., antradienis

10.00 val. Gydytojų susirinkimas: Kaip visada, aš meldžiausi. Dvasinio susivienijimo metu paklausiau Gelbėtojo, kodėl iki maždaug 2.30 val. nakties kentėjau kančias, nors vakar vakare tiek daug meldėmės.

Gelbėtojas: „Tie, kurie tave kankino šią naktį, buvo Liuciferio demonai. Aš tai leidau, kad žinotum, jog atimi iš jo daug sielų ir kaip jis dabar vėl turi kovoti.“

Aš: „Bet šiąnakt aš negalėjau melstis.“

Gelbėtojas: „Jis bandė tave surišti, bet jam nepavyko, nes aš buvau su tavimi. Jų ateina jau nesuskaičiuojama gausybė. Aš leidžiu tik tiek, kiek tu gali išverti.“

Aš: „Netyrasis dvasia norėjo man įsnibždėti ir nuolat kartodavo, kad šiandien sekmadienis, kad prieš Šventąsias Mišias man nereikia melstis, kad jau pakankamai pasimeldžiau, kad turėčiau miegoti ir pailsėti. Beveik pramiegojau.“

Mano vyras mane pažadino, nors paprastai aš pati prabundu. Kai vyras paklausė, ar šiandien nenoriu eiti į darbą, pasakiau jam: „Juk šiandien sekmadienis, leisk man miegoti.“

Kai jis tada pasakė: „Argi vakar nebuvo pirmadienis?“, man viskas tapo aišku.

Kai vakar pasakojau kunigui Dachartui apie tai, ką man Gelbėtojas pasakė apie diakonus, kad jie negali dalyti Šv. Komunijos, kunigas Dochartas man pasakė, kad tai galioja tik man.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar tai tiesa.

Gelbėtojas: „Tai, ką pasakei kunigui Dochartui, yra teisinga.“ Aš:

„Kodėl jis kalbėjo kitaip?“

Gelbėtojas: „Palik tai man.“

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar religijos mokytojas, kuris dabar nori tapti diakonu ir tam studijuoja, ar galės dalyti Šv. Komuniją, kai baigs studijas?

Gelbėtojas: „Tai gali daryti tik kunigas, turintis pašventintas rankas.“

Man skaudėjo galvą, ir aš paklausiau Gelbėtojo, ar tai yra atpirkimo kančios.

Gelbėtojas: „Taip, tai yra atpirkimo kančios, mano dukra.“

Aš staiga susirūpinau, kas bus, jei staiga mirsčiau. Gelbėtojas:

„Tada ateisi pas mane.“

Aš paklausiau, nes maniau, kad mano brolis visiškai netikėtai mirė nuo per aukšto kraujospūdžio. Todėl vėliau paprašiau seserų išmatuoti man kraujospūdį, tačiau jis buvo normalus.

Galvos skausmas buvo toks stiprus, kad jį paaukočiau už nusidėjėlių atsvertimą. Popietę atėjo nedaug pacientų. Kartu su kolege Veronika skaitėme Bibliją. Labiausiai mėgstu skaityti tėvo Gebhardo Heyderio Bibliją. Po to išmokau atmintinai giesmę „O, Jėzau, Tu esi visas mano gyvenimas“. Ši giesmė man labai patinka. Daugumą lotyniškų maldų išmokau atmintinai darbe arba vairuodama automobilį. Tik Dievas žino, kiek rožančių jau esu pasimeldusi automobilyje, miške ir bažnyčioje.

Po darbo norėjau eiti plaukti, bet galiausiai nusprendžiau eiti į bažnyčią. Vėl pajutau trukdžius, melddamasi rožinį. Dažnai pastebėjau, kad mane ypač puola, kai meldžiuosi už kunigus, teologijos studentus ir juos mokančius profesorius.

Taigi ypač meldžiausi už Fridoliną, Andrea ir Landershofeno subregentą.

Subregentas įtikino teologijos studentus priimti Komuniją į rankas, kaip tai daro Andreas.

Aš taip pat meldžiausi už kleboną Vogtą ir kleboną Dochartą. Jau keletą dienų įtraukdavau kleboną Vogtą į savo maldas, kad jis geriau atskirtų dvasias ir geriau mane suprastų.

Rot bažnyčioje, prieš prasidedant bendram rožinio maldai, pajutau nešvarių dvasių puolimus. Taip pat iš karto supratau, iš kur jos ateina.

Šiek tiek įstrižai priešais mane sėdėjo vyras, vidutinio ūgio, su pilna barzda. Jis įėjo, atsisėdo ir užsidengė veidą abiem rankomis, kad nematytų tabernakulio. Staiga jis taip smarkiai papurtė galvą, tarsi jį kankintų šaltkrėtis. Tai dažniausiai nutikdavo tada, kai klebonas Vogtas ypač kalbėdavo apie Dievo šlovę, pvz., skaitydamas Šventąjį Raštą ar Evangeliją, kai buvo skelbiamas Dievo Žodis.

Tada jis dar ir labai bjauriai juokėsi. Ministrantai juokėsi, o vienas iš jų netgi turėjo išeiti.

Per transfigūraciją jis ypač įsiutdavo. Vyras atsistodavo, priartėdavo prie kunigo ir altoriaus, pakėlęs rankas ir kumščius grasindavo klebonui ir keikdavo. Mišių metu aš jau meldžiausi už šį vyrą. Juk aš jau pažįstu vidinius demonų išpuolius.

Kai nepažįstamasis ėmė šaukti dar garsiau, įsakmiai jam pasakiau: „Tylėk.“

Tuo metu jis apsisuko, praėjo šalia manęs ir pažvelgė į mane labai piktai. Aš pasakiau tik:

„Pasitrauk nuo manęs.“ Jis keikėsi ir išėjo iš bažnyčios.

Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, kas tai buvo už demonas. Gelbėtojas: „Tai buvo Liuciferio demonas, ir su juo buvo daug kitų.“

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad jis šiąnakt buvo pas mane. Gelbėtojas:

„Jis gali būti bet kur.“

Ačiū Tau, Gelbėtojau, už šį išbandymą bažnyčioje, nes daugelis netiki, kad velnias egzistuoja. Bet koku atveju, po Šv. Mišių daugelis tikinčiųjų jautė baimę, o jų kojos drebėjo.

Kunigas Vogt pagaliau kartą sudainavo trečiąją giesmės „Marija, išskleisk savo apsiaustą“ strofą.

Tokius atvejus su nešvariąja dvasia bažnyčioje jau ne kartą patyriau.

Taip pat kitose bažnyčiose, pavyzdžiui, Lurde, Jeruzalėje, Medžugorėje, Vaghause, klinikoje, darbo vietoje, Rot mieste rotušėje (ten buvo 8 žmonės iš Rot) ir Romoje, keliaujant pas vyskupą Vatikane, taip pat per paskaitas, kurias jau esu skaitęs, ir pan.

Man tai taip pat yra Dievo malonė, nes taip tikintieji tampa pamaldesni, daugiau meldžiasi ir pagaliau tiki, kad velnias ir pragaras egzistuoja.

Po mišių sutikau keletą tikinčiųjų, kurie taip pat pastebėjo, kad tai buvo velnias, ir taip pat meldėsi už tą vyrą. Viena moteris to nepastebėjo ir pasakė, kad tas vyras serga. Ji taip pat pasakojo, kad pas ją ateina vargšės sielos. Aš savęs paklausiau: jei ji neturi dvasių atskyrimo dovanos, kaip ji gali žinoti, ar tai tikrai vargšės sielos? Tačiau nieko nesakiau.

Ta moteris sėdėjo toje pačioje bažnyčios suolų eilėje kaip ir tas nepažįstamasis.

1992 m. vasario 19 d. – trečiadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas: paklausiau Gelbėtojo apie vakar įvykusį gundymą.

Gelbėtojas: „Mano dukra, šis gundymas buvo tik pradžia. Bus dar daugiau. Šėtonas kovoja dėl sielų, kurias jis prarado.“

Aš: „Ar turėčiau ką nors padaryti mūsų Bažnyčios labui?“ Gelbėtojas: „Melskitės, melskitės, daug melskitės.“

Tada pajutau šilumą ir ramybę savyje, tai buvo labai gražus jausmas.

Vakare buvau Rocho koplyčioje, pirmiausia rožinio maldoje, o paskui Šv. Mišiose.

1992 m. vasario 20 d. — ketvirtadienis

10.10 Gydytojų kabinetas: paklausiau Gelbėtojo apie sąžinę.

Gelbėtojas: „Tai, kas sąžinėje yra nesuprantama, yra tai, kad aš pats esu sąžinė.“

Aš: „Kas tu esi, tas „pats“?“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, aš esu tavo Viešpats ir Dievas.“

Aš: „Kodėl mums iš karto nemoko, kad Dievas yra sąžinė?“

Išganytojas: „Tai yra pasaulietiška. Neįsivaizduojamas dalykas yra iš manęs.“

Aš: „Kodėl kai kurie kunigai nesupranta, kad tas vidinis balsas, kurį girdžiu, yra iš Tavęs?“

Gelbėtojas: „Nes jie nemoka atskirti dvasių. Jų tikėjimas silpnas, jie pamokslauja apie Bibliją, bet jos nesilaiko.“

Vakare lankiausi Šv. Mišiose Rote. Meldžiausi rožinį. Priimant Šv. Komuniją, vienuolė praėjo pro mane ir net nemėgino man duoti Šv. Komunijos, nes žinojo, kad aš jos iš jos nepriimsiu. Tada aš tuoj pat grįžau į savo vietą ir priėmiau Komuniją dvasiškai. Gavau tiek daug malonių, tada išgirdau balsą:

„Ar nenori paaukoti Šv. Komunijos už tą seserį?“

Aš iš karto atsakiau: „Taip“. Bet pridūriau: „Aš ją aukoju už seserį, kad ji gautų apšvietimą, kad ji žinotų, jog negali dalyti Šventosios Komunijos.“

Kai Šv. Mišios baigėsi, aš vis dar buvau giliai pasinėrusi į maldą, sesuo priėjo prie manęs ir paklausė: „Argi tai, ką aš padariau, nebuvo teisinga?“

Ji paklausė, nes manė, kad aš lauksiu ir priimsiu Šv. Komuniją iš klebono Vogto.

Aš jai pasakiau: „Ne, seser, tai neteisinga. Jūs neturėtumėte dalyti Šventosios Komunijos, nes jau kartą manęs apie tai klausėte, o Gelbėtojas pasakė: „Pasakyk jai, kad mes turime kunigus.“

Ji priešinosi iš visų jėgų ir sakė, kad ji taip pat yra įšventinta ir kad vyskupai tai patvirtino.

Aš pasakiau, kad ji turi klausyti vyriausiojo vyskupo.

Ji buvo susijaudinusi ir šiek tiek supykusi, be to, ji mane sutrukdė netinkamu metu. Ji pasakė, kad turiu pereiti į kitą pusę (t. y. pereiti į tą pusę, kurioje Šventasis klebonas dalina Šventąją Komuniją).

Aš pasakiau: „Ten, kur mane pastato Dievas, ten ir pasiliksiu.“ Aš pasimeldžiau už ją.

Po to su Hedviga ir Hilde nuėjau į Rocho koplyčią. Ten tuoj pat vėl prasidėjo Šv. Mišios. Ten galėjau sakramentiškai priimti Gelbėtoją. Aš aukojau Šv.

Komuniją paaukojau vargšoms sieloms.

1992 m. vasario 21 d. – penktadienis

10.30 val. Gydytojų kabinetas:

Išganytojas: „Dėl vienuolės – tu pasielgei teisingai, netgi puikiai.“

Aš dar paklausiau, ar turiu bažnyčioje pereiti į kitą pusę, kaip sakė vienuolė. Gelbėtojas: „Tau to daryti nereikia, nes tu esi teisi.“

Vakar vakare, kai grįžau namo, mano vyras gynė vienuolę. Jis buvo labai susijaudinęs ir sakė, kad turiu pakeisti vietą ir pan.

Aš paėmiau šventinto vandens ir apšlakstiau juo jį bei aplinką, nes pajutau nešvarų dvasią. Tai papasakojau Gelbėtojui.

Gelbėtojas: „Tavo vyrui buvo Judas-demonas.“

Aš pasakiau, kad buvau pasakiusi vyrui, jog jis turėtų eiti išpažinties. Tačiau vyras atsakė, kad tai nėra nuodėmė.

Gelbėtojas: „Jis nepažino nuodėmės, nes uždarė savo širdį.“ Aš: „Ką reiškia, kad jis uždarė savo širdį?“

Gelbėtojas: „Tada aš negaliu įeiti.“ Aš:

„Tai reiškia, kad ten buvo kitas.“

Gelbėtojas: „Šį kartą – taip.“

Popietę daug meldžiausi už vienuolę ir kleboną Vogtą.

Kai meldžiausi, vis matydavau prieš save dvasiškai stovintį žmogų. Pažinojau tą vyrą, nes jis jau ne kartą stovėjo priešais mane. Žinau, kad jis dalino Šventąją Komuniją, o aš iš jo nepriėmiau Gelbėtojo. Vasarą vienas Komunijos dalintojas visiškai netikėtai mirė, patekęs į avariją greitkelyje, tačiau nežinojau, ar tai buvo tas vyras, kuris dabar visada stovėdavo priešais mane, taip dvasiškai. Tas asmuo buvo toks įkyrus, kad aš už jį sukalbėjau „Tėve mūsų“, „Sveika, Marija“ ir „Šlovė Tėvui“. Bet nemaniau, kad to pakaks tam vyrui.

Apsilankiau pas Margą Fellhauer Rot mieste ir paklausiau jos, ar ji turi bažnyčios choro dainininkų nuotrauką, nes žinojau, kad tas vyras, kuris dvasiniu požiūriu nuolat stovėdavo priešais mane, taip pat dainavo bažnyčios chore. Ji man ją parodė, ir aš jį atpažinau. Kai vasarą šis vyras žuvo avarijoje, aš kaip tik buvau piligrimystėje Slovakijoje.

Vakare bažnyčioje už tą vyrą, kurio vardas buvo Werner Heinzmann, meldžiausi rožinį ir aukojau Šv. Mišias. Paprašiau jo, kad ir jis melstųsi už mane, kad naktį pabudčiau ir galėčiau toliau melstis už jo sielą. Man buvo gaila, kad buvau pasakiusi, jog jo įkyrumas man jau pradeda eiti į nervus.

Bet tada aš dar nežinojau, kad jis miręs.

Naktį, apie 1.30 val., aš prabudau ir už jį meldžiau rožinį bei Švenčiausiojo Kraujo litaniją.

Uždegiau jam pašventintą žvakę ir daviau šventinto vandens.

Tada dar paklausiau Gelbėtojo, ką turėčiau daryti, jei pasauliečiai vėl ateitų man duoti Šv. Komuniją.

Gelbėtojas: „Daryk vėl tą patį.“

1992 m. vasario 22 d. — šeštadienis

Apsilankiau Šv. Mišiose Vaghauzelyje. Tėvas Werneris Egonas aukėjo Šv. Mišias kartu su nepažįstamu kunigu. Priimant Šv. Komuniją, tėvas Werneris Egonas delsė man paduoti Kristaus Kūną, nes aš klūpėjau prieš jį. Jis taip pat nepasakė, kaip įprasta, „Kristaus Kūnas“, bet tylėjo. Mano vyras priėjo prie Šv. Komunijos iškart po manęs ir dar spėjo pamatyti, kaip kunigas papurtė galvą.

Koks gi tas kunigas turi būti gudrus. Dėl jo įsigalėjo tradicija, kad tikintieji, sėdintys pirmoje eilėje, gali priimti Šventąją Komuniją klūpėdami. Bet tik tie, kurie sėdi pirmoje eilėje.

Taip. O kiti? Argi jie neturi klūpėti prieš mūsų Gelbėtoją? Taip negali būti. Kiekvienas turi klūpėti prieš mūsų Dievą. Kai jis baigė Mišias, moteris vardu Alice pradėjo dainuoti giesmę „Segne du Maria“. Tai taip pat nepatiko kunigui, nes jis papurtė galvą.

Kai jis išėjo iš bažnyčios, aš dar su tikinčiais meldžiausi Lauretaninę litaniją.

Po to mes dar sugiedojome „Salve Regina“. Šias maldas aš paaukojau už kunigus. Tada priėjau prie tabernakulio ir atsiklaupiau ant grindų. Ten labai nuoširdžiai meldžiausi už kunigus ir tikinčiuosius, buvusius bažnyčioje. Kai išėjau iš bažnyčios, mane užkalbino vyras (Valteris iš Hockenheimo) ir pasakė: „Jūs puikiai pasielgėte.“ „Prašau, melskitės už mano žmoną. Ji serga vėžiu.“ Aš pažadėjau jam už ją pasimelsti. Tikiu, kad Dievas išklausė mano maldą už tikinčiuosius, buvusius bažnyčioje, nes kitaip tas nepažįstamas vyras nebūtų prie manęs priėjęs.

16.30 val.: Bažnyčioje kartu su „Roter“ tikinčiais meldžiausi rožinį. Po to dar tris kartus sukalbėjau rožinį ir visus juos paaukojau už kleboną Vogtą. Man tai kainavo auką, nes visą laiką buvau atsiklaupęs.

1992 m. vasario 23 d. – sekmadienis

7.30 val. pradėjau melstis, maždaug valandą prieš eidama į bažnyčią.

Pasiskundžiau Gelbėtojui dėl tėvo Wernerio Egono.

Gelbėtojas: „Tau nereikia jo klausyti. Klausyk manęs.“ Aš: „Tu nori pasakyti, kad turėčiau toliau klūpėti prieš Kristaus Kūną?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „Ar galiu išeiti, jei jis dels duoti man Šventąją Komuniją, kai aš klūpiu?“ Gelbėtojas: „Gali išeiti, aš vis tiek pas tave sugrįšiu, nors tu manęs ir nepriėmei sakramentiškai.“

Aš: „Kaip yra, Gelbėtojau, kai naktį prabundu? Kas mane pažadina, kad budėčiau ir melstųsi? Ar tai Tu, ar vargšės sielos?“

Gelbėtojas: „Tai aš. Noriu, kad tu budėtum su manimi.“

Aš: „Taip, bet tada aš melsiuosi už vargšas sielas.“

Gelbėtojas: „Tada aš ypač džiaugsiuosi.“

Aš: „Viešpatie, bet man sunku pradėti melstis.“

Gelbėtojas: „Tu turi suprasti, kad pats nieko negali. Tam tau reikia mano malonės, nes Piktasis nemėgsta, kai tu meldiesi.“

Aš: „Ar Piktasis yra taip arti manęs?“

Gelbėtojas: „Taip. Ten, kur esu aš, ten yra ir jis.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, aš Tau atidaviau viską, aš visiškai priklausau Tau, kodėl tada nešvarusis dvasia man neduoda ramybės?“

Išganytojas: „Tuomet jis turėtų mano protą. Bet mano protas nėra jo protas.“ Aš: „Bet juk jis yra protingas.“

Gelbėtojas: „Protingumas nėra protas.“

Aš: „Tada man nieko kito nebelieka, kaip tik budėti? Taip, dabar man į galvą ateina tai, kas parašyta Biblijoje: „Todėl budėkite visą laiką maldoje, kad galėtumėte išvengti visų šių ateinančių dalykų ir išstovėti prieš Žmogaus Sūnų.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, ar norėtum man ką nors pasakyti? Šiandien man sukanka 27 metai santuokos.“ Gelbėtojas: „Lik tokia, toliau melskis, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano brangusis Jėzau, aš melsiuosi iš meilės Tau ir žmonėms, už artimųjų amžinąjį gyvenimą ir kad išgelbėčiau savo gyvybę.“

Po to dar kurį laiką laukiau, ar Gelbėtojas dar ką nors pasakys. Tada išgirdau

Gelbėtoją: „Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau už Tavo didžią meilę. Aš Tave myliu labiau už viską.

Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rote ir ten taip pat lankiau pamaldas bei rožinio maldą nuo 13.00–14.00 val.

1992 m. vasario 24 d., pirmadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje: aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

Aš: „Kodėl tėvas Werneris Egonas dels man duoti Šventąją Komuniją klūpint ir kodėl jis nepasakė „Kristaus Kūnas“, ir kodėl jis papurtė galvą?“

Gelbėtojas: „Tu mane priėmei, mano dukra. Tu tikėjai, kad aš esu Šventojoje Ostijoje. O jis – ne.“
Aš: „Bet jei jis netiki, tai negali melstis per transfigūraciją.“ Gelbėtojas:
„Tačiau aš turiu valdžią virš jo.“
Vakare pirmiausia dalyvavau rožinio maldoje, o po to – Šv. Mišiose Rote. 20.00 val. vyko maldos grupės susitikimas. Ten taip pat buvo kunigas Dochart.
Man nepatiko diskusija su klebonu Dochartu. Lioba pasakojo, kad velnias taip pat buvo Vaghauzelyje ir kad tėvai jį išvarė iš bažnyčios.
Gali būti, kad tai buvo tas pats vyras, kuris prieš keletą dienų buvo Rot bažnyčioje. Kunigas Dochart nepritaria tam, kad kunigai turėtų daugiau kalbėti apie velnią, siekdami informuoti ir įspėti tikinčiuosius.
Jis pasakė: „Ką gi pasakytų žmonės?“
Aš: „Apie velnio egzistavimą per daug tylima.“
Aš pasakiau, kad kunigai turėtų daugiau apie tai pamokslauti. Kiek žmonių šiandien yra patekę į Šėtono pinkles ir spąstus, to net nesuvokdami, tik todėl, kad visada kalbama tik apie džiugiąją žinią ir sakoma:
„Dievas yra gėris, Dievas yra gailestingas, Dievas nebaudžia.“
Visa tai, žinoma, tiesa, bet Dievas turi amžinybę bausti.
Man nepatiko, kai netrukus po to kunigas Dochart atsistojo ir pažvelgė į mane įsmeigęs žvilgsnį, tarsi būčiau jam sudavęs antausį. Tokį įsmeigtą žvilgsnį mačiau ne pirmą kartą.

1992 m. vasario 25 d. — antradienis

Jau anksti ryte meldžiausi rožinį už kunigus.
10.30 val. Gydytojų kabinetas: paklausiau Gelbėtojo apie kunigą Dochartą. Kai jam pasakiau, kad kunigai turėtų įspėti tikinčiuosius, kai velnias įsibrauna į bažnyčią ir kelia žmonėms baimę, ir kad tai yra klaida, kurią daro kunigai, kai apie tai tyli, pamačiau, kaip jo akys įsmeigė žvilgsnį. Tai buvo atstumiančia.
Gelbėtojas: „Tai buvo nešvarusis dvasia, kai tu kalbėjai apie tikrąjį mokymą.“
Aš: „Ar nešvarusis dvasia gali per kunigą užgriūti mane?“
Išganytojas: „Taip, gali, jei tu gini tikrąjį mokymą.“
Iš tikrųjų turėjau eiti melstis pas kleboną Dochartą į Bretteną. Visada turėjau klausti Gelbėtojo, kur man eiti.
Aš paklausiau Gelbėtojo dėl ketvirtadienio, nes nenorėjau pasikliauti vien savimi (ketvirtadieniais Brettene vyko maldos vakaras).
Aš: „Gelbėtojau, tu žinai, ko noriu tave paklausti, dar prieš man užduodant klausimą, tu tai žinai.“ Atsakymas atėjo iš karto, dar nespėjus man tinkamai ištarti klausimo.
Gelbėtojas: „Nekeliauk ten, mano dukra.“
Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“
Šį vakarą, kaiėjau namo iš Šv. Mišių, mane užkalbino ponias Östringer. Jos balsas drebėjo ir skambėjo baimingai.
Ji man pasakė: „Tu neturėtum kalbėti prieš žmones. Kiti visa tai daro tyliai.“ Aš jai atsakiau, kad juk paklausiau Gelbėtojo, kada ir kur turėčiau kalbėti, ir kad Jis man duos žodžius, kuriuos turėčiau ištarti.“
Gelbėtojas vėliau pasakė: „Kalbėk, mano dukra, neklausyk to, ką sako kiti. Klausyk manęs. Jei kiti tave įspėja, kad turėtum daryti kažką slapta, tai yra pavydas. Aš tau suteikiau kalbėjimo dovaną.“
Aš: „Viešpatie, ar Tu sutinki, kad aš ečiau į Zönackelį?“ Gelbėtojas:
„Taip, eik ten.“
Aš: „Ar turėčiau dar ką nors užrašyti? Ar Tu to nori?“
Gelbėtojas: „Tęsk taip toliau, mano dukra.“
Ačiū Tau, mano brangusis Dieve.

13.00 val. klinikos koplyčioje:

Pirmiausia meldžiausi. Man buvo sunku širdyje, todėl turėjau verkti. Taip, tai skausmas, nes Dievas yra įžeidžiamas per žmones. Ligoniai dažnai įžeidžia Dievą, kai kurie to net nesuvokdami. Juk jie nebeatpažįsta nuodėmės. Dauguma sako, kad neturi nuodėmių.

Šiandien pas mane buvo viena pacientė, kuri sakė, kad pakanka išpažinties kartą per metus. Ji buvo labai nerami ir įžūli, teigė, kad neturi nuodėmių.

Ji man papasakojo, kad pažįsta moterį, kuri yra tokia piktadarys, bet kasdien eina į bažnyčią. Ji sakė, kad jau buvo pasakiusi tai moteriai, jog ji turėtų laikytis atokiau nuo bažnyčios ir išpažinties.

Šiai pacientei aš tiesiai į akis pasakiau: „Iš jūsų kalba demonas.“ Ji nebegalėjo man pažvelgti į akis.

Ach, tokių yra tūkstančiai. Šiems pacientams labai sunku padėti, nes jų sielos dažniausiai yra sustabarėjusios. Įtraukiu pacientus į savo maldas. Kai kurie yra dėkingi ir išeina laimingi, kiti – net su ašaromis, atsisveikindami ir prašydami, kad už juos pasimelčiau.

Bet dar labiau man skauda, kai kunigai skleidžia ar pamokslauja klaidingus mokymus. Jaučiu skausmą širdyje, tarsi turėčiau širdies ydą.

Taip, kunigai man sukelia didžiausią širdies skausmą. Argi jie nesupranta, kad turi tokią didelę atsakomybę už sielas?

Kai verkiau prieš tabernakulį, paklausiau Gelbėtojo, ką dabar jo vietoje paklaustų jis?

Gelbėtojas: „Aš paklausčiau Gelbėtojo: „Ar tu mane myli?“

Tuo metu pagalvojau, kad Dievas yra meilė, ir pasakiau: „Juk aš tave myliu.“

Gelbėtojas: „Matai, o aš tave myliu dar daug, daug, daug labiau.“

Tą akimirką aš nusišypsojau Gelbėtojui ir daugiau nebeverkiau. Pajutau, kad kančios dingo, tarsi kas nors jas būtų ištrinęs.

Ačiū Tau, brangusis Dieve, už šias didžiules malones, kurios akimirksniu išgydė mano sielą. Ar tai galėtų padaryti neurologas ar psichiatras?

Geriausias sielos gydytojas yra mūsų brangusis Gelbėtojas:

Kiek pacientų galėtų išvengti rentgeno tyrimų, jei prieš tai eitų išpažinties, o tik tada kreiptųsi į gydytoją. Beveik visi pacientai neina išpažinties. Tačiau žmonės, atrodo, nori pirmiausia patekti į skaistyklą, o tik tada – į rojų. Labai daugelis iš jų visiškai atstumia Dievą. Jie nerodo atgailos ir patys pasirinko savo valdovą – Šėtoną, kuris juos kankina dieną ir naktį per amžius.

Vakare dalyvavau Šv. Mišiose ir rožinio maldoje Rote.

1992 m. vasario 26 d. — trečiadienis

10.30 val. — Gydytojų kabinetas: Susivienijusi su Gelbėtoju, pajutau gilų ramybės ir taikos jausmą bei šilumą. Žinau, kad tada Gelbėtojas yra su manimi. Jis ilsisi manyje, o aš – Jame.

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, dabar Tu pašventini mano sielą. Tu nori, kad aš tylėčiau.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Kaip sielai būtina keletą minučių pabūti ramybėje su Gelbėtoju. To aš nežinojau. Tai – meilės opiumas. Pasaulietiškas yra labai toli. Ko tiek daug žmonių netenka? O Viešpatie, pasigailėk jų.

Taip susivienijus su Gelbėtoju, turi viską. Tai taip gražu. Tai kaip Dievo karalystė. Dabar daug geriau suprantu, kai meldžiuosi: „Teateinie Tavo karalystė“

Taip, dvasinė komunija yra tokia vertinga, kad jautiesi vis arčiau rojaus. Šiuo metu jaučiu, tarsi nebeturėčiau jokių problemų, jokių rūpesčių ir jokių klausimų. Manau, kad viskas man buvo paimta. Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš dėkoju Tau už šią malonę.

12.30 val. klinikos koplyčioje:

Iš pradžių demonas man pašnibždėjo, kad neturėčiau eiti į koplyčią, nes dar noriu nueiti į „Zönackel“. Beveik tuo patikėjau. Bet mano kolegė man pasakė: „Tu turi eiti į koplyčią!“ Tada aš iš karto ten nuėjau.

Vėl gavau daug malonės ir meldžiausi už visus, kurie buvo universitetinėje klinikoje, ir pasakiau Gelbėtojui, kad jis juos pašauktų, kaip pašaukė mane, kad jie čia atvyktų.

Gelbėtojas: „Jie neklauso.“

Aš prisiminiau Bibliją, kur Gelbėtojas sako: „Mano avys klausosi mano balso.“

Norėjau šią Šventąją dvasinę komuniją paaukoti už ką nors ir paklausiau Gelbėtojo, už ką turėčiau ją paaukoti?

Gelbėtojas: „Aukok ją tam, kuris man dabar toks brangus.“

Tada dar pasimeldžiau: „Pater noster“, „Ave Maria“, „Gloria Patri“ ir „Cor Jesu sacratissimum“. 15.00 val. buvau Bocksberge, Zönackelyje. Išpažinau nuodėmes.

Šventąją Komuniją paaukojau už kleboną Vogtą. Tegul Dievas jam suteikia apšvietimą, kad jis suprastų Dievo valią ir daugiau nebedalytų Komunijos į rankas.

1992 m. vasario 27 d. — ketvirtadienis

12.30 val. koplyčioje darbo vietoje: kaip visada, atsiklaupiau prieš tabernakulį ir meldžiausi. Man buvo sunku širdyje ir vėl verkiau, nes pacientai taip smarkiai įžeidžia Dievą. Dar labiau suvokiau, kaip esu mažas Dievo akivaizdoje.

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Aš nesu vertas išgirsti Tavo balso, ir vis labiau jaučiu Tau pagarbą. Ir vis dėlto aš esu niekas.“

Tada išgirdau: „Ir toliau lik vaiku.“

Aš sukalbėjau „Šlovinimą – Tebūnie šlovintas Dievas“ ir dar keletą vidinių maldų. Šiandien, ketvirtadienį, vėl vyko maldos grupės susitikimas Brettene pas kleboną Dochartą. Aš vėl paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau ten eiti.

Gelbėtojas: „Ne. Nėk ten.“

Paklausiau, ar galiu taip pasakyti kunigui Dochartui, jei jis manęs to paklaus. Gelbėtojas: „Būčiau laimingas, jei jam tai pasakytum.“

Vėliau dar šiek tiek pasivaikščiojau prie ežero, už koplyčios. Turėjau pertrauką ir su savimi turėjau gabalėlį duonos, kad pašėriau antis, kirus ir vieną gulbę. Gulbė priėjo prie manęs ir norėjo valgyti duonos. Aš įmetiau duoną šiek tiek toliau į vandenį. Gulbė buvo gudriausia. Ji išlipo iš vandens, atėjo tiesiai prie manęs ir norėjo visą duonos gabalėlį. Aš jam kalbėjau kaip žmogui: „Ko tu nori?“ Jis ištiesė savo didingą kaklą, sumurmėjo ir supyko – jo buvo galima net išsigąsti.

Iki tol aš dar niekada nebuvo stovėjęs šalia

gulbės. Pasakiau jam, kad grįžtų į vandenį. Gulbė pakluso ir grįžo į vandenį, o aš toliau dalinau likusią duoną, po gabalėlį kiekvienam.

Pamaniau, kad net gyvūnai klausia geriau nei žmonės.

Po darbo nuėjau paplaukioti. Po to nuėjau melstis rožinį ir į Šv. Mišias, kurias vėl paaukojau už kleboną Vogtą.

1992 m. vasario 28 d. – penktadienis

Vėl galėjau daugiau melstis. 10.00 val. nuėjau į gydytojų kambarį. Pirmiausia daviau vargšai sielai šventinto vandens, tada susivienijau su Gelbėtoju ir meldžiausi.

Pasakiau Gelbėtojui, kad tikėsiu viskuo, ką Jis man pasakys, jei prieš tai Jis pašalins iš manęs visą baimę ir abejones, kad niekas manęs nesuklaidintų. Meldžiausi, kad Jis atimtų iš manęs žmogiškumą ir apvilktų mane savo dieviškumu. Visada meldžiausi Gelbėtojui, kad suteiktų man nuolankumo, kad taptum nuolankus ir romus.

Čia, pas mus, mažai kalbama apie karą Jugoslavijoje, nors šiąnakt vėl buvo bombarduojamas Dubrovnikas.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar karas, kuris turėtų ištikti Vokietiją, buvo sušvelnintas maldomis.

Gelbėtojas: „Karas ateis.“ Aš: „Iš

Rusijos?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „Jie netiki.“

Išganytojas: „Mano dukra, jie patikės tik tada, kai bus per vėlu.“

Aš: „Ar turėčiau tai pasakyti maldos grupei?“

Gelbėtojas: „Taip, pasakyk jiems, kad jie daugiau melstųsi.“

Tada paklausiau, ar galėčiau tai pasakyti ir tada, kai kunigas Dochartas bus kartu su Gelbėtoju, o mes laikysime adoraciją?

Gelbėtojas: „Žinoma.“

Aš mažiau, kokia bus reakcija, jei tai pasakysiu. Gelbėtojas: „Palik

tai man. Svarbu, kad tu tai pasakei.“ Aš: „Ar turėčiau tai pasakyti

dar kur nors?“

Gelbėtojas: „Tu jau tai pasakei savo kunigui.“

Aš: „Ar reikia ruoštis šiam karui maldomis ar kuo nors kitu?“ Gelbėtojas: „Jie visada turi būti pasirengę.“

Po darbo nuėjau pasivaikščioti į mišką ir sukalbėjau keturis rožinio dešimtukus už kunigą Vogtą. Po to nuėjau į bažnyčią ir toliau už jį meldžiausi. Jam paaukojau Šventąją Komuniją. Tik Dievas vienas žino, kiek aš už šį kunigą meldžiausi. Savo atlygį tikiuosi gauti tik danguje. Net jei kunigas Vogt mane įžeidė, aš jį labai myliu ir visada noriu jame matyti Jėzų.

Mano užduotis nėra lengva, bet ir kunigo Vogto – taip pat. Taigi mums abiem tinka posakis: „Per crucem ad lucem“ (per kryžių į šviesą)

1992 m. vasario 29 d., šeštadienis

Apsilankiau ankstyvojoje mišiose Vaghauzelyje. Per transfigūraciją išgirdau nešvaraus dvasios rėkimą. Šį balsą jau buvau girdėjęs Šveicarijoje pas tėvą Rudolfą. Tuomet buvo naktis, apie 1.30 val., ir aš meldžiausi, nes velnias mane labai išgąsdino.

Tas balsas nėra toks, kaip žmogaus.

Čia, Vaghaizelyje, šiandien Mišias aukojo tėvas Emilianas. Prieš Mišias ypač meldžiausi už tėvus. Dabar užrašau ir tai, ką meldžiausi, ant didžiųjų karoliukų: „Amžinasis Tėve, aukoju Tau savo mylimiausiojo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Kūną ir Kraują, Sielą ir Dieviškumą, kaip atpirkimą už mūsų nuodėmes ir Vaghauselio tėvų bei brolių nuodėmes.“

Ant mažųjų karoliukų meldžiausi: „Dėl Jo skausmingų kančių pasigailėk mūsų ir Waghäuselio tėvų bei brolių.“

Pabaigoje tris kartus meldžiausi: „Šventasis Dieve, šventasis galingasis Dieve, šventasis nemirtingasis Dieve, pasigailėk mūsų ir Vaghauzelio tėvų bei brolių.“

Tada dar sukalbėjau Džiaugsmingą rožinį, egzorcizmą ir kitas maldas. Po Šv. Mišių Alise paprašė manęs vadovauti maldai.

Mes meldėmės Švenčiausiosios Mergelės Marijos litaniją.

Po to, atsiklaupęs ant grindų prieš tabernakulį, meldžiausi už daugelį reikalų.

Kai tik išėjau iš bažnyčios, išgirdau, kad viena moteris skundėsi, jog Švenčiausiosios Mergelės Marijos litanija jai buvo per daug. Bet aš žinau, kad šią maldą norėjo dangus, nes velnias nemėgsta Švenčiausiosios Mergelės Marijos litanijos, priešingai, jis įsiutsta dėl šios maldos – tai aš jau patyriau.

Juk tai jau ne kartą patyriau; Medžugorėje šis demonų įniršis kartą buvo ypač baisus, kai jaunas studentas iš Vienos, per Švenčiausiosios Mergelės Marijos litanijos maldą, garsiai sušuko: „Sustokite, dega!“ Aš vis tiek toliau meldžiausi. Tuomet maniau, kad velnias man suplėšys sielą, kai aš meldžiausi.

Po to, kai vidurdienį apsipirkau ir sutvarkiau butą, 16.15 vėl nuėjau į Rot bažnyčią ir ten buvau iki 18.15 val. Pradėjau melstis, bet turėjau sustoti, nes Amžinoji Šviesa vėl nedegė. Moteris klebonijoje davė man degtukų, ir aš uždegiau šviesą.

Aš sukalbėjau keletą rožančių už kleboną Vogtą. Man buvo taip sunku melstis, kad labiausiai norėjau pravirkti.

Norėčiau pasikalbėti su klebonu Vogtu per išpažintį, bet tikiuosi, kad ir jis to nori ir pats manęs pakvies. Meldžiausi, kad Dievas jam suteiktų malonę tai padaryti, nes turiu jam daug papasakoti apie tai, ką Gelbėtojas man iki šiol sakė. Gelbėtojas man taip pat pasakė, kad turėčiau už jį melstis.

Kai grįžau namo, mane kankino nešvarusis dvasia, tas plepys. Jis bandė mane įtikinti: „Matai, tai nieko nepadeda. Tai beprasmiška, nustok už jį melstis.“

Bet aš neklausiau nešvaraus dvasios, o toliau meldžiausi.

1992 m. kovo 1 d. – sekmadienis

Maždaug valandą meldžiausi, o tada apie 30 minučių buvau susivienijusi su Gelbėtoju. Supratau, kad vėl esu niekas ir kad visko, ko man reikia, turiu prašyti iš Gelbėtojo. Aš karčiai verkiau ir prašiau Gelbėtojo pagalbos. Be Jo aš esu niekas, bet su Juo galiu daug ką pasiekti.

Šiuo metu labiausiai mane slegia Komunijos priėmimas į rankas, nes ji nėra panaikinama, priešingai, ji toliau praktikuojama, nes žinau, kad Gelbėtojas nenori, kad tikintieji Šventąją Komuniją priimtų į rankas. Aš meldžiausi Dieviškojo Gailestingumo maldas, Gailestingumo rožinį, Šv. Teresės iš Lisieux, Pranciškaus Asyžiečio maldas, audringas maldas ir daugelį kitų maldų. Aš dar nesupratau, ką man kartą pasakė Gelbėtojas, kad per Komuniją į rankas Jis atima malonę. Apie tai turėjau dar kartą paklausti Gelbėtojo, nes norėjau tai geriau suprasti. Gelbėtojas: „Tai įžeidimas ir abejingumas man atžvilgiu.“

Aš: „Ar Tu suteiki jiems malonę, kai jie priima Komuniją į rankas?“ Gelbėtojas: „Ne. Aš ją atimu.“

Aš: „Kas tai reiškia – atimti?“

Gelbėtojas: „**Medis turi duoti vaisių, o dėl komunijos į rankas jie neturės vaisių.**“

Aš: „Kas yra blogiausia priėmimo į rankas?“ Gelbėtojas:

„Tai, kad visi atsiduria purve.“

Aš: „Bet, Gelbėtojau, ar tai ne tik žmonių kaltė, juk kunigai taip pat teikia komuniją į burną.“

Išganytojas: „Kas tai išmokė žmones?“ Aš: „Mano

Viešpatie, ar tai Šėtono darbas?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tai yra Šėtono darbas, visiškai aišku. Jis nenori gerų vaisių, jis nori tik blogų. Visi blogi vaisiai priklauso jam.“

Aš: „Aš nesuprantu, kodėl kunigai tuo netiki?“ Gelbėtojas: „Nes jie nebeturi tikėjimo.“

Aš: „Kaip reikia pašalinti šį purvą iš Bažnyčios?“ Gelbėtojas:

„Meldimasi ir pasninkaujant.“

Aš: „Pasninkavimas yra toks sunkus.“

Išganytojas: „Tiek pat sunku ir turtingiesiems įeiti į rojų.“ Aš: „Ar gali man dar ką nors pasakyti apie komuniją į ranką?“

Išganytojas: „Melskis be perstojo, kad ji būtų panaikinta.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš taip darysiu.“

Aš: „Kiek priešų dabar turėsiu?“

Išganytojas: „Daugiau, nei gali įsivaizduoti. Aš esu su tavimi, tau nereikia bijoti.“ Aš:

„Išganytojaui, ar teisingai supratai?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai supratai.“

Šiuo metu jaučiu ramybę, taiką ir aiškumą savyje, jokių abejonių, jokios baimės.

Tai nuostabus jausmas. Taip, Gelbėtojas yra su manimi. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano

Dieve. Toliau klausiau Gelbėtojo:

„Viešpatie, vakar bažnyčioje man nieko nepasakei, nors dvi valandas meldžiausi už kunigą Vogtą. Ar mano maldos nebuvo geros?“

Išganytojas: „Aš kentėjau kartu su tavimi, nes kunigas neklausė mano

balso.“ Aš: „Viešpatie, jei pasninkausiu už jį, ar kas nors pasikeis?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, mano gerasis sielos gidas, aš pasninkausiu už savo kunigą, kleboną Vogtą.“

Mano Jėzau, aš Tave myliu labiau už viską. Ačiū Tau už šį pokalbį. Aš

šiek tiek anksčiau nuėjau į Šv. Mišias ir meldžiausi už savo priešus.

Pamačiau jauną studentą Wagnerį, jis yra diakonas.

Tada paklausiau Gelbėtojo:

„Jei nėra teisinga, kad man Šv. Wagneris duotų Šv. Komuniją, tada prašau Tave, kad man Šv. Komuniją duotų kunigas.“

Šventąją Komuniją man suteikė kunigas.

Grįžusi namo, įdėjau kepsnį į orkaitę, pati pagaminau „Spätzle“ ir supjausčiau salotas.

12.00 val. mes meldėmės „Viešpaties angelą“.

12.15 val. valgėme.

12.45 val. vėl buvau bažnyčioje. Vyko adoracija, Švenčiausiasis Sakramentas buvo išneštas. Iki

14.45 val. likau bažnyčioje ir meldžiausi.

15.30 val. atėjo ponija Barbara. Ji man išliejo savo širdį dėl savo sūnaus. Kai ji išėjo, atėjo

Marion, kuri pasiliko iki 17.30 val.

Rašėme dienoraščio įrašus.

18.15 val. bažnyčioje prieš Švenčiausiąjį Sakramentą sukalbėjau dvi rožinio dešimtis už kleboną Vogtą, nes Amžinoji Šviesa vėl nedegė.

Deja, jis to nepastebėjo. Psichologiškai man nebuvo labai gerai. Man buvo skaudu, kad klebonas Vogt tiesiai prieš monstranciją pastatė prožektorių. Tikiu, kad gyvasis Dievas yra šventosios ostijos viduje.

Paprastai priešais žmogų maždaug pusės metro atstumu prožektoriaus nestatoma. Tiesiog monstrancija yra ryškiai apšviesta, iš tolo gražiai spinduliuoja ir akina. „Ar Gelbėtojas turi kentėti ir čia?“ – paklausiau ir pajutau, kaip šviesa degina man akis. Kai kuriais momentais negalėjau žiūrėti.

Galiausiai negalėjau išeiti iš bažnyčios, kol nepamačiau zakristijos tarnautojos ir jai nepasakiau, kad Amžinoji Šviesa nebešviečia.

Ji burbėjo sau po nosimi ir tarė: „Vėl užgeso.“

Prieš miegą dar pasimeldžiau skausmingąjį rožinį už vargšas sielas. Mano diena praėjo akimirksniu, taip greitai.

Džiaugiausi, kad neturėjau televizoriaus, ir padėkojau Dievui už šiandienos jėgą ir meilę.

1992 m. kovo 2 d. – pirmadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas: apšlakstiau kambarį šventintu vandeniu ir Benedikto kryžiumi palaiminau visus, kurie buvo klinikoje. Susivienijau su Gelbėtoju ir pasakiau: „Tu žinai, ko noriu Tave paklausti, Tu žinai viską, o aš rašysiu ir tikėsiu tuo, ką man pasakysi.“ Aš galvojau apie prožektorių, kuris degė vakar ir galbūt šiandien vis dar dega prieš Švenčiausiąjį.

Per tris karnavalo dienas pas mus visada vyksta Švenčiausiojo Sakramento adoracija.

Tylėje išgirdau:

„Užrašyk tai, mano dukra, neteisinga laikyti lempą priešais mane. Tegul jis pabando 3 minutes laikyti lempą priešais save.“

Aš: „Viešpatie, nerandu ramybės, žinodama, kad lempa ir toliau dega taip arti Tavęs. Nes pati jaučiu tą kančią.

Išganytojas: „Jei nori, paskambink jam.“

Aš: „Viešpatie, ar galbūt aš tai įsivaizdavau?“

Gelbėtojas: „Tu esi glaudžiai su manimi susijusi.“

Aš: „Ar turėčiau kunigui Vogtui perskaityti tai, ką parašiau?“ Gelbėtojas: „Ar bijai?“

Aš: „Iš tikrųjų ne.“

Gelbėtojas: „Tada tai padaryk.“

Aš: „Taip, Gelbėtojau, aš jam paskambinsiu, nes tikiu, kad Tu, gyvasis Dievas su kūnu ir krauju, siela ir kūnu, žmogiškumu ir dieviškumu, tikrai ir esmingai esantis Šventojoje Ostijoje.“

12.30 Aš padariau rentgeno nuotrauką penkiolikmečiui berniukui, vardu Markus.

Su juo atėjo slaugytoja. Ji man papasakojo, kad palatoje visi išsigando, kai jam pasidarė blogai ir jo akys visiškai sustingo.

Aš paklausiau, kada tai įvyko, ir supratau, kad tai buvo tuo metu, kai aš meldžiausi egzorcizmą už visus, kurie buvo klinikoje, net keletą kartų.

Kai pažvelgiau į šį berniuką ir paklausiau, ar jis norėtų šiek tiek šventojo vandens, jis iš karto atsakė: „Ne, aš jo turiu namuose, juo girdau gyvūnus.“

Tada aš šventintu vandeniu nubrėžiau kryžių ant jo kaktos, ir jo akys vėl akimirksniu sustingo.

Slaugytojos akivaizdoje paklausiau jo, ar jis gali pasimelsti „Sveika, Marija“. Jis atsakė „Taip“ ir pradėjo melstis, bet jau trečią žodį ištarti nebegalėjo, tada aš toliau meldžiausi vienas.

Aš jam dar padovanojau maldos lapelį su „Brangiojo Kraujo“ malda ir pasakiau, kad už jį melsiuosi.

12.45 val. koplyčioje: aš meldžiausi už Markusą ir paklausiau Gelbėtojo, ar nešvarusis dvasia yra su juo.

Aš tai žinojau, bet norėjau gauti patvirtinimą iš Gelbėtojo.

Gelbėtojas: „Taip, jis yra, ir jis turi ten pasilikti.“

Paprašiau Gelbėtojo, kad Jis man vėl atsiųstų pacientą Markusą.

14.10 val. jis iš tiesų atėjo, šįkart su savo mama. Berniukas gulėjo lovoje.

Tariamai jis negalėjo atsikelti. Pamatęs mane, jis iš karto paprašė šventojo vandens, ir aš jam jo daviau. Tada jis pasakė savo motinai, kad ji pažiūrėtų į Švenčiausiosios Mergelės paveikslą.

Motina, pamačiusi paveikslą, jam tarė: „Argi tu vėl viską turi pamatyti?“

Ji buvo kupina pasididžiavimo ir tarė: „Tikiuosi, kad greitai grįši namo.“

Kai motina šiek tiek pasitraukė į šoną, aš pasakiau Markusui: „Tu žaidei su stiklinėmis.“ Jis iš karto suprato, ką turiu omenyje, ir atsakė: „Taip. Berlyne ir čia – tai nekenksmingi dalykai.“

Aš pažvelgiau į jį ir paklausiau: „Kaip sakėte?“

O jis atsakė: „Mano mama taip pat.“

Man dabar tapo aišku, kodėl demonas turėjo likti viduje. Aš įdėjau jam į ranką Švenčiausiosios Mergelės medaliuką, ir jis jį paėmė. Šiam berniukui reikėtų atlikti egzorcizmą, ir jis neturėtų likti neurologijos skyriuje. Čia aš nieko negaliu padaryti, nes nei motina, nei gydytojas man nepatikės.

Aš už jį pasimeldžiau.

Vakare Rot bažnyčioje aš už Marką sukalbėjau rožinį, o po to aukojau Šv. Mišias už jį.

20.00 val. – maldos grupė:

Šiandien susirinko daug vyrų: H. Deris, H. Artur Wagner, teologijos studentas Fridolin, kunigas Dochart ir kt.

Buvo gražu. Mes taip pat meldėmės už ligonį Markusą. Kunigas Dochart ir H. Deris buvo šiek tiek susirūpinę. Aš patyriau daug malonės.

1992 m. kovo 3 d. – antradienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas: paklausiau Gelbėtojo apie H. Derisą.

Gelbėtojas: „Deris neturi tapti diakonu, tam jis nėra išrinktas. Tai pasididžiavimas, kad jis nori tapti diakonu. Kunigą Dochartą vėl apėmė nešvarusis dvasia.“

Aš: „Kokį „Confiteor“ turėtume melstis – senąjį ar naująjį?“

Gelbėtojas: „Senąjį, mano dukra.“

Aš: „Gelbėtojau, vakar Tu mums suteikei daug malonės, daugiau nei paprastai.“ Gelbėtojas: „Man patiko maldos, kurias jūs meldėte.“

Aš: „Ką galiu perduoti maldos grupei, ką turėtume žinoti ir kas mums svarbu?“

Gelbėtojas: „Melskitės iš širdies.“

Aš: „Kaip gi, Gelbėtojau?“

Išganytojas: „Leiskite kalbėti savo širdims, o ne lūpoms. Prašykite daug meilės.“ Aš: „Tai ar turime dažniau šauktis Šventosios Dvasios?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Kai Šventoji Dvasia uždegs jūsų širdis meile, tada galėsite melstis iš širdies. Išvalykite savo širdis, kad Šventoji Dvasia galėtų apsigyventi ir jumoje.“

Nebelaikykite savo nuodėmių, jos sudaro didelę žaizdą, o ji gyja lėčiau nei maža žaizda. Didžiosios žaizdos sukelia didelį skausmą, ir tada jau nebesinori taip mielai melstis.“

„Rašyk, mano dukra, melstis tik lūpomis reiškia, kad neleidžiame Šventajai Dvasiai veikti mūsų širdyse. Melskitės taip, kad maldos metu gimtų meilė.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, suteik mums malonę, kad galėtume melstis iš širdies.“

Gelbėtojau, Tu sakei, kad mano vyre dar yra nešvarių dvasių. Bet jis vakar priėmė Šventąją Komuniją.“

Išganytojas: „Tavo vyras turi eiti išpažinties.“

Aš: „Jis tikrai man pasakys, kad jau išpažino.“ Gelbėtojas:

„Pasakyk jam, mano dukra, kad jis turi išpažinti tinkamai.“

Nuo 16.00 iki 17.00 val. man buvo pavesta melstis prieš Švenčiausiąjį Sakramentą bažnyčioje ir vadovauti adoracijai. Mano vyras, Fridolinas ir aš tai darėme kartu ir vedėme maldą. Mano vyras buvo šiek tiek neramus, nors aš už jį ir meldžiausi.

Kunigas Vogt dar nebuvo pašalinęs Šenverferio, nors aš jam jau buvau apie tai pasakiusi.

18.30 val. vyko Šv. Mišios, ir aš paaukojau Šv. Komuniją už kunigą Vogtą.

1992 m. kovo 4 d. — trečiadienis — Pelenų trečiadienis

Pasninkavau, vartodama tik vandenį ir duoną, ir visą parą kentėjau galvos skausmą. Kai kuriais momentais jis buvo nepakeliamas. Tai buvo atpirkimo kančios, kurias paaukojau už kunigą Vogtą ir nusidėjėlių atsivertimą.

Pasninkavau už kunigą Vogtą ir už Andreą (teologijos studentą).

Paklausiau Gelbėtojo, kodėl vakar vakare vienuolė toliau dalijo Šventąją Komuniją, nors žino, kad to daryti neturėtų. Tada paaukojau Šventąją Komuniją už ją.

Gelbėtojas: „Užkietėjusiai širdžiai negalima suteikti malonių. Melskis už ją, pasninkauk už ją.“

Vakare bažnyčioje. Pelenų ženklą teikė trys pasauliečiai ir kunigas Vogt. Aš paprašiau Gelbėtojo, kad pelenų ženklą gausiu iš pašventintų rankų. Ir kunigas Vogt priėjo prie manęs, nors paprastai būdavo kitoje pusėje. Priimdamas Šventąją Komuniją vėl paprašiau Gelbėtojo, kad Šventąją Komuniją gausiu iš pašventintų rankų, ir Šventąją Ostiją man įteikė kunigas Vogt.

Aš paaukojau Šventąją Komuniją už kunigą Vogtą.

Aš paklausiau, nes pamačiau, kad pelenų kryželį žymėjo pasauliečiai. Tarp pasauliečių buvo ir teologijos studentas (akolitas).

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, pelenus turi dalyti tik pašventintos rankos. Tik kunigai, tik kunigai. Tai taip pat priskiriama prie purvo Bažnyčioje.“

1992 m. kovo 5 d. — ketvirtadienis

Anksti ryte meldžiausi Gailestingumo rožinį, Dievo Gailestingumo litaniją ir kitas maldas.

10.00 val. gydytojų kabinete:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš negalėjau suteikti malonės, nes pelenų kryžius buvo dalijamas pasauliečių. Aš suteikiu malonę dalijant pelenus per kunigo pašventintas rankas.“

Popietę valandą meldžiausi, pacientų nebuvo, o po to sukalbėjau rožinį.

Vakare Rot bažnyčioje kartu su tikinčiais pirmiausia meldžiausi rožinį, o po to dalyvavau Šv. Mišiose. Šv. Komuniją vėl paaukojau už kleboną Vogtą. Bažnyčioje taip pat buvo kunigas iš Lenkijos, kun. Stanislavas.

1992 m. kovo 6 d. Širdies Jėzaus penktadienis

13.00 val. nuėjau į koplyčią. Tačiau ji buvo uždaryta. Man tai buvo skaudu, bet nuėjau ieškoti rakto.

Pasikviečiau klinikos pastato sargą, ir jis atrakino koplyčią. Po dvasinės Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar teisinga tai, ką daro kunigas Stanislavas iš Lenkijos, turėdamas omenyje, kad jis Šventąją Komuniją dalina ir į rankas.

Iš pradžių su šiuo kunigu labai gerai sutarėme, o dabar jis man atrodė toks svetimas.

Toliau paklausiau Gelbėtojo, ar jis anksčiau taip pat dalydavo Šventąją Komuniją į rankas.

Gelbėtojas: „Ne, jis tai daro dėl pinigų. Taip jis mane išdavė.“

Aš: „Ar galiu tai užrašyti į dienoraštį?“

Gelbėtojas: „Taip, parašyk, jis dėl to prarado daug malonių.“ Aš:

„Kas jį paveikė, kad jis dalytų Šventąją Komuniją į rankas?“

Gelbėtojas: „Tai Liuciferio darbas. Kol jie dalina komuniją į rankas, jie tarnauja Šėtonui.“ Aš: „Mano Viešpatie, ar galiu tai pasakyti tėvui Stanislovui?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, jis neateis pas tave.“ Aš: „Ar

jis žino, kad tai neteisinga? Ar jis tai jaučia?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, ar tu suvoki savo nuodėmę, kai ją darai?“

Aš: „Bet, Viešpatie, galbūt jis mano, kad tai teisinga?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, jei žmogus nepažįsta nuodėmės, jam bus blogai.“ Aš: „Ką reiškia ‚bus blogai‘?“

Išganytojas: „Žmogus nėra Dievo malonėje.“

Aš šiek tiek išsigandau, man šiek tiek sustojo kvėpavimas, ir paklausiau Gelbėtojo, ar jis galėtų tai pakartoti, galbūt aš nesupratau teisingai.

Išganytojas: „Užsirašyk, mano dukra, žmogus nebūna Dievo malonėje.“

Ryte paprašiau Gelbėtojo, kad jis man papasakotų apie sielas universitetinėje ligoninėje.

Gelbėtojas: „Ar tu ištersi tai, ką tau pasakysiu?“ Aš:

„Gelbėtoja, tu mane pažįsti geriau nei aš pati.“

Vakare Rot bažnyčioje nebemačiau tėvo Stanislavo.

Šventosios Mišios pabaigoje zakristijonė ant manęs suriko, nes priminiau jai, kad nedega Amžinoji Šviesa. Ji pykdama garsiai šaukė per visą bažnyčią:

„Eikite namo, tai ne jūsų reikalas.“ Aš meldžiausi už tą moterį. Vienas

vyras iš Rot, Erichas, lauke dar šnekėjosi su ja.

Šventąją Komuniją paaukojau už Marion. 20.00 val. meldžiausi egzorcizmą ir Šventosios Dvasios rožinį, kad daugiau joks pasaulietis nebedalytų Šventosios Komunijos, nes Komunijos padėjėjai tuo metu turėjo susirinkimą.

Erichas buvo pas mane ir meldėsi kartu su manimi. Į malda įtraukiau ir savo vyrą. Tačiau jis buvo labai nervingas ir siautėjo, todėl Erichas nuėjo namo. Manau, kad egzorcizmas paveikė mano vyrą. Tą vakarą mano vyrą viskas erzino. Prieš miegą dar sukalbėjau du rožančius.

1992 m. kovo 7 d. – Širdies Marijos atpirkimo šeštadienis

Anksti ryte buvau su poniu Cordula Waghäuselio bažnyčioje.

Nuo 16.15 iki 18.15 val. meldžiausi už kleboną Vogtą. Kai atėjau į bažnyčią, Amžinoji Šviesa nedegė. Meldžiausi, kad kas nors ateitų ir ją uždegtų. Tada pasakiau Gelbėtoji: „Aš tai aukoju Tau, kad būtų išgelbėtos 100 000 sielų, jei iki

17.00 val. niekas neatvyks ir neuždegs Amžinosios šviesos.“

Buvo 17.05 val., kai atėjo zakristijonė ir uždegė Amžinąją ugnį, ji labai skubėjo. Aš dvi valandas klaupiausi ir sukalbėjau keturis rožančius bei daug kitų maldų.

1992 m. kovo 8 d. – sekmadienis

5.45 val. ryte atsikėliau ir meldžiausi apie valandą: pirmiausia Šventajai Dvasiai, tada senąjį „Confiteor“, egzorcizmą, malda šventajam arkangelui Mykolui ir globėjui angelui, pašventimą Švenčiausiajai Mergelei Marijai, Jėzaus Širdies malda ir džiaugsmingą rožinį, tada priėmiau dvasinę Komuniją.

Aš vėl pradėjau iš visos širdies verkti, nes mane užgriuvo tiek daug kančių. Sunkiausios yra tos, kurios ištinka mano vyrą. Labiausiai norėjau viską mesti ir nustoti tiek daug melstis.

Paprašiau Gelbėtojo pagalbos ir pasiskundžiau Jam. Taip pat meldžiausi Švenčiausiajai Mergelei, sakydama, kad man tai per daug. Sakiau: „Manęs kankina iš visų pusių, o dar ir mano kunigas mane nuvylė.“

Staiga aš nustojau verkti. Po to manyje įsivyravo gilus ramybės ir tylos jausmas. Aš paprašiau Gelbėtojo ženklą, kurį pamatytų kunigas ir visi bažnyčioje esantys.

Aš pasakiau Gelbėtoji, kad esu nusidėjėlė ir neverta gauti šio ženklą, ir pridėjau: „Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Taip, tu gausi ženklą, kurį visi pamatys.“

Aš: „Norėčiau dar žinoti, ar tada jį pamatys ir kunigas.“ Gelbėtojas:

„Taip.“

Aš: „Ar tai bus geras ženklas, kad žmonės atsiverstų, ar Tu mus gąsdinsi?“

Išganytojas: „Dievas niekam nekelia baimės.“

Aš: „Kada pasirodys tas ženklas – prieš Velykas ar po jų?“

Gelbėtojas: „Prieš Velykas.“

Aš: „Ar kunigas pasikeis dėl šio ženklą?“ Gelbėtojas: „Ne,

jis dėl to nepasikeis.“

Aš: „Kodėl, Gelbėtojau? Aš dabar visiškai nusivylęs. Maniau, kad jis kada nors pasikeis?“

Gelbėtojas: „Tu taip manei.“

Aš: „Bet kodėl, Gelbėtojau?“

Gelbėtojas: „Jame dar tiek daug pasididžiavimo.“

Aš: „Viešpatie, prašau Tave, tada duok man kitą kunigą, kuriam galėčiau patikėti savo dienoraštį.“

Išganytojas: „Palik tai man.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, ar Tau tinka, kaip aš kreipiuosi į Tave, pvz., mano Viešpatie, mano Gelbėtojau, brangusis Jėzau, mano didžioji meile, mano šventasis, galingasis ir amžinasis Dieve, visų karalių Karaliau, mano Taikos Karaliau, visagali ir gailestingasis Dieve ir pan. Ar Tau tai tinka?“ Gelbėtojas: „Kalbi tai, kas ateina iš širdies.““

Aš padėkojau už šį pokalbį ir paaukoju Šventąją Komuniją už visus žmones visame pasaulyje ir už vargšas sielas skaistykloje, taip pat kaip kiekvieną dieną aukoju indulgencijų maldas už vargšas sielas.

Buvo apie 8.30 val. Mano vyras atsikėlė ir nuėjo į Vaghauzelį išpažinties. Mano malda buvo išklaudyta, nes rožinio metu meldžiausi, kad Dievas jam suteiktų malonę gerai išpažinti. Nuo 9.45 iki 11.10 val. buvau Rot bažnyčioje. Prieš Šv. Mišias už visus bažnyčios lankytojus meldžiausi Dievo gailestingumo litaniją. Šventąją Komuniją vėl auکوjo už vargšas sielas skaistykloje.

Kai grįžau namo, mano vyras buvo pasikeitęs. Jis buvo tarsį naujas žmogus ir kartu su manimi dalyvavo pamaldose. Visą dieną vyravo ramybė, jis buvo mielas ir malonus. Ačiū Dievui už šią malonę.

Naktį 2.30 val. buvau pažadinta ir gavau malonę melstis.

Aš meldžiausi pagal septynis paskutinius žodžius, po vieną „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“, „ir Šlovė Tėvui“, o po to – Gailestingumo rožinį. Tada apšlakstiau vargšas sielas šventintu vandeniu ir toliau nuostabiai miegojau.

1992 m. kovo 9 d. – pirmadienis

10.00 val. gydytojų kabinetas:

Aš paklausiau Gelbėtojo apie žmones ligoninėje, tuos, kurie ten dirba.

Penktadienį Gelbėtojas manęs paklausė, ar sugebėsiu išverti tai, ką jis man pasakys, todėl dabar jam pasakiau, kad jei jau nori, tegu man pasako bent jau švelniausią dalyką.

Išganytojas: „Jie visi turi atgailauti. Beveik visi eina plačiu keliu.“ Aš: „Ką man daryti dėl jų, Išganytojau?“

Išganytojas: „Melskis už juos.“

Aš: „Bet mano maldos negali išgelbėti daugelio.“

Gelbėtojas: „Taip, nes su manimi tu gali išgelbėti daugelį.“

Pas mus į rentgenologijos skyrių atėjo gydytojas, svečias iš Turkijos, musulmonas, kuris norėjo susipažinti su rentgenologija ir rentgenogramomis.

Aš jam daugiau pasakojau apie katalikų tikėjimą nei apie rentgeną. Ypač pabrėžiau, koks svarbus yra Šventoji Dvasia.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo teisinga, juk gydytojas yra musulmonas. Gelbėtojas: „Visiems reikia to paties tikėjimo.“

Aš: „Ar gali man pasakyti, koks turėčiau būti?“

Gelbėtojas: „Lik toks, koks esi.“

13.00 val. klinikos koplyčioje.

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad sekmadieniais bažnyčioje būna tiek daug žmonių, o darbo dienomis – tik nedaugelis. Paklausiau: „Ar kunigas negalėtų pats dalyti Šventosios Komunijos, ar jam reikia pasauliečių?“

Maniau, kad kiti turi kantriai laukti, o jei negali laukti, tegu meldžiasi už jaunus kunigų kandidatus, kad turėtume daugiau kunigų.

Gelbėtojas: „Dauguma tų, kurie priima Komuniją tik sekmadieniais, priima ją nevertingai.“ Aš: „Tai reikia pasakyti kunigui. Ar kunigas to nemato?“

Išganytojas: „Jei jis nedalytų Šventosios Komunijos į rankas, jis tai pamatytų.“ Aš:

„Ar galiu tai užrašyti į dienoraštį?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, užrašyk tai.“

Aš: „Daugelis sako, kad jie labiau nusideda lūpomis nei rankomis.“

Išganytojas: „Aš jiems to netikiu. Bet problema yra abejingumas – jie nebesugeba atskirti Trejybės Dievo Šventojoje Ostijoje nuo paprastos duonos. Kunigai turi jiems pamokslauti apie šį skirtumą, bet kadangi jie praktikuoja komuniją į rankas, jie nebegali apie tai pamokslauti.“

Aš: „Jie sako, kad priimti į rankas taip pat yra pagarbiai.“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, kad priimti Šventąją Ostiją rankomis yra nevertinga, o jei kas nors ją priima nevertingai, tai iš karto yra ir nepagarbu.“

Aš: „Ar daug šventvagysčių sukelia komunija į rankas?“ Gelbėtojas:

„Daugiau, nei gali įsivaizduoti.“

Vakare Rot bažnyčioje, kol klebonas skaitė Evangeliją, viena moteris perbėgo per visą bažnyčią tiesiai prie pat klebono.

Jos batai taip triukšmingai barškėjo, o žingsniai buvo tokie ryžtingi, kad visi tikintieji atkreipė į ją dėmesį. Ji teigė, kad bažnyčioje esąs kažkas, kuris savo automobiliu užblokavo jai išvažiavimą. Tačiau jos susijaudinimas man pasirodė keistas.

Ji pamojavo ranka zakristijonei, kuri priėjo prie jos, tada pertraukė kleboną ir jam viską papasakojo. Kai klebonas paklausė, kam priklauso tas automobilis, niekas neatsiliepė.

Po Šventosios Komunijos paklausiau Gelbėtojo apie tėvą Joną, nes Rolandas man telefonu pasakojo, kad, pasak tėvo Jono, vyskupas Platonas atsivertė ir dabar priima jo knygas.

Gelbėtojas: „Tėvo Jono knygos nėra teisingos.“

Tada paklausiau apie paskaitą, kuri turėjo įvykti 1992 m. kovo 13 d. ir kurioje turėjo būti kalbama apie

Garabandalą. Aš pasakiau Gelbėtojui: „Aš tikiu Garabandalo apsireiškimais, bet mane trikdo šis filmo peržiūrėjimas, po jo vyksianti diskusija ir didelė reklama. Ar čia neveikia demonas, norintis sunaikinti gėrį?“

Išganytojas: „Tu teisingai spėjai.“

Vakare 20.00 val. – maldos grupė. Susirinko daug žmonių.

1992 m. kovo 10 d. — antradienis

Paklausiau Gelbėtojo apie moterį, kuri vakar atėjo į bažnyčią.

Gelbėtojas: „Tai buvo nešvarusis dvasia. Aš tai leidau. Tokių bus dar daugiau. Buvau bažnyčioje Rote ir aukojau Šventąją Komuniją už kleboną Vogtą.

1992 m. kovo 11 d. — trečiadienis

10.10 val. gydytojo kabinetas:

Aš vėl paklausiau Gelbėtojo apie ženklą.

Gelbėtojas: „Tu gausi ženklą bažnyčioje.“ Aš:

„Koks jis bus?“

Išganytojas: „Palik tai man.“

Aš: „Ar galiu atskirti, kas ateina iš Tavęs, o kas – iš manęs?“ Gelbėtojas: „Taip, gali.“

Išganytojas man suteikė daug malonės. Ačiū Tau, mano Viešpatie

ir Dieve. Aš: „Pasakyk man ką nors, aš taip pat noriu išgirsti ką

nors iš Tavęs.“

Išganytojas: „Aš tave myliu, mano dukra.“

Aš: „Kaip gera tai girdėti.“

16.30 val.: Buvau „Zönackel“ Boxberge ir klausiausi paskaitos. Kadangi atvykau per vėlai, ten negalėjau dalyvauti Šv. Mišiose.

19.00 val. nuvykau į Šv. Mišias Mingolsheime, Rochuso koplyčioje.

Vėl viena atsiklaupiau prie komunijos stalo. Naujas kunigas man Šventąją Komuniją suteikė tik pabaigoje. Kol laukiau, už tą kunigą sukalbėjau keletą „Sveika, Marija“.

Šventąją Komuniją paaukojau už Marion.

20.30 val. atėjo Marion, ir mes užrašėme dienoraščio įrašus.

1992 m. kovo 12 d. — ketvirtadienis

Jau antrą dieną dirbau klinikoje viena. Atėjo daug pacientų. Nepaisant to, galėjau daug melstis.

12.30 val. klinikos koplyčioje:

Norėjau sužinoti, ar teisingai pasielgiau vakar, kai vieniša klūpėjau prie Šv. Komunijos stalo Rochos koplyčioje. Daugelis man pažįstamų, priimdami Šventąją Komuniją, stovėjo arba klūpėjo tiesiai priešais kunigą ant laiptų, nors ten buvo Šv. Komunijos stalas.

„Galbūt padariau klaidą“, – pagalvojau. Gelbėtojas:

„Toliau klūpėk, kaip iki šiol.“

Aš: „Kokia priežastis, kodėl kiti neklūpo prie komunijos stalo?“ Gelbėtojas: „Netikra nuolankumas, baimė žmonių, baimė kunigo.“

Aš pagalvojau apie maldos grupės narius ir paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau jiems tai pasakyti? Gelbėtojas: „Taip, bet su meile.“

Man tai atrodo šiek tiek keista. Kai nori padaryti kažką gero Gelbėtojui, lieki vienas. Juk mes visi esame įpareigoti garbinti Dievą.

Grįždamas namo, kaip visada, meldžiausi rožinį.

16.00 val. nuvykau į Mingolsheimą paplaukioti druskos vonioje, maždaug pusantros valandos.

Vakare nuėjau į Rot bažnyčią ir ten taip pat kartu su kitais meldžiausi rožinį.

Priimant Komuniją, šalia manęs praėjo vienuolė.

Atsistojau ir grįžau į savo vietą, nepriėmęs sakramentinės Komunijos.

Eidama nuo komunijos suolelio iki savo vietos galvojau, kad velniukai norės mane sudraskyti. Bet Gelbėtojas dvasiškai atėjo pas mane, ir aš gavau daug malonės, ypatingą malonę. Aukojau komuniją už žmones klinikoje, kurioje dirbu.

Iš karto po to nuvažiavau į Mingolsheimą, į Rocho koplyčią.

Ten 19.30 val. vyko dar viena Šv. Mišios, ir ten aš taip pat priėmiau sakramentinę Šv. Komuniją, kurią paaukojau už kunigus ir vienuolius, kurie dar buvo skaistykloje, už vienuolę, kuri dalijo Komuniją, ir už visas kitas sielas skaistykloje.

1992 m. kovo 13 d. – penktadienis

Šiandien ryte maždaug valandą meldžiausi, bent 10 kartų atlikau egzorcizmą už visą kliniką, už savo šeimą, už kunigą Dochartą ir kunigą Vogtą.

Turėjau daug darbo, tačiau vis tiek radau laiko Gelbėtojui. Rentgenologijos skyriuje trūksta dviejų darbuotojų: viena serga, o kita prisijungs tik gegužę. Paprašiau Gelbėtojo, kad jis man suteiktų malonę dirbti už tris.

Jis man ją suteikė, ir Dievo jėgos dėka galėjau gerai dirbti.

10.10 val. nuėjau į gydytojų kambarį. Ten bendravau dvasiškai – šiandien jau antrą kartą.

Paklausiau Gelbėtojo, kas tai buvo vakar, kai vienuolė praėjo pro mane su Gelbėtoju, o aš atsistojau ir grįžau į savo vietą, nepriėmusi Gelbėtojo, ir viduje pajutau didelius puolimus.

Gelbėtojas: „Mano dukra, ten buvo labai daug nešvarių dvasių.“

Aš: „Ar jie manė, kad Tu neapsilankysi pas mane, jei aš Tave nepriimsiu sakramentiškai?“

Gelbėtojas: „Taip, jie visada taip mano.“

Aš: „Turėjau jausmą, kad jie tuo metu norėjo mane sudraskyti. Ar galbūt aš tai įsivaizdavau?“

Išganytojas: „Mano dukra, jei jie būtų galėję, jie tave būtų sudraskę į gabalus.“

Aš: „Mano Viešpatie, kai Tu tada dvasiškai atėjai pas mane ir aš susivienijau su Tavimi, gavau daugiau malonės, nei būčiau gavusi priimdama Komuniją sakramentiškai. Kodėl taip atsitiko?“

Gelbėtojas: „Nes aš noriu, kad per kunigo pašventintas rankas būčiau padovanotas tikintiesiems.“

Aš: „Kaip man elgtis kunigo atžvilgiu?“

Išganytojas: „Visada turi klausyti kunigo, bet jei jis pažeidžia mano garbę, tada – ne.“

Norėjau sužinoti, ar teisingai pasielgiau, pabėgusi nuo sesers be Šventosios Komunijos; maniau, kad galbūt Išganytojui tai nepatiko.

Gelbėtojas: „Ne, mano dukra, atvirkščiai, tu padarei gerą darbą.“

Aš: „Bet, mano Viešpatie ir Dieve, jei kunigas sako, kad man to daryti negalima?“

Gelbėtojas: „Tada daryk, kaip jis sako, jo atsakomybė.“

Aš: „Kada galėsiu pasikalbėti su klebonu Vogtu? Noriu tai sužinoti iš Tavęs. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, pasikalbėk su juo.“ Aš: „Kada?“

Išganytojas: „Kuo greičiau.“

Aš: „Ar aš pažeidžiu Dievo garbę, nes išeinu, ar tie, kurie lieka ir priima Šventąją Komuniją iš pasauliečių?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, klausyk atidžiai. Visi, kurie priima Šventąją Komuniją į rankas, ir pasauliečiai, kurie dalina Šventąją Komuniją, – visi jie pažeidžia Dievo garbę.

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, norėjau dar paklausti, ar turėčiau kunigui Vogtui viską perskaityti, ar tik kai kurias dienas?“

Gelbėtojas: „Viską, mano dukra, viską.“

Aš: „Viešpatie, ar būsi su manimi, kai eisiu pas jį?“

Gelbėtojas: „Taip, būsiu su tavimi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, dabar savo širdyje jaučiu tiek daug meilės ir šilumos, tiek daug malonės. Ar tai patvirtinimas, kad turėčiau eiti pas kunigą Vogtą? Ar džiaugiesi, kad einu pas jį?“

Išganytojas: „Aš tuo ypač džiaugiuosi.“

Aš: „Aš jau tiek daug pasninkavau, meldžiausi ir tiek daug kartų aukojau Šv. Komuniją už jį. Ar jis dabar šiek tiek pasikeis, kai aš su juo pasikalbėsiu?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, jis jau keičiasi, bet jis žinos, ko aš iš jo noriu.“ Vakare buvau bažnyčioje Rote, Šv. Komuniją paaukojau vargšų sielų labui.

1992 m. kovo 14 d. – šeštadienis

Anksti ryte lankiausi Šv. Mišiose Vaghauzelyje. Mišias aukojo tėvas Alanus. Po Mišių bažnyčioje meldžiausi Lauretaninę litaniją. Po to su Marion nuėjau rašyti dienoraščio.

Nuo 16.30 meldžiausi už kleboną Vogtą. 16.45 val. nuėjau pas jį išpažinties. Buvau labai nusivylusi ir net verkiau. Tada toliau meldžiausi už kleboną Vogtą.

1992 m. kovo 15 d. – sekmadienis

Naktį 3.45 val. pradėjau melstis už visus žmones. Į maldą įtraukiau ir kunigą Vogtą. Sakiau

Gelbėtojui: „Visos sielos priklauso Tau, visos turi būti išgelbėtos.“

Meldžiausi apie pusantros valandos, tada susivienijau su Juo. Verkiau. Man buvo labai sunku po vakarykščio pokalbio išpažinties metu su kunigu Vogtu.

Tuomet vėl apėmė abejonės, ar Gelbėtojas tikrai kalba su manimi. Juk jei daryčiau tai, ką man pasakė kunigas Vogt, man apskritai nebereikėtų eiti į bažnyčią.

Paprašiau Gelbėtojo atsakymo.

Aš pasakiau: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano Jėzau, mano sielos vadove, mano Trejybės Dieve, ar tai Tu man kalbi?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, aš esu tavo Viešpats ir Dievas, tavo Jėzus, tavo sielos vedlys.“

Aš: „Kaip man po išpažinties eiti pas kunigą Vogtą ir jam perskaityti iš dienoraščio?“

Gelbėtojas: „Dar palauk.“

Tada vėl paklausiau apie ženklą.

Gelbėtojas: „Bažnyčioje pasirodys ženklas. Pasitikėk manimi.“ Aš: „Ar dėl to sielos atsivers?“

Išganytojas: „Taip.“

Aš: „Kada?“

Išganytojas: „Tai įvyks dar prieš Velykas.“

Aš: „Jaučiu deginantį skausmą širdyje. Kas tai?“ Gelbėtojas: „Tai mano žaizda. Aš kenčiu tavyje.“

Aš: „Ar per kunigą kalbėjai man?“ Gelbėtojas: „Ne, jis neleidžia man įeiti į savo širdį.“

Aš paklausiau, ar teisingai pasielpgiau išpažinties kėdėje pas kunigą Vogtą.

Gelbėtojas: „Tu elgeisi teisingai išpažinties kėdėje. Mano dukra, lik man ištikima.“ Aš:

„Taip, Viešpatie, aš taip darysiu, nes Tave myliu.“

Maždaug 6.00 val. vėl atsiguliau į lovą ir dar 2 su puse valandos miegojau. Nuo 10.15 iki 11.15 val. meldžiausi už Rot bažnyčią, ypač už kunigą Vogtą, ministrantus, pasauliečius, bažnyčios chorą ir visus, kurie bažnyčioje priima Komuniją nevertai. Popietę dalyvavau pamaldose.

Vakare lankiausi Šv. Mišiose Rochuso koplyčioje Mingolsheime. Tėvas labai gražiai pamokslavo, ir man teko patirti labai gražią vienybę su Gelbėtoju.

Jau trečią dieną sirgau gripu, bet dėkojau Dievui, kad galėjau eiti į bažnyčią.

1992 m. kovo 16 d. — pirmadienis

Man labai kankino stiprus peršalimas. Beveik visą naktį negalėjau užmigti, mane kankino stiprūs galvos, gerklės ir krūtinės skausmai.

Kosulys beveik nesiliovė, o tai man taip pat labai skaudėjo. Taip pat labai skaudėjo krūtinės slankstelius.

Pasilikau namuose ir 11.30 val. turėjau priėmimą pas gydytoją.

Kai šiandien anksti atsikėliau, meldžiausi 1,5 valandos. Tada susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Tavo gyvenimas yra mano rankose. Tu esi visiškai manyje ir su manimi.“

Aš: „Bet aš to dar nesuprantu. Labai ilgiuosi dangaus.“ Gelbėtojas: „Nes tu visiškai priklausai man.“

Aš: „Tu sakei, kad mano gyvenimas žemėje trumpas. Ką tai reiškia?“ Gelbėtojas: „Aš jau paimsiu tave pas save. Bet laikas priklauso man.“

Aš: „Ar aš jau įvykdžiau savo užduotį žemėje?“

Gelbėtojas: „O, mano dukra, dar tiek daug reikia nuveikti.“

Gelbėtojas: „Nenešk savo problemų su savimi. Atiduok jas į mano rankas. Tu visiškai priklausai man.“ Aš: „Mano Viešpatie, aš esu tokia silpna. Aš atiduodu savo silpnumą į tavo rankas.“

Aš: „Jėzau, su Tavimi taip gražu. Nenoriu su Tavimi išsiskirti.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, niekas mūsų daugiau negali išskirti.“

Aš: „Linkiu, kad taip būtų visada. Myliu Tave, mano Viešpatie ir Dieve, iš visos širdies ir visomis jėgomis. Dievo karalystė jau yra čia, žemėje.

Tikiu, kad turint Tave, turima viskas. Tik su Tavimi, mano Viešpatie ir Dieve, galima rasti visišką pasitenkinimą.“

Aš paklausiau apie kunigą Vogtą, nes po paskutinės išpažinties buvau labai nusivylęs.

Gelbėtojas pirmiausia pasakė, kad kunigas Vogtas yra bailys. Aš to nenorėjau užrašyti. Tačiau

Gelbėtojas tai pakartojo antrą kartą.

Aš: „Pasakyk man ką nors kita, o ne „bailys“.“

Gelbėtojas: „Jis turės mažai laiko atlikti tai, ką jam pavedžiau.“ Aš: „Aš visiškai nieko nesuprantu.“

Gelbėtojas: „Bet jis tai supras.“

Aš: „Ar dar turėsiu progą su juo pasikalbėti?“ Gelbėtojas: „Taip, turėsi.“

Aš: „Bet jis netikės tuo, ką jam sakysiu, jis yra neutralus.“ Gelbėtojas:

„Neutralumo nėra. Jis arba tiki, arba netiki.“ Aš: „Mano Viešpatie ir mano

Dieve, šią problemą atiduodu į Tavo rankas.“

Vakare Rot bažnyčioje meldžiausi rožinį už kunigą Vogtą ir aukojau Šv. Komuniją už jį. 20.00 val. Maldos grupė:

Buvo labai gražu. Mes meldėmės Kryžiaus kelią, ir visi bendravome dvasiškai.

Maldos grupėje pasakiau, kad jei netoliese nėra kunigo, kai kas nors atsitinka, turime bendrauti dvasiškai ir dvasiškai susivienyti su Gelbėtoju, o to reikia mokytis ir praktikuoti, geriausia – kelis kartus per dieną.

Taip vis labiau priartėjame prie Jėzaus, vis labiau mokomės Jį mylėti ir gauname daug jėgų bei malonės dvasiniam gyvenimui. Visi gavome daug malonės.

Kunigas Dochartas nedalyvavo.

1992 m. kovo 17 d. – antradienis

Vakar gavau malonę, o šį rytą man teko ašaros. Mane ištiko pagunda. Nešvarusis dvasia norėjo mane įtikinti, kad tai nėra Gelbėtojo balsas ir kad negali būti, jog kunigas būtų bails.

Jis tarė: „Matai, tai tu pati.“ Aš pradėjau verkti ir tuoj pat pradėjau melstis. Kaip greitai kyla abejonės.

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Viešpatie, aš Tavęs neklausiu, kol negausiu ženklų, kurių man pažadėjai. Ženklo, kurių pamatytų kunigas, kad žmonės atsiverstų ir kad mano kunigas gautų apšvietimą. Aš negaliu gyventi be kunigo. Nenoriu mirti su nuodėmėmis. Tik įšventintas kunigas gali atleisti nuodėmes. Tu jam suteikėi tą įgaliojimą. Aš myliu Tave, mano Viešpatie ir Dieve, bet man reikia kunigo, kuriam galėčiau patikėti viską, ką Tu man sakai.

Viešpatie, esu pasirengusi kentėti net ir už tą kunigą, kurį Tu vadini bailiu. Bet, Viešpatie, tebūnie Tavo valia.

Po visko, ką pasakiau, įsivyravo tylą ir ramybė, aš nebegalėjau nieko daugiau klausti Gelbėtojo. Tada išgirdau balsą.

Jėzus atsakė: „Taip, mano dukra, taip ir bus.“

Buvau nustebusi, kad tai išgirdau. Tada dar apie valandą meldžiausi taip nuoširdžiai, kaip niekada anksčiau. Buvau išėjusi maždaug 40 minučių į mankštą dėl tarpslankstelių, kurie man šiuo metu kelia skausmą.

Kai grįžau, pas mūsų kaimyną buvo ugniagesiai ir policija. Degė garažas ir automobilis. Garaže buvo butelis su sprogstamąja medžiaga – galėjo sprogti keli aplinkiniai namai.

Pamaniau, kad Piktasis ne tik mane kankino šį rytą, bet ir padarė žalos kaimynui. Gerai, kad daug meldžiausi, kitaip galbūt būtų nutikę dar daugiau.

Popietę nuėjau į mišką ir dar tris kartus persimeldžiau rožinį. Stengiausi dar labiau melstis už kunigą Vogtą. Bažnyčioje vėl persimeldžiau rožinį ir paaukojau Šventąją Komuniją už kunigą Vogtą.

Džiaugiausi, nes bažnyčioje tai buvo antroji diena, kai Šventąją Komuniją dalijo ne pasauliečiai, nors buvo aukojamos mišios už mirusiųjų sielas ir mišiose dalyvavo daug žmonių.

Taigi, viskas puikiai sekasi, kai Šv. kunigas pats dalina Šventąją Komuniją.

Tereikia tik daug melstis už jį ir už pasauliečius, kad jie nedalintų.

1992 m. kovo 18 d. – trečiadienis

Anksti ryte meldžiausi apie pusantros valandos. Susivienijimo metu negirdėjau jokio balso, bet Gelbėtojas buvo su manimi, tik jis man nekalbėjo.

Jaučiau ramybę ir tylą ir nesijaučiau liūdna, kad Jis man nekalbėjo, nes žinojau priežastį.

Vidurdienį meldžiausi rožinį, lankiausi Šv. Mišiose Šv. Rokaso koplyčioje Mingolsheime. Šiandien pasninkavau už kunigą Vogtą ir aukojau Šv. Mišias už jį.

1992 m. kovo 19 d. – ketvirtadienis

3.30 val. atsikėliau ir su meile pasveikinau Šv. Juozapą. Meldžiausi daugiau nei valandą, kol vėl nuėjau miegoti. Po dviejų valandų vėl nuėjau melstis. Meldžiausi už kunigą Vogtą, tik jam – džiaugsmingą rožinį. Tada vietoj rožinio 50 kartų pasimeldžiau maldele arkangelui Mykolui, pridėdama

„Šventoji Marija, Bažnyčios Motina, jūs, angelai ir visi šventieji, užtarkite už mus“, tada „Pater Noster“ ant didžiųjų karoliukų, taip pat „Gloria Patri“, „Magnificat“, 3 kartus „Sanctus“ ir maldą „Kreipimasis į Dievo Motiną Mariją prieš maištaujančius angelus“. Į šį „egzorcizmo rožinį“ įtraukiau visus savo priešus, kunigą Vogtą, kunigus Vaghauseelyje ir Neuburgo vienuolyne, Špajeryje ir Fryburge bei visus aplinkinių vietovių kunigus. Taip pat savo maldos grupę, kunigą Dochartą ir pasauliečius, kurie dalijo Šv.

Komuniją, taip pat buvo įtraukti.

Po to dvasiškai priėmiau Šventąją Komuniją. Kai susivienijau su Gelbėtoju, išgirdau balsą: „Ačiū tau, mano dukra.“

Šiek tiek nustebau, kad Dievas padėkojo, nes tik Jis vienas žino, kaip aš meldžiausi. Tada ir aš padėkojau už tą jėgą, kurią Jis man suteikė melstis. „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už malonę, kad galiu Tau tarnauti.“

Vakare Rot bažnyčioje prie manęs priėjo pasaulietis, komunijos dalintojas. Aš nusilenkiau prieš Gelbėtoją ir, nepriėmusi sakramentinės komunijos, grįžau į savo vietą. Dvasine komunija priėmiau Šv. Komuniją, ir Gelbėtojas atėjo pas mane. Šią dvasinę komuniją paaukojau Šv. Juozapui.

1992 m. kovo 20 d. – penktadienis

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju. Vėl paklausiau, ar teisingai pasielgiau nepriimdama Šv. Komunijos iš to pasauliečio.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tai buvo teisinga. Tęsk taip, kiek tik įmanoma.“ Paklausiau apie kunigą Dochartą, nes buvau girdėjusi, kad kitur jis gynė komuniją į rankas.

Gelbėtojas: „Jis daro, ką nori.“

Aš: „Kaip man elgtis su tokiu kunigu, jei jis taip pat kalba apie Komuniją į ranką ir laiko ją teisinga?“

Išganytojas: „Pasakyk jam tai, ką aš tau pasakiau, kad teisingas būdas yra komunija į lūpas.“ Aš paklausiau Išganytojo apie Žaliąjį ketvirtadienį. Brolis Aloisas buvo pasakojęs Hedvigai, kad tą dieną turėtų kažkas įvykti.

Gelbėtojas: „Tokių dalykų tau nereikia tikėti.“

Aš: „Jėzau, ar nori man ką nors pasakyti?“ Gelbėtojas:

„Taip. Visada lik man ištikimas.“

Aš: „Mano mylimiausiasis Tėve, noriu visada būti Tau ištikimas. Todėl prašau malonės, kad galėčiau visada likti Tau ištikimas, net jei kryžius, kurį man duodi, taps sunkesnis.“

Vakare Rot bažnyčioje aukojau rožinio maldą ir Šventąją Komuniją už kunigui Vogtui.

1992 m. kovo 21 d. – šeštadienis

Apsilankiau rytinėje mišiose Vaghauzelyje ir ypač meldžiausi už tėvą Wernerį Egoną. Man nepatiko, kad jis paragino mus Evangelijos metu likti sėdėti. Aš atsiklaupiau ir pagalvojau, kad dabar klaupiuosi už visus, kurie sėdi. Tuo akimirksniu pajutau vidinį išpuolį. Tada iš visos širdies meldžiausi už tėvą Wernerį Egoną. Šį kartą jis be jokio dvejonų man suteikė Šventąją Komuniją, nors aš klūpėjau ant grindų. Aš padėkojau Dievui, Dievo Motinai, šventiesiems arkangelams Mykolui, Gabrieliui ir Rafaelui bei visiems stigmatizuotiesiems, pavyzdžiui, tėvui Pio, nes juos visus buvau pakvietusi būti šalia manęs, kai klūpėjau prieš Gelbėtoją.

Popietę, nuo 16.15 iki 18.15 val., meldžiausi ne tik už kunigą Vogtą, bet ir už purvą bažnyčioje, už tai, kad Komunijos padėjėjai daugiau nebedalytų Šventosios Komunijos, kad tikintieji daugiau nepriimtų Komunijos į rankas netinkamai ir už tai, kad Dievas nebebūtų taip įžeidžiamas dėl Komunijos į rankas. Nuėjau išpažinties pas kunigą Vogtą. Turėjau nuodėmę, kuri man trukdė. Kunigas Vogtas suteikė man atleidimą ir nepasakė man nė žodžio, tarsi būčiau išpažinties svetimoje šalyje. Išėjau iš išpažinties kėdės ir toliau meldžiausi, dar vieną rožinį. Vakare dar valandą skaitydavau Bibliją.

1992 m. kovo 22 d. – sekmadienis

7.00 val. pradėjau melstis. Meldžiausi valandą, tada susivienijau su Gelbėtoju. Verkiau dėl klebono Vogto ir dėkojau Dievui už atleidimą. Tada paklausiau Gelbėtojo, kodėl kunigas man nepasakė nė žodžio.

Gelbėtojas: „Melskis už jį, mano dukra. Jis dabar pats turi problemų.“ Aš: „Maniau, kad tu kalbėsi per jį?“

Gelbėtojas: „Aš tikrai norėjau kalbėti per jį, bet kol kas tai neįmanoma.“ Aš: „Man atrodo, tarsi kunigas mane būtų apleidęs.“

Gelbėtojas: „Man taip pat taip.“

Aš jau ne kartą maščiau, ar iš tikrųjų esu išrinktoji, ar tik įsivaizduoju. Aš pasakiau Gelbėtojui: „Jei nori, pasakyk man.“

Išganytojas: „Gerai apgalvok, mano dukra.“

Tada pirmiausia prisiminiau Jėzaus žodžius: „Aš esu tavo sielos vedlys ir t. t.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, užsirašyk tai. Tu esi išrinkta ir iš anksto paskirta.“ Aš: „Bet aš tiek daug metų nusidėjau.“

Gelbėtojas: „Bet tu atėjai pas mane.“ Aš: „Ar aš taip ilgai klaidžiojau?“

Išganytojas: „Taip. Kaip ir tiek daug milijonų žmonių

dabar.“ Aš: „Ar galima tuos milijonus žmonių

sugrąžinti?“ Išganytojas: „Melskis už juos.“

Aš padėkojau Gelbėtojui ir Švenčiausiajai Mergelei.

Į bažnyčią nuėjau šiek tiek anksčiau, dar prieš prasidedant Šv. Mišioms. Ten meldžiausi Šventosios Dvasios litaniją už visus, kurie ateis į Mišias. Nuoširdžiai meldžiausi, kad niekas nevertas nepriimtų Šventosios Komunijos.

Manau, kad mano maldos buvo išklausytos, nes Komuniją priėmė tiek mažai žmonių, kiek dar niekada. Manau, kad man daugiau nebereikia Gelbėtojo ženklų. Reikia melstis, kad žmonės eitų išpažinties.

Kai per Komunijos priėmimą klaupiausi prie suolo, pasakiau Gelbėtojui:

„Viešpatie, tebūnie Tavo valia, nesvarbu, iš ko dabar priimsiu Šventąją Komuniją – iš kunigo ar iš pasauliečio.“

Kai pasaulietis priartėjo prie manęs ir mane pamatė, jis akimirksniu apsisuko ir nuėjo nuo manęs, tarsi būtų išsigandęs. Taigi atėjo kunigas Vogt ir man suteikė Šventąją Komuniją.

Vidurdienį buvau bažnyčioje rožinio ir pamaldų metu. Popietę pas mane buvo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

1992 m. kovo 23 d. – pirmadienis

Iš pat ryto pradėjau melstis. Maždaug po pusantros valandos susivienijau su Gelbėtoju ir meldžiausi nuoširdžiai.

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar tas ženklas buvo skirtas man, nes sekmadienį taip mažai žmonių priėmė Šventąją Komuniją.

Gelbėtojas: „Prieš Velykas dar bus ženklas, mano dukra, tikėk manimi, neabejok.“ Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra, noriu, kad visada man būtum ištikima.“

Aš: „Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Aš vesiu tave keliu, kuris veda pas mane.“

Aš: „Bijau, kad pasiklysiu.“

Išganytojas: „Visada laikykis mano rankos.“

Aš: „Viešpatie, jei jau esu išrinkta, ką turiu daryti?“ Gelbėtojas:

„Melskis, kad būtų pašalinta klaidinga doktrina.

Rašyk, mano dukra, reikia panaikinti komuniją į ranką.“ Aš: „Tai sunki užduotis.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tai tu turi

padaryti.“ Išganytojas: „Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šį pokalbį. Aš padarysiu viską, kas mano jėgose.“

Mano siela buvo apimta gilaus taikos ir ramybės jausmo. Manau, kad turiu viską vertinti daug rimčiau nei iki šiol.

Prieš Šv. Mišias meldžiausi rožinį. Visus savo prašymus įdėjau į šią rožinio maldą. Šv. Mišias aukojau už vargšas sielas.

20.00 val. Maldos grupė: Susirinko daug žmonių. Mes meldėmės apie dvi valandas, ypač už kunigus, kad jie daugiau nebedalytų komunijos į rankas.

1992 m. kovo 24 d. – antradienis

Pirmiausia valandą meldžiausi, tada priėmiau dvasinę komunią.

Kroatų profesorius, kunigas, 1992 m. kovo 21 d. skaitė paskaitą Špajeryje. Aš jau perklausiau kasetę su šia paskaita.

Paklausiau Gelbėtojo apie tą kunigą, profesorių iš Kroatijos.

Paklausiau, ar tai yra dykumos balsas.

Gelbėtojas: „Bet tu ten nenuvykai.“ Aš: „Tu manęs ir nešaukei.“

Gelbėtojas: „Pas kunigą visada rasi kažką, kas nėra gera. Ieškok pas jį ir kažko gero.“

Aš: „Viešpatie, aš myliu kunigus, kodėl jie manęs nemyli?“

Gelbėtojas: „Nes tu pastebi jų blogus darbus.“

Aš: „Viešpatie, bet juk jie negali paslėpti savo blogų poelgių nuo Tavęs.“

Gelbėtojas: „Ne, jie negali, bet nuo žmonių – gali.“ Aš: „Man atrodo, tarsi akli vestų akluosius.“

Išganytojas: „Taip, tu teisingai atspėjai.“

Aš: „Viešpatie, ar mes esame tokioje tamsoje?“

Gelbėtojas: „Melskis, kad taptų šviesiau.“

Aš: „Viešpatie, Tu esi Šviesa. Prašau, perskverk tą tamsą savo amžinąja šviesa.“

Išganytojas: „Beveik visi yra šioje tamsoje. Jie visi nori turėti du tėvus. Negali apsispręsti, kurį iš jų pasirinkti.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, visi žmonės turi atgailauti.“

Aš: „Tada galima pasakyti, kaip Tu sakei Don Bosko: „Avertere, avertere!“ Aš paklausiau apie Petro raktą, ar visi apaštalai turėjo raktą į Dangaus vartus.

Išganytojas: „Mano namai nėra žemiški namai. Čia yra tik vienas raktas, ir jį turi Petras. Visi turi jo klausyti.“

Aš: „Bet jis turi tiek daug priešių.“

Išganytojas: „Bet tai yra ženklas, kad jį veda mano Dvasia.“

Įsidėmėk, mano dukra, tas, kuris prieštarauja pripažintam Jėzaus Kristaus mokymui, nusideda prieš Šventąją Dvasią. Tai yra didžiausia nuodėmė.

Jiems jau nebegalima padėti.“

Aš: „Viešpatie, aš nebegaliu rašyti, man sunku tai užrašyti. Ačiū Tau už šią malonę, kurią man suteikėi.“

Nuo 13.00 iki 14.00 val. plaukiojau. Kaip visur, taip ir vandenyje meldžiausi trumpomis maldomis.

Mintyse sakiau Gelbėtojui: „Mielasis Dieve, aš Tave myliu taip labai, kaip yra daug vandens lašelių baseine.“

Iš karto gavau atsakymą iš Gelbėtojo: „O aš tave myliu kaip visus vandens lašelius visuose baseinuose, kokių tik yra.“

Aš nusišypsojau.

Vakare buvau bažnyčioje Rote. Rožinį ir Šventąją Komunią paaukojau už savo vyrą, kuriam šiandien buvo atlikta kojos operacija ir kuris gulėjo ligoninėje.

1992 m. kovo 25 d. — trečiadienis

Kadangi savo gyvenime į pirmąją vietą pastatiau Gelbėtoją, pirmiausia turiu melstis. Maždaug valandą meldžiausi, po to galėjau gerai melstis viduje, iš širdies.

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Šiandien nieko iš tavęs neprašau, galbūt tu turi man ką pasakyti arba nori mane į ką nors paraginti.“

Kalbėk, mano Viešpatie ir Dieve, Tavo tarnaitė klausosi. Bet, Viešpatie, tebūnie Tavo valia.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, klebonas Vogt turi išklausti tai, ką parašėi.“

Aš: „Kada turėčiau pas jį eiti?“

Gelbėtojas: „Eik pas jį, paklausk jo dar kartą.“ Aš: „Ar tu tada būsi su manimi?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, aš būsiu su tavimi.“

Aš: „Ar dabar tu kalbėsi per jį?“

Išganytojas: „Palik tai man.“

Aš: „Kada man eiti pas jį? Prieš Velykas ar po Velykų?“ Gelbėtojas:

„Eik dabar, šiais dienomis.“

Aš: „Jis nenori daryti to, ką aš jam perduosiu iš tavo vardu.“ Gelbėtojas: „Man pakanka, kad jis tik išklaustyti.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Turime taip mažai laiko.“

Aš nenorėjau to rašyti, nes Gelbėtojas mums buvo pasakęs. Tačiau Gelbėtojas tai pakartojo dar du kartus.

Aš: „Ar turėčiau perduoti ką nors kunigui Vogtui?“

Gelbėtojas: „Pasakyk jam, kad aš jį labai myliu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš padarysiu, kaip man liepei. Ačiū

Tau už šį pokalbį.“

Susivienijusi su Gelbėtoju, pajutau ypač gilų ramybės ir taikos jausmą. Negaliu net apibūdinti, kaip buvau laisva ir kaip jaučiau Gelbėtojo meilę. Taip pat gavau daug malonės.

„Kaip gi svarbu, kaip ir už ką meldiesi, visiškai iš širdies“, – pagalvojau. Anksčiau to nežinojau. Ačiū Dievui už šią malonę.

15.45 val. buvau pas kunigą Vogtą. Tada nuėjau į bažnyčią ir už kunigą Vogtą sukalbėjau du rožančius.

16.30 val.: Iš Margos F. sužinojau, kokia šiandien buvo diena – „Viešpaties Apreiškimo diena“.

Marga ir man abiem nupiešė žąsų oda, nes būtent šiandien Gelbėtojas pasakė, kad turėčiau eiti pas kunigą Vogtą ir kad kunigas Vogtas turi išklausti, ką aš parašiau.

Grižau namo ir dar apie 30 minučių meldžiausi už kunigą Vogtą.

18.00 val. vieną kartą paskambinau į kleboniją, bet niekas man neatidarė. Tada nuėjau į bažnyčią ir meldžiausi kartu su tikinčiais. Po rožinio nuėjau pas kunigą Vogtą.

Dabar mane priėmė. Parodžiau kunigui Vogtui tai, ką man šiandien,

1992 m. kovo 25 d. pasakė man.

Kunigas Vogt nieko apie tai nepasakė. Paprašiau palaiminimo, atsiklaupiau ant grindų ir tada išėjau.

19.00 val. jau buvau Mingolsheimo bažnyčioje. Ten dalyvavau Šv. Mišiose ir paaukojau Šv.

Komuniją Švenčiausiajai Mergelei Marijai.

Buvo labai gražu, daug buvo meldžiamasi lotynų kalba. Buvau visiškai nustebęs ir pagalvojau, kad vyskupas Lefebvre turi melstis už šį kunigą, nes šis kunigas buvo skaitęs paskaitą prieš Lefebvre.

Pabaigoje priėjau prie kunigo ir padėkojau jam už šią gražią Mišias. Tokių, beveik lotynų kalba aukojamų Mišių, mūsų apylinkėse dar nebuvo girdėjęs.

Ačiū Dievui.

1992 m. kovo 26 d. — ketvirtadienis

Naktį nuo 4.00 iki 5.00 val. už visas sielas sukalbėjau du rožančius ir daug kitų maldų.

9.30 val. vėl pradėjau melstis, bet pirmiausia verkiau. Aš verkiau taip skaudžiai, kad turėjau raudoti. Galvojau apie kunigą Vogtą ir apie tai, kad jis elgėsi su manimi taip šaltai. Jis man net rankos nepaspausė, kaip paprastai. Jis negali paslėpti to, kas slepiasi po jo kauke. Aš jam net pasakiau, kad nemėgstu pas jį eiti, nes žinau, kad jis manęs nelabai nori priimti.

Pasakiau jam, kad tai darau, nes taip nori Gelbėtojas.

Kai mano verksmai sustiprėjo, išgelbėtojas man pasakė: „Argi nebūti mylimai manimi nėra vertingiau nei būti mylimai visų žmonių?“

Tuomet aš iš karto nustojau verkti.

Aš pasakiau Jėzui: „Taip, tai tiesa, nes Tavo meilė yra stipresnė už visų žmonių meilę kartu sudėjus.“

Aš: „Viešpatie, Tu nuėmei man ašaras. Tavo skausmas buvo daug didesnis nei mano.“ Gelbėtojas: „Taip, tai tiesa, mano dukra.“

Aš: „Maniau, kad pas kunigą padariau kažką negerai, nes iš ten išėjau jausdamasi viduje tokia tuščia.“

Išganytojas: „Su kunigu elgeisi teisingai, visa kita dar ateis. Palik tai man. Pasitikėk manimi.“

Aš: „O tai, ką man vakar pasakė Marga, kad apie mane buvo kalbama blogų dalykų.“ Gelbėtojas: „Negalima tikėti žmonių kalbomis.“

Aš: „Kai šiąnakt nuo 4.00 iki 5.00 val. meldžiausi, negalėjau užmigti. Koks nerimas mane kankino.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu atėmei iš velnio daug sielų. Aš leidau tas mažas pagundas, kad žinotum, kaip svarbu melstis naktį.“ Ši vienybė su Išganytoju buvo nuostabi. Manyje buvo gilus ramybės, tylos ir šilumos jausmas. Galima būtų pagalvoti, kad aš priklausau vien tik Jėzui, bet taip nėra.

Jėzus myli visas sielas, kitaip jis nebūtų Meilės Dievas. Mano sužeista siela kelioms minutėms buvo išgydyta. Tai juk antgamtinis dalykas. Žemiškasis gydytojas to padaryti negali, tik dangiškasis – mūsų Gelbėtojas.

Aš visada taip mąstysiu, net jei jie visi mane apleis ir paliks, kad Gelbėtojo meilė yra stipresnė už visų kunigų ir žmonių meilę kartu paėmus. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, kad nepalieki savo tarnaitės.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai tai parašiau.

Išganytojas: „Tu nebūtum to parašiusi, jei tau tai nebūtų buvę įkvėpta.“

Aš: „Viešpatie, prašau, paimk iš manęs tą impulsyvų temperamentą, kad būčiau ramesnė ir galėčiau toliau likti Tavo tarnaitė.“

Gelbėtojas: „Tai man dabar patinka tavyje, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, Tau galima atiduoti viską, tai nuostabu. Tu gali mane formuoti, kaip nori, nes aš visiškai priklausau Tau. Galėčiau dar ilgai su Tavimi kalbėtis, bet dabar turiu eiti.“

Gelbėtojas: „Eik ramybėje.“

Pažiūrėjusi į laikrodį, pamačiau, kad jau buvo 10.40 val. 10.30 val. turėjau susitikimą gimnastikos užsiėmime. Greitai ten nubėgau. Pakeliui meldžiausi, kad mane dar priimtų.

Gimnastikos trenerė man pasakė, kad pavėlavau, bet paskyrė man naują laiką 11.30 val., kuris tą dieną dar buvo laisvas. Džiaugiausi, kad mano malda buvo išklaudyta. Juk atsitiktinumų nebūna. Ačiū Tau, mano Gelbėtojau, kad dar gavau laiką, nes šios stuburo gimnastikos užsiėmimai būna užsakyti keletą savaičių į priekį.

Vakare buvau Rot bažnyčioje, kur dalyvavau rožinio maldoje. Po to aukoja Šventąsias Mišias už vargšas sielas.

Hedviga ir Hilde trumpam užsuko pas mane. Vėliau atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

1992 m. kovo 27 d. – penktadienis.

Po maždaug sekundės maldos susisiekiu dvasiškai. Tada paklausiau Gelbėtojo, nes man vis dar nebuvo aišku, ką Gelbėtojas vakar pasakė: „Man dabar tai patinka tavyje...“

Aš paklausiau, ar turėčiau pakeisti savo impulsyvų temperamentą? Gelbėtojas: „Lik tokia, kokia esi, mano dukra.“

Aš vėl paklausiau dėl kunigo Vogto, nes jis vėl nei išpažinties kėdėje, nei pas jį klebonijoje.

Gelbėtojas: „Ar tau dabar sunku?“

Aš: „Ne.“

Išganytojas: „Viskas ateis savo laiku.“

Aš: „Mano Viešpatie, prašau, pasakyk man, ar manęs laukia kas nors, į ką turėčiau atkreipti dėmesį ir dėl ko turėčiau būti atsargi.“

Išganytojas: „Taip, tavo ištiks daug pagundų. Maldomis gali jas atitolinti.“ Aš: „Ir tu leidi, kad tai man nutiktų?“

Išganytojas: „Niekas nuo to nėra apsaugotas.“

Aš: „Koks yra galingiausias ginklas prieš pagundas?“ Gelbėtojas:

„Tu žinai, mano dukra, – meilė.“

Aš: „Tada prašau Tave, neleisk man niekada atsiskirti nuo tos meilės.“

Išganytojas: „Žmogus be meilės jau nebėra žmogus, o Šėtono vergas. Iš jų galima gauti tik pragaro vaisius. Melskis, kad jie būtų pašalinti.“

Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve, man užtenka šiandienos pamokos.

Gelbėtojas: „Eik ramybėje, mano dukra.“

Popietę buvau pas kirpėją. Ten daug meldžiausi. Bet galiausiai velnias vis dėlto mane pagavo. Viena kirpėja blogai atsiliepė apie vieną tikintįjį, o aš tai patvirtinau. Iškart supratau, kad tai buvo nuodėmė, nes neturiu teisės teisti. Vėliau bandžiau tą žmogų ginti, bet manau, kas įvyko, tas įvyko. Vakare giliai atgailavau už šią nuodėmę, nuėjau melstis rožinį. Priėmiau Šventąją Komuniją, tačiau tai nebuvo kaip įprasta.

1992 m. kovo 28 d. — šeštadienis

1.45–2.50 val. nuoširdžiai meldžiausi už visas sielas.

Tada išgelbėtojas man pasakė: „Ačiū tau, mano dukra“, ir daugiau nieko.

Ryte vėl meldžiausi apie valandą ir susitelkiau, tačiau negirdėjau jokio balso.

15.45–17.15 val.: Aš sukalbėjau du rožančius, bet buvau išsiblaškiusi. Tada vėl nuėjau išpažinties. Norėjau atsikratyti plepėjimo nuodėmės.

Išpažinties metu kunigas Vogt, išskyrus atleidimą, nepasakė nė žodžio. Aš padėkojau Gelbėtojui, kad per kunigą jis man atleido nuodėmę. Tada už kunigą Vogt dar sukalbėjau vieną rožinį.

19.00 val. jau buvau Bad Šėnbornio bažnyčioje. Čia taip pat karštai meldžiausi, kad tikintieji nepriimtų Šventosios Komunijos nevertingai, iš įpročio ar turėdami didelę nuodėmę, nes Gelbėtojas jau ir taip buvo pakankamai įžeistas.

Šventąją Komuniją dalijo du pasauliečiai ir kunigas. Aš sėdėjau bažnyčios gale. Pasaulietis atėjo į galą dalyti Komuniją, ir prie jo priėjo daugiau žmonių priimti Komuniją nei prie kunigo, esančio bažnyčios priekyje. Kunigas jau buvo baigęs, o pasaulietis man užstojo kelią. Vis dėlto aš praėjau pro jį iki altoriaus. Kunigas jau buvo grįžęs į savo vietą, tačiau aš atsiklaupiau ant laiptų ir laukiau, kol kunigas priėjo ir man davė Šventąją Komuniją. Jaučiau, kaip visi mane stebi. Man buvo svarbiau, ko iš manęs nori Dievas, o ne žmonės. Po Mišių bažnyčia akimirksniu ištuštėjo. Niekas nesugebėjo dar šiek tiek pasimelsti po brangios Šventosios Komunijos. Galima buvo pagalvoti, kad jie priėmė paprastą duoną, o ne Trejybės Dievą duonos pavidalu.

1992 m. kovo 29 d. — sekmadienis

Po 45 minučių maldos susivienijau su Gelbėtoju. Vėl paklausiau apie kunigą, nes jis vis dar man nieko nebuvo pasakęs.

Išganytojas: „Taip turi tęstis toliau.“

Tada paklausiau, ar teisingai pasielpgiau Bad Šėnborne, kad kreipiausi ne į pasaulietį, o į kunigą, nors man tai ir kainavo nemažai pastangų.

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu įvykdei mano valią.“

Aš: „Anksčiau manyje buvo toks nerimas. Mano širdis buvo tarsi sudraskyta.“ Gelbėtojas: „Netyrosios dvasios kovoja, kad tu nieko panašaus nedarytum.“

Aš: „Tik tada, kai Tu atėjai pas mane, pajutau gilų ramybę ir pajutau, kad nerimas ir puolimai mano širdyje staiga dinga, tarsi karas būtų pasibaigęs.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš to noriu, tęsk taip toliau.“

Aš: „Mylimiausiasis Tėve, man nesvarbu, jei žmonės žiūri į mane taip, tarsi aš daryčiau kažką blogo, bet vidinė kova yra daug baisesnė. Jei nebūtum atėjęs pas mane, aš nebūčiau to ištvėrusi. Bet kadangi žinau, kad Tu ateini ne tik per sakramentinę Komuniją, bet ir per dvasinę Komuniją, labai Tavimi pasitikiu ir toliau darysiu taip, kaip Tu to iš manęs nori.“

Aš: „Kas veda pasaulietį, kad jis eitų į galą dalyti Šv. Komuniją? Ar tai kunigo valia?“

Išganytojas: „Mano dukra, tai yra Šėtono darbas.“

Gelbėtojas: „Užrašyk, mano dukra: visi, kurie priima Šventąją Komuniją iš pasauliečio, priėmė ją nevertingai.“

Aš: „Mano Viešpatie, mūsų bažnyčios laikraštyje perskaičiau, kad p. Vennebusch neša Šventąją Komuniją ligoniams. Ar tai atitinka tikrąjį Kristaus mokymą?“ Gelbėtojas: „Tai erezija.“

Aš dar kartą paklausiau, ar teisingai išgirdau.“

Gelbėtojas: „Tai priskiriama erezijai.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, žmonės taip giliai įklimpę į purvą, kad nebežino, kas yra teisinga.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš melsiuosi už šį reikalą.“ Aš dar

kuri laiką nuoširdžiai meldžiausi.

Tada Gelbėtojas tarė: „Eik ramybėje.“

Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rote. Priimant Šv. Komuniją, tas pasaulietis stovėjo tiesiai šalia manęs.

Jis nedrįso man duoti Šv. Komunijos. Vėl pajutau puolimus.

Tai buvo siaubinga. Atėjo kunigas ir man padavė Šventąją Komuniją.

Tik susivienijusi su Kristumi pajutau gilų ramybę. Šventąją Komuniją paaukojau LOR klinikos personalui.

13.00 val. dalyvavau rožinio maldos, po to – pamaldose bažnyčioje. 14.30

val. aplankiau savo vyrą ligoninėje.

1992 m. kovo 30 d. – pirmadienis

Darbo vietoje buvau viena. Mano kolegė vis dar sirgo. Kol atėjo

pacientai, galėjau daug melstis.

Tada atėjo vyresnysis gydytojas ir pasirūpino manimi, kai jam pasakiau, kad esu viena, trūksta dviejų darbuotojų.

Jis pasakė, kad man atsiųs pagalbą pusantros valandos. Atėjo civilinis tarnautojas iš ambulatorijos, ir aš galėjau prižiūrėti pacientus, nors dirbau viena.

Maždaug 10.30 val. nuėjau į gydytojų kambarį. Paklausiau savo globėjo angelo, ar gale manęs laukia pacientas.

Išgirdau: „Eik ten“, bet iš karto šiek tiek suabejojau. Kai

nuėjau į rentgeno skyrių, ten nebuvo jokio paciento.

Maždaug 13.00 val. buvau koplyčioje. Paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo globėjas, nes man tai pasirodė šiek tiek keista.

Išganytojas: „Mano dukra, čia įsiterpia nešvarusis dvasia. Gerai išnagrinėk tą balsą. Tu per greitai nusprendei. Reikia atpažinti švelnumo balsą.“

Aš: „Pasakyk man ką nors, kad galėčiau atpažinti, kas yra

iš Tavęs.“ Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano dukra.“

Aš: „Aš tave taip blogai girdžiu.“

Gelbėtojas: „Bet tu juk girdėjai.“

Aš: „Tai ateina iš širdies gelmių.“

Gelbėtojas: „Išsaugok ramybę ir taiką, kai kalbi su manimi.“ Aš: „Tu

sakei, kad ir globėjas angelas man kalba.“ Gelbėtojas: „Taip, bet ne tada, kai tu to nori.“

Vakare buvau bažnyčioje Rote. Rožinį ir Šv. Mišias aukojau už vargšas sielas.

20.00 val. – maldos grupė.

Atėjo ir klebonas Dochartas, ir mes garbinome Gelbėtoją. Žmonės taip pat

išpažinėjo nuodėmes.

Bandžiau padrašinti tikinčiuosius, pasakodama apie malones, kurias gavau iš Gelbėtojo. Po to, kai dvi valandas meldėmės, kaip ir anksčiau, dar šiek tiek pasikalbėjome su kunigu.

Man ne viskas patiko iš to, ką sakė kunigas. Šiandien vėl išpažinau nuodėmes pas kunigą Dochartą.

1992 m. kovo 31 d. – antradienis

11.30 val. gydytojų kambaryje:

Kadangi man nepatiko tai, ką kunigas Dochart vakar vakare pasakė apie popiežių, šiandien paklausiau Gelbėtojo.

Gelbėtojas: „Šventasis Tėvas yra neklystantis. Jis yra tikroji Kristaus Bažnyčia, kurią veda mano Dvasia. Ir visi turi paklusti šiai Bažnyčiai.“

Aš paklausiau, ar buvo teisinga tai, ką pasakiau maldos grupėje. Gelbėtojas: „Aš įkvėpiau tave pasakyti tai, ką pasakei.“

Aš paklausiau, ar turėčiau vykti į Bretteną, juk Gelbėtojas yra mano sielos vadovas.

Gelbėtojas: „Mano dukra, tau nereikia ten vykti.“

1992 m. balandžio 1 d. — trečiadienis – Brangiojo Kraujo šventė – Rodalbenas.

Kol atvyko pacientai, meldžiausi apie pusantros valandos. Vakare nuėjau į Rocho koplyčią Mingolsheime.

Ten meldžiausi rožinį ir dalyvavau Šventosiose Mišiose.

1992 m. balandžio 2 d. – ketvirtadienis

Buvau Rot bažnyčioje, kur meldžiausi rožinį ir dalyvavau Šv. Mišiose.

1992 m. balandžio 3 d. – Širdies Jėzaus penktadienis

11.00 val. gydytojų kabinetas:

Po maldos, susivienijus su Gelbėtoju:

Išganytojas: „Eik pas kunigą, pasakyk jam, ką parašei. Kaip kunigas, jis privalo tave išklausti.“

Aš: „Viešpatie, o jei jis mane išmes?“

Gelbėtojas: „Tada jis tą patį padarys ir man.“

Aš: „Kada man eiti?“ Gelbėtojas:

„Eik šiandien, paklausk jo.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš eisiu ir darysiu, ko Tu nori. Mano mylimiausiasis Tėve, kokia yra pagrindinė priežastis, dėl kurios turėčiau eiti pas kunigą?“

Išganytojas: „Kad jis daug melstųsi su tikinčiais ir kad jie atsisakytų klaidingų mokymų.“

Aš: „Ir tai turėčiau jam pasakyti?“

Išganytojas: „Tai tu jam ir turi pasakyti.“

Aš: „O jei jis manęs paklaus, kas yra klaidingas mokymas?“ Gelbėtojas: „Tu tai žinai, mano dukra.“

Aš: „Aš tai padarysiu, mano Viešpatie ir Dieve.“

Vakare aukojau rožinio maldą ir Šventąją Komuniją už

kunigui Vogtui. Po susivienijimo su Gelbėtoju paklausiau Jo, nes norėjau būti tikra, kada turėčiau eiti pas kunigą Vogtą.

Gelbėtojas: „Eik pas jį dar šiandien.“

Aš pradėjau verkti. Man prireikė daug jėgų, kad nueičiau pas kunigą Vogtą. Koks pažeminimas. Aš taip verkiau, kad negalėjau išeiti iš bažnyčios.

Paprašiau Gelbėtojo, kad man suteiktų jėgų.

Kai atsidūriau prie klebonijos durų, dėl ašarų negalėjau paspausti skambučio mygtuko. Tada atėjo ministrantas ir pakvietė kunigą.

Kunigas atėjo, pamatė, kad aš verkiau, ir tarė: „Na, užeikite.“

Aš jam pasakiau: „Jūs, kaip kunigas, turite pareigą mane išklausti ir išgirsti, ko nori Gelbėtojas.“

Jis kalbėjo apie viską, tik ne apie tai, kas reikalinga.

Jis manė, kad man reikia kito kunigo iš kitos vietovės. Nes jei jis apie tai praneštų toliau, patektų į užburą ratą.

Tai man labai skaudžiai sužeidė, ir aš jam pasakiau:

„Išganytojas nepatenka į užburą ratą. Tai, ką jūs sakote, nėra gražu, tokių dalykų negalima sakyti.“

Tada dar pridėjau, kad meldžiuosi už jį dėl tų kvailų anekdotų bažnyčios laikraštyje. Tada dar turėjau pasakyti, kad vakare bažnyčioje, po Šventosios Komunijos, tenka taip skubiai išeiti iš bažnyčios, nes netrukus išjungiamos šviesos.

(Kartą mane net užrakino bažnyčioje).

Tada jis pasakė, kad bažnyčios prižiūrėtojos žmona turi tuoj pat eiti namo.

Aš jam pasakiau, kad bažnyčios raktą galima būtų patikėti ir kam nors kitam. Pamačiau, kad tai beprasmiška, ir su sunkiu širdimi nuėjau namo.

Namuose verkiau kaip niekada anksčiau.

Tada nuėjau pas ponią Hambsch, norėjau rašyti dienoraštį, bet nieko neišėjo.

Grįžusi namo, maždaug valandą meldžiausi.

1993 m. balandžio 4 d. – šeštadienis

Anksti ryte buvau Waghäuselio bažnyčioje. Po Šventosios Komunijos nuoširdžiai meldžiausi ant grindų priešais tabernakulį.

Maniau, kad galbūt pasakiau ką nors netinkamo kunigui Vogtui. Gelbėtojas: „Tu su juo kalbėjai teisingai.“

Aš: „Tada ar turėčiau toliau rašyti dienoraštį, ar turėčiau jį nutraukti?“ Gelbėtojas:

„Rašyk toliau, mano dukra.“

Tada nuėjau pas Hambschų šeimą. Ten papusryčiavau, o po to kartu su Marion rašiau dienoraštį.

Nuo 16.15 iki 18.15 val. Rot bažnyčioje, klūpėdama, meldžiausi už kleboną Vogtą, už Gelbėtojo reikalus ir už visas sielas.

1992 m. balandžio 5 d. – sekmadienis

Prieš Šventąsias Mišias meldžiausi apie pusantros valandos. Susivienijau su Gelbėtoju ir meldžiausi iš visos širdies. Buvau nusivylusi tuo, ką penktadienį pasakė kunigas Vogt, kad jei jis tai darytų, patektų į užburto ratą. Šie žodžiai man nedavė ramybės.

Iš tikrųjų šie žodžiai reiškia, kad aš pati esu užburtame rate.

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Visi atsiduria užburto rato gniaužtuose, jei nekeičia to, ko aš iš jų reikalauju.“

Aš: „Ko Tu iš jų reikalauji?“

Išganytojas: „Gilią pagarbą Trejybei. Komunijos priėmimas į rankas turi būti kuo greičiau panaikintas. Niekas, išskyrus pašventintas rankas, neturi teisės dalyti Šventosios Komunijos. Tai jau buvo patvirtinta ankstesnių popiežių ir taip turi likti ir šiandien.“

Aš: „Kunigas Vogt norėjo, kad aš ečiau pas kitą kunigą, kuris nėra iš šios vietovės, nes jis man būtų geresnis.“

Tada pusę minutės tvyrojo gili tyla.

Gelbėtojas: „Mano dukra, tai dar ateis.“

Aš: „Kas gi, kas dar ateis?“ Gelbėtojas:

„Tikrasis kunigas.“

Aš: „Ar tas naujasis kunigas tada skaitys mano dienoraštį?“ Gelbėtojas: „Jis darys tai, ką aš jam pasakysiu.“

Aš: „Tada jau galiu melstis už naują kunigą?“ Gelbėtojas:

„Taip, melskis.“

Viduje man tai skaudėjo, nes kunigą Vogtą pažinojau jau septynerius metus ir už jį meldžiausi net aštuonerius metus, nes jis dar nebuvo apsirengęs raudonais drabužiais, o aš meldžiausi už naują kunigą, nes senasis kunigas Köstel jau buvo išėjęs į pensiją ir be to serga.

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, aš darysiu viską, ką man liepsi.“

Viešpatie, tebūnie Tavo valia.

Šiandien Gelbėtojas buvo šiek tiek griežtesnis. Jis pasakė: „Šiandien tau to pakaks.“

Aš paėmiau kryžių, stovėjusį ant stalo priešais mane, prispaudžiau jį prie širdies ir paguodžiau Gelbėtoją. Tada pabučiavau kryžių, kaip visada. Prašiau Gelbėtojo atleidimo tiems, kurie iš

abejingumo priima Gelbėtoją rankomis.

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Įspausk savo veidą į mano širdį, kad žmonės matytų, ką man davei, nes aš esu tavo tarnaitė ir liksiu ja tol, kol tu to norėsi, mano Viešpatie ir Dieve, mano sielos vadove.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, daryk su manimi, ką nori, aš visiškai priklausau Tau. Tavo meilėje, mano Viešpatie ir Dieve, yra viskas. Be Tavo meilės aš buvau niekas ir esu niekas. Ir viskas, ką turiu, yra iš Tavęs, ir tai aš dedu į Tavo sužeistą Širdį, gailestingumo šaltinį.“

Tuomet mano siela patyrė ypatingą ramybę ir šilumą. Gelbėtojo meilė buvo juntama stipriau nei paprastai. Ir vis dėlto Jis yra gyvesnis, baimesnė, teisingesnis ir gailestingesnis Tėvas.

10.00 val.: Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rote.

18.00 val. vyko atgailos pamaldos, o aš viduje nesijaučiau gerai. Man neturėtų stebinti, kad išpažinties eina taip mažai žmonių.

20.00 val. atėjo Marion, ir mes maždaug pusantros valandos rašėme dienoraštį. Po to dar pasimeldžiau rožinį.

Dar turiu parašyti, kad šiandien popietę, apie 13.30 val., buvau išbandyta.

Gulėjau ant sofos maldos kambaryje. Pirmiausia skaičiau Margarete knygą. Tada mane staiga užklupo didelis nuovargis. Norėjau atsikelti, nes dar norėjau kažką užrašyti į dienoraštį. Tačiau nepavyko. Buvo beveik taip, tarsi kas nors man būtų davęs narkozę. Tada maldavau Jėzų: „Prašau, padėk man, noriu atsikelti, neturiu jėgų.“

Tai tęsėsi kurį laiką, tada pasakiau: „Mano kūnas silpnas, bet mano dvasia nori.“ Staiga išgirdau: „Kelkis ir eik rašyti.“

Staiga nebejaučiau jokio nuovargio. Buvau toks žvalus ir toliau rašiau dienoraštį.

1992 m. balandžio 6 d. — pirmadienis

Pasimeldęs norėjau dar kartą patikrinti, ar teisingai išgirdau tą dalyką apie naują kunigą.

Išganytojas: „Ateis naujas kunigas.“ Aš:

„Ar tai jo valia, ar tavo valia?“

Išganytojas: „Tai mano valia.“

Aš: „Vakar per atgailos pamaldas nesijaučiau gerai, kažko trūko.“ Gelbėtojas:

„Atgailos pamaldos patiko velniui, bet ne man.“

Aš: „Tada tiek daug nevertiems žmonėms bus suteikta Šventojo

Komunija.“ Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai spėjai.“

Išganytojas: „Melskis už šį reikalą.

Rašyk, mano dukra, išpažintis į ausį tebėra galiojanti. Atgailos pamaldose vis dar yra tiek daug puikybės, o tikintiesiems trūksta atgailos.“

Man į galvą šovė keletas minčių, tarsi viskas iš tikrųjų kiltų iš manęs. Gelbėtojas:

„Mano dukra, tai aš tau įkvėpiau. Pati tu nieko negali.“ Gelbėtojas: „Eik ramybėje.“

12.00 val. koplyčioje darbo vietoje: Pirmiausia paprašiau Gelbėtojo, kad jis man suteiktų dar vieną galimybę dar kartą pasikalbėti su kunigu Vogtu. Kurį laiką meldžiausi, tada išgirdau:

„Būk nuolanki.“

Tada vėl įsivyravo tylą, kol išgirdau:

„Kunigas dar kartą su tavimi pasikalbės.“ Aš

paklausiau, ar turėčiau jį užkalbinti.

Išganytojas: „Jis pats kreipsis į tave.“

Tada paklausiau Gelbėtojo: „Ką, Gelbėtojau, turi omenyje sakydamas žodį „būk

nuolankus“?“ Gelbėtojas: „Būk mažas.“

Vakare bažnyčioje meldžiausi rožinį už kunigą Vogtą, o po to dalyvavau Šv. Mišiose.

20.00 Maldos grupė:

Mes meldėmės apie dvi su puse valandos. Čia taip pat meldžiausi už kunigą Vogtą, nes jį mėgstu ir nenoriu jo prarasti, taip pat nenoriu, kad jis išvyktų.

1992 m. balandžio 7 d. — antradienis

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar maldos grupė truko ilgai.

Gelbėtojas: „Ne, mano dukra, tai netruko ilgai. Jūs turite melstis dar daugiau.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar jam patiko tai, ką sakiau maldos grupėje.

Gelbėtojas: „Viskas, ką sakai, yra tiesa.“

Atpirkimo rožinis, kaip pasaulio gelbėjimo virvė, kurį mes meldėme maldos grupėje, buvo labai varginantis. Daugelis buvo pavargę ir išsekę.

Gelbėtojas: „Tai yra atpirkimo rožinis.“

Aš: „Kaip turėčiau elgtis, kai kalbama apie tikrąjį Kristaus mokymą? Ar turiu ten gintis?“

Išganytojas: „Pakanka, jei jiems tai pasakysi. Viską kitą padarysiu aš.“

13.00 val. klinikos koplyčioje:

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju:

Gelbėtojas: „Neapvilk manęs, lik man ištikimas.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, kuo aš Tave nuvilsiu?“

Gelbėtojas: „Tuo, ką parašei.“

Aš: „O jei kunigas man pasakys, kad turiu daryti taip, kaip jis nori?“ Gelbėtojas:

„Tada daryk, kaip jis nori, jo atsakomybė.“

Atlikdamas rentgeno tyrimą, daugelį pacientų siunčiu ir išpažinties. Taip pat ir šiandien – jauną moterį, studentę. Paklausiau jos, ar jai svaigsta galva.

Ji atsakė: „Taip.“

Toliau paklausiau, ar jai pasireiškia šaltas prakaitavimas ir ar jai pykina. Ji vėl atsakė teigiamai.

Aš: „Ar jau seniai nesikreipėte į išpažintį?“ Ji: „Taip.“

Tada ji pradėjo verkti. Aš ją apkabinau ir ramiai pažvelgiau į Jėzaus kryžių ir Švenčiausiosios Mergelės paveikslą, kurie kabėjo rentgeno kabinete, ir mintyse meldžiausi:

„Mielasis Gelbėtojau, brangioji Švenčiausioji Mergele, aš atiduodu jums šią sielą.“

Aš dar daviau jaunai moteriai maldų lapelius. Ji džiaugėsi ir laiminga išėjo. Tokių simptomų ir tokios diagnozės turinčių pacientų, kuriems jau padariau rentgeno nuotraukas, yra tūkstančiai. O rentgeno nuotraukoje nieko nematyti. Tai ženklas, kad skausmai nėra organinės kilmės. (Visos rentgeno nuotraukos saugomos kaip įrodymas dešimt metų, po to jos sunaikinamos.)

Būtų geriau, jei pacientai prieš vizitą pas gydytoją eitų išpažinties, tada būtų galima sutaupyti daug rentgenogramų, nes šie spinduliai yra žalingi.

Sunkumai nėra organinės kilmės, t. y. jie yra psichologiniai, o Atgailos sakramento palaiminimas labai pagerintų sielos sveikatos būklę.

Vakare Rot bažnyčioje:

Aš aukojau rožinį ir Šv. Mišias už kunigą Vogtą, kaip buvau nusprendusi.

Kai klebonas padavė komunijos dalytojai dubenėlį su Šventosiomis ostijomis, žinojau, kad komunijos dalytoja ateis pas mane ir norės man paduoti Šventąją ostiją.

Ir taip ir buvo. Tačiau aš nepriėmiau Šventosios Komunijos, nusilenkiau prieš Gelbėtoją ir grįžau į savo vietą, nepriėmęs sakramentinės Komunijos.

Gelbėtojas dvasiškai atėjo pas mane. Tačiau prieš jam ateinant, man teko kovoti su nešvariaja dvasia. Bet po to gavau didelių malonių, nes nenorėjau priimti Šventosios Komunijos per nepašventintas pasauliečio rankas ir nenorėjau įžeisti Gelbėtojo.

1992 m. balandžio 8 d. – trečiadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Aš paklausiau dėl atsisakymo priimti Komunią.

Išganytojas: „Mano dukra, užsirašyk, tai, ką padarei, buvo teisinga.“

Aš pasakiau: „Dėl to, kad atsisakiau Šventosios Komunijos, nešvarusis dvasia sukėlė tokį nerimą.“

Kai tu tada dvasiškai atėjai pas mane, įsivyravo visiška ramybė. Juk tu esi paslėptas nuo jų (nešvarių dvasių), kaip tai gali vykti?

Maniau, kad nešvarūs dvasios mato, jog Gelbėtojas neateina pas mane sakramentiškai, bet jos negali suvokti, kad Tu dvasiškai apsilankai pas mane.

Išganytojas: „Aš ir toliau lieku jiems paslėptas, bet ten, kur esu, jie privalo pasitraukti.“

Aš: „Ar buvo kunigo Vogto valia, kad aš priimčiau Šventąją Komuniją iš pasauliečio?

Išganytojas: „Taip, tokia buvo jo valia.“

Aš: „Kodėl jis taip elgiasi, jei žino, kad aš nepriimu Šventosios Komunijos iš pasauliečio?“

Gelbėtojas: „Nes jis neturi tokio tikėjimo, kokį turi tu.“

Aš: „Bet aš už jį meldžiuosi. (Viešpatie, suteik jam gyvą tikėjimą, tą garstyčios grūdelio tikėjimą, kuris gali perkelti kalnus.)“

Gelbėtojas: „Tą tikėjimą taip pat reikia priimti.“

Aš: „Ar turėčiau ir toliau taip elgtis su kai kuriais žmonėmis, kai jie ateina pas mane su Komunijos padėjėjais?“ Gelbėtojas: „Taip, daryk taip.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai darysiu. Prašau, suteik man malonę, jėgų ir meilės tam, bet pašalink mano baimę ir žmonių baimę. Ačiū Tau, mano mylimiausiasis Tėve.“

Buvau Zönackelyje, Boxsberge prie Heidelbergo, šv. Mišiose, adoracijoje ir dar išklausiau paskaitą. Po to aplankiau ligonius Bruchsalio ligoninėje. 21.00 val. kartu su Marion dar rašiau dienoraštį.

22.00 val. paskambino H. Ziegleris iš Frankfurto ir papasakojo, kad Medžugorėje buvo bombarduotas Apreiškimo kalnas.

22.45 val. telefonu išsiuntėme telegramą Vokietijos kancleriui Helmutui Kohliui:

Federalinės kanclerio
kanceliarijai, 5300
Bonna

Gerbiamas kancleri, nuoširdžiai prašome, kad tarptautiniu mastu pareikštumėte protestą prieš karinius išpuolius prieš Marijos piligrimystės vietą Medžugorje Jugoslavijoje – Bosnijoje ir Hercegovinoje

Maldos grupė
„Julijana Ebert“

6837 St. Leon-Rot – (telegramos Nr. H 261)

1992 m. balandžio 9 d. — ketvirtadienis

10.30 val. gydytojų kabinete:

Aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Laikykis to, ką iki šiol parašei.“ Aš vėl paklausiau apie ženklą.

Gelbėtojas: „Ženklas ateis.“

Aš: „To, kas susiję su „Neapvilk manęs“, nesupratau.“ Gelbėtojas: „Kad laikytumeisi to, ką man pažadėjai.“

Aš: „Tėvas Maieris man Zönackelyje pasakė, kai aš jam papasakojau, kad būsiu ekskomunikuota, jog jei esi atskirta nuo popiežiaus, tai ir danguje būsi atskirta.“

Išganytojas: „Tu esi su manimi, mano dukra, ir tu pasiliksi su manimi.“ Aš paklausiau apie karą Jugoslavijoje.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, karas tęsiasi. Melskis, mano dukra.“

16.45 val. buvau bažnyčioje Rote. Adoracijos prieš Švenčiausiąjį Sakramentą metu aš vedžiau maldą. Po to buvo 15 minučių tylos. Adoracija.

18.00 val. buvo melstasi rožinį.

18.30 val. vyko Šv. Mišios. Po Šv. Komunijos aš verkiau dėl Medžugorės. Tada man vėl į galvą atėjo žodžiai, kuriuos po transfigūracijos ištara kunigas Vogt, maždaug tokie: „apsaugok juos nuo klaidingo saugumo jausmo“. Aš pagalvojau, kad galbūt turiu tą klaidingą saugumo jausmą. Tada paklausiau Gelbėtojo: „Jei jaučiu klaidingą saugumą, pasakyk man, tada aš tuoj pat nustosiu rašyti dienoraštį.“

Gelbėtojas: „Tu neturi klaidingo saugumo jausmo. Aš tave myliu, mano dukra.“

Balsas buvo daug aiškesnis ir grynesnis nei paprastai. Aš tuoj pat nustojau verkti. Tai buvo jausmas, kurį gali suteikti tik Dievas. Aš nusišypsojau Gelbėtojui ir išėjau iš bažnyčios namo.

1992 m. balandžio 10 d. — penktadienis

9.00 val. rentgenologijos kabinete:

Aš meldžiausi apie valandą ir susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Mano dukra, eik pas kunigą, paklausk jo, ar jis persigalvojo ir nori su tavimi pasikalbėti.“

Aš: „Tu man sakei, kad jis pats mane užkalbins, tai prieštarauja pačiam sau.“

Gelbėtojas: „Turiu sutrumpinti laiką. Jums gresia didelis pavojus.“

Aš: „Kada man eiti pas kunigą Vogtą?“

Gelbėtojas: „Eik, mano dukra, dar šiandien.“

Maždaug po 30 minučių:

Aš: „Ar man jam paskambinti, ar nueiti pas jį?“

Išganytojas: „Paskambink jam, o kai atvyksi pas jį, aš tau pasakysiu, ką turi jam pasakyti.“

Po 20 minučių:

Aš paklausiau, ką Gelbėtojas turėjo omenyje, kalbėdamas apie laiką. Aš pasakiau: „Juk laikas yra amžinas.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Laikas priklauso tik man.“

Aš: „Aš to nesuprantu. Aš užrašysiu, jei tu taip sakai, tai taip ir yra.“ Aš paklausiau, ar turėčiau dar ką nors užrašyti.

Išganytojas: „Eik pas jį, eik (pas kunigą).“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

12.15 Klinikos koplyčia:

Po maldos:

Aš vėl paklausiau: „Ar kunigas su manimi pasikalbės?“

Gelbėtojas: „Ko tu nori, mano dukra?“

Aš: „Tai, ko Tu nori.“

Gelbėtojas: „Tada pasikalbėk su juo.“

Maždaug 15.40 val.:

Aš paskambinau kunigui Vogtui ir papasakojau jam, ką šiandien pasakė Gelbėtojas.

Jis atsakė: „Aš jau jiems sakiau, kad eitų pas kitą kunigą. Palikite tą knygą, kitaip turėsime problemų.“

Kunigas Vogt telefonu elgėsi nemandagiai.

Aš meldžiausi: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, manyje yra didelė žaizda. Man labai skauda.

Labiausiai norėčiau nieko daugiau nedaryti. Bet dėl Tavęs, mano Gelbėtojau, aš tęsiu tai, ko Tu iš manęs nori.“

Kuo daugiau meldžiuosi už tą kunigą, tuo blogiau jis į mane reaguoja.

Šiandien Rote nebuvo Šv. Mišių. Fridolinas ir aš nuvažiavome į Bad Šėnborną, po to, kai Rote bažnyčioje kartu su kitais meldėmės rožinį.

Bad Šėnborne – Mingolsheime, bažnyčioje, Šventąsias Mišias aukojo kunigas iš Zairo.

Jis labai gražiai pamokslavo, ir buvo jaučiama, kad jį veda Šventoji Dvasia.

Deja, tokias pamokslus tenka išgirsti retai. Ačiū Dievui už šį pamokslą.

Šventąją Komuniją paaukojau už kunigą Vogtą.

1992 m. balandžio 11 d. – šeštadienis

7.15 val.: Buvau Waghäusel bažnyčioje Šv. Mišiose. Po Komunijos priėmimo nuoširdžiai meldžiausi. Po Šv. Mišių vadovavau Lauretanų litanijai. Po to dar sugiedojome „Salve Regina“ ir pasimeldėme maldele „Mergelė, Dievo Motina, mano!“

Tada garsiai pasakiau tikintiesiems: „Dar pasimelskime „Tėve mūsų“ už Medžugorję, nes toje apsireiškimo vietoje, kurią jau aplankė milijonai žmonių, nukrito bombos.“ Po to priėjau prie tabernakulio, atsiklaupiau ant grindų ir meldžiausi.

Aš paklausiau Gelbėtojo: „Ar turėčiau atsisakyti knygos, jei ji sukelia sunkumų?“

Išganytojas: „Tai atneštų pagerėjimą, bet ne sunkumų.“

Aš dar kartą paklausiau Gelbėtojo, nes nesupratau visiškai aiškiai. Gelbėtojas pakartojo dar kartą, ir aš tai užsirašiau.

Jau penktadienį Bad Šénborne, bažnyčioje, mane labai jaudino tai, kad klebonas Vogtas pasakė, jog ši knyga atneš mums sunkumų.

Vakar Gelbėtojas taip pat pasakė: „Tai atneš pagerėjimą bažnyčiai, mano dukra.“

Vakar Gelbėtojas man taip pat pasakė, kai paklausiau jo, ar jis yra su manimi: „Aš visada esu su tavimi.“

Po mišių nuėjau pas Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

Nuo 16.20 iki 18.20 val. Rot bažnyčioje, klūpėdama, meldžiausi kelis rožančius už kunigą Vogtą, už visas sielas ir už Gelbėtojo reikalus.

Namuose nuo 20.30 iki 21.30 val. už kunigą Vogtą keletą kartų meldžiausi egzorcizmo, Žaizdų rožinio, Šventosios Dvasios rožinio ir kitomis maldomis

1992 m. balandžio 12 d. — Verbų sekmadienis

Aš meldžiausi apie pusvalandį, tada priėmiau dvasinę Komuniją.

Gelbėtojas: „Atvyks kunigas.“

Aš: „Tada tai ne mano tikrasis kunigas.“

Gelbėtojas: „Ne.“

Aš: „Tada kodėl mane pas jį nusiuntei, aš to nesuprantu.“ Gelbėtojas: „Su kiekvienu žmogumi aš bandau, ką jis sugeba.“

Aš: „Bet juk tu jau iš anksto žinojai, ką jis sugeba.“

Gelbėtojas: „Aš taip pat tave tuo išbandau.“

Aš: „Tada aš neišlaikiau šio išbandymo.“

Išganytojas: „Mano dukra, iki šiol tu viską darei puikiai.“

Aš paklausiau dėl ženklų prieš Velykas: „Ar pakeisi savo pažadą?“ Gelbėtojas:

„Ne, savo pažado nepakeisiu.“

Tada įsivyravo trumpa tyla.

Po to išgirdau Gelbėtoją:

„Rašyk, mano dukra, aš norėčiau“, – po to įsivyravo trumpa tyla, ir aš pagalvojau, kas gi dabar bus, – „gauti atsakymą iš kunigo Vogto, iš jo paties, jam nieko neklausant.“ Gelbėtojas tęsė:

„Jei jis būtų sunkioje padėtyje, ar pirmiausia paklaustų kitų, ar manęs?“

Gelbėtojas tęsė:

„Tau nereikia laukti atsakymo, tai skirta man. Gali jam parašyti arba nueiti pas jį, kaip nori.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš nusprendžiau jam parašyti.“

Gelbėtojas: „Padaryk tai.“

Aš: „Mano Viešpatie, gyvojo Dievo Sūnau, ką turėčiau parašyti pabaigoje?“

Gelbėtojas: „Aš jus myliu, mano vaikai.“

Šv. Mišias lankiau Rote. Šv. Mišias aukojau už Marion. Tegul Dievas jai suteikia malonę toliau rašyti tai, ko Viešpats nori iš manęs.

Nuo 13.00 iki 14.00 val. bažnyčioje meldžiausi rožinį ir ten pasilikau pamaldoms. Po 15.00 val. parašiau laišką kunigui Vogtui.

20.15 val. vakare kartu su Marion įmetėme jį į klebonijos pašto dėžutę.

Laiške parašiau tai, ką man Gelbėtojas pasakė anksti Palmių sekmadienio rytą.

1992 m. balandžio 13 d. — pirmadienis

Darbo vietoje apie 8.00 val. ryte mano kolegė Veronika ir aš meldėme skausmingąjį rožinį.
10.00 val. meldžiausi gydytojų kambaryje.

Aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

1984 m., praėjus kelioms savaitėms po Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimo, anksti ryte apie 20 minučių turėjau regėjimą apie žemės drebėjimą. Visa žemė aplink mane smarkiai drebėjo. Viskas buvo žalia, kaip pavasarį. Tada pasakiau vyrui, kad jis pažiūrėtų, jog įsitikintų, kad aš nemiegu. Nes tai mačiau būdama pabudusi.

Tačiau mano vyras miegojo ir jo nebuvo įmanoma pažadinti.

Šiąnakt pagalvoju, kad tai buvo tas žemės drebėjimas. (Naktį iš tiesų įvyko žemės drebėjimas, kaip vėliau pranešė per radiją.)

Išganytojas: „Ne, mano dukra, jis dar ateis.“

Tikriausiai tas stiprus žemės drebėjimas, kurį mačiau šioje 1984 m. vizijoje, dar įvyks, kaip sakė Gelbėtojas.

Po to paklausiau apie kunigą Vogtą.

Gelbėtojas: „Kunigas Vogtas jūsų vietovėje ilgai neužsibus.“

Aš: „Tad ateis kitas kunigas?“

Išganytojas: „Taip ir bus. Tas, kuris ateis, taps tavo dvasiniu vadovu.“ Aš: „Ar jis tada tikės tuo, ką tu man sakai?“

Išganytojas: „Ne iš karto.“

Aš: „Man ne visai vienodai, kad kunigas Vogt išvyks, bet kaip Tu sakai, taip ir turi būti.“

Tada turėsiu vėl pradėti melstis už naują kunigą. Tai nėra lengva. Man tai vėl kainuos daug aukų.“

Aš: „Kada maždaug kunigas Vogt išvyks, ar galima tai žinoti?“ Gelbėtojas: „Tai gali įvykti netrukus.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tu būsi išjuokiama, atstumta ir paniekinta, viską prisiimk ant savęs.“

Aš: „Viešpatie, bet aš nesuprantu, ką reiškia „išjuokti“. Aš pažiūrėsiu žodyne.“

Išganytojas: „Tavo priešų bažnyčioje yra daugiau nei už jos ribų.“ Aš: „Bet juk jie yra tikintieji.“

Išganytojas: „Tarp tikinčiųjų yra daug veidmainių.“

Aš: „Prašau, pasakyk man kitą žodį, reiškiantį „veidmainis“, nes šio aš ne visai gerai suprantu.“ Gelbėtojas: „Tikintieji tik iš išorės.“

Aš: „Ar galima pasakyti dar kitaip?“

Išganytojas: „Tai abejingi tikintieji, kurie gina komuniją į rankas.“ Aš: „Ar teisingai užsirašiau?“

Išganytojas: „Taip, būtent taip.“

Aš: „Išganytojau, jei pasakysiu, kad tie, kurie priima Komuniją į rankas, yra veidmainiai, tai juos įžeisiu.“

Išganytojas: „Taip mane nuolat įžeidžia.“

Kai vakar vakare, apie 20.15 val., įmetiau laišką į kleboniją, širdyje keletą kartų pajutau tarsi buką dūrį, tokį patį, kokį jaučiu, kai priimdamas Komuniją stoviu prieš pasaulietį.

Gelbėtojau: „Ten taip pat yra nešvarūs dvasios. Jos stovi kaip sargai priešais kleboniją.“

12.25 val. klinikos koplyčioje: ten taip pat buvo Holgeris. Vėliau Holgeris atėjo į rentgeno kabinetą ir mes aptarėme laišką kunigui Vogtui. Holgeris man papasakojo įdomių dalykų. Turiu palaukti.

Vakare Rot bažnyčioje. Rožinį ir Šv. Mišias aukoju už sielas, kurios dabar žuvo kare.

20.00 val. maldos grupė:

Ten buvo labai daug žmonių. Būtinai turiu pastatyti maldos kambarį. Man nepatiko, kaip kunigas Dochart pradėjo melstis. Šiandien jis pradžioje nepadarė kryžiaus ženklą ir iš karto pradėjo giedoti giesmę, prieš tai nepasakęs puslapio numerio. Dėl to kai kurie negalėjo kartoti žodžių ir melstis kartu. Pabaigoje susėdome virtuvėje ir šnekėjomės. Kartu su kunigu Dochartu, iš viso septyni žmonės. Kai kunigas Dochart pasakė, kad Bažnyčios požiūriu nereikia tikėti privačiais apreiškimais, pajutau didelį skausmą širdyje. Aš kalbėjau apie Fatimą ir Lurdą ir pasakiau, kad be šių piligriminio vietų tikintieji taptų abejingi. Kunigas Dochart dar kartą pakartojo, kad tuo tikėti nebūtina. Tada aš jam pasakiau, kad medį atpažįstame iš jo vaisių. Aš pasakiau, kad jei jie visi tikėtų Medžugorės apsireiškimais, karas nebūtų prasidėjęs. Dievo Motina apsireiškimų pradžioje pasakė: „Melskitės rožinį, taip galėsite sustabdyti karą.“

1992 m. balandžio 14 d. – antradienis

Namuose nuo 8.30 iki 10.30 val.:

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju. Skundžiausi, kad vakar kunigas Dochart pasakė, jog nereikia tikėti privačiais apsireiškimais.

Gelbėtojas: „Kunigas klysta.“ Aš: „Kodėl aš patyriau tą skausmą?“

Gelbėtojas: „Nes tu gali pajusti mano skausmą, kai mane įžeidžia.“ Aš: „Ar tas įžeidimas buvo nuodėmė?“

Gelbėtojas: „Užrašyk tai. Taip, mano dukra.“

Aš: „Jei neturėčiau šių asmeninių apreiškimų, ar tada kunigas Dochartas būtų atėjęs pas mane?“

Išganytojas: „Ne, mano dukra. Jis nebūtų atėjęs.“

Aš: „Kokia priežastis, kad jis jau tiek daug metų ateina (į maldos grupę)?“

Gelbėtojas: „Šėtonas per jį nori sunaikinti tai, ką aš tau įkvėpiau Bažnyčios atgaivinimui.“

Aš: „Ką man dabar daryti?“ Gelbėtojas:

„Tu jį nugalėsi kartu su manimi.“

Aš: „Tėvas Buranas sakė, kad velniukai neapima kunigų.“ Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, beveik visi girdi, ką jiems sako velniukai.“

Aš paklausiau apie Mariją Itten, nes kunigas Wagneris apie ją kalbėjo ne taip gerai, kaip man pasakojo tikintieji iš maldos grupės. Aš vėl paklausiau, ar jos raštas yra tikras.

Išganytojas: „Marijos Itten raštelis yra tikras ir teisingas. Šėtonas yra galingas. Reikia tvirtai laikytis to, ką aš pasakiau. Mano dukra, ji turi tokią pačią problemą kaip ir tu.“ Aš: „Kokia tai problema?“

Išganytojas: „Lik man ištikima.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš norėčiau aplankyti Mariją

Itten.“ Gelbėtojas: „Padaryk tai.“

Aš paklausiau dėl laiško, kurį parašiau kunigui Vogtui, ir ar man dėl to gresia kokios nors pasekmės.

Išganytojas: „Tau teks patirti šiek tiek nepatogumų.“ Aš:

„Kaip man elgtis?“

Išganytojas: „Tau nereikia atsakyti, nes aš jau tau sakiau, kad tau nereikia laukti atsakymo. Lik nuolanki, mano dukra.“

Aš toliau meldžiausi iš visos širdies. Manyje buvo tokia gili ramybė ir meilė, kad galėjau nuolat sakyti: „Aš myliu Tave, mano Viešpatie ir Dieve, iš visos širdies ir visomis jėgomis.“

Aš nebuvau aš, tai buvo Viešpats manyje.

Tada dar išgirdau: „Eik ramybėje, mano dukra.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šią malonę, kurią gali suteikti tik Tu.“

Nuo 13.00 iki 15.00 val. buvau miške ir sukalbėjau tris rožančius.

17.00 val. buvau pas savo sūnėną Ratko. Jis man papasakojo, kad naktį jį smaugė, kad jautė ranką ir beveik negalėjo kvėpuoti. Kai jis ištarė „Jėzau“, smaugimas dingo. Jis dar nėra pakrikštytas. Jis meldžiasi, bet dar nepakankamai.

Jis nori pasikrikštyti, bet dar nežino, kada.

18.00 val. Rote bažnyčioje: Amžinoji šviesa vėl nedegė, bet šįkart bažnyčios prižiūrėtoja atėjo iš karto, ją uždegė ir nelaukė taip ilgai, kaip paprastai.

20.30 val. atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

1992 m. balandžio 15 d. — trečiadienis

Aš dariau rentgeno nuotrauką vyresnio amžiaus moteriai, kuri, įėjusi, dvejojo, ar apskritai įeiti, kad jai būtų padaryta rentgeno nuotrauka. Aš pajutau nešvarų dvasią, ją palaiminau ir daviau šventinto vandens.

Ji sau po nosimi keikėsi. Tada aš sukalbėjau „Sveika, Marija“, o ji pradėjo šmeižti ir kalbėjo taip greitai, kad nebuvo galima suprasti: „Bebebebebe“.

Kai tai pamatė mano kolegė, ji pasakė pacientei: „Tai nėra gražu, taip elgtis negalima.“

Pacientė jai atsakė: „Aš tave dar sumušiu.“

10.30 val. gydytojų kambaryje:

Aš paklausiau Gelbėtojo dėl šios pacientės.

Gelbėtojas: „Ten yra keli nešvarūs dvasios. Jos lieka viduje. Ji to norėjo.“ Aš:

„Kuris iš tų nešvarių dvasių tyčiojasi, kai meldžiamasi „Sveika, Marija“?“

Išganytojas: „Jie visi tyčiojasi.“

Aš: „Ar turiu pasiruošti ženklui, kai jis ateis?“

Išganytojas: „Ne, mano dukra, tau nereikia ruoštis. Vienas iš jų ateis.“

Aš: „Ar tu man pasakysi, kada tas ženklas pasirodys, nes aš nežinau, koks tai bus ženklas?“

Gelbėtojas: „Taip, pasakysiu.“

Aš: „Išganytojau, ar turiu ką nors daryti, ką nors imtis? O jei turiu ką nors daryti, tada atimk iš manęs baimę ir abejones bei viską, kas gali man trukdyti tikėti tuo, ką man sakai, ir daryti tai, ko tu nori, nes aš visiškai priklausau tau.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, artimiausiu metu turi nueiti pas popiežių ir jam pasakyti tai, ką parašei.“

Aš: „Ar man pirmiausia nereikia pasikalbėti su kunigu?“

Gelbėtojas: „Gali tai padaryti, bet turi eiti pas jį.“

Gelbėtojas: „Parašyk jam asmeniškai, kad atvyksi.“

Aš: „Ką man daryti, jei kunigai man uždraus eiti pas popiežių?“ Gelbėtojas: „Mano dukra, daryk, kaip aš tau sakau.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“ Gelbėtojas: „Popiežius bus pasiruošęs tavo atvykimui.“

Aš: „Viešpatie, man tai nesuprantama, bet jei Tu taip sakai, tai taip yra, ir aš tikiu, kad taip bus.“

Išganytojas: „Rašyk, tu būsi su manimi.“

Aš: „Viešpatie, daugiau neturiu klausimų.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano dukra.“

Aš: „Ačiū tau, mano brangusis Jėzau, mano sielos vadove. Aš tvirtai laikysiuosi tavo rankos, kad nepasiklydčiau. Viešpatie, apsaugok mane, vesk mane, kur nori, nes aš esu tik tavo tarnaitė.“

Šiandien nebuvo Šv. Mišiose. Čia, Rote, jų nebuvo, taip pat ir Rocho koplyčioje, bet kalbėjausi su tėvu Juozapu iš Zairo.

Namuose mane laukė Marion, norėdama parašyti dienoraštį.

Šianakt meldžiausi apie 45 minutes. Buvo jau po 3 valandos nakties, negalėjau užmigti. Tai buvo priešvėlykinės kančios.

Vidurdienį koplyčioje, darbo vietoje, po „Angelo Domini“ maldos paklausiau Gelbėtojo, kaip turėčiau kreiptis į Šventąjį Tėvą.

Gelbėtojas man pasakė, kad turėčiau Šventajam Tėvui nusiųsti laišką registruotu paštu, o ne telegramą.

1992 m. balandžio 16 d. — ketvirtadienis

10.10 val. gydytojų kambaryje:

Marion paprašė manęs paklausti, ar tai, ką iki šiol parašėme, yra teisinga. Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tai, ką Marion iki šiol parašė, buvo gerai.“

Aš: „Gelbėtojai, galbūt turi man ką pasakyti.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, man patinka tavo būdas, koks tu esi.“ Aš: „Aš tau atidaviau savo judesį.“

Išganytojas: „Tu atidavei savo judesį, man tai patinka.“ Aš:

„Ką reiškia „judesys“?“

Gelbėtojas: „Visada vykdyti mano valią.“

Aš: „Ar vakar taip pat buvo Tavo valia, kad aš šnekėjausi su tėvu Juozapu iš Zairo, šiek tiek daugiau nei pusvalandį, ir kalbėjau apie ereziją?“

Išganytojas: „Taip, tai buvo mano valia, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, aš jam taip pat pasakiau, kad turiu kalbėtis su tiek daug kunigų. Jis į tai nieko neatsakė.“

Išganytojas: „Bet jis suprato, kodėl.“

Aš: „Tėvas sakė, kad neįmanoma visų atitraukti nuo komunijos į rankas, kad jie priimtų komuniją į lūpas. Aš maniau, kad pas Dievą viskas įmanoma, o Tu, Gelbėtojai, ką apie tai sakai?“

Išganytojas: „Po bausmės teismo visi priims komuniją į lūpas.“ Aš: „Kas tai yra, bausmės teismas?“

Gelbėtojas: „Tai sielų apvalymas.“ Aš: „Aš apie tai nelabai suprantu.“

Išganytojas: „Šiandien tau to pakanka. Eik ramybėje, mano dukra.“

Aš pažadėjau Gelbėtojui, kad tikėsiu viskuo, ką jis man sako, ir viską užrašysiu.

18.00–19.15 val. Šv. Mišios ir rožinio malda raudoname kūrime.

Naktį, tarp 3.00 ir 4.00 val., dalyvavau adoracijoje bažnyčioje. Paprastai šią valandą adoraciją turėjo vesti mano vyras, bet jis negalėjo dėl savo sergančios kojos. Pakviečiau Švenčiausiąją Mergelę, kad ji melstųsi kartu su manimi.

Taip, ir pajutau, kad meldžiausi ne viena, dainavau geriau nei paprastai ir meldžiausi labai aiškiai bei iš širdies.

Bet niekam negalima paaiškinti ar apibūdinti to, ką ten jaučiau – tai buvo toks pat jausmas, kaip 1984 m. gegužės 18 d., kai man pasirodė Švenčiausioji Mergelė Marija ir meldėsi kartu su manimi. Kaiėjau namo su Rosvita ir jos mama, Rosvitos mama man pasakė, kad aš gražiai vedžiau maldą ir gražiai dainavau. Tai mane nustebino, nes aš nemoku gražiai dainuoti.

Visą naktį meldžiausi: namuose iki 3 val. nakties, o paskui bažnyčioje, kur praleidau tris valandas, iki maždaug 6 val. ryto.

1992 m. balandžio 17 d. — Didysis penktadienis

Miegojau apie tris su puse valandos, tada turėjau keltis. 14.30 val. vėl nuėjau į bažnyčią.

Šventosios Komunijos metu Antonas, Komunijos padėjėjas, stovėjo bažnyčios viduryje. Aš praėjau šalia jo, bet nusilenkiau prieš Gelbėtoją. Kadangi mes, raudonais drabužiais

Turėdama komunijos suolelį, norėjau ten taip pat priimti Gelbėtoją, atsiklaupusi, kaip pridera. Iš visos širdies meldžiausi, kad klebonas Vogt man leistų priimti Šventąją Komuniją.

Ponia Vennebusch turėjo galimybę prieiti prie manęs ir duoti man Šventąją Komuniją. Ji ir bandė tai padaryti. Ji žengė vieną žingsnį mano link, bet tuoj pat žengė atgal, pažvelgė į mane ir vėl žengė vieną žingsnį mano link, tada vėl atsitraukė. Mūsų Viešpats to neleido – buvo visiškai aišku, kad Ponia Vennebusch norėjo man duoti Šventąją Komuniją. Pamaniau, kad tai jau buvo ženklas, nes tiek daug žmonių matė, kas įvyko.

Tada Šventąją Komuniją man suteikė kunigas Vogt.

Kai buvau giliai susivienijęs su Gelbėtoju, nieko Jo neprašęs, Gelbėtojas tarė: „Tai didžiausias ženklas, koks tik gali būti.“

Tada pažvelgiau į kryžių priešais altorių, kurį anksčiau bučiavau mintyse.

Medžugorėje Didįjį penktadienį kryžių bučiuoja visi tikintieji.

Čia prieš nukryžiuotą Jėzų nusilenkia tik klebonas ir ministrantai. Tikintieji liko suoleliuose.

Paklausiau savo vyro, ar jis turi rašiklį, kad galėčiau užsirašyti, ką man pasakė Gelbėtojas. Jis neturėjo.

Paprašiau Gelbėtojo, kad jis tai pakartotų dar kartą.

Gelbėtojas: „Dabar gali užsirašyti, bet įsimink tai visam gyvenimui:

„Tai didžiausias ženklas, koks tik gali būti.“

Aš pažvelgiau į Jėzaus kryžių, kuris stovėjo prieš aukojimo altorių kryžiaus garbinimui. Tada išgirdau: „Eik ramybėje.“

Šventąją Komuniją paaukojau vargšų sielų labui.

1992 m. balandžio 18 d. – Didysis šeštadienis

Anksti ryte meldžiausi daugiau nei valandą. Susivienijau su Gelbėtoju ir nuoširdžiai meldžiausi, kurį laiką laukiau, bet negirdėjau jokio balso. Man kilo mintis, kad galbūt kažką padariau ne taip, arba kad daugiau nebegausiu balso...

Šiandien ypač meldžiausi už veidmainius, už kunigus, už Komunijos dalytojus, keletą kartų atlikau egzorcizmą, ypač už savo priešus.

Popietę nuo 16.30 iki 18.45 val. bažnyčioje klūpėdama meldžiausi už mūsų kleboną ir už naująjį, kuris turėtų atvykti. Melstis buvo sunku, nes ponas Blankas repetavo prie vargonų. Galvojau, kaip, matyt, turi jaustis Gelbėtojas, kai jis repetuoja bažnyčioje.

Jei jis tikėtų, kad čia yra gyvasis Dievas, bažnyčioje jis negrotų vargonais taip garsiai.

20.00 Prisikėlimo šventė

Man tai buvo labai neaišku, nes „Tikėjimo išpažinime“ meldėmės: „trečią dieną prisikėlęs iš numirusių“, o šiandien buvo tik antroji diena. Man kažko trūko, nebuvau tokia laiminga kaip Medžugorėje. Ten Prisikėlimo šventė buvo švenčiama nuo vidurnakčio. Ten mano širdis džiūgavo per Prisikėlimo šventę. Bažnyčioje taip pat negirdėjau Gelbėtojo balso.

Tiesą sakant, čia buvo per daug ceremonijų su ministrantais. Kartais jaučiau skausmą širdyje ir nesijaučiau gerai.

Grįžusi namo aš verkiau, buvau tarsi sutrikusi, lyg nebūčiau prisikėlusį su Gelbėtoju.

1992 m. balandžio 19 d. – Velykų sekmadienis

Meldžiausi nuo 6.00 iki 8.10 val. Mano Viešpatie ir Dieve, po šios Prisikėlimo šventės ceremonijos nesijaučiau gerai. Apskritai man atrodė, tarsi kažkas būtų buvę ne taip. Vakar nemažai meldžiausi – daugiau nei keturias valandas, ir vis tiek jaučiau savo sužeistą širdį.

Kokia to priežastis, ko aš nesupratau?

Mano Viešpatie, pašalink iš manęs baimę, sumaištį, abejones ir, prašau, padovanok man ramybę, kurią tik Tu gali suteikti. Apšviesk mane Šventosios Dvasios šviesa.

Viešpatie, kalbėk, Tavo tarnaitė klausosi, nes aš tikėsiu tuo, ką įkvėpsi man parašyti, bet, Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Aš esu niekas, o iš nieko Tu padarei tarnaitę, ir kadangi Tu, mano Viešpatie ir Dieve, esi mano sielos vedlys, aš atveriu Tau savo širdį.

Formuok mane, kaip nori, ir padaryk iš manęs tai, ko nori.

Tik Tu esi mano Viešpats ir Dievas, mano mylintis Tėvas, mano brangusis Jėzus ir Gelbėtojas. Pirmiausia paklausiau, ar tai išgirdau Didįjį penktadienį po Šventosios Komunijos, ar teisingai supratau, kai žiūrėjau į kryžių priešais altorių, kuris ten gulėjo ant grindų, kad jį būtų galima garbinti. Savo mintyse jį dažnai bučiavau.

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai išgirdai. Didžiausias visų laikų ženklas yra mano nukryžiuojimas už jus, nusidėjėlius.“

Tada paklausiau apie Prisikėlimo šventę, nes buvau tokia nuliūdusi, kad net turėjau verkti.

Išganytojas: „Mano dukra, Prisikėlimas įvyks trečią dieną.“

Aš: „Tai gali suklaidinti ir supainioti, jei ji švenčiama jau antrą dieną.“

Išganytojas: „Taip, tai tiesa. Lik man ištikima.“

Aš toliau mąščiau apie daugybę ceremonijų bažnyčioje.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Šėtonas visur nori apeigų, kad nukreiptų žmones nuo tiesos.“

Aš: „Mačiau, kad ministrantai moka giliai nusilenkti, bet priimdami Šventąją Komuniją to padaryti negali.“

Išganytojas: „Jie nežino, kas yra pagarba, ir jos neturi man atžvilgiu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar po Prisikėlimo norėtum man pasakyti, ką turėčiau užrašyti ir kas dabar yra svarbu?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, žmonės turi skubiai atgailauti.“

Aš: „Jėzau, gyvasis Dieve, ką reiškia „skubiai“? Man sunku rašyti. Viešpatie, Tu esi Tiesa, ir jei Tu taip sakai, tai turi būti tiesa. Kas yra tas „skubiai“?

Aš: „Viešpatie, bet pasakyk man tik tada, jei manai, kad aš tai sugebėsiu išverti. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Išganytojas: „Jūsų laukia daug nelaimių. Rašyk, mano dukra, artimiausiu metu reikia labai daug melstis.“

Aš: „Aš Tave myliu, mano Viešpatie ir Dieve, aš melsiuosi daugiau nei iki šiol.“ Aš dar nuoširdžiai meldžiausi už tuos reikalus, kurių Viešpats iš manęs nori.

Aš: „Ar teisingai parašiau?“ Gelbėtojas: „Man to pakanka, mano dukra.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“ Aš:

„Bet tu dar niekada nesakei „brangioji dukra“.

Išganytojas: „Gali taip parašyti.“

Aš: „Viešpatie, ar aš Tau esu mylima dukra?“

Gelbėtojas: „Taip, Tu man esi mylima.“

Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve. Ačiū.“

10.00 val. Šv. Mišios Rote. Pamokslas man nepatiko. Po Šv. Komunijos buvau laiminga ir gavau daug malonių.

12.30 val.: Atėjo Fridolinas, teologijos studentas.

13.30 val.: Kartu su Fridolinu meldžiausi rožinį ir dalyvavau pamaldose.

15.00–18.30 val. aš Fridolinui perskaičiau tai, ką man pasakė Gelbėtojas. Mes vienas kitą stiprinome tikėjime.

1992 m. balandžio 20 d., Velykų pirmadienis

Maždaug 3.00 val. nakties mane pažadino gerojo Dvasios balsas. Jaučiau ramybę ir taiką, priešingai nei kai kuriomis naktimis, kai mane kamuodavo nerimas ir dėl to būdavau pažadinama. Žodžiai, kuriuos girdėjau, buvo aiškūs ir ryškūs kaip niekada iki šiol.

Išgirdau: „Daug melskis, mano dukra, nes po kurio laiko Žodis nugalės.“ Tada kurį laiką buvo tylu, o po to išgirdau:

„Žodis gyvas.“

Po maždaug pusvalandžio tai pasikartojo. Tokį malonų balsą galima būtų klausytis vėl ir vėl.

Aš nesapnavau, buvau pabudusi. Atsikėliau, atsiklaupiau prieš kryžių ir pasakiau: „Taip, Viešpatie, aš melsiuosi. Prašau, suteik man Šventosios Dvasios jėgą, kad galėčiau melstis.“

Taigi apie 3.30 val. pradėjau melstis. Tada meldžiausi už priešus, atlikau egzorcizmą, meldžiausi Žaizdų rožinį, Gailestingumo rožinį ir daugelį kitų maldų, po to priėmiau dvasinę Komuniją ir paaukojau ją už visą pasaulį.

Šiandien geriau suprantu šiuos žodžius: „Mano avys klausosi mano balso“.

Meldžiausi iki 4.30 val. ir tada nuėjau miegoti.

Kai atsikėliau, įjungiau radiją – buvo 8.00 val., ir naujienose išgirdau, kad naktį buvo bombarduotas Mostaro miestas.

Mostaro miestas yra netoli Medžugorės, ten gyvena vyskupas Žanić, kuris neigia Medžugorę. Jis sakė, kad vaikai meluoja.

Kai 1985 m. Didįjį ketvirtadienį buvau pas jį ir papasakoju apie savo patirtis bei Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimus, jo akyse susikaupė ašaros.

Jis man pasakė: „Jūs žinote mano padėtį.“

Aš atsakiau: „Taip“, ir žinojau, kad jis bijojo komunistų, tiksliau sakant, bijojo Šėtono. Vyskupas Žanićas turėjo tikėjimą, bet jam trūko drąsos išpažinti tikėjimą.

O kur dabar yra kiti vyskupai, kurių tiek daug buvo Medžugorėje?

Aš jau perdaviau ataskaitą apie pokalbį su vyskupu Žanićiumi Klausui Zieglerui, kad jis ją įtrauktų į savo knygą, kurią išleido Peterio Zimmermanno vardu.

Jis rašė apie mane, bet ataskaitos apie pokalbį su vyskupu nepaskelbė, o aš dėl to apgailestauju.

Jėzus mirė už daugelį, tačiau vyskupas Žanićas nenorėjo paaukoti savo gyvybės už

Jėzų. Žmogaus laisva valia nuveda jį į rojų, skaistyklą arba pragarą.

Aš sakau: jei Dievas per Mariją šaukia savo tautą, tai Jis nori išgelbėti visus, o ne atiduoti velniui.

Deja, pasaulietiški kunigai nebegirdi Viešpaties balso. Jie yra akli ir kurti. Šiandien Bažnyčioje mokoma, kad nereikia tikėti asmeninėmis apreiškimais.

Galbūt jie patikės, kai bus per vėlu.

Aš toliau meldžiausi iškart po naujienų. Maždaug 8.45 val. susivienijau ir bendravau dvasiškai.

Paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo Jis, kuris šią naktį mane pašaukė melstis.

Gelbėtojas: „Taip, tai užtruko ilgai.“

Aš: „Viešpatie, atleisk man, kad aš iš karto neatsikėliau ir nemeldžiausi.“

Labai dėl to gailiuosi. Viešpatie, aš net kunigui negaliu pasakyti, kad artėja daug nelaimių.

Ką man daryti, kol atvyks naujas kunigas?“ Gelbėtojas:

„Melskis, mano dukra, melskis daug.“

Aš: „Bet juk liūdna, jei jie netiki privačiais apreiškimais.“ Gelbėtojas: „Už tai jie turės atsakyti.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“ Aš:

„Ačiū Tau, mano brangusis išganytojau.“

10.00 val. Šv. Mišios Rote.

12.30 val. – Po pietų trumpai meldžiausi balkone. Gelbėtojas dar kartą pakartojo žodžius: „Žodis nugalės, žodis gyvas.“

Balkone neturėjau popieriaus. Vėliau, kai pažiūrėjau, pastebėjau, kad tai buvo tie patys žodžiai, kuriuos Jis man pasakė šią naktį. Perskaičiusi dar kartą tai, kas įvyko šią naktį, supratau, kad man nutiko taip pat, kaip ir Emauso mokiniams. Gelbėtoją dvasia atpažinau tik vėliau. (Šiandien buvo skaitoma Evangelija apie Emauso mokinius.)

1992 m. balandžio 21 d. – antradienis

10.10 val. gydytojų kambaryje:

Po maldos, susivienijus su Gelbėtoju, jis pasakė: „Rašyk, mano dukra, artėja karas su Rusija.“

Aš: „Kaip tai suprasti? Ar tai susiję tik su Rusija?“

Išganytojas: „Tai palies visus.“

Aš: „Ar tai bus panašu į tai, kas vyko tarp serbų ir kroatų?“

Gelbėtojas: „Šio karo negalima lyginti su tuo.“

Aš: „Kaip man tada pastatyti koplyčią, jei įvyks kažkas panašaus?“

Gelbėtojas: „Pastatyk koplyčią kuo greičiau.“

Aš: „Neturiu kunigo, kuriam galėčiau papasakoti viską, ką man pasakei.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, kunigas netrukus atvyks.“

Aš: „Ar jis pasiliks mano kaime?“ Gelbėtojas:

„Taip, jis pasiliks tavo kaime.“ Aš: „Ar

turėsime du kunigus?“

Gelbėtojas: „Ne, klebonas Vogt išvyks į kitą vietovę.“ Gelbėtojas: „Būk

kantri, mano dukra, viskas įvyks tinkamu laiku.“ Aš: „Ar turėčiau dar ką

nors užsirašyti?“

Išganytojas: „Daug melskis, mano dukra. Aš tave myliu, mano

brangioji dukra.“ Aš: „Taip aš to užrašyti negaliu.“

Išganytojas: „Taigi užrašyk tai.“

Aš: „Mano mylimiausiasis Gelbėtojau, tavo žodžius jaučiu savo širdyje kaip ugnį. Tai ne tik tai, ką girdi, bet ir tai, kad man gera, kai tu taip sakai, ir tai veikia iš karto. Tai man patvirtina tai, ką jau man sakei: „ŽODIS GYVAS“, ir tai tiesa.

Savo žodžiais aš negaliu Tau pakankamai padėkoti. Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš Tave myliu labiau už viską.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

Vakare – rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. balandžio 22 d. — trečiadienis

Meldžiausi kaip įprasta, bet negirdėjau jokio balso, net koplyčioje, o vakare po Šv. Komunijos – taip pat. Tačiau susivienijusi su Gelbėtoju, pajutau jo buvimą. Gelbėtojas manęs nepaliko, jis ilsėjosi šalia manęs.

Vakare atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

Darbo vietoje šiandien turėjau pacientų, kuriuos man buvo sunku įtikinti tikėjimu, pvz., paklausiau vieno vyro, ar jis neatsižegnojo per Velykas. Jis atsakė, kad juk neturi nuodėmių. Tada paklausiau jo, kiek kartų pastaruoju metu jis nebuvo bažnyčioje.

Jis: „Taip. Tai tiesa.“

Kitas pacientas skundėsi, kad jau 10 metų serga. Aš pajutau, kad jį valdo demonas, ir apšlakstiau jį šventintu vandeniu. Jis pasitraukė, žengė žingsnį atgal ir pasakė: „Eikite šalin su tomis cheminėmis medžiagomis.“ Atsisakymas šventinto vandens buvo aiškiai juntamas.

Pastaruoju metu rentgenui atlikti atėjo jau keli čigonai. Visi jie priklauso tai pačiai sektai – tie, kurie pas mane buvo rentgenui. Išklauses viską, ką jie pasakojo, galiu tik pasakyti, kad jie visiškai pasidavė klaidingam mokymui.

Visi, apie 6–7 žmonės, puolė mane, o jų balsai vis garsėjo. Paėmiau šventintą vandenį ir apšlakstiau juos visus. Tada visus palaiminau Benedikto kryžiumi. Staiga jie visi dingo.

Vakare – rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. balandžio 23 d. — ketvirtadienis

10.10 val. gydytojų kabinete:

Po maldos keletą kartų pajutau stiprius dūrius dešinėje rankoje, toje vietoje, kur Jėzus turi žaizdas. Skausmas buvo stiprus, tarsi kas nors mane būtų dūręs, bet nieko nebuvo matyti.

Todėl paklausiau Gelbėtojo.

Gelbėtojas: „Taip, tai nešvarusis dvasia. Jei galėtų, jie tave jau seniai būtų nukryžiovę. Jiems nepatinka tai, ką tu meldiesi.“

Aš: „Kiti taip pat meldžiasi.“

Gelbėtojas: „Tu atimi iš jų daug sielų.“ Aš:

„Kiekvienas turi savo globėją angelą.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Tu turi daugiau nei vieną globėją angelą.“

Aš: „Kai jaučiu dūrius rankoje, ar tada globėjų angelų nėra?“

Išganytojas: „Taip, bet aš tai leidžiu. Kaip kitaip tu patikėtum, kad aplink tave yra nešvarūs dvasios?“

Aš: „Būtų blogai, jei aš nustosiu melstis.“ Gelbėtojas: „Tęsk taip, mano dukra, kaip iki šiol.“

Aš: „Ką man patartum artimiausiu metu?“ Gelbėtojas:

„Pasninkauk.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš tai darysiu.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar tai skirta tik man, ar galiu tai pasakyti ir maldos grupėje?“ Gelbėtojas:

„Tai galioja visiems.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Vakare Rot mieste bažnyčioje meldžiausi rožinį. Kadangi Rot mieste nebuvo Šv. Mišių, nuvažiavau į Mingolsheimą, į Šv. Rokaso koplyčią, ir ten dalyvavau Šv. Mišiose.

1992 m. balandžio 24 d. — penktadienis – Gelbėtojas su manimi kalba jau metus.

10.10 val. gydytojų kambaryje:

Aš meldžiausi.

Gelbėtojas: „Užrašyk tai, mano dukra. Šie metai ir visi kiti priklauso man.“ Aš: „Taip, Viešpatie, nes aš esu niekas.“

Gelbėtojas: „Taip, tu teisingai pasakei. Mano dukra, man patiko tavo darbas iki šiol.“ Aš:

„Man atrodo, kad nepadariau jokios pažangos.“

Išganytojas: „Ar tikrai nepadarei?“

Aš: „Aš dažnai praleidžiu valandas maldoje, todėl sunku pasakyti, ką tiksliai nuveikiau. Šie metai su Tavimi praėjo taip greitai, kaip niekada anksčiau.

Kaip man toliau elgtis? Ar tu ir toliau liksi mano sielos vadovas?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, aš ir toliau liksiu tavo sielos vadovas.“

Aš: „Man liūdna, nes visi išrinktieji turi kunigą, kuriam galima viską pasakyti, o aš neturiu.“

Gelbėtojas: „Taip turi būti, mano dukra, bet neilgai.“ Aš paklausiau

Gelbėtojo apie artėjančią karą.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, karas iš Rusijos bus didelis karas. Šio karo niekas negali sustabdyti.“

Aš: „Viešpatie, bet Tu gali jį sustabdyti.“

Išganytojas: „Mano dukra, nuodėmė yra per sunki.“

Aš: „Ar gali man ką nors pasakyti, nes šiandien sukanka metai, kai girdžiu tavo balsą?“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, melskis be pertraukos.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai darysiu. Ką galiu, su Tavimi.“

Gelbėtojas: „Aš tave labai myliu, mano dukra. Eik ramybėje.“

Vakare – rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. balandžio 25 d. — šeštadienis

Ryte lankiausi Šv. Mišiose Vaghauzelyje. Po Šv. Komunijos atsiklaupiau prieš tabernakulį. Paklausiau Gelbėtojo, ar turėtume parašyti laišką Šv. Tėvui, ar dar yra laiko.

Gelbėtojas: „Atėjo tinkamas laikas.“

Aš: „Kaip tai, Gelbėtojau, juk kiti sako, kad Tu man nekalbi teologiškai. Tu kalbi taip, kaip aš kalbu, mano stiliumi.“

Gelbėtojas: „Jei aš kalbėčiau taip, kaip patiktų visiems kitiems, tu manęs nesuprastum.“

Po to nuėjau pas Marion ir mes parašėme laišką Šventajam Tėvui.

Nuo 16.30 iki 18.30 val. aš meldžiausi Rot bažnyčioje, klūpėdamas.

1992 m. balandžio 26 d. – sekmadienis

6.00 val. ryte atsikėliau ir ypač meldžiausi už tuos, kurie šiandien nori ne verti priimti Šv. Komuniją, ir ypač už kunigą Vogtą.

Susivienijusi su Gelbėtoju, paklausiau, ar turėtume dar ką nors pakeisti laiške, kurį parašėme popiežiui.

Išganytojas: „Mano dukra, laiškas geras. Išsiųsk jį.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, vakar man buvo labai sunku širdyje, kai išgirdau, ką man papasakojo pirmą kartą Komuniją priėmusi mergaitė Jyng: joms neleidžiama nusilenkti prieš Gelbėtoją ir prieš tabernakulį, kai mes giedame ar meldžiamės prie altoriaus, nes klebonas Vogt joms tai uždraudė. Ji man tai papasakojo savo patėvio ir mano vyro akivaizdoje, kai aš jos paklausiau. Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra, šis kunigas negyvena Dievo malonėje.“

Iš pradžių nenorėjau tikėti tuo, ką man pasakė Gelbėtojas, bet tada jis tai pakartojo trečią kartą.

Aš: „O kaip pas jį su transsubstanciacija?“

Išganytojas: „Jis turi įgaliojimą transfigūracijai. To aš iš jo atimti negaliu.“

Aš: „Mano Viešpatie, tai siaubinga. Aš netrukus nebegalėsiu to ištverti. Mano Viešpatie, niekas man tuo netikės.“

Išganytojas: „Vyrauja didžiulis aklumas.“

Aš: „Mano Viešpatie, tu žinai, kaip aš meldžiuosi už kunigą Vogtą. Ką man daryti?“

Gelbėtojas: „Palik šį kunigą man.“

O, kaip man tai buvo sunku. Vargu ar galėjau tai parašyti, tai mane sukrėtė kaip smūgis. Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, dabar suprantu, kodėl turiu eiti pas Šventąjį Tėvą.

Mano Viešpatie, ar kunigams gresia pavojus?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Beveik visi jie yra pavojuje. Jie nevykdo mano valios.“ Aš:

„Ar jie nenori, ar negali vykdyti tavo valios?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, jie yra abejingi, kai stovi priešais mane. Jie turi atgailauti.“

Aš: „Juk jie turi tikėjimą?“

Išganytojas: „Jie per mažai meldžiasi už tą tikėjimą.“

Aš: „Maniau, kad tikėjimas yra Dievo dovana?“

Gelbėtojas: „Taip, bet aš galiu jį suteikti kam noriu.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš dėkoju Tau už Tavo mokymą, Tavo gerumą, kantrybę man atžvilgiu ir Tavo švelnumą. Aš myliu Tave ir už kunigus. Pasigailėk jų. Aš melsiuosi už juos.“

Tiesą sakant, jau kelerius metus už juos meldžiuosi savo maldos grupėje.

10.00 val. Šv. Mišios raudonais drabužiais.

Aš vos ištvėriau ir turėjau apšlakstyti save šventintu vandeniu. Jaučiau, tarsi ant manęs būtų užgriuvęs pragaras. Be pertraukos meldžiausi už tikinčiuosius ir kunigą bei aukoja Šv. Komuniją už kunigą Vogtą.

Ceremonija man nepatiko. Nebuvo gražu, kad kunigas Vogt leido pamokslą sakyti p.

Vennebusch. Už tai, kad kunigas Vogt pirmąją Šv. Komuniją visada teikė į ranką, jis tikrai turės kartą atsakyti.

Pietums mane pakvietė „Baltojo sekmadienio“ vaikas Jyng į šaulių namus.

Netrukus po pietų vienuolė iš Karlsruhės parvežė mane namo, ir mes kartu pasimeldėme.

Po to atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

Vėliau mane vėl aplankė mano brolis Vladimiras ir sūnėnas Ratko.

Taip pat mane aplankė Hedwig iš Rot. Po to perrašiau dienoraščio įrašus į švarų sąsiuvinį.

1992 m. balandžio 27 d. – pirmadienis

Važiuodama automobiliu į darbą, patekau į kamštį. Taigi galėjau melstis daugiau nei įprastai. Darbo vieta:

Iš karto uždegiau žvakę už mirusių sielas ir apšlakstiau jas šventintu vandeniu. Kol atvyko pacientai, mano kolegė Veronika ir aš kartu meldėmės Džiaugsmingąjį rožinį ir maldas Šventajai Dvasiai. Po to padariau rentgeno nuotraukas keliems pacientams, o tada nuėjau į stomatologijos kliniką ir man užplombavo dantį. Maždaug dvi valandas gulėjau stomatologo krėsele. Stomatologas paklausė, ar noriu, kad man suleistų anestetiko. Atsakiau neigiamai ir paaukojau skausmą už nusidėjėlių atsivertimą ir sielų išgelbėjimą. Tada per visą apžiūrą be pertraukos meldžiausi už Šventąjį Tėvą, už Švenčiausiojo Tėvo priešus, už vyskopus ir kunigus, o paskui už gydytojus, slaugytojas ir kitas sielas. Gydymas truko apie dvi valandas. Stomatologas labai prakaitavo. Galiausiai pasakiau jam, kad jis nesipasakojo. Tačiau jis prakaitavimą priskyrė lempai, kuri, jo nuomone, buvo tokia šilta ir ryški.

Vėl padariau rentgeno nuotraukas keliems pacientams.

12.00 val. klinikos koplyčioje:

Pirmiausia pasimeldžiau „Viešpaties angelą“, o po to toliau labai nuoširdžiai. Pasakiau Gelbėtoji, kad nieko iš Jo neprašau, nes esu niekas, ir jei Jis nori man ką nors pasakyti, tegu tai padaro. Kai buvau giliai susivienijusi, bendravau dvasiškai.

Gelbėtojas man tarė: „Rašyk, mano dukra, tu turi pasikalbėti su klebonu Vogtu.“ Aš: „Prieš išsiųsdama laišką popiežiui ar po to, kai jį išsiųsiu?“ Gelbėtojas: „Po to, kai išsiųsi laišką popiežiui.“

Aš: „Taip, Viešpatie, ką nori, kad aš jam pasakyčiau?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra: „Ar jis nori pakeisti savo nuomonę, ar ne?“ Aš: „O, mano Viešpatie, dabar aš to visiškai nesuprantu.“

Aš: „Didysis Dieve, galingasis Dieve, nemirtingasis Dieve, kaip man jam tai pasakyti ir kada?“

Gelbėtojas: „Eik pas jį dar šiandien.“

Aš: „Viešpatie, bet aš nežinau, kokia yra jo nuomonė.“

Gelbėtojas: „Jis tai žino.“

Aš: „Ką pasieksiu, jei nueisiu pas jį?“ Gelbėtojas: „Jo išgelbėjimą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, bet tai yra sunkiausia, ką man iki šiol teko padaryti.“

Gelbėtojas: „Padaryk tai, mano dukra, tai svarbu.“

Aš: „Viešpatie, aš nebegaliu rašyti, man ištiks širdies priepuolis, jei nueisiu pas jį.“

Išganytojas: „Ar tu bijai?“

Aš: „Nebijau, bet po viso to dabar irgi manau, kad jis nepasikeis. Bet jei tu jam vėl suteiksi didžią malonę, tada viskas vėl gali susitvarkyti.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, taip ir

yra.“ Aš: „Ar turėčiau dar ką nors parašyti?“

Gelbėtojas: „Parašyk, mano dukra, kad aš jį vis dar labai myliu.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar turėčiau jam perskaityti ir vakarykštę dieną?“ Gelbėtojas: „Šiandienos.“

Aš: „Taip, Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Tada aš dar paklausiau Gelbėtojo, ar jis eis su manimi pas kunigą, ar aš eisiu viena.“

Išganytojas: „Aš visada būsiu su tavimi, kur bebūtum.“

Aš padėkojau Gelbėtojui ir išėjau iš koplyčios į savo darbo vietą dirbti. Koplyčioje buvau apie 40 minučių. Paprastai koplyčioje pasilieku tik apie 15 minučių.

Po darbo išsiunčiau laišką Šventajam Tėvui registruotu laišku pašto skyriuje.

Buvo apie 16.15 val. Grįždama namo meldžiausi rožinį už kunigą Vogtą. Apie 16.45 val. trumpai pasimeldžiau bažnyčioje, o 16.50 val. jau buvau pas kunigą Vogtą. Kunigas mane išklaušė.

Jis buvo draugiškas ir pasakė: „Na, pažiūrėsime, kaip viskas klostysis toliau.“

Aš padaviau jam perskaityti laiško, kurį buvau nusiuntęs Šventajam Tėvui, kopiją.

Kai jis skaitė laišką, mintyse paklausiau Gelbėtojo, ką dabar turėčiau pasakyti, ir išgirdau: „Dabar tylėk.“

Tai buvo trumpas pokalbis, trumpesnis nei bet kada anksčiau. Paprašiau kunigo Vogto palaiminimo. Jis mane palaimino, ir aš išėjau.

Vakare Raudonajame nebuvo

Švenčiausiosios Mišių. 20.00 val.

maldos grupė:

Mes garbinome Gelbėtoją. Kaip visada, aš atsiklaupiau tiesiai priešais Gelbėtoją.

Mes sukalbėjome tris litanijas: „Magnificat“, Švenčiausiosios Trejybės litaniją, Švč. Mergelės Marijos Širdies litaniją ir Visų Šventųjų litaniją. Jaučiau stiprų šilumą ir džiaugsmą, sklindančius iš Gelbėtojo. Mes meldėmės 2,5 valandos.

Daugelis vėl išpažino nuodėmes, galiausiai tai padariau ir aš. Visi išėjo laimingi. Gelbėtojas mums suteikė daug malonių.

1992 m. balandžio 28 d. – antradienis

9.45–10.45 val. gydytojų kambaryje:

Šiandien aš nemeldžiausi tiek, kiek paprastai. Nerimavau dėl kunigo Vogto, kaip viskas turėtų toliau vykti.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Kunigas apie tai jau pagalvos.“ Aš: „Ar dabar aš kalbėsiu su kitais bažnytinės valdžios atstovais?“ Gelbėtojas: „Tu kalbėsi su keliais žmonėmis.“

Aš: „Ar kunigas Vogt mane užregistruos Freiburge?“

Gelbėtojas: „Taip, arkivyskupas Oskaras jau yra informuotas apie tavo balsą iš manęs.“ Aš: „Taip, ar iki šiol jis nebuvo suinteresuotas pasikalbėti su manimi?“

Išganytojas: „Tai dar ateis. Jis dar su tavimi pasikalbės.“

Išganytojas: „Net jei kiti iš tavęs tyčiosis, tave neigs ir išjuoks, tu turi viską priimti. Su manimi tu ištersi iki galo.“

Aš dar paklausiau apie komunijos dalytoją Franziską.

Gelbėtojas: „Ji dar su tavimi pasikalbės.“

Aš: „Ar turėčiau jai ką nors papasakoti apie Komunijos dalijimą?“

Gelbėtojas: „Pasakyk jai tai, ką aš tau pasakiau.“

Vakar vakare po maldos grupės susitikimo, kai papasakoju šiek tiek apie pokalbius su Gelbėtoju, dvi moterys man pasakė, kad jos neklausinėtų Gelbėtojo, ar Jis yra su jomis, jei turėtų eiti pas kunigą, nes tai savaime suprantama, kad Gelbėtojas yra su jomis.

Gelbėtojas: „Būk atsargus. Neatsakyk į tokias pastabas – aš geriausiai žinau, ką jos būtų padariusios.“

Aš: „Pasakyk man, Gelbėtojau, jei nori man ką nors pasakyti.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, ar dabar gali įsivaizduoti, ką tau sakau?“ Aš: „Ne, Viešpatie. Esu smalsi.“

Išganytojas: „Tu gausi laišką iš Šventojo Tėvo. Tu gali pas jį ateiti.“

Iš pradžių nenorėjau tuo tikėti, tada pagalvojau, kad galbūt kažką neteisingai parašiau, ir paprašiau Gelbėtojo man tai pakartoti.

Aš pasakiau: „Prašau, pakartok man tai dar kartą, brangusis Jėzau, mano sielos vadove.“ Tada išgirdau tai antrą kartą.

Gelbėtojas: „Tu gausi laišką ir galėsi eiti pas Šventąjį Tėvą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kada turėčiau ten vykti, tai palieku Tavo valiai, nes Tu žinai, kaip čia klostosi mano darbas. O jei dabar turiu vykti, tai ten skrisiu ten lėktuvu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, jau dabar džiaugiuosi, kad galėsiu pasikalbėti su Šventuoju Tėvu. Didysis Dieve, Tu viską žinai, viską matai, viską darai taip, kaip nori, ir viskas yra teisinga, kaip Tu darai. Mano didžioji meile. Negalima atsiskirti nuo Tavęs.

Manau, tai galėtų būti didžiausia blogybė, jei kas nors manytų, kad gali apsieiti be Tavęs ir gyventi be Tavęs.

Iš visos širdies dėkoju Tau už Tavo meilę ir švelnumą, mano Viešpatie ir mano Dieve.“ Gelbėtojas: „Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

Mano siela buvo pilna meilės ir ramybės, ir aš buvau tokia laiminga. Su Gelbėtoju kalbėjausi daugiau nei 30 minučių.

12.00 val. klinikos koplyčioje. Po to šiek tiek pasivaikščiojau lauke ir nuskyniau Švenčiausiajai Mergelei nedidelę gėlių puokštelę.

Nuo 15.00 iki 15.45 val. rašiau dienoraštį. Pirmiausia jį perverčiau ir perskaičiau, ką Gelbėtojas man buvo pasakojęs ankstesnėmis dienomis.

Šv. Mišias lankiau Rot mieste ir paaukojau Šv. Komuniją už Šv. Tėvą ir už Marion.

Po mišių atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

1992 m. balandžio 29 d. – trečiadienis

Šiandien ryte vėl daugiau meldžiausi.

10.00 val. gydytojo kabinete susivienijau su Gelbėtoju. Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu turi eiti pas dekaną Enzą.“ Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, mano Jėzau, mano sielos vadove. Kodėl?“ Išganytojas: „Tu turi jam pasakyti svarbiausią dalyką, kurį tau įkvėpiau.“ Aš: „Kas tai yra, kas tau svarbiausia?“

Gelbėtojas: „Pasakyk jam apie karą, nes Bažnyčia turi skubiai pasitaisyti.“ Aš: „O koks būtų tas pasitaisymas?“

Išganytojas: „Rašyk, brangioji dukra. Komunija į rankas turi būti skubiai panaikinta, o Švenčiausioji Komunija turi būti perduodama tik per kunigo pašventintas rankas

Aš: „Ar turėčiau jam pasakyti, kad parašiau laišką Šventajam Tėvui?“ Gelbėtojas:

„Gali jam jį parodyti.“

Aš dar paklausiau, kaip Gelbėtojas norėtų, kad tikintieji priimtų Šv. Komuniją – stovėdami ar klūpodami.

Gelbėtojas: „Mano dukra, įsimink tai visam laikui. Aš esu Viešpats ir Dievas, prieš mane kiekvienas privalo rodyti giliausią pagarbą.“

Aš: „Viešpatie, bet giliausia pagarba yra tada, kai žmogus prieš Tave nusilenkia, atsiklaupia ir priima Tave tyra širdimi.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu tai žinai.“

Aš: „Viešpatie, ar turiu iš karto eiti pas dekaną, ar turėčiau apie tai pranešti kunigui Vogtui, kad jis man surastų susitikimo laiką, nes jis yra mano vietinis kunigas?“

Gelbėtojas: „Eik pas kunigą Vogtą ir pasakyk jam, kad jis susitartų susitikimą su dekanu Enzu.“

Aš: „O jei kunigas Vogt pasakys, kad turiu tai padaryti pati?“ Gelbėtojas: „Tada daryk tai jo atsakomybe.“

Aš: „Kada turėčiau tai padaryti?“

Išganytojas: „Mano dukra, padaryk tai kuo greičiau.“ Aš:

„Mano Viešpatie, šiandien esi šiek tiek griežtas.“

Išganytojas: „Mano dukra, taurė jau seniai perpildyta.“

Aš: „Mielasis Gelbėtoju, aš to ne visai suprantu. Atleisk man, ką reiškia: „Taurė jau seniai perpildyta?“

Išganytojas: „Mano dukra, nuodėmė yra tokia sunki, kad aš jos nebegaliu išlaikyti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, pasigailėk mūsų, išgelbėk mus, juk mes esame tavo vaikai.

Jėzau, gyvojo Dievo Sūnau, ar man dar ką nors reikia užrašyti?“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, to pakanka. Eik ramybėje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš taip ir padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Iš visos širdies dėkoju Tau už Tavo žodžius.“

Apie 30 minučių buvau susivienijusi su Gelbėtoju.

12.00 val. koplyčioje: Aš nuoširdžiai meldžiausi, tada susivienijau su Gelbėtoju. Aš:

„Mano Viešpatie ir Dieve, aš užrašiau žodžius, ką Tu parašytum mano vietoje?“

Gelbėtojas: „Įsidėmėk, mano dukra, tai žinia kunigams.“

Aš paklausiau, ar turėčiau nuvykti pas kunigą Gebhardą Heyderį dabar, dar šią savaitę. Gelbėtojas: „Kitą savaitgalį.“

Tada paklausiau toliau, ar turėčiau eiti pas kunigą Vogtą, ar jam paskambinti, nes tada galėčiau po darbo nueiti pas pas dekaną.

Gelbėtojas: „Paskambink jam.“ (Šv.

klebonui Vogtui) Aš: „Ar teisingai parašiau?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu parašei teisingai.“

Aš: „Viešpatie, jei jie paklaus, kaip aš tave girdžiu, aš to negaliu tinkamai paaiškinti.“

Gelbėtojas: „Pasakyk jiems, kad tu mane girdi širdies gėlmėse, ir ten aš esu su tavimi.“

Aš: „Bet aš dirbu ausų klinikoje ir daug dirbu su klausos kanalu, o Tavęs negirdžiu savo ausimis.“

Gelbėtojas: „Tai yra antgamtinis reiškinys.“

Aš: „Bet jie sakys, kad antgamtinis dalykas gali kilti ir iš velnio.“ Gelbėtojas: „Jie turi melstis, kad galėtų atskirti dvasias. Tada jie supras, ar tas antgamtinis dalykas kyla iš gerosios, ar iš piktosios dvasios.“

Maždaug 13.15 paskambinau kunigui Vogtui. Pasakiau jam, kad Gelbėtojas man liepė eiti pas dekaną Enzą ir kad jis turėtų susitarti dėl susitikimo su dekanu. Jis nustebo ir paklausė dar kartą.

Aš tai pakartoju antrą kartą.

Kunigas Vogt pasakė, kad susitikimą turėčiau susitarti pats. Aš padėkojau. Kunigas Vogt buvo šiek tiek nemandagus.

14.00 val. koplyčioje darbo vietoje:

Aš karštai verkiau, tada trumpai pasimeldžiau ir susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Po darbo eik pas jį (gerbiamą dekaną Enzą) asmeniškai, po darbo. Anksčiau jam neskambink.“

Aš: „Ar jis bus namuose, kai aš pas jį ateisiu?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „Aš net nežinau, kur jis gyvena. O jei jis nenorės manęs išklaustyti?“ Gelbėtojas:

„Jis tave išklausys.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, visą savo pasitikėjimą atiduodu į Tavo rankas.

Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Ačiū Tau, aš padarysiu, kaip man liepei.“ Buvau

klinikos koplyčioje apie 15 minučių.

Man buvo suteikta malonė, mano siela vėl iš karto buvo išgydyta, buvau laimingas ir vėl galėjau dirbti.

Kelyje į Vieslochą pas dekaną Enzą meldžiausi rožinį ir kitas maldas už kleboną Erz. Netrukus po 17.00 val. jau buvau Vieslocho Šv. Laurentiuso bažnyčioje.

Ten trumpai pasimeldžiau ir pasakiau Gelbėtojui: „Dabar aš čia, bet net nežinau, kur gyvena garbingasis dekanas Enz.“

Paprašiau Gelbėtojo, kad Jis man suteiktų jėgų ir ramybės, ir kad įkvėptų man viską, ką turiu pasakyti, kai atvyksiu pas garbingąjį dekaną Enzą. Ir tikiu, kad Gelbėtojas buvo su manimi. Išėjau iš bažnyčios ir paklausiau vyresnio amžiaus moters, kur gyvena garbingasis dekanas Enzas. Ji man pasakė, ir akimirksniu atsidūriau priešais kleboniją.

Man duris atidarė graži moteris, ir aš jai pasakiau, kad turiu pasikalbėti su dekanu, nes mane čia atsiuntė Gelbėtojas.

Ji iš karto pasakė, kad dekanas nėra namuose.

Aš paklausiau, ar ji tikra, nes mane atsiuntė Gelbėtojas.

Ji atsakė, kad jis dekanate, Adenau aikštėje, užsiima su komuniją priimančiais vaikais.

Aš paklausiau, kada jis sugrįš. Ji patarė man pabandyti dar kartą apie 19.00 val., o aš jai pasakiau, kad eisiu jo ieškoti.

Pirmiausia nuėjau į dekanato namus Adenau aikštėje. Ten vyras man pasakė, kad dekanas Enz jau seniai išėjo. Tada vėl nuėjau į bažnyčią ir pasakiau Gelbėtojui: „Mielasis Gelbėtojau, Tu man sakei, kad, kai ateisiu pas dekaną, jis bus namuose.“

Gelbėtojas: „Jis yra namuose.“

Aš: „Tada ta moteris melavo.“

Gelbėtojas: „Eik į namus.“

Tada išėjau iš bažnyčios ir priėjau prie klebonijos durų. Nenorėjau įeiti ir pradėjau melstis, nes širdyje jaučiau, kad

dekanas Enz yra namuose. Laikiau rožinį rankose ir keletą kartų pasimeldžiau „Ave Maria“ lotynų kalba, arkangelo Mykolo maldą, keletą kartų „Sanctus“ lotynų kalba. Tada atėjo jaunas vyras ir įėjo vidun. Jis pamatė, kad aš meldžiausi rožiniu. Po to atėjo vyresnio amžiaus moteris, klebonijos namų ūkio tvarkytojos motina. Po to atėjo dar vienas amatininkas, kurį jau buvau matęs dekanato namuose ir bažnyčioje. Ketvirtasis atėjęs vyras atsistojo tiesiai priešais mane ir garsiai šaukė bei rėkė: „Ar niekas negali man padėti?“ Jo balsas skambėjo beviltiškai.

Aš iš karto pajutau velnią savo viduje ir jam neatsakiau. Bet toliau nuoširdžiai ir pusbalsiu meldžiausi vieną „Sveika, Marija“ po kitos.

Tačiau JIS galėjo girdėti mano maldą. Jis supyko ir keletą kartų paspaudė durų skambutį, tapo neramus ir grasino man, kad turėčiau nustoti melstis.

Jis tyčiojosi iš rožinio, pakėlė prieš mane ranką ir pasakė, kad mane sumuš. Aš nepajudėjau iš vietos ir toliau meldžiausi.

Tada jis vėl paspaudė durų skambutį, ir per domofoną pasigirdo namų tvarkytojos balsas, kad čia nieko nėra. Vyras tada nuėjo, kupinas pykčio ir įniršio. Aš toliau meldžiausi, o po kurio laiko šaukiausi Švenčiausiosios Mergelės Marijos ir angelų, prašydama jų pagalbos. Maldavau:

„Švenčiausioji Mergele Marija, išskleisk savo apsiaustą virš šio namo.“

Staiga durys atsivėrė, ir moteris man pasakė, kad galiu užėiti, nes tuo metu atvyko klebonas. Ji žiūrėjo nesaugiai, ir aš pajutau, kad ji nėra nuoširdi.

Aš jai pasakiau: „Ten, kur esu aš, ten tuoj pat pasirodo ir velnias.“

Aš vis dar laikiau rožinį rankoje, kai priėjau prie dekano ir pasakiau jam, kad meldžiausi prie durų, nes Gelbėtojas man pasakė, kad kunigas yra namuose, ir todėl aš nenorėjau skambinti į duris. Jis nusteбęs pažvelgė į mane.

Aš jam papasakojau, ką man buvo pasakęs Gelbėtojas, kad dekanas turėtų tai žinoti.

Mes kalbėjomės apie 25 minutes, aš jam perskaičiau paskutinius tris dienoraščio puslapius ir daviau perskaityti laišką, kurį nusiunčiau Šventajam Tėvui.

Jis man pasakė, kad pasikalbės su klebonu Vogtu.

Paprašiau jo palaiminimo ir atsiklaupiau prieš jį ant grindų. Jis man suteikė labai gražų palaiminimą, ir aš išėjau.

Parkavimo aikštelėje, kur stovėjo mano automobilis, sutikau klebonijos namų ūkio tvarkytoją ir pasakiau jai, kad ji turi eiti išpažinties. Ji atsakė, kad tai buvo būtinas melas. Aš jai dar pasakiau, kad Dievas tai matė. Tada ji nusijuokė ir nuėjo toliau.

18.25 val. jau buvau Rot bažnyčioje. Paaukojau Šventąją Komuniją dekanui Enzui ir klebonui Vogtui.

Po Šv. Komunijos, kai susivienijau su Gelbėtoju, paklausiau Jo, ar viskas buvo teisingai padaryta dekanato atžvilgiu.

Gelbėtojas: „Viskas buvo teisinga.“

Gelbėtojas: „Ačiū tau...“ Po kurio laiko Gelbėtojas tęsė: Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Išėjusi iš bažnyčios, aš pasikalbėjau su viena vienuole (Steinhauser). Aš apsaugojau ją nuo erezijos ir kalbėjau su ja apie 20 minučių. Namuose pasigaminau ką nors valgyti, ir vėl atėjo svečias. Aš vėl kalbėjau apie Dievą, nes svečias nežinojo, ar yra pakrikštytas.

Mano vyre siautėjo velnias. Jame pasireiškė pyktis ir neapykanta, jis net susižeidė sergančią koją. Po to atėjo dar ir Lucia.

Ji pažadėjo man, kad už mane melsis, ir pasakė, kad jau dabar nekantriai laukia pirmadienio, kai susirinks maldos grupė. Ji mielai ateina čia melstis.

22.45 val. nuėjau miegoti.

Jau daug naktų taip mažai miegojau, tai žino tik gerasis Dievas. Ir vis dėlto

Gelbėtojas suteikia jėgų toliau dirbti.

Tikiu, kad ši diena man buvo didelė pamoka. Nes Gelbėtojas patvirtino man, kad aš girdžiu Jo balsą, ir tuo pačiu parodė, kaip Šėtonas ant manęs pyksta. Be Gelbėtojo aš jo tikrai nenugalėčiau.

Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mano Dieve, už šią didžią malonę, kurią man šiandien suteikei. Man galioja posakis: „Kas ieško, tas randa“, o dekanui galioja: „Būkite budrūs, nes nežinote, kurią valandą jis ateis.“

1992 m. balandžio 30 d. — ketvirtadienis

Šį ryt daug meldžiausi. Vėliau su kolege dar pasimeldžiau rožinį.

10.00 val. buvau gydytojų kabinete ir dirbau. Dirbdamas galėjau gerai melstis. Vėliau atverčiau savo pacientus, atėjusius darytis rentgeno nuotraukų – tas paklydusias avis, kurios mano, kad neturi nuodėmių ir nesikaišioja.

Vienas pacientas buvo iš Vengrijos, kitas – iš Italijos, trečias atvyko iš Rumunijos, o dar vienas – vokiečių iš Mauerio. Tai buvo geras žvejybos laimikis. Taigi Gelbėtojo žinią gavau tik 12.30 val. klinikos koplyčioje.

Aš: „Kai vakar meldžiausi prieš dekaną duris ir priešais mane stovėjo vyras su nešvari dvasia, tu buvai su manimi.“

Išganytojas: „Taip, aš buvau su tavimi.“

Aš: „Todėl jis negalėjo manęs užpulti.“

Aš: „Kokia nešvari dvasia buvo tame vyre? Aš tavęs klausiu, nes tu esi mano sielos vadovas, ir jei man reikia tai žinoti, pasakyk man, jei taip nori.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tai buvo

Liuciferis.“ Aš: „Liuciferio demonas ar pats

Liuciferis?“

Išganytojas: „Pats Liuciferis.“

Aš: „Ar jis ten buvo vienas, ar su juo buvo ir kiti?“

Gelbėtojas: „Ten buvo ištisos gausybės.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, koks buvo jo tikslas? Ar tai buvo dėl to, kad aš meldžiausi prie dekanų durų? Jis atėjo būtent dabar, kai turėjau aptarti svarbius dalykus su dekanu. Mano Viešpatie, pasakyk man, jei tai svarbu kunigams.“

(Šėtonas buvo įsiutęs, nes aš su dekanu kalbėjau apie komunijos į rankas panaikinimą ir komunijos į burną įvedimą, nes komunija į rankas yra Šėtono darbas.)

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, kunigai privalo vykdyti mano valią.“ Aš: „Bet koks yra Liuciferio tikslas?“

Išganytojas: „Jis nori juos visus turėti.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar teisingai parašiau?“

Gelbėtojas: „Taip, taip ir yra teisinga.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, kunigai dabar patenka į sumaištį.“ Aš: „Kodėl?“

Išganytojas: „Nes jie yra purve. Mano dukra, lik man ištikima ir būk tvirta.“

Aš: „Gelbėjau, kažkas man gresia. Tu gali man tai pasakyti, juk aš esu su tavimi ir aš tuo patikėsiu.“

Išganytojas: „Tu būsi išsijota.“

Aš: „Mielasis Dieve, ką reiškia ‚būsi išbandyta‘?“

Išganytojas: „Tave daugelis klausinės. Gerai klausyk mano balso.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, bet tai nėra lengva.“

Išganytojas: „Aš tau jau sakiau, kad galiausiai tu su manimi nugalėsi.“ Aš:

„Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve, viskas įvyks taip, kaip Tu sakei.“

Buvau bažnyčioje, apsirengusi raudonai. Šventąją Komuniją paaukojau už Marion. Ypač už ją meldžiausi.

Atėjo architektas Wolfgangas ir apžiūrėjo vietą, kur ketiname įrengti maldos kambarį. Kartu buvo ir Roswita.

Vakare atėjo Marion, jos mama ir Erichas. Kai aš su Marion rašiau dienoraštį, mano vyras, Irma ir Erichas meldėsi rožinį.

Ačiū Dievui už šią malonę.

1992 m. gegužės 1 d. – penktadienis

Namuose apie 7.00 val.:

Po 45 minučių maldos susivienijau su Gelbėtoju.

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano Gerasis Tėve ir Atpirkėjau, ką nori man pasakyti, kad aš tai užrašyčiau? Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Mano Viešpatie, aš esu niekas. Aš net nedirštu šiandien Tavęs ko nors paprašyti. Galbūt todėl, mano Viešpatie, kad esu taip nusivylusi kunigais. Dėl jų man skauda širdį. Taip, Viešpatie, aš verkiu dėl kunigų. Norima juos išgelbėti iš purvo, o jie neklauso.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Artimiausiu metu tu turi kalbėti mano vardu. Tu būsi pakviesta pas arkivyskupą.“

Aš: „Pas ką? Pas arkivyskupą Saierį?“ Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Apie ką turėčiau su juo kalbėti?“

Gelbėtojas: „Apie tai, ką tau įkvėpiau.“

Aš: „Kada su juo kalbėsiu – prieš eidama pas Šventąjį Tėvą ar po to, kai pasikalbėsiu su Šventuoju Tėvu?“

Išganytojas: „Prieš tau pasikalbant su Šventuoju Tėvu.“

Aš: „Mano galingasis, nemirtingasis ir šventasis Dieve, ar turiu tam pasiruošti?“

Išganytojas: „Melskis ir pasninkauk.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai darysiu. O Tu būsi su manimi.“

Gelbėtojas: „Taip, aš būsiu su tavimi.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Taip. Užrašyk, mano dukra, dar vieną dalyką. Viską, ką tau iki šiol įkvėpiau, laikykis tvirtai ir ištikimai.“

Po kurio laiko Gelbėtojas tarė:

„Eik ramybėje.“

Apie 30 minučių buvau glaudžiai susijusi su Gelbėtoju. Po to dar meldžiausi, bet ne viską užrašiau. Turiu būti trumpi, kitaip Marion nespės visko užrašyti.

Vakare buvau bažnyčioje rožinio maldoje. Tuomet vyko gegužės mėnesio Marijos pamaldų atidarymo šventė. Būtų gražiau, jei būtų daugiau besimeldžiančiųjų.

Marion atėjo popietę, ir mes rašėme dienoraštį.

Hilde ir Hedwig atėjo pas mus po mišių, ir aš sustiprinau jų tikėjimą. Meldžiausi už panele Wennebusch, kad ji daugiau nebedalytų Šventosios Komunijos.

Išganytojas man pasakė: „Reikia melstis už šį reikalą.“

1992 m. gegužės 2 d. — šeštadienis

7.15 val. buvau nuvesta į Waghäusel Šv. Mišias, į pirmąją suolą priešais tabernakulį. Kiti tikintieji, dalyvavę Šv. Mišiose, sėdėjo užpakalinėje, mažesnėje bažnyčios dalyje, už altoriaus. Iš ten nematyti tabernakulio ir Waghäusel Švč. Mergelės Marijos, Motinos su gailestinga širdimi.

Net negaliu apibūdinti, kaip šioje vietoje priešais tabernakulį iš karto gavau malonę.

Šv. Mišias aukojo trys kunigai. Aš priėmiau Komuniją dvasiškai ir pajutau, kad Gelbėtojas atėjo pas mane.

Po to nuėjau pas Marion ir mes rašėme dienoraštį.

12.00 val. mes meldėmės „Viešpaties angelą“. Melstis metu išgirdau, kad mano anyta dar šį mėnesį turi būti paimta. Man tai nebuvo visiškai aišku, todėl papasakojau apie tai Marion. Grįžusi namo, nupjoviau paskutinį žolės plotą sode ir pasėjau daržoves.

16.25 val. nuėjau į Rot bažnyčią, ten pasilikau iki maždaug 20.00 val.

Pirmiausia su keliomis moterimis meldžiausi rožinį. Po to toliau meldžiausi viena iki maždaug 17.25 val. Tada susivienijau su Gelbėtoju.

Aš: „Gelbėtojau, ar buvo teisinga šįryt Vaghauzelyje kartu švęsti Šv. Mišias prieš tabernakulį?“

Gelbėtojas: „Tęsk taip toliau, mano dukra.“

Aš: „Tėvas Bertholdas norėjo man duoti Šv. Komuniją. Tačiau kadangi aš klūpėjau kitoje bažnyčios pusėje, t. y. ne tarp kitų tikinčiųjų, o prieš tabernakulį, buvau dvasiškai taip giliai susivienijusi su Gelbėtoju, kad jaučiau, jog Jis yra su manimi.“

Taigi aš nepriėmiau Šv. Komunijos sakramentiškai, nors kunigas Bertholdas davė ženklą, kad galėčiau ją priimti. Gelbėtojau, ar tai buvo teisinga?“

Išganytojas: „Jei jis nori tau duoti Šventąją Komuniją, eik pas jį.“

Aš: „Bet kai aš dvasiškai susivienijau su Tavimi, Tu juk buvai su manimi.“

Gelbėtojas: „Taip, aš buvau su tavimi.“

Aš nenorėjau daugiau nieko klausti.

Tada įsivyravo tylą.

Tada išgirdau: „Rašyk, mano dukra.“

Tada vėl įsivyravo tylą.

Aš pagalvojau, kas dabar bus.

Tada išgirdau toliau: „Dar šį mėnesį pasiimsiu pas save tavo anytą. Melskis už ją.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš už ją melsiuosi.“

Aš: „Mano Viešpatie, daugiau nieko negaliu Tavęs klausti. Tu esi geras ir gailestingas. Aš Tave myliu labiau už viską.“

Vėl įsivyravo tylą.

Staiga iš mano dešinės akies nuriedėjo didelė ašara. Galvojau, ką tai reiškia ir kas dabar bus.

Tada išgirdau:

„Rašyk, mano dukra: „Serbijoje taip pat bus karas.“ Aš: „Bet tai liūdna, mano Viešpatie.“

Aš paklausiau: „Ar mano tėvynė bus sunaikinta?“

Tuo metu galvojau apie du didelius miestus – Belgradą ir Pančevą.

Gelbėtojas: „Taip ir bus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ką man daryti?“

Gelbėtojas: „Daug melskis.“

Aš: „Viešpatie, aš jau nebežinau, kaip turėčiau melstis už viską. Man tenka tiek daug.“ Aš:

„Kada tai įvyks, mano Viešpatie ir Dieve?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, artimiausiu metu.“

Išganytojas: „Mano dukra, lik stipri.“

Aš: „Taip, Viešpatie, būsiu stipri, nes Tu to nori.“ Aš: „Ačiū

Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Po to, kai dvi su puse valandos klūpėjau ir meldžiausi bažnyčioje, pasilikau dar Šv. Mišioms. Šv. Komuniją paaukojau už savo anytą.

Kai grįžau namo, mano vyras buvo supykęs, nes buvau išvykusi taip ilgai. Negalėjau jam pasakyti, ką išgirdau apie jo motiną. Tylėjau, nes jis manimi netiki ir dažniausiai su manimi ginčijasi.

1992 m. gegužės 3 d. — sekmadienis

7.30 val. namuose:

Pradėjau melstis, po to susivienijau su Gelbėtoju.

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Ką man daryti? Jei savo tėvynėje papasakosiu apie tai, kas bus, jie man patikės.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, jie tau netikės.“

Gelbėtojas: „Žmonės, kurie nėra susitaikę su Dievu, privalo skubiai atgailauti, tik tada jie gali būti išgelbėti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, jei Belgradas ir Pančevo bus sunaikinti, ar tai bus bausmės teismas?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra.“

Aš: „Viešpatie, šiame mieste buvo nutraukta dauguma nęštumų.“

Gelbėtojas: „Tu teisingai spėjai.“

Aš: „Viešpatie, ar galiu ką nors padaryti dėl šių žmonių?“ Išganytojas: „Čia padeda tik pasninkavimas ir malda.“

Po kurio laiko išgirdau Gelbėtoją sakant:

„Mano dukra, aš tave myliu. Lik man ištikima. Eik ramybėje.“

Aš: „Mano mylimas Tėve, malonė, gailestingumas ir atleidimas visiems žmonėms, kurie dar nesusitaikė su Tavimi. Mano Viešpatie ir Dieve, išgelbėk juos, kad jie nepasiklystų. Ačiū Tau, mano brangusis Jėzau, mano sielos vadove, už Tavo gyvus žodžius ir daugybę malonių, kurias man suteikei.“

10.00 val. lankiausi Šv. Mišiose Rot mieste.

Per Šv. Mišias man buvo sunku. Vaikai ir kunigas nerodė jokios pagarbos Dievui. Popietę buvau piligrimystėje Letzenberge.

Grįžau namo vėl nusivylusi. Katedros kapitulas sakė pamokslą, bet ne tai, ką žmonės šiandien

turėtų išgirsti. Jis visą laiką kalbėjo aplinkui.

Kai po pamaldų prie Skausmingosios Dievo Motinos koplyčios Letzenberge nusileidau vynuogynu, priešais kleboniją, net nesitikėdamas, sutikau katedros kapitularą. Pasakiau jam, kad kitą kartą pamokslą sakysiu aš, apie Medžugorję. Jis nustebejęs pažvelgė į mane. Pasakiau, kad netrukus nuvyksiu pas arkivyskupą Oskarą. Jis man paspaudė ranką, ir aš nuėjau. Tikriausiai turėjau jam tai pasakyti. Namuose meldžiausi rožinį. Po to atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį. Tuo metu, kol mes rašėme, mano vyras, Irma ir Hedviga Heger kartu meldėsi rožinį. Piktasis ir šiandien vėl kankino mane stipriais dūriais į dešinės rankos riešą. Kiekvieną kartą, kai ant jo užpilu šventinto vandens ir paaukuju skausmą sielų išgelbėjimui, skausmas praeina.

1992 m. gegužės 4 d. – pirmadienis

Nuo 10.00 iki 11.00 val. aš nuoširdžiai meldžiausi ant stomatologo kėdės klinikoje.

12.00 val. klinikos koplyčioje:

Po pamaldų nuoširdžiai meldžiausi Fatimos maldą ir kitas maldas.

Aš paklausiau Gelbėtojo, nes vakar bažnyčioje labai kentėjau, kai vaikai šoko aplink altorių.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, taip elgtis aplink altorių nederama. Tai aukos altorius. Taip kunigas atitrauks vaikus nuo pagarbos.“

Aš: „Vakar popietę man taip pat nepatiko pamokslas ant Letzenbergo kalno.“

Gelbėtojas: „Tas pamokslas neatitinka šių laikų.“

Aš: „Man pakanka to, ką išgirdau.“ Tada

įsivyravo gili ramybė.

Tada išgirdau Gelbėtoją sakant:

„Rašyk, mano dukra, –“ Tyla – „Tu turėsi eiti,“ – Tyla– „tu nežinai, kas dabar bus, ar ne?“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, – tyla – Didysis Dieve, šventasis Dieve, kur man reikia eiti, bet prieš tai, kai man pasakysi, paimk iš manęs baimę ir žmonių baimę ir suteik man malonę, kad aš padaryčiau ir įvykdyčiau tai, kas yra Tavo valia.“

Išganytojas: „Tu turi eiti pas kanclerį Kohlą. Jis turi paraginti tautą melstis.“ Aš: „Ką jam pasakyti, jei jis paklaus, kodėl?“

Gelbėtojas: „Pasakyk jam, kad prasidės karas.“

Aš: „Ar turėčiau jam pasakyti ir tai, kad Belgradas ir Pančevo bus sunaikinti?“

Gelbėtojas: „Taip, užrašyk tai, tu turi jam tai pasakyti.“

Aš: „Mano Viešpatie, bet tai rimtas dalykas.“

Gelbėtojas: „Padaryk tai, mano dukra.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš tai padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“ Aš: „Kada turiu eiti?“

Išganytojas: „Eik kuo greičiau, kaip tik gali.“

Aš: „Mano Viešpatie, kai aš pas jį atvyksiu, ar jis manęs išklaussys?“

Gelbėtojas: „Taip, jis tave išklaussys.“

Aš: „Aš tai padarysiu, prašau, suteik man malonę ir viską, ko man reikia, kad galėčiau tai padaryti.“

Tada išgirdau Gelbėtoją sakant: „Aš tave myliu ir dėkoju tau, mano dukra. Eik ramybėje.“

Holgeris meldėsi šalia manęs koplyčioje ir stebėjo, kaip aš viską užsirašau. Aš papasakojau jam, ką man pavadė Gelbėtojas, ir jis pasiūlė idėją, kaip galėčiau susitikti su Vokietijos kancleriu.

Liudvigshaffene yra Marijos vienuolynas, ten lanko ir jo sūnūs. Aš iš karto pagalvojau ir apie tėvą Stefaną, bet jis dabar yra netoli Kelno, žinau tik tiek, kad Fridolinas turi jo telefono numerį.

Tada paklausiau Gelbėtojo, ar šis kelias teisingas.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, taip taip pat galima.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užsirašyti, ar viskas yra taip, kaip Tu nori?“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, taip ir yra.“

Mano pertrauka baigėsi. Aš neišėjau į gryną orą ir iš karto toliau dirbau.

18.15 val. iš Fridolino, kuris buvo Landershofene, gavau tėvo Stefano Kelne telefono numerį: 0221—214535 – Šv. Kolumbo.

Tris kartus bandžiau jam prisiskambinti šiuo numeriu. Tačiau niekas neatsiliepė.

18.40 val. pas mane atvyko šeši žmonės iš Pirmasenso ir apylinkių. Kartu nuvykome į Mingolsheimą, į Šv. Rochuso koplyčią, ir ten dalyvavome Šv. Mišiose, nes Rote jų nebuvo. Pasakiau jiems, kad visi turime aukotis Šv. Mišias už kanclerį Kohlą ir jo šeimą. Tai padarėme septyni žmonės.

Grižęs namo, maždaug po 15 minučių prisijungiau prie maldos grupės. Dar niekada nebuvo susirinkę tiek daug žmonių melstis, kiek šiandien. Atėjo ir kunigas, kuris tuo metu buvo Rochuso koplyčioje – kunigas Söllner.

Mes daug meldėmės. Pabaigoje tikintieji išėjo laimingi. Kunigas iš pradžių atsisakė suteikti palaiminimą.

Tada jis man uždavė keletą klausimų, ir tik po to suteikė mums visiems nuostabų palaiminimą. Vienas tikintysis, Toni, kuris beveik visada ateina į maldos grupę, dėl to susijaudino ir buvo šiek tiek įžeistas, nes kunigas, kai mes jo paprašėme suteikti mums palaiminimą, iš pradžių mums jo nesuteikė.

Jis pasakė, kad Švenčiausioji Mergelė Marija mums jau suteikė palaiminimą. Aš atsakiau: „Taip, aš tuo tikiu ir tai tiesa.“

Tačiau net ir po to, kai aš dar kartą jo paprašiau, kunigas vis tiek nenorėjo mūsų palaiminti.

Tada Tonis pasakė: „Tada jis ir nėra tikras kunigas.“

Kunigas paklausė, kas ten kalbėjo iš viršaus, ar tai šventasis, nes Tonis sėdėjo ant laiptų, vedančių į viršų, nes nebebuvo vietos. Tonis atsakė: „Taip, tai Antonijus.“

1992 m. gegužės 5 d. – antradienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju. Paklausiau apie kunigą, kuris vakar vakare lankėsi maldos grupėje.

Išganytojas: „Tai buvo pagunda.“

Aš: „Ką turi galvoje sakydamas ‚pagunda‘? Juk tu sakai, kad komunija į rankas turi būti panaikinta, o kunigas sako, kad jis privalo klausyti vyskupų.“

Gelbėtojas: „Tu turi tvirtai laikytis to, ką tau įkvėpiau.“ Aš: „Mano Viešpatie, tai taip neaišku.“

Išganytojas: „Mano žodžiai, kuriuos tau įkvėpiau, yra gyvi žodžiai.“ Aš: „Ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Žodžiai išlieka, ir niekas neturi teisės jų ištrinti.“

Aš: „Vyskupai juos tikrai ištrins.“

Gelbėtojas: „Bet ne tie vyskupai, kurie gyvena Dievo malonėje.“ Aš:

„Ar Tonis pasiėlgė teisingai?“

Gelbėtojas: „Aš tai leidau.“

Aš: „Kaip man tai suprasti, mano dvasinis vadove?“

Gelbėtojas: „Kunigas, jei to prašoma, visada privalo suteikti palaiminimą.“

Aš papasakojau, kad nepavyko susisiekti su tėvu Stefanu telefonu.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, eik į vienuolyną.“

Aš: „Kur tai yra, Liudvigshaffene ar Ogershaime?“

Gelbėtojas: „Ogershaime.“

Išganytojas: „Ten sutiksi tėvą, kuris tave greičiausiai sujungs su Vokietijos kancleriu ponu Kohlu.“

Aš: „Ar man nereikia kreiptis per kanclerio sūnus?“

Gelbėtojas: „Gerai klausyk tėvo.“

Aš: „Ar tas kunigas žinos, kad aš atvyksiu?“ Gelbėtojas:

„Taip, jis žinos.“

Aš: „Kada turėčiau ten eiti?“

Gelbėtojas: „Eik dar šiandien.“

Aš: „Ar turėčiau kunigui pasakyti, kodėl man reikia pas federalinį kanclerį Kohlą, ar turėčiau tylėti?“

Išganytojas: „Pasakyk jam, kodėl turi su juo pasikalbėti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve. Aš darysiu taip, kaip Tu pasakei. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.

Bet prašau Tave, mano gailestingasis Dieve, vesk mane, kad nepasiklydčiau. Ir, prašau, suteik man malonę, kad įvykdyčiau Tavo valią.“

Tada dar pridėjau: „Kaip viskas vyks toliau, tai atiduodu į Dievo rankas. Dėl to nesijaudinu.“

Išganytojas: „Ne. Mano dukra, dėl to tau nereikia jaudintis.“

Aš paklausiau apie savo vyrą, nes vakar vėl pajutau, kad jį lydi nešvarusis dvasia.

Paklausiau, ar galbūt klydau,

ar galbūt tai tik mano vaizduotės vaisius.

Išganytojas: „Netyrių dvasių aplink tave yra daugiau, nei tu manai.“ Aš:

„Aš nuolat patiriu pagundas.“

Išganytojas: „Taip, tu turi visada budėti.“

Aš: „Mano Viešpatie, be Tavęs aš esu pasmerkta.“

Gelbėtojas: „Tai tiesa. Bet su manimi tu niekada nepasiklysi.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užsirašyti, kai tiek daug klausiau?“

Išganytojas: „Ačiū tau, mano dukra, kad manęs paklausei. Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

12.15 val. koplyčioje:

Prieš įeidama į koplyčią, buvau susigundžiusi. Maniau, kad kažką neteisingai užrašiau, kad vienuolynas yra Liudvigshaffene. Buvau šiek tiek sutrikusi, nes Gelbėtojas man buvo pasakęs, kad jis yra Ogershaime.

Kai įėjau į koplyčią, tuo pačiu metu atėjo melstis ir Holgeris.

Aš jam pasakiau, kad turiu dar kartą paklausti Gelbėtojo, kas man buvo neaišku. Tada paklausiau jo, ar jis galbūt tiksliai žino, kur būtent yra tas vienuolynas.

Jis atsakė: „Oggersheime.“

Tada pasakiau, kad tuomet man nebereikia klausti Gelbėtojo. Taigi šis sumišimas kilo tik iš nešvaraus dvasios, kuri visada nori man įsnibždėti priešingą dalyką nei tas, ką man sako Gelbėtojas.

Aš trumpai pasimeldžiau ir susivienijau su Gelbėtoju.

Paklausiau Gelbėtojo, nes dažnai jaučiu tą dūrio jausmą dešinės rankos nugaroje, tarsi aštraus peilio dūrį.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, nešvarusis dvasia, jei tu jam leisi, bando įteigti tau žaizdas. Bet tai nėra mano valia.“

Aš: „Kodėl jis tai daro?“

Gelbėtojas: „Kad tu greičiau pasiduootum tam, ką aš tau įkvėpiu.“ Aš:

„Bet tai nemalonus skausmas, ką man daryti?“ Gelbėtojas: „Iki šiol

elgeisi teisingai, mano dukra. Daug melskis.“

Aš: „Mano Viešpatie, jei daug melsiuosi, jis mane puols dar labiau.“ Gelbėtojas:
„Bet jis silpnės.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Dieve, dabar turiu eiti į darbą.“ Gelbėtojas:
„Aš tave myliu, mano dukra, eik ramybėje.“

16.00 val.: Iš karto po darbo nuvažiavau į Liudvigshaufeną. Kelionės metu automobilyje jau meldžiausi rožinį už tėvą, su kuriuo turėjau susitikti. Aš visiškai nežinojau kelio, bet buvau nuvesta į Oggersheimo bažnyčią. Bažnyčioje buvo tik vienas vyras, kuris meldėsi prieš tabernakulį. Trumpai pasimeldusi, paklausiau Gelbėtojo, ką dabar turėčiau daryti.

Gelbėtojas: „Eik, aš tau parodysiu.“

Išėjau iš bažnyčios, ir štai tas vyras, kuris dar prieš akimirką klaupėsi prieš tabernakulį, jau buvo už manęs. Paklausiau jo, ar čia yra vienuolynas?

Vyras atsakė: „Čia“, ir parodė į pastatą priešais mane. Tada paklausiau, ar tai moterų, ar vyrų vienuolynas. Vyras tik pasakė: „Vyrų.“

Įėjau į vienuolyną ir prieškambarėje pamačiau šv. Pranciškaus paveikslą. Ten iš karto pasimeldžiau šv. Pranciškui „Tėve mūsų“, „Sveika, Marija“ ir „Šlovė Tėvui“ ir paprašiau jo, kad jis man atsiųstų tinkamą tėvą.

Atėjo vienuolis, ir aš kreipiausi į jį. Mes nuėjome į pokalbių kambarį.

Iš pradžių mes abu tylėjome, o aš trumpam pasinėriau į maldą ir bandžiau įsitikinti, ar tai tikrai tas tinkamas kunigas. Išgirdau Gelbėtojo balsą: „Pasikalbėk su juo.“

Su juo galėjau kalbėti laisvai, nes jis taip pat buvo nuolankus, ir jaučiau ramybę, kurią jis spinduliavo. Ten pasilikau Šv. Mišioms. Po Šv. Komunijos išgirdau Gelbėtojo balsą: „Tu pasielgei teisingai, mano dukra.“

Aš paaukojau Šventąją Komuniją už tą kunigą, už Vokietijos kanclerį poną Kohlą ir už savo anytą.

Grįždama namo automobilyje vėl meldžiausi rožinį už to kunigo reikalus.

Be pagalbos, kurios prašiau šio kunigo, kad jis man surastų susitikimo su kancleriu laiką, aš dar kalbėjau apie karą, kuris artėja iš Rusijos, ir apie Komuniją į ranką, kurią ketinama panaikinti.

1992 m. gegužės 6 d. — trečiadienis

Nuo 8.30 iki 11.30 val. visą laiką gulėjau ant stomatologo kėdės klinikoje.

Man buvo plombuojami dantys. Mintyse meldžiausi be pertraukos ir meldžiausi iš visos širdies. Aš nepasinaudojau nuskausminimu ir aukojau skausmą už daugelį reikalų, ypač už dr. Ebertą, kuris dirbo šioje ausų, nosies ir gerklės klinikoje ir šių dienų metu žuvo autoavarijoje.

Du stomatologai, kurie mane gydė, taip pat pamažu atsivertė. Vieną iš jų jau anksčiau buvau įspėjęs, kad jis turėtų eiti išpažinties.

Po vizito pas stomatologą grįžau į savo darbo vietą ir dvi valandas dariau pacientams rentgeno nuotraukas.

13.30 val. nuėjau į koplyčią: nebe norėjau užduoti Gelbėtojui jokių klausimų, bet troškau susivienyti su Juo.

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir išgirdau Gelbėtoją: „Rašyk, mano dukra.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau, mano sielos vadove, aš užrašysiu. Bet, prašau, suteik man malonės ir apsaugos, kad galėčiau padaryti tai, ko Tu iš manęs nori.“

Gelbėtojas: „Tu turi eiti“ – tyla – „mano dukra“ – tyla –

Aš: „Didysis Dieve, Šventasis Dieve, kur?“ (Viduje buvau labai įsitempusi, kas dabar galėtų įvykti.) Išganytojas: „Pas Vokietijos kanclerį H. Kohlą, kuo greičiau.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš jau pasakiau tėvui Joachimui, kad turiu pasikalbėti su H. Kohlu.“

Išganytojas: „Jis tau paskambins.“

Aš: „Tada turiu laukti, kol jis man paskambins?“

Gelbėtojas: „Taip, lauk.“

Aš: „Ar turiu pasakyti dar ką nors?“

Gelbėtojas: „Tai, ką tau pasakiau.“ Aš:

„Kad artėja karas.“

Gelbėtojas: „Taip, kad karas netrukus prasidės.“

Aš: „Ir tu sakei, kad jis ragina žmones melstis.“ Gelbėtojas: „Taip, jis privalo tai daryti.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, jūs esate labai dideliame pavojuje. Pavojus kyla iš Rusijos pusės.“

Aš: „Kas yra tie „jūs“?“

Išganytojas: „Europos žmonės.“

Aš: „Aš girdėjau iš tavęs, kad dėl šio karo pavojuje yra tik Vokietija.“ Gelbėtojas:

„Pavojuje yra visi.“

Aš: „O, mano Viešpatie, aš negaliu to užrašyti, man tai pernelyg sudėtinga. Mano Viešpatie ir mano Dieve, ar gausiu pas tėvą Joachimą susitikimo laiką, kad galėčiau pasikalbėti su Vokietijos kancleriu H. Kohlu?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tėvas tau suteiks susitikimą, kad galėtum nuvykti pas federalinį kanclerį H. Kohlą.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, supratau. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tave labai myliu ir esu pasirengusi padaryti viską, ką man liepsi.“

Išganytojas: „Mano dukra, šiandien tau to pakanka. Eik ramybėje.“

Po pietų, apie 15 val., pirmą kartą perskaičiau 1992 m. balandžio 25 d. Medžugorės Taikos Karalienės žinią. Buvau nustebinta. Ji mane taip sužavėjo, kad dabar turiu užrašyti paskutinę dalį:

„Medžugorė yra ženklas jums visiems ir raginimas melstis bei gyventi malonės dienas, kurias Dievas jums suteikia. Todėl, brangūs vaikai, rimtai priimkite šį raginimą melstis.“

Vakare nuvykau į Mingolsheimą, į Šv. Rokaso koplyčią. Ten išpažinau nuodėmes.

Šventąją Komunią paaukojau už keletą intencijų.

1992 m. gegužės 7 d. – ketvirtadienis

Man nepatiko Šv. Mišios, kurias aukojo kunigas Mingolsheime. Kai kurie dalykai prieštarauja tikrajam tikėjimui. Todėl paklausiau Gelbėtojo:

Gelbėtojas: „Mano dukra, užrašyk tai, būk atsargi su tokiais kunigais.“ Aš:

„Mano brangusis Tėve, ką reiškia šie žodžiai „tokie kunigai“?“ Gelbėtojas:

„Tie, kurie iškraipo Šventojo Tėvo mokymą.“

Gelbėtojas: „Užrašyk, mano dukra, kunigas privalo būti paklusnus Šventajam Tėvui.“

Aš: „Ar aš dar kartą susikalbėsiu su kunigu Söllneriu Rochus klinikoje?“ Gelbėtojas:

„Taip, tu dar kartą su juo pasikalbėsi.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, lik man ištikima. Laikykis to, ką tau įkvėpiau.“

Negaliu užrašyti visko, ką meldžiuosi ir ko prašau iš Gelbėtojo. Bet žinau, kad daug meldžiuosi, kad Gelbėtojas man suteiktų tokį tikėjimą, kaip, pavyzdžiui: kai Petras ėjo per vandenį, o Gelbėtojas stovėjo ant vandens priešais jį.

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad nenorėčiau nugrimzti į vandenį, kai mane apima abejonės.

Norėčiau turėti tokį tikėjimą, kad galėčiau eiti per vandenį iki Tavęs.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš tau padovanosiu gyvą tikėjimą.“ Aš: „Ar turėčiau tai užrašyti?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Išganytojas tęsė: „Šis tikėjimas yra mano dovana tau.“

Aš: „Mano Viešpatie, tai juk gražiausia dovana, kokios tik galiu norėti.

Už tai neįmanoma pakankamai padėkoti. Bet, Viešpatie, tu tikriausiai daug iš manęs reikalauji, jei man duodi tokį dalyką?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, aš dar to iš tavęs reikalausiu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš taip pat esu pasirengusi padaryti viską, ko Tu iš manęs reikalaus. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad dabar turiu eiti į darbą.

Gelbėtojas: „Ateik pas mane vėliau, paklausk manęs.“

12.15–13.00 val. klinikos koplyčioje:

Aš meldžiausi, o tada susivienijau su Gelbėtoju. Aš:

„Kas yra gyvas tikėjimas?“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Tu turi mane, o aš esu tavo tikėjimas.“ Aš:

„Tai taip gražu. Ačiū tau iš visos širdies.“

Aš: „Mano Karalius iš visų karalių, mano mylintis Tėve, ko Tu iš manęs reikalauji?

Žinau, kad neprašai nieko neįmanomo, ir aš mielai tai užrašysiu, jei tu to nori.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Aš reikalauju iš tavęs tavo

gyvenimo.“ Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, mano Jėzau, aš jį atiduodu Tau.“

Aš: „Kodėl reikalauji mano gyvenimo, juk aš jau jį Tau atidaviau?“ Gelbėtojas:

„Tu jį man atidavei, bet aš jo iš tavęs dar neprašiau.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, dabar daugiau nieko Tavęs neklausiu, tai sunku suvokti, pasakyk man, jei turiu apie tai ką nors žinoti.“

Išganytojas: „Aš esu tavo gyvenimas. Rašyk, mano

dukra.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ką man rašyti?“

Išganytojas: „Aš nulemiu tavo gyvenimą.“

Aš: „Taip, Viešpatie. Tegul bus taip, kaip Tu nori. Aš esu Tavo niekas, ir Tu gali mane turėti tik per Šventąją Dievo Motiną Mariją.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, man tai patinka.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Vakare buvau Šv. Rocho koplyčioje Mingolsheime Šv. Mišiose.

Šventąją Komuniją paaukojau vargšų sielų labui.

1992 m. gegužės 8 d. – penktadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju ir paklausiau:

„Vakar Tu sakei: „Aš nulemiu tavo gyvenimą“, ar galėtum man apie tai dar ką nors pasakyti, jei nori?“

Išganytojas: „Viskas, ką tu darai, yra mano darbas.“

13.00 val. klinikos koplyčioje:

Gelbėtojas: „Užrašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš tai užrašysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Tu turi nuvykti pas tėvą į Oggersheimą.“

Aš: „Gal pas kitą tėvą?“ Gelbėtojas: „Į

Oggersheimą, pas tėvą.“

Aš: „Pirmiausia norėjau vykti į Regensburgą, pas tėvą Gebhardą.“

Gelbėtojas: „Pirmiausia eik pas tėvą į Oggersheimą.“

Aš: „Tu sakei, kad jis man paskambins.“

Gelbėtojas: „Taip, jis tai padarys.“

Aš: „Dabar lieka tik vienas klausimas – kada?“

Gelbėtojas: „Šį savaitgalį.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš eisiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“ Aš:

„Ar turiu dar ką nors užsirašyti?“

Išganytojas: „Mano dukra, paklausk manęs vėliau.“

Kai pažvelgiau į laikrodį, kabėjusį prie koplyčios fojė, supratau, kad jau pusvalandį viršijau savo pietų pertrauką. Laikas prabėga nepastebimai greitai, kai esi suvienyta su Gelbėtoju.

15.30 val.:

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar tėvai manimi patikės, kai aš pas juos ateisiu?“ Gelbėtojas:

„Ne, mano dukra, jie abejoja.“

Aš: „Kodėl turėčiau eiti pas juos, jei jie abejoja? To nesuprantu.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, jie neturi tokios atviros širdies kaip tu, kuria jie mane girdi. Mano dukra, gerai klausykis mano balso.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tai, ką pasakysiu tėvams, atiduodu į Tavo rankas.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra teisinga.“

Aš: „Ko pasieksiu, jei pasikalbėsiu su kunigais?“

Išganytojas: „Kad kuo greičiau pasikalbėtum su Vokietijos kancleriu Helmutu Kohlu.“

Aš: „Mielasis Išganytojau, ar turėčiau dar ką nors užrašyti, ar to pakanka?“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tu perduosi tėvams, kad aš rimtai žiūriu į karą.

Mano dukra, lik man ištikima. Eik ramybėje.“

1992 m. gegužės 9 d. — šeštadienis

7.15 val. Šv. Mišios Vaghauzelyje.

Po to iki 13.00 val. buvau pas Marion, ir mes rašėme dienoraštį. Nuo

16.15 iki 17.30 val. meldžiausi Rot bažnyčioje.

Vakare velnias siautėjo prieš mane, būtent per mano vyrą. Vėl turėjau daug melstis. Tada įsivyravo ramybė.

1992 m. gegužės 10 d. — sekmadienis

Prieš Šv. Mišias meldžiausi.

10.00 val. Rote vyko Šv. Mišios, kuriose dalyvavau.

Maždaug 14.30 val. patyriau kančią. Maždaug 30 minučių norėjau melstis, bet negalėjau. Gulėjau ant sofos. Tada maldavau Gelbėtojo pagalbos. Tada išgirdau: „Eik, mano dukra, daryk, ką tau sakau. Melskis Skausmingąjį rožinį.“

Aš visiškai netikėtai pajutau jėgų ir iš karto sukalbėjau du rožančius bei vieną litaniją. Apie

16.50 val. susivienijau su Gelbėtoju.

Aš: „Tu sakei, kad jie paskambins.“ Gelbėtojas:

„Aš tai pasakiau.“

Aš: „Kas tu esi, AŠ?“

Gelbėtojas: „Tavo Jėzus, mano dukra. Šėtonas turi galią virš vienuolyno. Palauk, kol aš tau pasakysiu, kaip viskas vyks toliau. Tėvas Joachimas susisieks su tavimi. Toliau melskis už juos, mano dukra.“

Vakare – Marijos pamaldos.

1992 m. gegužės 11 d. – pirmadienis

Vidurdienį koplyčioje 12.00 val.:

Norėjau sužinoti, ar teisingai išgirdau apie karą Serbijoje. Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, karas Serbijoje įvyks, o Belgradas ir jo apylinkės bus sunaikinti.“

Tada norėjau sužinoti, ar dėl mano anytos įsikišo Piktasis. Norėjau tai dar kartą patikrinti, todėl paklausiau Gelbėtojo. Gelbėtojas: „Mano dukra, tavo anyta šį mėnesį išeis iš gyvenimo.“

Išganytojas: „Tėvas Joachimasis tau paskambins, būk pasirengusi.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Aš turiu užleisti bausmę žemeje.“ Aš paklausiau:

„Kas tu esi, „Aš“?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš esu Trejybės Dievas, Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, Dievas Šventoji Dvasia.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ko Tu tuo sieki?“ (Bausmė) Išganytojas:

„Sielas, kurios man ištikimos.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Mano dukra, užtenka. Eik ramybėje.“

Į maldos susirinkimą susirinko labai daug žmonių. Tėvas Bertholdas iš Vaghauzelio visiems atskirai suteikė pirmosios mišios palaiminimą. Mūsų malda su palaiminimu truko šiek tiek daugiau nei tris valandas. Ačiū Dievui už šį netikėtą palaiminimą.

1992 m. gegužės 12 d. – antradienis

Gydytojo kabinetas:

Aš dar kartą paklausiau Gelbėtojo apie bausmę.

Išganytojas: „Bausmė yra būtina, kad žmonės suprastų, kuriam Tėvui jie priklauso, nes jie turi pasirinkti vieną Tėvą.“

Turėjau daug darbo ir į koplyčią atėjau tik 15.00 val.

Paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau nuvykti pas tėvą Söllnerį į Mingolsheimą, nes jis staiga susirgo.

Išganytojas: „Eik, mano dukra, eik pas jį.“ Aš:

„Ką man pasakyti?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Jis turi padaryti tai, ko aš reikalauju ir iš dekanos Enzo. Pasakyk jam, kad tuo jis man suteiktų daug džiaugsmo.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš jam tai perduosiu.“

Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano dukra, eik ramybėje.“

Šiandien buvo mano vyro gimtadienis.

Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rot bažnyčioje.

Mano sūnui šiandien Štutgarte buvo atlikta operacija. Tai buvo skubu. Mes, septyni žmonės, buvome kartu ir meldėmės už jį.

1992 m. gegužės 13 d. – trečiadienis

12.00 val. koplyčioje:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai užrašysiu.“

Gelbėtojas: „Tavo sūnui viskas bus gerai.“ Po

kurio laiko:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, Slovakijai gresia pavojus. Pavojus yra visai šalia.

Rusijos karas pasieks Slovakiją.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Eik.“

– Viską apgaubė tyla ir ramybė. Aš: „Pas ką man eiti?“ Gelbėtojas: „Pas tėvą Joachimą.“

Aš: „Jis manęs nepaskambino. Kodėl jis manęs nepaskambino, tu žinai, mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau ir sielos vadove?“

Aš: „Bet jei tu esi mylimasis Dievas, tada pasakyk man: ‚Viva Jesu und Maria‘.“

Gelbėtojas: „Parašyk: ‚Viva Jesu und Maria‘.“

Aš: „Kodėl tėvas Joachimasis nepaskambino?“

Gelbėtojas: „Nes jam trūksta gyvo tikėjimo.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu juk nežinai, kokia būsi rytoj.“ Aš: „Gera, kada man eiti pas tėvą?“

Išganytojas: „Eik dar šiandien.“

Aš: „Ar tėvas Joachimasis bus ten, kai aš atvyksiu?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, jis ten bus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar jis dar su manimi kalbės?“

Gelbėtojas: „Taip, jis su tavimi kalbės.“

Aš: „Ką jam pasakyti?“

Gelbėtojas: „Pasakyk jam, kad aš rimtai žiūriu į karą ir kad jis privalo skubiai suvesti tave su Vokietijos kancleriu ponu Kohlu, kad galėtum su juo galėtum pasikalbėti.“

Aš: „Kodėl būtinai?“

Išganytojas: „Nuodėmė sveria daugiau.“ Aš: „O

jei jis pasakys, kad negali to padaryti?“

Išganytojas: „Tada, mano dukra, tu atlikai savo darbą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, mano sielos vadove, bet juk tu jau iš anksto žinai, ar jis tai padarys.“

Aš: „O tu sakei, kad karo jau nebegalima sustabdyti. Ir karas artėja. Kodėl tada turiu eiti pas jį?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Sielos, kurios priklauso man, turi būti išgelbėtos.“ Aš: „Mielasis Išganytojau, ar gali man duoti ženklą, kuris būtų iš Tavo ir parodytų, kad Tu mane siuntei?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, aš tau jį duosiu.“

Aš: „Ir kas tai būtų?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tėvas Joachimasis duos tau kažką, kas tave nustebins.“

Aš: „Teigiamą ar neigiamą?“ Gelbėtojas:

„Teigiamą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš eisiu pas tėvą Joachimą. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Buvau su Verena Oggersheime. Tai buvo panašu į mano vizitą pas dekaną Enzą Viesločę. Kai laukiau priešais vienuolyną, priešais mane stovėjo vyras, apimtas nešvaraus dvasios. Jis labiausiai norėjo mane sudraskyti.

Tik po trečiosios rožinio dešimties durys atsivėrė.

Pasakiau, kad noriu pasikalbėti su tėvu Joachimu. Pirmiausia atėjo kitas tėvas, kuriam taip pat papasakojau, ko trokšta Gelbėtojas.

Atėjo tėvas Joachimasis, ir mes pasikalbėjome. Galiausiai tėvas Joachimasis pasakė, kad su policijos pagalba bandys pasirūpinti, kad galėčiau susitikti su ponu Kohlu.

Aš išėjau iš vienuolyno 18.40 val.

19.25 val. jau buvau Mingolsheime, Šv. Rochuso koplyčioje. Ten dalyvavau Šv. Mišiose, nes Oggersheime jų jau nebebuvo.

21.30 val. vakare pas mane atėjo Erichas ir papasakojo, kad tėvas Söllneris, misionierius, kuris tuo metu, kai lankėsi pas mane maldos grupėje, du kartus paklausė, kur jis čia atsidūrė.

Maldos grupėje jis užmigo maldos metu. Tą vakarą taip pat meldėmės Švenčiausiosios Mergelės Marijos litaniją.

1992 m. gegužės 14 d. – ketvirtadienis

Aš paklausiau apie vyrą, kuris vakar stovėjo prie vienuolyno.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tai buvo nešvarus dvasia.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Tėvai padarys tai, ką aš patariau tėvui Joachimui dėl tavęs.“

Aš: „Ar tada aš kalbėsiu su Vokietijos kancleriu ponu Kohlu?“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra. Artimiausiomis dienomis įvyks keletas katastrofų.“

Aš: „Papasakok man apie tai.“

Gelbėtojas: „Melskis, mano dukra.“

Aš: „Aš melsiuosi. Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve.“

Šv. Mišias lankiau Mingolsheime, Šv. Rokaso koplyčioje

2022 m. gegužės 15 d. – penktadienis

10.30 val. gydytojų kabinete:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Karas visai arti. Eik pas kunigą, pas kleboną Vogtą. Eik pas jį dar kartą. Eik dar šiandien. Kunigai turi kartu su tikinčiais melstis rožinį.“

Maždaug 11.20 val. paklausiau dar kartą.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš klausau.“

Išganytojas: „Eik pas kunigą, pas kleboną Vogtą. Jis turi melstis rožinį prieš Šventąsias Mišias.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš jam tai jau pasakiau.“

Išganytojas: „Aš žinau, mano dukra. Tu turi dar kartą pas jį nueiti.“ Aš: „O jei jis paklaus, kodėl?“

Išganytojas: „Pasakyk jam, kad karas jau visai arti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, jis man netiki.“

Išganytojas: „Ir vis tiek turi eiti pas jį.“

Aš: „Ar turėčiau jam pasakyti dar ką nors, be to, kas susiję su rožiniu?“

Gelbėtojas: „Parašyk, mano dukra, kad taip jis išvengs kančių.“

Aš: „Bet tai sunku pasakyti. Ar negaliu pasakyti ko nors kito? Bet jei tu to nori, tada aš jam tai pasakysiu.“

Išganytojas: „Noriu, kad tu jam tai pasakytum.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, o kas tai būtų?“

Išganytojas: „Nepaklusnumas man yra didžiausia blogybė, kuri gali ištikti kunigą.“

12.30 val. koplyčioje:

Aš pasakiau Gelbėtojui: „Mielasis Dieve, tai dar sunkiau. Man sunku eiti pas kunigą, nes žinau, kad jis man netiki.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, ir man taip sunku išlaikyti nuodėmę, nes aš jus visus myliu.“

Gelbėtojas: „Daryk tai, mano dukra, eik ten.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai padarysiu, nes tokia yra Tavo valia, bet man tai labai sunku.“

Gelbėtojas: „Ačiū tau, mano dukra, aš tave myliu. Eik ramybėje.“

14.30 val.: Aš nežinojau, kaip jis turėtų melstis rožinį.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Kunigas turi melstis rožinį kartu su tikinčiais ir jiems vadovauti.“

Aš: „Ar tu eisi su manimi?“

Gelbėtojas: „Taip, aš eisiu su tavimi.“

Aš šiek tiek išsigandau ir paklausiau, kaip jis eis šalia manęs. Išsigandau, nes pagalvojau: „Kaip jis nori eiti šalia manęs, jei aš jo nematau?“

Gelbėtojas: „Aš eisiu su tavimi ir būsiu šalia tavęs.“

Aš: „Aš to nesuprantu.“

Aš: „Mano Viešpatie, man nesuprantama, kodėl turėčiau eiti pas kunigą, juk Tu sakei, kad jis nėra Dievo malonėje.“

Išganytojas: „Mano dukra, užsirašyk tai. Kiekvieno kunigo atžvilgiu aš stengiuosi jį išgelbėti.“

Aš: „Mielasis Dieve, daugiau Tavęs neklausiu. Aš eisiu pas jį.“

Rot bažnyčioje po Šventosios Komunijos priėmimo:

Gelbėtojas: „Eik, mano dukra, eik pas jį.“

Apie 19.45 val. buvau pas kleboną Vogtą. Pasakiau jam, ką man pasakė Gelbėtojas. Klebonas Vogtas paklausė manęs, ar turiu tai užsirašyti.

Aš: „Ar jūs turite aukot Šv. Mišias?“

Kunigas Vogt: „Tai mano profesija.“

Aš: „Man tai Dievo valia.“

Kunigas Vogt paklausė, ar Gelbėtojas pasakė, kad turėčiau tai užrašyti.

Aš jam pasakiau: „Taip, viskas užrašyta dienoraštyje, bet Jis nenori, kad aš tai Jums perskaityčiau.“

Kunigas Vogt pasakė: „Jis galėtų man irgi ką nors pašnibždėti.“

Tada jis paklausė manęs, ar buvau pas dekaną.

Aš atsakiau: „Taip, ar jis vėl melavo?“

Kunigas Vogt nusijuokė.

Tada papasakojau jam, kas nutiko, kai buvau pas dekaną Enzą. Kunigas Vogt išklaušė mano pasakojimą.

Man atrodė, tarsi vėl veltui būčiau apsilankęs pas kleboną Vogtą. Manau, kad už to juoko slepiasi kažkas rimto. Padariau viską, ką galėjau, o visą likusią dalį atiduodu į Dievo rankas.

Kai išėjau iš kambario ir stovėjau klebonijos koridoriuje, pamačiau, kad ragana vis dar kabėjo nuo lubų kaip dekoracija.

Prisiminiau, kad prieš dvejus metus, kai buvau gydytis Kohlgrube, vienos gydytojos kabinete taip pat kabėjo ragana. Aš paaiškinau gydytojai, kad tai nėra gerai, ir ji tą raganą pašalino. Ji net pakvietė mane pas save į namus, ir aš papasakojau apie savo atsivertimą.

Klausiau savęs, ar klebonas Vogt taip pat nuimtų raganą, jei jam tai pasakyčiau.

1992 m. gegužės 16 d. — šeštadienis

1.30–2.30 val. naktį meldžiausi.

7.15 val. Šv. Mišios Waghäuselio bažnyčioje.

16.00 val.: Apsilankiau pas savo sūnų Štutgarte.

18.30 val. buvau Rot mieste Švenčiausiosios Mišios bažnyčioje.

Apie 18.40 val. pašvenčiau save ir savo šeimą Švenčiausiosiems Jėzaus ir Marijos Širdims už Švenčiausiosios Mergelės Marijos prašymus.

1992 m. gegužės 17 d. — sekmadienis

Aš meldžiausi nuo 7.15 iki 8.50 val. ir susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve. Didis Dieve ir Šventasis Dieve, aš užrašysiu. Aš verkiu dėl kunigų ir tiek daug žuvusių bei sužeistų kare.“

Dar niekada nebuvau taip nusivylusi kunigais, kaip dabar.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, ką man užrašyti?“ Po kurio laiko:

Aš: „Aš vis dar nežinau, ką turėčiau užrašyti.“ Gelbėtojas: „Aš duosiu tau ženklą.“

Aš: „Kada ir kur?“

Gelbėtojas: „Bažnyčioje.“

Aš: „Ar teisingai išgirdau?“

Gelbėtojas: „Taip, bažnyčioje.“

Aš: „Ar tikintieji bažnyčioje dėl to atsivers?“ Gelbėtojas: „Taip, jie atsivers.“

Aš: „Bet juk bažnyčioje jie jau yra atsivertę.“

Išganytojas: „Ne, jie visi turi atgailauti.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mylimiausiasis Jėzau.“

Išganytojas: „Šiuo metu kunigai yra apakinti. Mano dukra, reikia daug melstis už kunigus.“

Aš: „Bet Viešpatie, Tu žinai, kad aš už juos jau daug meldžiuosi.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Tai svarbu. Karas jau prasidėjo.“ Aš:

„Mano Viešpatie, dabar to nesuprantu. Tu turi omenyje karą Bosnijoje?“

Išganytojas: „Karą visų širdyse.“

Aš: „Man tai visiškai nesuprantama. Ar negalėtum man to paaiškinti aiškiau?“

Gelbėtojas: „Melskitės už taiką.“

Aš: „Prašau, paaiškink man apie tą karą dar paprasčiau.“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra. Ten, kur nėra meilės, lieka tik neapykanta. Mano vaike, karas prasideda širdyje. Tai, kuo širdis yra pripildyta, tuo ir kalba lūpos. Melskitės, kad jūsų širdys taptų tyros.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, kunigai pasmerkti didžiajam kankinystės keliui.“ Aš:

„Ar teisingai tai užrašiau?“

Išganytojas: „Taip.“

Jis tai pakartojo dar kartą.

Aš: „Mano Viešpatie, aš visai nedirštu to rašyti.“ Gelbėtojas:

„Bet tu juk parašei.“

Aš: „Kokia yra pagrindinė jų kankinystės priežastis?“

Gelbėtojas: „Jų nepaklusnumas.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš nebegaliu rašyti, man tai per sunku.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Žmonės atsidūrė dideliame pavojuje. Mano tauta peržengė ribą. Aš nebegaliu daugiau žiūrėti į šį didelį purvą.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau, išgelbėk mus.“

Išganytojas: „Mano dukra, tikėk, neabejok. Lik man ištikima. Eik ramybėje.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau dėkoju. Aš liksiu Tau ištikima.“

P.S.: Kai tą dieną perrašiau į dienoraštį (viską pirmiausia užrašau į rankraštį), mane 30 minučių kankino gilus miegas. Mintyse nuolat meldžiausi Gelbėtojui, tada viskas vėl susitvarkė. Piktasis nenori, kad aš tai užrašyčiau.

10.00 val. lankiausi Šv. Mišiose Rote.

Apie 15.00 val. atėjo Marion, po to – Adriane. Kartu meldėmės rožinį. Vėliau atėjo Fridolin ir Claude iš Liuksemburgo.

Aš papasakojau Claude'ui apie savo atsivertimą.

Po to nuėjome į bažnyčią į Marijos pamaldas. Claude kartu su Fridolinu mokėsi kunigų seminarijoje, tačiau dabar ją paliko, nes buvo nusivylęs kunigais.

Po mišių vėl papasakojau apie savo patirtis. Jaučiau, kad Claude'ą apėmė nešvarus dvasios poveikis, tačiau taip pat pastebėjau, kad mano pasakojimas jam suteikė stiprybės.

Claude man papasakojo, kad anksčiau daug meldėsi ir kad kunigai jam sakė, jog jis per daug meldžiasi. Tuomet jis nustojo melstis, tačiau nuo tada jautė dvasinę sausrą ir dabar išstojo iš kunigų seminarijos. Jis ir Fridolin nakvojo pas mus, o pirmadienio rytą išvyko. Claude paklausė mano vyro, ar galėtų vėl ateiti.

Jis išvyko laimingas, čia gavęs daug malonės.

1992 m. gegužės 18 d. – pirmadienis

Šiandien prieš aštuonerius metus Medžugorėje man pasirodė Švenčiausioji Mergelė Marija.

8.45 val. darbe:

Kadangi nesupratau, ką Gelbėtojas man pasakė apie kunigus, paklausiau Jo dar kartą. Paklausiau, ką reiškia, kad kunigai patiria kankinystę.

Gelbėtojas: „Jie neklauso mano balso, o nešvaraus dvasios balso.“ Aš: „Kokia jų kankinystės priežastis?“

Gelbėtojas: „Jūsų nepaklusnumas!“ Aš toliau dariau rentgeno tyrimą.

Kai vėl likau viena, rentgeno kabinete bandžiau susivienyti su Gelbėtoju. Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tu turi eiti.“

Aš: „Kur, mano Viešpatie ir Dieve? Aš nežinau, kur.“

Viduje jaučiau šilumą ir ramybę. Tuo metu buvo labai gražu. Jaučiasi, kad nesi viena.

Meilė yra čia.

Aš: „Aš vis dar nežinau, kur turiu eiti.“

Išganytojas delsė man pasakyti, aš nekantriai laukiau, kur.

Aš: „Ar aš tai įsivaizdavau, kai išgirdau: „Tu turi eiti“? Mano širdis dega meile, ir aš kantriai laikiu.

Piktasis taip pat čia. Jis nekantrus ir stengiasi atkreipti dėmesį.“

O Gelbėtojas tyli.

Išganytojas leidžia man suprasti, kaip Piktasis tykoja. Po pusvalandžio, apie 10.15 val.:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu turi eiti.“

— vėl jokio atsakymo —

Vakare buvau Rot bažnyčioje šv. Mišiose.

1992 m. gegužės 19 d. — antradienis

Šiandien prieš aštuonerius metus buvau pakrikštyta.

Šiandien negirdėjau jokio balso – nei per maldą, nei bažnyčioje.

1992 m. gegužės 20 d. — trečiadienis

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Jėzau, gailestingoji Meile, ką man užrašyti? Nenoriu Tavęs klausti, Tu viską žinai. Tik jei tokia Tavo valia, aš tai užrašysiu, nes esu nuodėminga, jaučiu, kad neturiu teisės Tavęs klausti, nes prieš Tave esu tik dulkė, nieko daugiau.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, esu pasirengusi užrašyti, nes Tu pasakei: „Rašyk, mano dukra.“ Bet per Mariją ir Švč. Marijos, Dievo Motinos, globą.“

Išganytojas: „Taip ir yra teisinga, mano dukra.“

Išganytojas: „Mano dukra, vakar buvo didžiulis puolimas.“ Aš:

„Bet, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai žinau.“

Išganytojas: „Aš tai leidau. Šėtonas nori viską sunaikinti. Jis netgi „Patris“ paėmė.“

Aš nenorėjau klausti Gelbėtojo.

Gelbėtojas: „Palauk dar, mano dukra!“

Aš: „Bet juk tu viską žinai iš anksto.“

Išganytojas: „Taip, aš viską žinau, bet tu esi Meilės mokykloje.“

Aš: „Mano Viešpatie, pasakyk man, kokia nešvari dvasia buvo pas mano vyrą. Tai buvo neįmanoma. Juk aš buvau pabarsčiusi kunigo Heyderio pašventintą druską ten, kur buvo mano vyras.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano Jėzau, mano sielos vadove.“ Gelbėtojas: „Tai vėl buvo Liuciferis su savo palydovais.“

Aš: „Aš nuolat meldžiausi, nuo nuolatinės maldos beveik nebegalėjau kvėpuoti.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, nepasiduok, reikia eiti toliau.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar Liuciferį trikdo tai, kad turiu eiti pas kanclerį?“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, ir tu dar klausai tokių dalykų?“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, nes aš esu niekas. Aš tau atidaviau viską, o pati neturiu nieko.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, aš tave myliu, mano dukra, tokią, kokia esi.“
Aš: „Aš jau maniau, kad dėl Liuciferio puolimo viską darau neteisingai.“

Išganytojas: „Mano dukra, lik man ištikima. Pagundos turi tave pasiekti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, norėčiau turėti kunigą. Kas nutiko kunigui Vogtui, kuris dabar buvo rekolekcijose?“

Išganytojas: „Mano dukra, tos rekolekcijos nėra tokios, kokių aš noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, viską atiduodu į Tavo rankas, apsaugok mane, vesk mane ir nepalik manęs vienos, Šventoji Dvasia. Visą savo pasitikėjimą atiduodu į Tavo rankas ir liksiu Tau ištikima, nes myliu Tave, net jei leidži man patirti tokius gundymus.“

Išganytojas: „Mano dukra, vėliau tau pasakysiu, kaip viskas toliau klostysis, bet ne dabar.“ Aš: „Mano Viešpatie, aš Tau dėkoju, myliu Tave ir atleisk man.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Šv. Mišias lankiau Rocho koplyčioje. Komunijos nepriėmiau.

Kunigas atsisėdo ir leido pasauliečiams dalyti Šventąją Komunią. Jis taip norėjo.

1992 m. gegužės 21 d. — ketvirtadienis

9.20 val. gydytojo kabinete:

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar vis dar galioja, kad jis šį mėnesį pasiims uošvę pas save. (Tai buvo pagunda, prie jos grįšiu vėliau.)

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, šį mėnesį aš pasiimsiu uošvę pas save.“

Aš: „Neuburgo vienuolyno kunigas sakė, kad privatūs apreiškimai su apaštalais jau baigėsi.“

Gelbėtojas: „Privačius apreiškimus gali užbaigti tik pasauliečiai kunigai.“ Aš paklausiau apie tėvą Söllnerį, nes jis pats nepadalino Komunijos, o tai patikėjo dviem Komunijos padėjėjams.

Gelbėtojas: „Kunigas Mingolsheime neturėjo leisti, kad Šventąją Komunią dalytų pasauliečiai.“

Aš: „Ką jis turėjo daryti, juk jam buvo blogai.“

Išganytojas: „Laukti. Tai, kad jam buvo blogai, nebuvo mano valia.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, klausyk atidžiai. Tu patirsi apsireiškimą bažnyčioje.“ Aš paklausiau, ar teisingai išgirdau.

Išganytojas tai pakartojo dar kartą.

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, ar tu turi omenyje Rotą, Šv.

Leono Rotą?“ Gelbėtojas: „Taip, Rotą, Šv. Leono Rotą.“

Aš: „Prašau Tave, pasakyk man, kada, ar galima tai žinoti?“ Gelbėtojas: „Netrukus.“

Aš: „Kaip aš žinosiu, ar tai Švenčiausioji Mergelė, ar velnias?“ Gelbėtojas: „Tu ją atpažinsi.“

Aš: „Ar kiti bažnyčioje ją taip pat matys?“ Gelbėtojas:

„Taip.“

Aš: „Visi?“

Gelbėtojas:

„Nedaugelis.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Po to aš padariau pacientams rentgeno nuotraukas. Baigęs, susivienijau su Gelbėtoju. Kiti tuo metu eina parūkyti, o aš ieškau Dievo artumo.

Kai susivienijau, išgirdau Gelbėtoją sakant:

„Užrašyk, mano dukra, šį apsireiškimą.“ Aš tuoj pat paklausiau: „Kokį apsireiškimą?“

Išganytojas: „Jūsų Dangiškosios Motinos apsireiškimas bus ženklas, kad Ji visada yra čia ir yra su jumis.“

Aš: „Gailestingasis Dieve, negaliu Tau už tai pakankamai padėkoti. Džiaugiuosi jau dabar, bet tai reiškia, kad dabar turiu dar daugiau melstis ir pasninkauti. Mano Viešpatie ir Dieve, ar turiu dar ką nors žinoti apie Marijos apsireiškimą Raudonojoje bažnyčioje?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu turi žinoti dar ką.“ Aš:

„Ir kas tai būtų?“

Išganytojas: „Visada likite jai ištikimi.“ (Dievo Motinai).

Aš: „Taip, Gelbėtojau, tu žinai, kad mes ją mylime. Pažadų tau, kad būsiu ištikima Dangiškajai Motinai.“

Aš: „Bet tu sakei – Dangiškosios Motinos apsireiškimas. Aš paklausu dar kartą, nes velnias negali ištarti vardo Marija. Ar galėtum man tai pasakyti dar kartą?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu patirsi Dangiškosios Motinos Marijos apsireiškimą.“

Aš: „Atleisk man, mano Viešpatie ir Dieve, aš atidžiai įsiklausiau į balsą.“

Gelbėtojas: „Taip, viskas teisinga, mano dukra.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Vakare dalyvavau šv. Mišiose Šv. Rūko koplyčioje Mingolshelme.

1992 m. gegužės 22 d. – penktadienis

Klinikos koplyčioje nuo 12.10 iki 13.00 val.

Aš: „Vakar Šv. Rocho koplyčioje per Šv. Komuniją tėvas Söllner delsė ir leido man laukti iki pat pabaigos, aš klūpėjau prie komunijos stalo. Jam taip pat buvo sunku man duoti Šv. Komuniją.

Atrodė, tarsi kas nors atitraukė rankas.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tai buvo nešvarusis dvasia, veikianti kunigą. Nešvarusis dvasia nenori, kad tu klūpėdama ir lūpomis priimtum Šventąją Komuniją.“

Aš: „Tu sakei, kad jis su manimi kalbės.“

Gelbėtojas: „Jis jau būtų su tavimi kalbėjęs, jei Šėtonas neturėtų galios virš jo.“ Aš: „Ar aš negaliu jam padėti?“

Išganytojas: „Palik tai man, mano dukra.“

Išganytojas: „Karas tęsiasi.“

Aš: „Koks karas?“

Gelbėtojas: „Karas Jugoslavijoje. Karas bus ir Makedonijoje, ir Serbijoje.“ Aš: „Maniau, kad dabar tai baigsis.“

Išganytojas: „Karai toliau plinta.“

Aš: „Norėjau žinoti, ar turiu dar ką nors užsirašyti?“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, noriu, kad tu užsirašytum.“ Aš: „Taip, mano

Viešpatie ir Dieve, mano Jėzau, ir kas tai būtų?“

Gelbėtojas: „Apie vakarykštį Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimą turi pranešti kunigui.“

Aš: „Kada?“

Išganytojas: „Per artimiausias dienas.“

Aš: „Mielasis Dieve, jis man nepatikės.“

Gelbėtojas: „Padaryk tai, mano dukra.“

Aš: „Ar galiu apie tai pasakyti tik kunigui, ar ir kitiems, kuriuos pažįstu?“ (Turėjau omenyje apsireiškimą).

Išganytojas: „Pasakyk, mano dukra, pasakyk jiems.“

Tada paklausiau apie kunigą Oggersheime, kodėl jis man nepaskambino. Gelbėtojas:

„Jei jis nebūtų uždaręs savo širdies prieš mane, jis būtų paskambinęs.“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, kunigai yra labai sumišę.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tai pasakysiu kunigui. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“ Aš:

„Kam man apie tai pirmiausia papasakoti?“ (Turėjau omenyje apsireiškimą.)

Išganytojas: „Mano dukra, gali apie tai pirmiausia papasakoti kunigui arba žmonėms, kaip nori. Taip ir bus. Eik ramybėje, mano dukra, aš tave myliu.“

Aš: „Ačiū Tau, mano brangusis Dieve, mano brangusis Jėzau.“

Aš dalyvavau rožinio maldoje ir Šv. Mišiose raudonais drabužiais bažnyčioje.

1992 m. gegužės 23 d. – šeštadienis

7.15 val. — Šv. Mišios Vaghause.

Po Šventosios Komunijos priėmimo aš pasilikau prieš tabernakulį ir meldžiausi.

Pirmiausia – Švč. Mergelės Marijos litaniją lotynų kalba, tada rožinį ir nuoširdžias maldas. Kai trumpam susivienijau su Gelbėtoju, išgirdau:

„Mano dukra, užrašyk“,

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, bet pirmiausia pašalink mano abejones ir viską, kas mane sulaiko nuo to, ką Tu man sakai.“

Išganytojas: „Įvyks Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas.“

Aš tuoj pat paklausiau: „Kada, mano Viešpatie ir Dieve, mano sielos vadove, mano brangusis Jėzau? Ar turite omenyje Raudonąją bažnyčią?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Aš nežinau, kada, mano Viešpatie ir

Dieve.“ Gelbėtojas: „Šiomis dienomis.“

Aš: „Gelbėtojai, prašau, pasakyk man dar kartą, tu nepasakei „Marija“.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas įvyks Raudonojoje bažnyčioje šiais dienomis.“

Aš: „Visą savo pasitikėjimą atiduosiu į Tavo rankas. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“ Gelbėtojas: „Eik ramybėje.“

Tada aš dar išgirdau: „Aš tave labai myliu, mano dukra.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš padarysiu, kaip man liepei. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Tuo pat po to atėjo pagundos. Nuvažiavau į „Globus“ apsipirkti. Paprastai visada meldžiuosi automobilyje, bet šįkart nemeldžiausi. Ir tuo pat automobiliu atsitrenkiau į pirkinių vežimėlį.

Grįžusi namo, norėjau uždegti žvakę Dievo ir Švenčiausiosios Mergelės garbei. Uždegus žvakę, didžiulė liepsna iššoko iš žvakės tiesiai į mano galvą, ir mano plaukai sudegė. Piktasis nori sutrukdyti Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimą.

Popietę nuėjau į bažnyčią, ten meldžiausi nuo 16.30 iki 18.15 val.

Tuo tarpu išpažinau nuodėmes ir paklausiau kunigo, ar jis gali įsivaizduoti, kad Rot mieste, šioje bažnyčioje, apsireikštų Švenčiausioji Mergelė Marija. Kunigas atsakė neigiamai, o aš pasakiau: „Aš taip pat ne.“

Pasakiau, kad nesu vertas matyti Švenčiausiosios Mergelės Marijos ir kad net Medžugorėje nebūčiau norėjęs Jos pamatyti.

Gerasis Dievas mus abu išbandė.

Kunigas man pasakė, kad netiki, jog Gelbėtojas man būtų pasakęs, jog jis turi melstis rožinį prieš Šv. Mišias.

Grįžau namo ir verkiau. Visą naktį beveik nemiegojau. Mane nuolat žadindavo vyras. Jį kankino nešvarus dvasios, tai buvo nepakeliamai sunku.

1992 m. gegužės 24 d. – sekmadienis

Prieš Šv. Mišias namuose.

Aš meldžiausi, kol susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas įvyks Raudonojoje bažnyčioje Šv. Leono-Rote.“

Aš: „Rote ar Šv. Leone, juk turime dvi bažnyčias.“

Gelst: „Rote, ten, kur tu visada eini.“

Gelbėtojas: „Šį apsireiškimą tu atpažinsi. Tau nereikia bijoti. Po šio apsireiškimo daug kas pasikeis.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, Tu sakei, kad tai įvyks šiais dienomis.“ Gelbėtojas:

„Laiką nustatau Aš.“

Aš: „Kunigas Vogt netiki, kad prieš Šv. Mišias jis turi melstis rožinį. Jis mano, kad jį galima melstis ir kitu laiku.“

Išganytojas: „Mano dukra, užsirašyk: kunigas Vogtas yra nepaklusnus kunigas. Jis turi grįžti ir pripažinti Švenčiausiojo Tėvo mokymą.“

Aš: „Kunigas Vogt sako, kad tai, ką Aš jam sakau apie tave, yra mano valia.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tavo valia yra mano valia.“

Aš: „Tada kunigas Vogt dar patvirtino, kad tai, ką pasakė tėvas Stift-Neuburge, jog privatūs apreiškimai baigėsi su apaštalais, yra tiesa.“

Gelbėtojas: „Tai prieštarauja Švenčiausiojo Tėvo mokymui.“

Aš: „Kada pasirodys Švenčiausioji Mergelė Marija – prieš Šventąją Komuniją ar po jos?“ Gelbėtojas: „Švenčiausioji Mergelė Marija pasirodys po Šventosios Komunijos.“

Aš: „Prieš palaiminimą ar po palaiminimo – tada visi žmonės jau bus išėję.“

Gelbėtojas: „Viduje dar bus žmonių.“

Aš: „Ar man reikia žinoti dar ką nors?“

Gelbėtojas: „Lik man ištikima, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau, aš būsiu Tau ištikima.“

Išganytojas: „Daug melskis, mano dukra. Eik ramybėje, mano dukra, mano brangusis vaikelis.“ Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve.“

Aš dalyvavau Šv. Mišiose Rote. Vakare vyko Marijos pamaldos. Prieš tai kartu su tikinčiais meldžiausi rožinį.

1992 m. gegužės 25 d. – pirmadienis

Šiandien turėjau laisvadienį.

Nuo 7.00 iki 9.30 val. meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju. Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra, užrašyk tai.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, aš tai užrašysiu, nes tai ne mano valia, o Tavo. Nes aš supratau, kad esu niekas, ir šis niekas gali tik tada, kai Tu to nori.“ Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Šį vakarą Rot bažnyčioje įvyks Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas.“

Aš norėjau sužinoti: „Viešpatie, kas Tu esi, kuris man kalbi, prieš man tai užrašant? Turiu tai patikrinti.“

Išganytojas: „Aš esu tavo Viešpats ir Dievas, tavo Jėzus, tavo Išganytojas, tavo sielos vedlys.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, jei Tu taip sakai, tebūnie taip.“

Aš: „Prašau, pakartok man tai, ką man prieš tai pasakei.“

Išganytojas: „Mano dukra, Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas įvyks šį vakarą Rot bažnyčioje.“

Aš: „Kokia šiandien diena?“

Išganytojas: „Šiandien yra gegužės 25 d., diena, kuri man patinka.“

Aš: „Bet kiti Ją matė su karūna ir žvaigždėmis ant galvos.“ Aš paklausiau todėl, kad mačiau Švenčiausiąją Mergelę tik su šventu spindesiu. Gelbėtojas: „Tu ją pamatysi taip, kaip yra mano valia.“

Aš: „Bet aš nesu vertas matyti Švenčiausiosios Mergelės.“

Gelbėtojas: „Iki šiol niekas nebuvo vertas Jos matyti.“

Aš: „Ar turėčiau užrašyti, ką Ji sako, ar aš tai išsaugosiu mintyse?“ Gelbėtojas: „Tu išsaugosi tai, ką Ji sako.“

Po to iš mano akių pasipylė ašaros, kurios man nepriklausė. Aš paklausiau: „Ar tu verki, mano Jėzau?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, šiuo metu Aš esu tik kenčiantis Jėzus. Žiaurumai viršija visas ribas. Rašyk, mano dukra, reikia melstis tiek, kiek dar niekada. Mano dukra, lik man ištikima ir tvirta. Aš turiu sutrumpinti laiką.“ Aš: „Ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Viską, kas buvo mano plane, turiu paankstinti.“

Aš: „Jėzau, Tu esi Gelbėtojas. Tu esi Nugalėtojas. Visos sielos yra Tavo rankose.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, užrašyk tai. Tai yra tik labai nedaugelis.“

Aš: „Bet kunigai pamokslauja, kad Tu esi gailestingas, tarsi visi patektų į dangų.“ Gelbėtojas: „Kunigai pamokslauja ne pagal mano valią. Mano dukra, šiandien viskas. Aš tave labai myliu, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, tebūnie Tavo valia.“

Susivienijimo metu jaučiau ramybę ir taiką.

Nenorėjau niekam nieko pasakyti apie šį vakarą, ir jaučiau, kad tai taip pat nebuvo Dievo valia.

Mane kankino abejonės.

Prieš Šventąsias Mišias meldžiausi rožinį ir apšlakstiau šventintu vandeniu vietą, kurioje klaupiausi. Paprašiau Gelbėtojo pasilikti su manimi, jei pasirodytų Švenčiausioji Mergelė. Šiandien Šventąją Komuniją aukojo ne už kitus, o už save, kad gautų jėgų, jei pasirodytų velnias, kad būčiau stipresnis ir velnias negalėtų man nieko padaryti, o pabaigoje dar pasimeldžiau už kleboną Vogtą ir už Šv. Tėvą, po vieną „Pater noster“, „Ave Maria“ ir „Gloria patri“, Arkangelo Mykolo maldą, o tada dar padovanojau Švenčiausiajai Mergelei tris „Ave Maria“. Po to meldžiausi „Cor Jesu Sacratissimum“.

Šalia manęs sėdėjo Roswitha, ir aš jai pasakiau, kad ji turėtų pasilikti iki galo. Daugiau nieko nesakiau, nes tai buvo pačios Šv. Mišių vidurys. Ji pasiliko, bet nežinojo, kodėl.

Dievo Motina nepasirodė.

Taigi aš išėjau iš bažnyčios. Nebuvau liūdnas, tai tikrai buvo pagunda. Vakare 20.00 val.

maldos grupėje:

Mes garbinome Gelbėtoją.

Kunigas Dochart klausė išpažinčių. Aš nuėjau pas jį ir papasakojau apie pagundą. Aš verkiau pas jį ir norėjau viską mesti, ne todėl, kad man nebuvo leista pamatyti Švenčiausiosios Mergelės Marijos, bet todėl, kad įsikišo velnias, o aš to nepastebėjau.

Man pakako to, kad 1984 m. gegužės 18 d. vieną kartą mačiau Švenčiausiąją Mergelę.

Buvau pykusi, kad velnias mane taip gundė.

Dabar man viskas aiškiau. Kunigas Dochartas buvo geras. Jis mane nuramino ir pasakė, kad net Šv. Teresė iš Avilos patyrė tokius gundymus. Jis mane padrąsino, ir aš vėl buvau laiminga bei grįžau melstis į maldos grupę.

1992 m. gegužės 26 d. – antradienis

Ryte meldžiausi valandą. Nepavyko susivienyti su Gelbėtoju.

Apie 16.30 val. paskambino tėvas Joachim iš Oggersheim. Jis su manimi kalbėjosi telefonu apie 25 minutes. Jis manė, kad turėčiau parašyti kancleriui Kohlui ir paprašyti pokalbio, kaip ir su Šventuoju Tėvu.

Aš: „Darysiu tai, ką man sako Gelbėtojas.“

18.30 val.: rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

Vėl vienuolė dalijo Šv. Komuniją. Aš nepriėmiau Šv. Komunijos iš jos, grįžau į savo vietą ir priėmiau Komuniją dvasiškai.

1992 m. gegužės 27 d. – trečiadienis

Aš meldžiausi apie 2 valandas ir susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano Jėzau, Marijos Sūnau.“

Gelbėtojas: „Aš leidau nešvariąją dvasią kalbėti tau, kad žinotum, kaip pavojinga yra nekreipti dėmesio į balsą. Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas dar įvyks.“

Aš: „Kada?“

Gelbėtojas: „Tai nuspręsiu aš.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai: nešvarusis dvasia gali viską imituoti.“ Aš: „Tu sakei, kad aš gausiu laišką iš Švenčiausiojo Tėvo, o paskui – kad mano anyta šį mėnesį išeis iš gyvenimo.“

Gelbėtojas: „Viskas dar įvyks.“

Aš: „Ir kad tėvas Joachim man suras susitikimą su ponu kancleriu Kohlu.“

Išganytojas: „Dėl susitikimo dar palauk, viskas susiklostys. Tau nereikia prašyti, kad tau jį surengtų. Yra kitas būdas.“

Aš: „Mano Viešpatie, esu nusivylusi Oggersheimo kunigais. Nė vienas iš kunigų nenori nieko daryti. Ar jie visi bijo?“

Išganytojas: „Mano dukra, jie mato, bet nemato, ir girdi, bet negirdi.“ Aš: „Mano Viešpatie, šios trys dienos – šeštadienis, sekmadienis ir pirmadienis – mane sukrėtė; man atrodė, tarsi Šėtonas man viską būtų melavęs. Man atrodė, tarsi nešvarusis dvasia širdyje būtų kalbėjusi su manimi, o ne Tu.“

Išganytojas: „Tu turi išgyventi šiuos gundymus. Kelias pas mane yra dygliuotas, jis skiriasi nuo patogaus kelio, kuriuo eina beveik visi.“

Aš: „O vakar vakare vienuolė vėl dalijo Šventąją Komuniją. Aš jos iš jos nepriėmiau.“

Gelbėtojas: „Tu pasielgei teisingai.“

Aš: „Ir ji toliau tai daro, nors žino, kad negalima dalyti Komunijos. Gelbėtojas: „Ji visada klauso nešvaraus dvasios.“

Aš: „Bet po Šv. Mišių aš ją pamačiau automobilyje. Ji man mojavo, tarsi būtų laimingiausias žmogus pasaulyje.“

Išganytojas: „Netyrasis dvasia gali suteikti jai ir tariamą džiaugsmą, kad ji manytų, jog elgiasi teisingai. Šis tariamas džiaugsmas neduoda jokių vaisių.“

Aš: „Mano Viešpatie, daugiau nieko Tavęs neklausiu, jei nori, pasakyk man.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, pasitikėk manimi.“

Aš: „Dabar jaučiuosi tokia blogai ir bejėgė. Labiausiai norėčiau pasislėpti ir tik tyloje melstis, netgi maldos grupės nebeinu.“

Išganytojas: „Mano dukra, pasiduoti lengva, bet ugdyti ištvermę yra sunkiau. Melskis, kad turėtum ištvermės visame kame. Ėkininkas laukia, kol derlius bus subrendęs.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, daug melskis. Neleisk kitiems daryti tau įtakos.“ Eik ramybėje. Aš tave myliu.“

Aš dar nuoširdžiai meldžiausi.

Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šį pamokymą, kurio man taip labai reikėjo. Aš neturiu abejonių, bet man viskas tapo rimčiau.

Šv. Mišias lankiau Rocho koplyčioje. Prieš tai 45 minutes meldžiausi, bet jokio balso negirdėjau.

1992 m. gegužės 28 d. — ketvirtadienis – Kristaus Žengimo į dangų šventė

Šv. Mišios ir procesija Rote.

Vakare — Marijos pamaldos. Prieš tai meldžiausi rožinį.

1992 m. gegužės 29 d. — penktadienis

Buvau namuose, atostogos man tęsiasi iki trečiadienio, 1992 m. birželio 10 d.

Anksti ryte pirmiausia valandą meldžiausi, tada priėmiau dvasinę Komuniją.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, pasaulis žlunga. Jis pražūva.“

Aš: „To aš negaliu parašyti, pasakyk man, „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija.“ Aš išgirdau: „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija.“

Aš: „Bet juk tu esi galingas ir nemirtingas Dievas, tu negali leisti, kad pasaulis pražūtų.“

Išganytojas: „Purvas yra per didelis.“

Aš: „Brangusis Dieve, jei kunigas išgirs iš manęs, kad pasaulis pražus, jie paskelbs mane pamišusiu.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, pasaulis nenori atgailauti. Jie ištikimi Melagio tėvui. Visi, kurie priklauso man, jau buvo paskelbti bepročiais.“

Aš: „O kiti, kurie priklauso Melų Tėvui, ar jie nėra pamišę?“

Išganytojas: „Tik tol, kol baigsis platus kelias.“

Aš paklausiau apie Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimą, nes 1992 m. gegužės 25 d. įsikišo Piktasis.

Išganytojas: „Tu patirsi Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimą, bet neklausk, kada.“

Aš: „O ką turėčiau pasakyti kunigui Vogtui? (Turėjau omenyje Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimą). Išganytojas: „Jis per mažai meldžiasi su tikinčiais.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar gali būti, kad nešvarusis dvasia dabar yra šalia manęs, nes jaučiu, kad ji čia yra.“

Išganytojas: „Taip, jis nuolat yra aplink tave. Melskis be pertraukos. Nebijok, aš esu su tavimi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, su pasauliu yra blogai, kaip Sodomoje ir Gomoroje.“

Išganytojas: „To negalima lyginti. Sodoma ir Gomora buvo įspėjimas pasauliui. Bet pasaulis nenorėjo to išgirsti.“

Aš: „Ar turėčiau dar ką nors užrašyti?“

Gelbėtojas: „Melskis už sielų išgelbėjimą.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, prašau, suteik man jėgų ir meilės melstis, ištvermės, kantrybės ir malonės, kad niekada nebijočiau nešvaraus dvasios ir kad visada būčiau Tau ištikimas. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Vidurdienį apie 2,5 valandos vaikščiojau miške. Jaučiau didelę jėgą melstis ir miške meldžiausi psalmių knygą.

Vakare dalyvavau rožinio maldoje ir Šv. Mišiose Rot bažnyčioje.

1992 m. gegužės 30 d. – šeštadienis

Anksti ryte meldžiausi apie 1,5 valandos.

Waghäuselyje nebuvau. Visą naktį beveik nemiegojau. Buvau pas Marion ir rašėme dienoraštį.

Nuo 16.20 iki 20.00 val. meldžiausi Rot bažnyčioje.

Meldžiausi psalmių knygą, Kryžiaus kelią ir septynis Jėzaus žodžius ant kryžiaus, tada pasilikau Šv. Mišiose ir dalyvavau jose.

1992 m. gegužės 31 d. — sekmadienis

Meldžiausi prieš Šv. Mišias. Šv. Mišias lankiau Rote.

Nuoširdaus pokalbio metu paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo Jis, kuris man pasakė, kad dar šį mėnesį pasiims mano anytą?

Gelbėtojas: „Ne, tai buvau ne aš. Rašyk, mano dukra, ką tau įkvėpiau, tu atpažinsi, kas yra iš manęs. Budėk, melskis, piktasis tyko. Tu visiškai priklausai man, aš tave myliu, rašyk, mano dukra, tu esi mano vaikas.“

Aš paklausiau, ar Jis galėtų man pasakyti: „Tebūnie šlovintas Jėzus

Kristus ir Marija“. Tai išgirdau tris kartus.

Tada išgirdau: „Eik ramybėje, mano dukra.“ Tai buvo maždaug 8.30 val. ryto.

19.00 val. vyko pamaldos, prieš tai buvo melsiamas rožinis. Pamaldos buvo labai iškilmingos, nes šiandien buvo paskutinė gegužės pamaldų diena. Susirinko daug žmonių. Apie 21.00 val. aš dar kartą pameldžiau rožinį.

1992 m. birželio 1 d., pirmadienis

Aš vis dar buvau atostogose ir buvau namuose, taip pat niekur neišvažiauvau, kad sutaupyčiau lėšų maldos kambariui.

Naktį, tarp 3.00 ir 4.00 val., meldžiausi rožinį ir Švenčiausiosios Jėzaus Širdies litaniją. Taip pat meldžiausi tarp 9.00 ir 10.00 val.

Vidurdienį pasivaikščiojau miške ir tuo metu sukalbėjau du rožančius. Vakare apsilankiau rožinio pamaldose ir Šv. Mišiose Raudonojoje

bažnyčioje

. 20.00 val. vyko maldos grupės susitikimas.

Šiandien šiek tiek kalbėjau apie pagarbą ir apie tai, kaip teisingai priimti Šv. Komuniją. Šiandien pagalvojau, kaip gerai, kad Gelbėtojas leidžia pagundas, nes mano anyta jau būtų mirusi po tų pagundų.

Tuomet velnias būtų laimėjęs. Mano anyta yra gera moteris, bet ji užsispyrusi. Vietoj sekmadienio ji visada eina į Šv. Mišias šeštadienio vakarą.

Kūniškosios Kristaus Šventės proga ji taip pat nenorėjo eiti procesijoje. Ji teikia pirmenybę Komunijai į rankas ir ją priima. Nesvarbu, ar Šventąją Komuniją ji priima iš pasauliečio, ar iš kunigo, ji nejaučia jokie skirtumo. Ji yra Hitlerio šalininkė.

Net ir šiandien ji juo žavisi. Ji nenori dalyvauti mano maldos grupėje. O kai grįžta namo iš bažnyčios, nenori eiti kartu su manimi.

Mano anyta mieliau leidžiasi įtakoti kitų, ką jie apie mane kalba, užuot atėjusi pas mane, kad susidarytų savo nuomonę apie mano atsivertimą ir įsitikinimus. Vis dėlto aš ją myliu, nes ji yra mano anyta. Esu dėkinga, kad ji gyvena pas mus, nes, pavyzdžiui, ji mums perima drabužių lyginimą.

Sekmadeniais, kai susirenka visa šeima, anyta taip pat valgo prie mūsų stalo – taip buvo visada. Velnias būtų viską sugriovęs, jei mano anyta tikrai būtų mirusi gegužę. Tada galbūt būčiau patikėjęs, kad komunija į ranką taip pat yra teisinga.

Bet Dievas pats nusprendžia, kada žmogus mirs.

Vis dėlto aš lieku ištikima Gelbėtojui, nes šis gundymas nebuvo pirmasis ir nebus paskutinis.

1992 m. birželio 2 d. — antradienis

6.30 val. dalyvavau rytinėje mišiose Mingolsheime.

Po Šv. Mišių kalbėjausi su tėvu Söllneriu, Steylerio misionieriumi, kuris buvo Afrikoje, o dabar gyvena Šv. Augustino mieste, netoli Bonos. Šio pokalbio metu nebuvo vienas – su manimi buvo Gelbėtojas. Tėvas džiaugėsi, kai papasakoju jam, ką man pasakė Gelbėtojas.

1992 m. birželio 3 d. – trečiadienis

Nuo 8.00 iki 9.45 val. meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju. Daug verkiau, nes mane užklupo pagundos.

Pasakiau, kad turiu patikrinti balsą, ir paprašiau Gelbėtojo, kad jis mane pasveikintų taip: „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija.“

Išganytojas: „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano dangiškasis Tėve, mano Trejybės Dieve, aš rašau, nes Tu to nori.“ Gelbėtojas: „Šventoji Dievo Motina Marija pasirodys jūsų bažnyčioje.“

Aš: „Kas yra Švenčiausioji Mergelė Marija?“

Išganytojas: „Ji yra mano nuotaka, mano dukra, mano motina ir jūsų motina.“

Išganytojas: „Mano dukra, neabejok.“

Aš: „Mielasis Dieve, pasakyk man ką nors apie šį apsireiškimą, nes nedirštu klausti, nes esu neverta. Aš esu nusidėjėlė, Viešpatie.“

Išganytojas: „Ar dabar tiki, kad tai aš?“ Aš:

„Tikiu, bet tai nėra lengva. Kas tu esi?“

Išganytojas: „Aš esu tavo Jėzus.“

Aš: „Kodėl neišsipildė tai, kas buvo susiję su vyskupu, popiežiumi ir kancleriu Kohlu?“

Gelbėtojas: „Tai dar įvyks.“

Norėjau sužinoti dar kažką apie Marijos apsireiškimą ir priminiau Gelbėtojui, kad jis man dar nieko nebuvo pasakęs.

Gelbėtojas: „Ji pasirodys. Dar ne atėjo laikas.“

Aš: „Tu sakei, kad duosi ženklą bažnyčioje.“

Gelbėtojas: „Šis ženklas pasirodys prieš Švenčiausiosios Mergelės apsiereiskimą. Šis ženklas skirtas ir kunigams, užrašyk tai, mano dukra. Tu gausi laišką iš Bažnyčios vadovybės. Būk budri ir lik man ištikima, taip pat ištikima Švenčiausiajam Tėvui. To, kas prieštarauja Švenčiausiojo Tėvo mokymui, tau nereikia klausyti ir tuo nereikia sekti.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aukok daug aukų.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš pabandyčiau, bet nieko negaliu Tau pažadėti.“

Aš: „Brangusis Gelbėtojau, vakar, kai kalbėjau su tėvu Söllneriu, tai buvau ne aš.“

Gelbėtojas: „Aš kalbėjau už tave.“

Aš: „Aš tai aiškiai pajutau, ir tai mane sustiprino, o kunigas buvo visiškai kitoks, tarsi su juo būtų kažkas atsitikę. Kas tai buvo?“

Išganytojas: „Matai, mano dukra, mano veikimas keičia žmogų. O aš galiu veikti tik per jus.“

Aš dar kurį laiką nuoširdžiai meldžiausi malonės.

Tada išgirdau: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“ Po to pasimeldžiau padėkos malda.

Kai pasimeldžiau Šventajai Dvasiai keletą kartų, savo širdyje pajutau ypatingą šilumą ir daug meilės. Pajutau ramybę ir taiką, ir neturėjau jokių abejonių.

Vakare lankiausi Šv. Mišiose Šv. Rokaso koplyčioje.

1992 m. birželio 4 d. — ketvirtadienis

Naktį meldžiausi nuo 4.00 iki 5.00 val., tada vėl nuo 8.10 iki 10.00 val. Po valandos maldos susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, brangusis Jėzau, Tu, gyvasis Žodis.“

Gelbėtojas: „Tu dar pasikalbėsi su kunigu, kunigu Trunku.“

Gelbėtojas: „Man nepatinka, kad jis davė broliui Šventąją Komuniją į ranką.“ Aš: „Taip, Viešpatie, aš tai mačiau. Brolis suvalgė Šventąją Komuniją, dar prieš kunigui ištarus: „Viešpatie, aš nesu vertas...“

Aš: „Viešpatie, atleisk man, nes tuo metu aš viduje turėjau juoktis, nors tai tikrai liūdna. Man atrodė, kad brolis Šventąją Komuniją priėmė taip godžiai.“

Išganytojas: „Taip jūs abu mane įžeidėte.“

Aš: „Bet, Viešpatie, jei kunigas nebūtų davęs broliui Šventosios Komunijos į ranką, mes nebūtume Tave įžeidę.“

Gelbėtojas: „Tai tiesa. Melskis už šį reikalą, kad kunigas Šventosios Komunijos neduotų į nepašventintas rankas.“

Aš: „Mielasis Dieve, eisiu išpažinties, nes Tave įžeidžiau.“ Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano dangiškasis Tėve, aš tai užrašysiu, nes Tu mane turi.“ Tu esi viskas manyje. Tu taip pat naudojiesi mano rankomis rašyti.“

Išganytojas: „Man tai patinka, mano dukra.“

Aš: „Ką man rašyti, brangusis Dieve? Prašau Tave malonės ir gailestingumo, kad rašyčiau tik tai, kas teisinga. Prašau, suteik man tvirtą tikėjimą.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu esi pakviesta.“ Aš:

„Pas ką?“

Aš nieko neišgirdau ir paklausiau dar

kartą. Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, pas

ką?“ Gelbėtojas: „Pas komisiją.“

Aš: „Ar aš tai įsivaizdavau?“

Gelbėtojas: „Tu esi pakviesta į komisiją.“ Aš: „Kada, kur ir kodėl?“

Išganytojas: „Tai dar ateis, būk kantri.“

Aš: „Ar tu būsi su manimi komisijoje?“ Gelbėtojas:

„Taip, aš būsiu su tavimi.“

Aš: „Mano Viešpatie, tada man nereikia jaudintis, kaip viskas klostysis toliau. Aš viską atiduodu į Tavo rankas.“

Išganytojas: „Taip ir bus.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu. Eik ramybėje.“

Aš dar nebuvo visiškai baigusi maldos, kai lauke jau manęs laukė dvi moterys. Viena buvo Roswithos svainė, o kita – tėvo Ferdinando Thome sesuo, gyvenanti Juodojoje miškoje.

Buvo 10.00 val., ir aš apie 45 minutes kalbėjausi su jomis apie savo atsivertimą.

10.50 val.: pajutau, kad turiu dar kartą susivienyti su Gelbėtoju.

Šis „privalėjimas“ buvo šiek tiek keistas. Bet reikia mokytis ir iš pagundų, kai jos ateina.

Manau, kad 1984 m. regėjimas buvo paprastesnis dėl dvasių atskyrimo. Švenčiausiąją Mergele matai, bet balsą tik girdi, ir reikia daugiau laiko, kad jį patikrintum.

Kad išlaikytiau ištvermę tikrinti balsą, Gelbėtojas leidžia man pajusti meilę ir malonę, taip pat leidžia patirti pagundas, ar sugebu atskirti tylą.

Taigi, kadangi šį ryt mane trikdė moterys, 10.50 val. vėl susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Dievo Motinos apsireiškimas įvyks maždaug po keturių savaičių.“

Aš: „Mielasis Dieve, mielasis Jėzau, dangiškasis Tėve, prašau, pakartok tai dar kartą.“

Gelbėtojas tuoj pat tai pakartojo.

Aš: „Kur?“

Gelbėtojas: „Bažnyčioje Rote.“ Aš:

„Ar turiu žinoti dar ką nors?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tau nereikia bijoti, aš esu su tavimi. Mano dukra, nenuvilk manęs.“

Aš: „Brangusis Dieve, noriu visada būti su Tavimi, tada Tavęs nenuvilčiau.“ Gelbėtojas: „Daug melskis, mano dukra, ir pasninkauk.“

Aš: „Mielasis Dieve, stengsiuosi.“

Aš pagalvojau apie Klodą iš Liuksemburgo, bet nenorėjau klausti, tada išgirdau:

„Gali rašyti Klodui. Jis dabar negali tapti kunigu. Turite toliau už jį melstis.“ Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, ačiū Tau, brangusis Jėzau, ačiū Tau, brangioji Šventoji Dvasia. Ar įvykdžiau Tavo valią, kai vėl susivienijau su Tavimi?“

Išganytojas: „Taip, tu įvykdei mano valią. Eik ramybėje, mano mylima dukra.“ Vakare dalyvavau rožinio maldoje ir Šv. Mišiose raudonais drabužiais bažnyčioje.

1992 m. birželio 5 d. – penktadienis – Švenčiausiosios Jėzaus Širdies penktadienis

Aš vis dar buvau atostogose ir nuo 9.00 iki 11.00 val. namuose meldžiausi Švenčiausiosios Jėzaus Širdies litanią, Švenčiausiosios Mergelės Marijos litanią, maldas Šventajai Dvasiai ir pan.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, šis ženklas bažnyčioje įvyks tau.“ Aš: „Mano Viešpatie, aš Tau atidaviau viską. Bet jei Tu taip sakai, tai taip ir bus. Kaip man atpažinti, kad tai yra iš Tavęs?“

Gelbėtojas: „Aš būsiu su tavimi. Leisk šiam ženklui, kuris ateis, veikti tavyje.“ Aš:

„Kaip man žinoti, kad Tu esi su manimi?“

Išganytojas: „Mano malonės tau netrūks. Lik stipri ir drąsi, neleisk kitiems daryti įtakos.“

Aš: „Bet, Viešpatie, Tu žinai, kad aš esu toks silpnas.“

Gelbėtojas: „Su manimi tu esi stiprus.“

Aš: „Kada tai įvyks?“ Gelbėtojas:

„Laikas priklauso man.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, aš Tave labai myliu, neleisk man niekada atsiskirti nuo Tavęs.“

Būti suvienytai su Gelbėtoju yra nepaprastai gražu. Žodžiais to neįmanoma padėkoti. Reikia nuolat šlovinti ir garbinti Viešpatį, dieną ir naktį.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, žmonės nuklydo klaidingu keliu. Jie nenori atgailauti. Tik nedaugelis suprato, kad Aš vis dar esu čia. Mano dukra, lik man ištikima, Aš esu tavo kelias. Šiuo keliu tu negali nuklysti. Mano dukra, Aš suteikiu tau malonę man likti ištikimai.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš priimu tą malonę būti Tau ištikima, nes tik Tu man pakanka, ir Tu viską gali. Žemėje supratau, kad Tu esi palaima, ir dabar laikiu tos palaimos per amžius.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu man suteikei džiaugsmo tuo, ką parašei.“ Aš: „Taip, brangusis Dieve, tai kalbėjo mano širdis, o ne mano lūpos.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu dar esi kvepiančios gėlės pumpuras, kuris dar turi pražysti.“

Po to išgirdau Gelbėtoją: „Eik ramybėje, mano dukra.“ Rožinio maldai

ir Šv. Mišioms buvau bažnyčioje, apsirengusi raudonai.

1992 m. birželio 6 d. – šeštadienis

7.00 val. buvau Šv. Mišiose Šv. Rocho koplyčioje Mingolsheime.

Po Mišių kalbėjausi su vienu vokiečių kunigu, kuris dirba misionieriumi Brazilijoje.

Jis man papasakojo, kad buvo kalinamas Kinijoje. Aš su juo apie 20 minučių kalbėjausi apie komuniją ir lūpas. Jis vaikščiojo su dviem ramentais. Pabaigoje jis man dar suteikė palaiminimą.

16.30–18.15 val.: Meldžiausi Rot bažnyčioje. Šiandien taip pat išpažinau nuodėmes pas kleboną Vogtą.

1992 m. birželio 7 d. – Sekminių pirmadienis

Meldžiausi nuo 7.45 iki 9.05 val.

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, jei nori, kalbėk man. Tavo tarnaitė klausosi.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, aš kalbu su tavimi. Tu esi nekantri.“

Aš: „Ar turėčiau tai užrašyti?“

Išganytojas: „Taip, užrašyk. Pasitikėk manimi.“

Niekas, išskyrus Dievą, negalėjo žinoti, ko norėjau sužinoti savo sieloje.

Tačiau gavau atsakymą.

Gelbėtojas: „Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas įvyks artimiausiu metu.“ Aš: „Bet Tu sakei – po keturių savaičių.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu žinai, kad ji apsireišk.“

Aš: „Kodėl Tu leidži Švenčiausiajai Mergelei pasirodyti Raudonojoje

bažnyčioje?“ Gelbėtojas: „Kad jūsų bažnyčioje būtų daug meldžiamasi.“

Aš: „Bet mūsų bažnyčioje meldžiamasi daugiau nei kitose aplinkinių vietovių bažnyčiose.“

Gelbėtojas: „Aš noriu, kad iš šios bažnyčios išeitų daug drąsių tikinčiųjų.“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, ženklą, kurį tau duodu, – tai mano ženklas. Mano dukra, šis ženklas pasirodys dar prieš Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimą.“

Aš: „Kaip man elgtis, kai pasirodys šis ženklas? Ar turiu tylėti? Ar tai skirta tik man, ar ir kitiems?“

Išganytojas: „Tau nepritrūks malonės. Viskas bus taip, kaip man patinka.“ Aš:

„Mielasis Dieve, tebūnie Tavo valia.“

Išganytojas: „Šventoji Dvasia suteiks tau apšvietimą. Tau nereikia iš anksto jaudintis. Melskis mano Motinai. Ji tave myli. Ji tave saugo ir veda.

Tu esi jos mylimas vaikas.“

Aš: „Viešpatie, aš to negaliu parašyti.“

Išganytojas: „Parašyk tai. Tavo Motina tavęs dar niekada nepaliko vienos. Neapvilk jos. Mano dukra, lik mums ištikima.“

Aš: „Aš būsiu ištikima Tau ir Dievo Motinai, nes labai jus myliu.“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, dabar tave laiminu.“

Aš atsiklaupiau ant žemės.

Išgirdau: „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios palaiminimas telyja ant tavęs.“ Aš persižegnojau ir su pagarba pasakiau: „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija.“

Tai buvo pirmas kartas, kai Gelbėtojas mane palaimino.

Po to Gelbėtojas tarė: „Eik ramybėje, mano dukra.“ Aš dalyvavau

Šv. Mišiose Rote.

1992 m. birželio 8 d. – Sekminių pirmadienis

Naktį nuo 2.20 iki 3.20 val. meldžiausi už taiką ir vargšas sielas. Nuo 8.10 iki 9.10 val. toliau meldžiausi.

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano mylimiausiasis Tėve, aš dėkoju Tau, kad mane barai ir leidži gundymus. Dėl to aš Tave myliu ne mažiau, o dar labiau. Dabar neturiu jokių abejonių ir jokios baimės. Žinau, kad Tu visada esi su manimi, ir tai, ką Tu leidži, turi būti, nes tai Tavo valia.

Atleisk man, kad Tave įžeidžiau ir buvau nekantri. Pažadų Tau pasitaisyti. Pamačiau, kad viskam yra savas laikas, ir Tu nustatoji tą laiką, ir taip yra teisinga. Aš susivieniju su mylima Dievo Motina ir su Tavimi, brangusis Jėzau, ir dėkoju visagaliai gailestingajam Tėvui, kad po Adomo ir levos dabar turime dar ir dangiškąją Motiną bei Atpirkėją Jėzų Kristų.“

Aš dar nuoširdžiai meldžiausi ir pasakiau Gelbėtojui: „Man nereikia Tavęs nieko klausti, Tu viską žinai.“ (Mano mintys sukosi apie tą ženklą)

Išganytojas: „Taip, aš viską žinau. Šis ženklas, kurį gauni, yra iš manęs, skirtas visiems. Tu turi priimti tą ženklą.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, dabar geriau suprantu, priimsiu jį, kai jis ateis.“

Išganytojas: „Pasaulis yra dideliame pavojuje. Visi mano vaikai yra pavojuje. Būkite pasirengę bet kuriuo metu, kai ateis ta valanda.“

Aš: „Kokia valanda?“

Išganytojas: „Teismas. Kiekvienas pats atsako už save.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar jau dabar turiu taip labai bijoti Teismo?“ Gelbėtojas: „Meile! Jau dabar. Meilė yra matas, pagal kurį jūs visi būsite teisiami. Nuolat prašykite meilės. Aš esu meilė, mano vaike. Ir kiekvienas gali semtis tiek, kiek nori.“

Aš: „O jei kiti neateis semtis tos meilės?“ Gelbėtojas: „Jie jau pasirinko savo Tėvą.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš semsiuosi šios meilės daugiau nei iki šiol. Ir dabar pat prašau Tave, padovanok man daug meilės, kad aš galėčiau ją dovanoti ir kitiems.“

Išganytojas: „Mano dukra, pasitikėk. Aš tave myliu. Eik ramybėje.“

Vakare – „In Rot“ per Šv. Mišias.

20.00 val. vyko maldos grupės susitikimas.

1992 m. birželio 9 d. – antradienis

Šiandien buvo paskutinė atostogų diena.

Naktį nuo 4.00 iki 5.30 val. meldžiausi už taiką, už kunigus ir Vatikaną.

Išganytojas: „Vakar maldos grupėje tu kalbėjai teisingai. Tau nereikia bijoti, kalbėk taip ir toliau. Aš esu su tavimi. Man patiko jūsų maldos (iš Sekminių pirmadienio).“ Aš: „Roswitha praėjusią naktį kentėjo kančias. Ji negalėjo užmigti.“ (Aš jai buvau davęs dienoraščio kopijas saugoti.)

Išganytojas: „Netyrosios dvasios nenori, kad ji sužinotų, ką tu parašei. Jai nereikia bijoti. Ji yra mano globoje.“

Aš: „Mano vyras pasakė, kad vakar aš kalbėjau per ilgai.“ Gelbėtojas: „Jis tai jau yra sakęs. Neklausyk jo. Priešas yra ir tavo namuose.“

Aš: „Mano Jėzau, dabar manyje taip gražu. Manyje tokia ramybė ir taika.“

Išganytojas: „Dabar mes esame viena.“

Aš: „O, mano mylimasis, aš tau dėkoju. Ar norėtum man dar ką nors pasakyti?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, pailsėk. Eik ramybėje, mano mylima dukra.“ Aš: „Aš tau dėkoju, mano didis ir gailestingas Dieve. Aš einu toliau miegoti.“

10.40 val. vėl meldžiausi. Tai buvo paskutinė iš 10 atostogų dienų. Aš daug meldžiausi, bet Gelbėtojui to nepakako.

Gelbėtojas: „Mano brangioji

dukra.“ Aš: „Ar man rašyti?“

Išganytojas: „Rašyk. Atkreipk dėmesį į kiekvieną žodį, kurį ištari.

Netyrasis dvasia bandys tave imituoti. Ji nori sunaikinti viską, ką tu dabar padarei. Jis bando sunaikinti tai, ką tu parašei.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar Tu tai leidži?“

Išganytojas: „Aš suteiksiu tau apsaugą. Mano dukra, tu atpažinai ir visada atpažinsi jį – nešvarų dvasią. Tau netrūks malonės. Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Mielasis Dieve, iš visos širdies dėkoju Tau už šias gausias malones.“

Vakare buvau Rot bažnyčioje, kur meldžiausi rožinį ir dalyvavau Šv.

Mišiose. Šv. Komuniją paaukojau už kunigą Gebhardą Heyderį.

1992 m. birželio 10 d. — trečiadienis

10.00 val. gydytojo kabinete:

Išganytojas: „Žmonės yra dideliame pavojuje.“ Aš:

„Bet aš nieko negaliu padaryti.“

Gelbėtojas: „Taip, tu gali kažką padaryti. Eik pas kunigą, pasakyk jam. Karas artėja.“ Aš:

„Mielasis Dieve, aš jam jau pasakiau.“

Gelbėtojas: „Jis turi daugiau melstis su tikinčiais.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, jums liko mažai

laiko.“ Aš: „Pas kokį kunigą man eiti?“

Išganytojas: „Pas kleboną Vogtą.“

Aš: „Bet juk tu sakei, kad jis nepaklusnus.“

Gelbėtojas: „Jis turi gerai apgalvoti. Mano dukra, eik pas jį.“ Aš: „Ar šis

karas palies Vokietiją?“

Gelbėtojas: „Visiems.“

Aš: „Ar galiu jam ką nors pasakyti, kad jis žinotų, jog tai yra iš Tavęs?“

Gelbėtojas: „Pasakyk jam: mano avys klausosi mano balso.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš jam tai pasakysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Mano mielas Jėzau, mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau dėkoju.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš tave myliu. Eik ramybėje.“

12.00 val. darbo vietos koplyčioje meldžiausi „Viešpaties angelą“. Holgeris atnešė man knygų skaityti.

16.00 val.: Grįždama namo meldžiausi skausmingą rožinį už kleboną Vogtą.

Apie 17.50 val. buvau Rot bažnyčioje ir trumpai pasimeldžiau.

Nuo 18.00 iki 18.30 val. buvau pas kleboną Vogtą. Aš jam perskaičiau iš dienoraščio įrašus iš 1992 m. gegužės 24 d., 1992 m. gegužės 29 d., 1992 m. birželio 3 d., 1992 m. birželio 5 d., 1992 m. birželio 7 d., 1992 m. birželio 8 d. ir šiandienos, 1992 m. birželio 10 d., įrašus. Jis tuo metu juokėsi.

Pabaigoje jis pasakė, kad tiesiog reikia daugiau melstis.

Paprašiau jo palaiminimo ir tada išėjau. Kai išėjau, dar pasakiau jam, kad man tai jau iki kaklo.

Tuomet kunigas Vogt pasakė: „Pasakykite tai Gelbėtojui.“ Aš atsakiau: „Jis tai jau girdėjo.“

Aš tai pasakiau todėl, kad jis netiki tuo, ką man sako Gelbėtojas.

19.00 val. nuėjau į Šv. Rokaus koplyčią melstis rožinį ir ten dalyvavau Šv. Mišiose. Po to pasikalbėjau su kunigu Trunku.

Paklausiau Gelbėtojo, ar dabar turėčiau pasikalbėti su kunigu Trunku.

Gelbėtojas atsakė teigiamai.

Aš: „Ar jis su manimi kalbės?“

Gelbėtojas: „Taip, jis su tavimi kalbės.“

Mūsų pokalbis truko apie 30 minučių. Aš papasakojau kunigui Trunkui, ką man pasakė Gelbėtojas.

1992 m. birželio 11 d. — ketvirtadienis

11.30 val. gydytojų kambaryje:

Aš pasakiau Gelbėtojui, kad kunigas Vogt vakar sakė, jog visa tai yra grasinimai.

Gelbėtojas: „Palik tai man, viskas įvyks savo laiku.“ Tada paklausiau apie kunigą Trunką.

Gelbėtojas: „Tu teisingai padarei, kad nuėjai pas jį.“

Aš: „Bet jis sakė, kad vyskupas Oskaras Saieris jam nurodė, jog jis privalo teikti komuniją į ranką.“

Gelbėtojas: „Jis tai daro ne savo noru.“

Aš: „Brangusis Dieve, Tu sakei, kad nereikia klausyti ir sekti tų, kurie iškraipo Švenčiausiojo Tėvo mokymą.“

Gelbėtojas: „Tai tiesa.“

Aš: „Kaip dabar yra, ar kunigas turi klausyti vyskupo, jei šis jam sako, kad jis privalo teikti komuniją į rankas?“

Gelbėtojas: „Ne.“

Aš: „Prašau, pasakyk man ką nors kita, ne tik „ne“.“

Gelbėtojas: „Mano akyse šis kunigas yra nepaklusnus.“

Aš: „Jis sakė, kad popiežius taip pat teikia komuniją į rankas.“

Gelbėtojas: „Šventasis Tėvas yra priverstas. Ne visi vyskupai klauso Šventojo Tėvo.“ Aš:

„Jis sakė, kad nori eiti į „Angelswerk“, bet vyskupas jam to neleidžia. Ar gali man ką nors apie tai pasakyti, ar tai manęs neliečia?“

Išganytojas: „Taip, tai tave liečia. Kunigas H., klebonas Trunk, turi eiti į „Angelswerk“. Tu turi jam pasakyti, kad jis turėtų man labiau pasitikėti.“

Aš: „Jis sakė, kad privalo paklusti vyskupui.“ Gelbėtojas:

„Bet jis man nepaklūsta.“

Aš: „Brangusis Dieve, ar tai jo valia, ar Tavo valia, kad jis turėtų eiti į „Angelswerk“?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tai yra mano valia, jau seniai.“

Aš: „Ar jis turi pasakyti vyskupui tai, ką aš parašiau?“

Gelbėtojas: „Jis to nepadarys, nes vyskupas netiki privačiais apreiškimais.“

Aš: „Aš to nesuprantu, kaip tai yra, jei Šventasis Tėvas yra priverstas duoti komuniją į ranką, tada kunigas taip pat gali pasakyti, kad jis yra priverstas.“

Išganytojas: „Mano dukra, Šventasis Tėvas man paklūsta. Jį veda mano Dvasia.“ Aš:

„Mielasis Dieve, daugiau Tavęs nebeklausiu.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka, kaip tu paklausei. Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Nuo 12.05 iki 13.00 val. koplyčioje:

Išganytojas: „Mano dukra, atkreipk dėmesį: aš esu meilė, nuolankumas, švelnumas, taika, ramybė, kantrybė, džiaugsmas, tiesa, šviesa, kelias – aš esu tavo gyvenimas.

Viskas, kas prieštarauja tam, yra nešvarus dvasia. Įsidėmėk: po mano pokalbio išsaugok ramybę ir meilę. Nešvari dvasia nepalieka gerų vaisių.“

Aš: „Mielasis Dieve, nešvarusis dvasia vėl sugrįžo.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš taip pat esu čia.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tai, ką šiandien parašysi, saugok tyloje.“

Aš: „O Marion, ji turi rašyti, o Roswitha turi tai saugoti, ar taip?“ Gelbėtojas: „Bet niekas kitas.“

Aš: „Bet man reikia kunigo.“

Išganytojas: „Aš tau duosiu kunigą. Dar palauk.“

Aš: „Kaip man suprasti, kad būtent Tu kalbėjai su manimi? Prašau, pasakyk man dar vieną žodį šia tema.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tai, ką tau pasakiau, pripildys tavo širdį.“

Aš: „Kuo?“

Išganytojas: „Meile.“

Aš: „Tegul taip ir bus. Tegul mano širdis bus pripildyta meilės ne tik dabar, bet ir visada.“

Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. birželio 12 d. — penktadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano dangiškasis Tėve, Jėzau, gailestingasis Dieve, ką man rašyti?“

Laukiau balso, bet nieko neišgirdau. Pasakiau sau, kad pati sau nieko pasakyti negaliu.

Aš: „Mielasis Dieve, neleisk, kad įsikištų Piktasis.“ Gelbėtojas:

„Matai, jis gali tai padaryti tik tada, kai aš jam leidžiu.“

Aš: „Man viduje yra stiprus šilumas, ramybė ir taika. Mano širdis dega meile. Tai nuostabus jausmas, kurio neįmanoma apibūdinti žodžiais.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tavo laukia daug išbandymų.“

Aš: „Bet be Tavęs aš tų išbandymų neišlaikysiu.“

Išganytojas: „Taip, todėl tau manęs reikia. Išbandymas ateis iš valdžios.“

Aš: „Juk man taip blogai sekasi egzaminuose. (Mąščiau apie egzaminus mokykloje.)“ Gelbėtojas: „Aš būsiu su tavimi.“

Aš paklausiau apie savo anytą, nes ji gegužės mėnesį nemirė. Gelbėtojas: „Aš tai leidau.

Nešvarusis dvasia taip patvirtino, kad jam priimtina Komunija į rankas ir kad Šventąją Komuniją gali dalyti pasauliečiai. Jei ji būtų mirusi, tu manytum, kad Komunija į rankas yra teisinga.“

Aš: „Bet sunku tai suprasti, kai įsikiša nešvarusis dvasia.“ Gelbėtojas: „Atkreipk dėmesį į kiekvieną žodį. Aš esu Švelnumas.“

Aš: „O kaip dėl Belgrado? Ar ten jis taip pat įsikišo?“ Gelbėtojas: „Ne, tai dar bus.“

Aš: „Iki šiol pastebėjau, kad nešvarusis dvasia įsikišo du kartus – kai mirė mano anyta ir 1992 m. kovo 25 d., kai buvo paskelbtas Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas, taip pat kai buvo paskelbta, kad tai įvyks po keturių savaičių.“

Išganytojas: „Tai tik tie atvejai, kuriais jis įsikišo. Reikia patirti tai.“

Aš: „Kas yra išbandymas?“

Išganytojas: „Ginti mano mokymą, likti man ištikimam, nesirūpinti iš anksto. Aš už tave pasisakysiu.“

Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve, dabar geriau suprantu.“

Aš: „Šiandien ryte automobiliu vos nesusidūriau su tramvajumi. Trūko nedaug, ir būčiau sukėlęs avariją. Važiudamas meldžiausi Švenčiausiosios Mergelės litaniją. Kai kaip tik meldžiausi „Virgo Prudentissima – ora pro nobis“, buvau apakintas ir nemačiau tramvajaus. Mano koja jau buvo ant stabdžių, dar prieš man pastebint tramvajų akimis. Manau, tai buvo globėjas angelas.“

Išganytojas: „Melskis be perstojo. Nešvarusis dvasia nori tave sunaikinti, bet negali, nes aš esu su tavimi.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, Slovakijoje bus karas.“ Aš: „O kaip bus su Juodkalnija?“

Išganytojas: „Juodkalnija netrukus bus sunaikinta.“

Aš: „Brangusis Dieve, geriau jau nieko daugiau nenorėčiau žinoti. Juk tai siaubinga. Atleisk man, mano Viešpatie ir Dieve, aš daugiau melsiuosi. Prašau, suteik man malonę, kad galėčiau daug melstis.

HI. Mišias ir rožinį lankiau Rot bažnyčioje.

1992 m. birželio 13 d. — šeštadienis

Ankstyvojoje mišioje buvau Mingolshelme, Šv. Rokaso koplyčioje (7.00 val.).

Po to aš pasimeldžiau du rožančius už savo šeimą, kurios nariai dar nėra pakrikštyti. 14.00 val. buvau pakviestas pas savo brolių, kuris taip pat gyvena Rote.

Tai buvo mano brolio Paulo gimtadienio šventė.

Ten taip pat buvo mano jauniausias brolis Vladimiras, sesuo Sonja ir daugelis kitų – sūnėnai ir pusėsės ir t. t.

Niekas iš jų nesityčiojo, visi buvo man labai malonūs.

Nuo 16.30 iki 18.30 val. nuėjau į bažnyčią ir meldžiausi. Pas Gelbėtoją yra gražiau nei prie kepsnių.

Aš išpažinau nuodėmes pas kunigą Vogtą. Išpažinties metu aš jam taip pat pasakiau, ką jis bažnyčioje daro neteisingai, pvz., kad tikėjimo išpažinimo metu jis neatsisuka į tabernakulį, o žiūri į bendruomenę, nes juk jis turėtų būti pavyzdys tikėjime į Trejybės Dievą tabernakulyje.

1992 m. birželio 14 d. — sekmadienis

Nuo 7.10 iki 8.25 val. meldžiausi

namuose. Susivienijimo metu:

Išganytojas: „Mano dukra, tu puikiai kalbėjai išpažinties kėdėje. Aš už tave pasisakiau. Kunigas beveik visais klausimais, apie kuriuos jūs kalbėjote, klysta.“

Aš: „Mielasis Dieve, atleisk jam. Man nenuostabu, kad bažnyčios tuščios.“ Aš:

„Mielasis Gelbėtojau, ką man reikia žinoti?“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, karas toliau plinta. Karas Bosnijoje dar labiau paaštrės. Melskitės už taiką.“

Aš: „Mielasis Dieve, pamiršau Tave paklausti apie tai, kas man labai svarbu.“

Aš: „**Ar Tu esi mažose Švenčiausiosios Ostijos dalelėse?**“

Gelbėtojas: „**Taip, Aš esu ir tose mažose dalelėse.**“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, jei ten karas baigsis, jis prasidės kitur. Mano dukra, žmonės yra nepatenkinti, tai ne iš manęs.“

Po kurio laiko išgirdau:

„Mano dukra, aš tave myliu.“

Aš paklausiau, ar turėčiau tai užrašyti.

Gelbėtojas: „Taip, užrašyk.“

Aš: „Jaučiu gilų ramybę ir šilumą. Mano Viešpatie ir Dieve, aš dėkoju Tau už šią malonę, kurią man ką tik suteikei.

Man gaila, kad negaliu to gražiau apibūdinti. Jaučiu, kad nesu pajėgi nieko panašaus parašyti. Aš juk ne poetė.“

Išganytojas: „Mano dukra, lik man ištikima, eik ramybėje.“

10.00 val. – Šv. Mišios raudonais drabužiais.

13.00 val. – rožinio malda ir pamaldos.

Popietę atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį. Po to aš meldžiausi rožinį.

1992 m. birželio 15 d. — pirmadienis

Gydytojų kabinete:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir skundžiausi.

Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano dukra.“

Aš: „Aš tai gerai išgirdau.“

Gelbėtojas: „Iki šiol viską darei teisingai. Nesijaudink dėl to, kas dar bus.“

Aš: „Mano Viešpatie, man skauda širdį, kad jie ir toliau teikia komuniją į rankas.“

Gelbėtojas: „Parašyk, mano dukra, Komunija į rankas yra šventvagystė. Mano dukra, viskas netrukus pasikeis. Tavo užduotis – atkreipti kunigų dėmesį į tai, kad jie tikintiesiems turėtų teikti tik Komuniją į lūpas.“

Aš: „Bet visi sako, kad reikia paklusti vyskupams.“ Gelbėtojas:

„Pasakyk jiems, kad Aš to neleidžiu.“

Aš: „Tada pasakyk jiems, kad jie neprivalo tikėti privačiais apreiškimais.“

Išganytojas: „Kunigai, kurie netiki pripažintais privačiais apreiškimais, negyvena Dievo malonėje.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar teisingai tai užrašiau?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, man tai patinka. Eik ramybėje.“

18.30 Rožinio malda ir Šv. Mišios Rot mieste.

20.00 val. Maldos grupė: dalyvavo klebonas Dochart ir tėvas Berthold iš Vaghauselio.

Susirinko labai daug žmonių. Nebuvo laisvų vietų.

1992 m. birželio 16 d. – antradienis

10.00 val. gydytojo kabinete:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, Šėtonas stiprėja. Jūs turite dar daugiau melstis. Karas dar labiau paaštrės.“

Aš: „Kaip tai suprasti, brangusis Dieve, dar baisėnis?“

Gelbėtojas: „Karas yra visų širdyse.“

Aš: „Ar ten dar tiek daug neapykantos?“ Gelbėtojas: „Beveik vien neapykanta.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Tu turi užrašyti. Bus leista statyti koplyčią. Bus gauta auka.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, aš Tau dėkoju. Tai man didžiulė džiaugsmo priežastis. Juk Tu pats matei, kad mums nebėra vietos ir kad tiek daug žmonių ateina melstis.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Susivienijimo metu pajutau daug šilumos ir gilų ramybės jausmą.

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, Tu pažįsti mano širdį ir mano meilę Tau. Man to Tau sakyti nereikia. Aš liksiu Tau ištikima.“

18.30 val. aš dalyvavau rožinio maldoje ir Šv. Mišiose Rote.

Šventąją Komuniją paaukojau už savo mirusius tėvus ir brolius bei seseris.

Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar tai buvo teisinga, t. y. ar šį ryt koplyčioje viską teisingai supratau.

Gelbėtojas: „Gali tuo tikėti, tai tiesa.“

1992 m. birželio 17 d. — trečiadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Aš dvejojau, ar rašyti, nes maniau, kad Gelbėtojas galbūt nenori, kad rašyčiau. Tada išgirdau: Gelbėtojas: „Mano dukra, aš noriu, kad rašytum.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš visiškai atsiduodu Tavo valiai.“

Išganytojas: „Pasaulis yra dideliame pavojuje. Klaidingi pranašai yra pakeliui.“ Aš:

„Mielasis Dieve, paaiškink man aiškiau apie tuos pranašus.“

Išganytojas: „Jie yra parazitai žmonėms.“ Aš: „O koks vaistas?“

Išganytojas: „Išlikti ištikimoms tikrajam Kristaus mokymui.“

Aš: „Kaip man atpažinti, kad tai netikras pranašas?“

Gelbėtojas: „Jie nėra vedami mano Dvasios.“

Aš: „Kaip man suprasti, kad jį veda nešvarus Dvasia?“ Gelbėtojas:

„Netikrasis pranašas turi daug pasekėjų, simpatikų.“ Aš: „O kiti,

kuriuos veda Tavo Dvasia?“ Gelbėtojas: „Jų yra labai nedaug.“

(Pasekėjai)

Aš: „Mielasis Dieve, man to nepakanka. Ką dar turėčiau žinoti apie netikrus pranašus?“

Išganytojas: „Mano dukra, jiems trūksta meilės. Netikrasis pranašas niekada nekalba apie tikrąjį Kristaus mokymą. Netikėk jais. Tu nugalėsi kartu su manimi.“

Aš: „Viešpatie, tik su Tavimi galiu atskirti vieną nuo kito.“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, tik su manimi.“

Aš: „Ar artimiausiu metu man teks kalbėtis su tokiu pranašu?“

Išganytojas: „Taip, su keliais. Mano dukra, būk kantri. Lik man ištikima. Eik ramybėje.“ Tada dar išgirdau: „Mylėk mane.“

Šv. Mišias lankiau Šv. Rocho koplyčioje Mingolsheime.

1992 m. birželio 18 d. — Kristaus Kūno šventė — ketvirtadienis

Aš meldžiausi nuo 7.45 iki 8.45 val. ir susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, žmonės šiuo metu eina į bedugnę.“ Aš:

„Kas yra ta bedugnė, aš tiksliai nežinau.“

Išganytojas: „Į pragarą, mano dukra. Jie visi savo laisva valia pasirinko tai.“

Aš: „Kiti man sakys, kad Tu esi geras ir gailestingas, brangusis Dieve, ir kad taip negali būti.“

Išganytojas: „Sielos jau nebegyvena. Jos pasirinko savo Tėvą.“ Aš:

„Mielasis Dieve, kaip Tu vadini tą Tėvą?“

Išganytojas: „Pasaulio

kunigaikščiu.“ Aš: „Kodėl jį vadini

kunigaikščiu?“

Išganytojas: „Iš jo išdidumo atpažįstami jo vaikai.“

Aš: „Mielasis Dieve, šiandien šventė – Kristaus Kūno ir Kraujo šventė. Šį ryt vyko procesija.

Ar gali man ką nors apie tai pasakyti?“

Išganytojas: „Šią šventę man skiriama labai mažai pagarbos. Mano dukra, žmonių širdys atšalo.

Netrukus turi įvykti sielų apvalymas. Bausmė yra būtina, kitaip dar daugiau sielų pateks į pragarą.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, aš prašau tavęs...“

Aš: „Bet, brangusis Dieve, pirmiausia man tai pasakyk. Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija, ir „Viva Jesu e Maria“.“

Išgirdusi tai, paklausiau: „Ko tu iš manęs reikalauji?“

Gelbėtojas: „Visiško atsidavimo man.“

Aš: „Mano Trejybės Dieve, mano Karalių Karaliau, mano Gelbėtojau. Aš visiškai atsiduodu Tau.

Brangusis Dieve, aš negaliu to taip užrašyti vokiečių kalba, bet Tu žinai, ką turiu omenyje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, Tu turi mane visą. Mano Atpirkėjau, aš Tave myliu labiau už viską. Daryk su manimi, ką nori. Leisk man visada suvokti, kad aš priklausau Tau.“

Mielasis Dieve, kodėl Tu vėl nori visko, juk aš Tau jau viską atidaviau.“

Išganytojas: „Tu žinai, mano dukra. Tau vėl bus patikėta užduotis. Bet dar ne dabar, mano dukra. Lik man ištikima ir tvirta.“

Buvo 8.45 val. Aš visiškai pamiršau laiką. Mano vyras mane pašaukė ir pasakė, kad į bažnyčią jau per vėlu. Mišios šiandien prasidėjo jau 9.00 val. Atsikėliau ir taip greitai susitvarkiau, kad į bažnyčią atvykau dar likus trims minutėms iki 9.00 val. Bažnyčioje iš visos širdies meldžiausi, kad tikintieji nepriimtų Šv. Komunijos nevertingai. Galiausiai Komunią priėmė tik nedaugelis.

Bažnyčioje taip pat buvo vienas apsėstasis. Prieš transsubstanciaciją jis išėjo iš bažnyčios. Šv. Komunią paaukojau už savo sūnų.

Procesijoje dalyvavo daug žmonių.

13.00 val. nuėjau į bažnyčią melstis rožinį ir po to pasilikau pamaldoms.

1992 m. birželio 19 d. — penktadienis

Neturėjau balso. Šv. Mišias ir rožinio maldą lankiau Rot bažnyčioje.

1992 m. birželio 20 d. — šeštadienis

Namuose meldžiausi nuo 7.00 iki 8.45 val., maždaug 45 minutes.

Susivienijimo metu pasakiau Gelbėtojui: „Jei Tu nori, mano Viešpatie ir Dieve, tada aš rašysiu.“

Gelbėtojas: „Taip, noriu, mano dukra, rašyk.“

Buvau nusivylusi tuo, kas buvo transliuojama per televiziją iš Katalikų dienos. Tai žiūrėjau pas savo anytą. Moterys nori, kad būtų panaikintas celibatas, o dar blogiau – jos nori aukot Šv. Mišias.

Gelbėtojas: „Jos vadina save katalikėmis, bet jos tokios nėra. Tik nedaugelis yra panašios į mano Širdį. Tai nėra mano valia, kad moteris aukotų Šv. Mišias.“

Užrašyk, mano dukra, tai Liuciferio darbas.“ Aš:

„O celibatas?“

Gelbėtojas: „Kunigas turi būti kunigas pagal mano pavyzdį ir ištikimas tradicijai. Būti kataliku reiškia ir būti ištikimam Šventajam Tėvui.“

Aš: „Kodėl kunigas Vogt, skaitydamas tikėjimo išpažinimą, neatsisuka į tabernakulį ar į Gelbėtoją, kai Švenčiausiasis Sakramentas yra išstatytas? Kodėl jis stovi veidu į žmones?“

Gelbėtojas: „Nes ten vis dar yra tiek daug puikybės.“

Aš: „Mano Viešpatie, Tu visada kalbi apie pavojus, susijusius su žmonėmis. Bet aš neturiu kunigo, kuriam galėčiau tai papasakoti.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, kunigas ateis. Tai nebeužtruks ilgai.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš tave myliu, o tu mane nuviliai, nes netiki tuo, ką tau sakau.“

Aš: „Nes įsiterpė nešvarusis dvasia.“ Gelbėtojas: „Taip ir turi būti.“

Aš: „Brangusis Dieve, aš noriu tuo tikėti, bet kunigas Dochartas, kunigas Vogtas ir mano vyras mane suglumina.“

Išganytojas: „Aš tai žinau. Tu turi jiems įrodyti, kad tai esu aš.“ Aš:

„Kaip gi?“

Gelbėtojas: „Tu turi mane.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve. Aš tai padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo

valia.“ Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Maždaug 9 val. atvykau pas Marion į Wiesentalą. Pas ją buvo jaunuoliai. Pasakojau apie savo patirtis ir atsivertimą. Pasakodama pajutau stiprius nešvaraus dvasios puolimus. Nešvari dvasia buvo gana stipri, ji keletą kartų sutrukdė mano pasakojimą.

Vienam berniukui, sėdinčiam šalia manęs, pasakiau: „Tu nesipasakojai iš nuodėmių.“ Aš jį apšlakstiau šventintu vandeniu. Popietę šis berniukas Karlsrūjėje, per Katalikų dieną, kurioje šiandien dalyvavau ir aš, išpažino nuodėmes. Paskutinį kartą jis buvo išpažinęs prieš penkerius metus, o kai popietę jį vėl pamačiau, jis vėl atgijo ir atrodė toks laimingas. Šioje Katalikų dienoje man teko surengti daug įdomių pokalbių. Man teko dažnai ir daug ginti popiežių bei komuniją į lūpas. Tada kalbėjau prieš tris televizijos kameras. Taip pat kreipiausi į vyskupą Wolfgangą Kirchgässnerį, Freiburgo pagalbinį vyskupą. Paklausiau jo, ką jis mano apie Medžugorės vaisius ir kodėl jis ten dar nebuvo. Jis atsakė: „Taip, Dievas yra visur.“ Aš pasakiau: „Taip, čia taip pat.“ Jis nebuvo labai sužavėtas pokalbiu su manimi. Vis dėlto paprašiau jo palaiminimo. Kartu buvo Marion. Po varginančios Katalikų dienos galiausiai man teko ir išpažinties. Susipažinau su nuolankiu kunigu, tėvu Engelbertu Recktenwaldu. Tikiuosi, kad kada nors jį vėl sutiksiu – jis yra geras išpažinties tėvas. Kai kalbėjau prieš televizijos kameras, Beate Hambsch tris kartus buvo šalia. Manau, kad per šią Katalikų dieną Karlsrūjėje Beate tikrai pabudo dirbti Gelbėtoji. Ji patyrė, kad dirbant sielų išgelbėjimui, iš Gelbėtojo gaunama daug malonių. Marion taip pat buvo uoli. Ji daug kalbėjo apie katalikų tikėjimą, nes į šį renginį buvo atėję daug paklydusių sūnų. Ačiū Dievui už šią malonę, kad galėjome skleisti Dievo Žodį.

1992 m. birželio 21 d. — sekmadienis

Aš meldžiausi nuo 7.45 iki 9.00 val. ir verkiau dėl Katalikų dienos. Buvau nusivylusi ir mažčiau, ar buvo teisinga tai, ką vakar visą dieną kalbėjau žmonėms, o paskui – prieš tris kameras. Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tai, ką vakar padarei, buvo gerai. Aš kalbėjau per tave.“ Aš: „O Marion ir Beate?“ Išganytojas: „Jos yra mano įrankiai, mano dukra, lik man ištikima.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tu teisus. Žmogus gali greitai pasiduoti, pamatęs, kas visko įvyko Katalikų dienoje. Galima būtų pasakyti, kad katalikai jau nebėra katalikai.“ Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, meilės reikia prašyti. Mano dukra, aš visada būsiu su tavimi.“ Aš: „Bet jaučiu, kad dabar čia yra ir nešvarusis dvasia. Ji duoda apie save žinoti, ir jaučiu, kaip mano ranka trūkčioja.“ Išganytojas: „Jis taip pat pyksta, nes negali manęs rasti.“ Išganytojas: „Su manimi tu jį visada nugalėsi. Ten, kur esu aš, ten yra ir jis.“ Aš: „Bet širdyje yra ramybė, tylą ir taiką, aš jaučiu tai kaip neapsakomai gražų jausmą.“ Gelbėtojas: „Ten nešvarusis dvasia negali įeiti, nes tu pasirinkai mane.“ Aš: „Pasakyk man, kas tu esi?“ Išganytojas: „Mano dukra, aš esu tavo Viešpats ir Dievas, tavo sielos vedlys.“ Aš: „Mielasis Dieve, atleisk, kad vėl klausiu.“ Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“ 13.00 val. — rožinio malda bažnyčioje Rote.

1992 m. birželio 22 d. — pirmadienis

Gydytojo kabinete:

Tuo metu aš taip labai mylėjau Gelbėtoją, kad iš akių tekėjo ašaros. Aš nuoširdžiai meldžiausi. Kai susivienijau su Gelbėtoju, ten buvo tiek daug meilės.

Gelbėtojas: „Mano dukra, užrašyk. Viskas, ką parašysi, bus išspausdinta knygoje.

Prieš spausdinimą tai patikrins kunigas.“

Aš: „Ar Tu to nori, Viešpatie, ar galbūt man reikėtų likti tyloje, paslapyje?“ Gelbėtojas: „Aš noriu, kad ta knyga pasiektų žmones.“

Aš: „Reikia išbraukti kai kuriuos dalykus, kurie yra per daug.“ Gelbėtojas: „Tai padarys kunigas.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš neturiu kunigo.“

Gelbėtojas: „Aš tau duosiu kunigą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, jei knyga bus išleista, tada mane pašalins iš Bažnyčios.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu parašei tiesą. Aš esu su tavimi.“ Išganytojas:

„Rašyk, mano dukra, knyga turi būti greitai išleista.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau, suteik mums malonę, kad mums pavyktų rašyti greičiau.“ Gelbėtojas: „Taip, tu gali tai padaryti.“

Aš: „Viešpatie, tebūnie Tavo valia dėl šios knygos.“

Aš: „Ar turiu 1992 m. birželio 11 d. tekstą perskaityti kunigui

Trunkui?“ Gelbėtojas: „Taip, perskaityk.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Gelbėtojas: „Ačiū tau, mano dukra, kad vykdai mano valią.“ Aš: „Aš tai darau, nes myliu tave, brangusis Dieve, labiau už viską.“

Gelbėtojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

18.30 val. Rožinio malda,

Šv. Mišios Rote

20.00 val. Maldos grupė

1992 m. birželio 23 d. — antradienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Šiandien ryte meldžiausi apie valandą.

Susivienijimo su Gelbėtoju metu mane keletą kartų sutrukdė gydytojai.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano brangusis Jėzau, ką nori, kad užrašyčiau?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, Europoje prasidės naujas karas. Karas su Rusija toliau plis.“

Apie 10.55 val. aš atlikau rentgeno tyrimą 12 metų berniukui. Jam kraujavo iš nosies, o nosis buvo lūžusi. Aš jam pasakiau, kad reikia melstis ir atsikėlus ryte. Jis atsakė, kad to nebuvo išmokytas ir kad yra kilęs iš buvusios VDR. Aš jam daviau maldų lapelius, ir jis labai džiaugėsi. Tada aš jam papasakojau dar keletą žodžių apie savo suaugusiųjų krikštą.

Po kurio laiko (po rentgeno) vėl atsigrėjau į Jėzų. Tai buvo tarsi vedimas – turėjau vėl susivienyti su Gelbėtoju. Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tai svarbu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, o kas tai būtų?“

Aš taip pat paklausiau, ar sugebėsiu susidoroti su tuo, ką turėsiu užrašyti.“

Gelbėtojas: „Pakviesk juos visus melstis.“

Aš: „Ar teisingai išgirdau?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu teisingai išgirdai.“

Išganytojas: „Pakviesk visus melstis.“

Aš: „Kaip man tai padaryti? Kunigai neklauso. Pas poną Kohlą aš negaliu eiti. Daugelis tų, su kuriais kalbu, keikia popiežių. Daugelis išstojo iš Bažnyčios arba keikia tikėjimą. Šiuo metu su žmonėmis yra taip blogai.“

Aš: „Brangusis Dieve, prašau, duok man patarimą. Kaip man pakviesti žmones melstis?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, eik pati pas kanclerį poną Kohlą.“

Aš: „Kada nori, kad aš pas jį nueičiau?“ Gelbėtojas:

„Kuo greičiau.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu. Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Prašau Tave, vesk mane, nukreipk mane ir lik su manimi.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, taip ir bus.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš Tave myliu labiau už viską, aš Tau

dėkoju.“ Gelbėtojas: „Miela dukra, padaryk tai greitai.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš nueisiu pas kanclerį.“

Išganytojas: „Šis karas atneš daugiau mirčių ir daugiau žalos.“

Aš: „Jaučiu, kad aplink mane vėl yra maitvanagiai (demonai), nors ir pabarsčiau pašventintą druską.“

Išganytojas: „Mano dukra, jiems tai yra kančia, bet dėl to, ką rašai, jie priversti būti šalia tavęs.

Aukščiausiasis juos verčia.“

Aš: „Taigi, tai yra Liuciferis.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai atspėjai.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, po maldos susirinkimo negalėjau užmigti. Buvo 1 valanda nakties.

Jaučiau nerimą, buvo nemalonu, tarsi po oda visur būtų kirminų, kurie slankiojo ir judėjo po oda.

Aš iš karto pagalvojau apie demonus ir tuoj pat išlipau iš lovos. Apsipyliu save ir lovą šventintu vandeniu bei sukalbėjau trumpą egzorcizmą, ir viskas vėl dingo. Aš išpyliau tiek daug šventojo vandens, kad lova, kurioje užmigau, buvo šlapia.“

Išganytojas: „Taip, jų buvo daug, jei būtum juos pamatęs, būtum miręs.“ Aš:

„Brangusis Dieve, ar kas nors man tuo patikės?“

Išganytojas: „Jie patikės tik tada, kai bus per vėlu.“

Aš: „Manau, kad to taip greitai nepamiršiu. Man bjauru, kaip ten turi būti pragare.

Brangusis Dieve, prašau, išgelbėk žmones.“

Išganytojas: „Mano dukra, eik ramybėje.“ Rožinis ir Šv.

Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. birželio 24 d. – trečiadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Aš nuoširdžiai meldžiausi, o po to pasakiau: „Viešpatie, jei nori, kad aš tai užrašyčiau, tebūnie, Viešpatie, Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, užrašyk.“

Aš: „Kaip gražu jausti Gelbėtojo šilumą, meilę ir gilų ramybę. Taip galima praleisti valandas.

Išganytojas: „Noriu sutrumpinti savo žmonėms skirtą laiką.“

Aš: „Mielasis Dieve, pasakyk man kitą žodį, man tai neaišku.“

Gelbėtojas: „Žmonės turi mirti anksčiau.“ (nei numatyta Dievo plane)

Man vėl sutrukdė. Veronika mane pašaukė, atėjo svečias. Tai buvo jaunas vyras, kuris prieš 10 metų pas mane dirbo atlikdamas civilinę tarnybą ir dabar jau netrukus baigs medicinos studijas. Tuomet jis norėjo tapti evangelikų kunigu, ne todėl, kad tikėjo, o todėl, kad manė, jog ten gerai uždirbs. Aš jam tai priminiau ir papasakojau apie savo dabartinį tikėjimą.

Andreasui dabar buvo 30 metų. Jis vėl pasakė, kad baigęs studijas vyks į Šveicariją, nes ten geriau uždirbama, ten moka daugiau pinigų.

12.00 val. koplyčioje. Aš visada būnu koplyčioje. Tiesiog dienoraštyje to nebeužsimenu, kad nebūtų per daug.

19.30 val. Rocho koplyčioje — Šv. Mišios.

1992 m. birželio 25 d. — ketvirtadienis

neturiu balso — buvau Rot bažnyčioje rožinio maldoje ir Šv. Mišiose.

1992 m. birželio 26 d. — Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventė

Maldos susivienijimas:

Išganytojas: „Žmonės turi atgailauti, nes juos laukia didelis pavojus. Jums liko labai mažai laiko.“

Aš: „Mielasis Dieve, nedrįstu Tavęs paklausti. Prašau, padėk man. Tu viską žinai. Ko Tu nori iš manęs?“

Išganytojas: „Kad liktum man ištikima. Eik ramybėje, mano dukra.“ Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. birželio 27 d. — šeštadienis

7.15 val. buvau Waghäusel bažnyčioje Šv. Mišiose. Po to kartu su Marion rašiau dienoraštį ir laišką Vokietijos kancleriui H. Kohlui.

Nuo 16.30 iki 18.15 val. buvau bažnyčioje Rot mieste, ten meldžiausi ir išpažinau nuodėmes. Vakare iš Lantershofeno atvyko du teologijos studentai, Matthias ir Fridolin. Iki pat vėlyvos nakties jiems skaitydavau iš dienoraščio.

1992 m. birželio 28 d. — sekmadienis

Namuose meldžiausi apie valandą. Fridolin dainavo vonios kambaryje. Mano vyras taip pat trukdė. Buvo sunku susivienyti su Gelbėtoju.

Fridolin, Matthias ir aš nuėjome į Waghäuselio bažnyčią. Po Šv. Komunijos Gelbėtojas patvirtino man tą žinią. Aš verkiau. Popierių, ant kurio ryte buvau rašius, buvau suplėšusi – nenorėjau tuo tikėti. O dabar Gelbėtojas tai pakartojo. Man teko tiek daug verkti, ir vis dėlto nuėjome pas tėvą Aemilianą.

Su tėvu Aemilianu kalbėjausi apie 20 minučių.

Fridolinas ir Matijas klausėsi. Jaučiau, kad nesu viena. Gelbėtojas buvo su manimi.

Pasakiau, kad Komunija į lūpas yra teisingas kelias. Tėvas Emilianas manė, kad Gelbėtojas išeina iš mažų ostijos gabaliukų. Po pokalbio paprašiau jo palaiminimo. Mums liko tik valanda ir 15 minučių iki pietų. Fridolinas meldėsi, o Matijas man padėjo ruošti maistą.

Po to 13.30 val. nuėjome į bažnyčią pamaldoms.

Kai grįžome namo, lotynų kalba meldėme skausmingą rožinį už taiką.

1992 m. birželio 29 d. — pirmadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas:

Vakar, po pokalbio su tėvu Aemilianu, buvau nepatenkinta. Todėl paklausiau Gelbėtojo, ar Jis yra mažose ostijos dalelėse.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, aš esu ir tose mažose dalelėse. Klausyk atidžiai, mano dukra, tas kunigas iškraipo Švenčiausiojo Tėvo mokymą. Melskis už jį.“

Gelbėtojas tęsė: „Rašyk, mano dukra, karas labai greitai plinta. Visi dalyvaus kovoje.“

Aš: „Kas yra „visi“?“

Gelbėtojas: „Visi, kurių širdyse yra neapykanta.“

Aš: „O tie, kurių širdyse yra meilė?“

Išganytojas: „Jiems kovoti nereikia.“

Aš: „Bet tie, kurie neapkenčia, dominuoja, jų yra daugiau nei tų, kurie myli.“ Gelbėtojas: „Aš esu su tais nedaugeliais, jie nugalės.“

Aš: „Man tai primena Dovydo ir Galijoto istoriją.“

Gelbėtojas: „Taip ir yra, mano dukra.“

Gelbėtojas: „Tu priklausai tiems nedaugeliams, kurie myli.“ Aš: „Ar kiti turi bijoti?“

Išganytojas: „Jei jie mane myli, jie nebijos.“ Aš neklausiau, o tik mažčiau, ar jis taip pat yra ir mano jaunikis. Išganytojas: „Taip, Aš esu tavo jaunikis.“

Aš: „Bet aš dar ne visiškai to suprantu.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu esi mano nuotaka.“

Aš: „Mielasis Viešpatie Jėzau Kristau, prašau, paaiškink man aiškiau, kas yra nuotaka?“ Gelbėtojas: „Nuotaka yra ta, kuri man jau viską atidavė.“

Aš: „Mielasis Dieve, bet manau, kad esu nusidėjėlė ir negaliu suvokti, kad esu Tavo nuotaka.“

Gelbėtojas: „Iki šiol to niekas nesuprato.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, lik man ištikima. Neleisk kitiems daryti tau įtakos. Eik ramybėje.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš Tave myliu ir dėkoju Tau, ir neturiu jokio kito noro, kaip tik būti Tau ištikima.“

HI. Mišios ir rožinis raudonais drabužiais.

Atstovauti atvyko kunigas iš Indijos, kunigas Vogt buvo išvykęs į sanatoriją.

20.00 val. Maldos grupė: klebonas Dochart priėmė išpažintį.

1992 m. birželio 30 d. — antradienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir atidaviau Gelbėtojui daug žmonių, o pabaigoje – visas sielas.

Gelbėtojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką pasakei. Rašyk, mano dukra, tu esi pavargusi, pailsėk.“

Aš: „Bet rytoj noriu nuvažiuoti į Rodalbeną, netoli Pirmasenso. Ten yra didelis ženklas pasauliui.“

Gelbėtojas: „Taip, eik ten, mano dukra, tas ženklas yra mano ženklas.“ Aš:

„Šis ženklas tikrai turėtų būti garbinamas bažnyčioje.

Kodėl jie to nedaro?“

Išganytojas: „Nes kunigai negyvena Dievo malonėje.“

Aš: „Bet jau praėjo 40 metų. Juk kažkas turi įvykti.“ Gelbėtojas: „Kažkas įvyks.

Bet dar ne dabar.“

Išganytojas: „Užrašyk tai. Aš tave myliu, mano dukra.“

Po kurio laiko:

Gelbėtojas: „Tas ženklas ateis.“ (Tas ženklas, kurį man Gelbėtojas jau buvo pažadėjęs.)

Aš: „Ar turiu tam pasiruošti?“ Gelbėtojas:

„Visada lik pas mane.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, mano vienintelis troškimas – visada būti su Tavimi, nes nėra nieko gražesnio.“

Išganytojas: „Šis ženklas įvyks bažnyčioje.“ Išganytojas:

„Ar nori, kad šis ženklas įvyktų tau?“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano Sužadėtinai, bet taip pat noriu, kad nebūčiau atskirta nuo Tavęs ir kad galėčiau Tave šlovinti ir garbinti kartu su šventaisiais per amžius. Nes nėra nieko gražesnio, kaip būti Tavo meilėje.“

Išganytojas: „Taip ir bus, mano dukra.“

Išganytojas: „Aš tau patikiu užduotį – padėti man išgelbėti kitas sielas.“ Aš: „Kas yra tos kitos?“

Išganytojas: „Tos sielos, kurios abejoja.“

Aš: „O, mano Viešpatie, jų gi daug. Bet aš padarysiu taip, kaip Tu nori, nes Tave myliu labiau už viską.“

Išganytojas: „Mano nuotaka, eik ramybėje.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar aš teisingai išgirdau? Prašau, pasakyk man dar kartą.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tu esi mano nuotaka.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano Sužadėtinai, aš Tau dėkoju už viską.“ Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. liepos 1 d. – trečiadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Po maždaug 10 minučių nuoširdžios maldos buvo apie 15 minučių tylos, tada išgirdau Gelbėtoją: „Mano dukra, jau prasideda didysis karas. Visi žmonės žemėje yra atsakingi. Aš noriu, kad būtų daug meldžiamasi. Atgailaukite ir pasninkaukite. Aš tave myliu, mano dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, ačiū, mano brangusis Viešpatie Jėzau. Pasigailėk visų žmonių. Išgelbėk mus, Viešpatie, neleisk mums pražūti, mes esame Tavo vaikai.“

Popietę aš vedžiau maldą Wafzigų šeimos namuose. Ten buvo susirinkę keli tikintieji, abi kambariai buvo pilni. Po to nuėjome į Šventąsias Mišias.

Šv. Mišias aukojo kunigas Weberis. Manau, kad tai buvo paskutinės Mišios, kurias aš su juo šventėme. Kunigas Weberis netrukus išeis į pensiją.

Po to nuėjome pas Brigitte ir Franzą. Ten taip pat buvo Fridolin, kartu su trimis studentais – Josefu, Markusu ir Matthiasu.

Pas Brigitte ir Franzą buvo dar daug kitų žmonių, ir aš pasakojau apie savo išgyvenimus, patirtis ir tikėjimą.

1992 m. liepos 2 d. – ketvirtadienis

10.00 val. Darbo vieta – gydytojo kabinetas:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, ką nori, kad parašyčiau?“

Gelbėtojas: „Atiduok man savo ateitį.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano Jėzau, aš ją atiduodu Tau, nes savo gyvenimą ir ateitį atidaviau į Tavo rankas, ir ji priklauso Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka, kaip tu tai pasakei.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, Jėzau, nes žinau, kad Tu esi toks geras ir kad pas Tave yra tik gėris. Negaliu įsivaizduoti nieko kito, kaip tik visada būti su Tavimi. Aš esu vynmedžio šaka.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, ateitį nulemiu aš.“ Aš: „Kaip man tai suprasti, jei Tu ją nulemia?“ Išganytojas: „Tiesiog daryk tai, ko iš tavęs reikalauju.“ Aš: „Kaip man žinoti, kad tai yra iš Tavęs?“

Išganytojas: „Aš leisiu tau tai suprasti.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar jau dabar turiu ką nors daryti?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Ką, mano Viešpatie ir Dieve, mano Sužadėtinai?“

Gelbėtojas: „Tvirtai tikėk tuo, ką aš tau sakau.“

Aš: „Mano Viešpatie, mano brangusis ir gailestingasis Dieve, aš tvirtai tikėsiu, nes Tu jau man suteikei gyvą tikėjimą.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, ateitis bus tokia, kokią aš noriu.“ Aš: „Ar tu turi omenyje mano ateitį?“

Išganytojas: „Taip, tavo ateitis, ji priklauso man.“

Aš: „Tegul bus taip, kaip Tu nori, mano Viešpatie ir Dieve. Aš Tave labai myliu, mano Viešpatie ir Dieve.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, man patinka, kaip tu tai pasakei.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš tave myliu, mano nuotaka, eik ramybėje.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau dėkoju.“

Man į galvą šovė, kad Gelbėtojas man buvo pasakęs, jog nori mane nešti.

Išganytojas: „Aš noriu tave nešti ten, kur noriu. Tu būsi dviejose vietose vienu metu.“

Aš: „Bet, Viešpatie, aš esu tik

viena.“ Gelbėtojas: „Aš galiu tave padauginti.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš to nesuprantu, bet tikiu, kad Tu gali tai padaryti.“ Aš:

„Viešpatie, kam Tau manęs reikia dviejose vietose?“

Išganytojas: „Kad įtikintum netikinčiuosius. Mano brangioji dukra, smagu, kad paklausei. Mano dukra, lik man ištikima.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau būsiu ištikima. Ačiū Tau, mano mylimas Tėve.“

1992 m. liepos 2 d. – ketvirtadienis

Rožinio maldos ir HI mišios Rote.

1992 m. liepos 3 d. — penktadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Aš nuoširdžiai meldžiausi, norėjau rašyti tik tada, jei tai bus Dievo valia. Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš užrašysiu, nes Tu to nori.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, aš norėčiau pakeisti laiką.“

Aš: „Kaip galima pakeisti laiką?“

Gelbėtojas: „Aš jį sutrumpinsiu.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš tokia kvaila, nesuprantu, paaiškink man paprasčiau.“

Gelbėtojas: „Jums artėja bausmė.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tai vėl grėsminga žinia.“ Gelbėtojas:

„Žmonės nenori atgailauti.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar galima sužinoti, ką Tu vadini bėda?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, artėja baisi sausra.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, vėl jaučiu nešvarų dvasią. Ji traukia mane už dešinės rankos. Ar tai tikrai ji, ar aš tai įsivaizdavau?“

Išganytojas: „Taip, jų yra keletas.“

Aš: „Šiandien ryte jau tiek daug meldžiausi.“

Gelbėtojas: „Melskis toliau.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš dėkoju Tau, kad nebijau.“

Gelbėtojas: „Su manimi tau nereikia bijoti.“

Aš: „Kaip man žinoti, ar Tu visada esi su manimi?“

Gelbėtojas: „Aš visada esu su tavimi.“

Aš: „Tiesą sakant, man atrodo, lyg niekada nebūčiau viena. Ar turėčiau dar ką nors užrašyti?“ Gelbėtojas: „Užrašyk. Tu esi mano mylima dukra.“

Aš: „Aš myliu Tave, mano Viešpatie ir Dieve, labiau už viską ir noriu, kad niekada nenustosiu Tavęs mylėti.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano dukra.“

Nuo 16.00 iki 17.00 val. laistiau sodą. Išpylusi 10 kanių vandens man pasidarė bloga, ėmė pykinti ir svaigti galva, o širdyje pajutau stiprų skausmą.

Vos galėjau kvėpuoti. Lėtai nuėjau į lovą. Iškart išgėriau tėvo Gebhardo Heyderio pašventinto šventojo vandens ir į burną įpurškiau „Nitrolingual-Spray 04“.

Mano sūnus norėjo iškviesti gydytoją. Tada dar pajutau skausmą viršutinėje pilvo dalyje.

Širdies skausmas truko apie 15 minučių. Pasakiau Gelbėtojui, kad negaliu mirti, nes dar turiu užbaigti rašyti dienoraštį. Dar kartą išgėriau pašventinto vandens. Man pasidarė geriau. Tada nuėjau į bažnyčią. Po Šventosios Komunijos man pasidarė dar geriau. Mano Gelbėtojas yra geriausias gydytojas. Po to atvyko Fridolinas iš Lantershofeno ir Erichas iš Rot. Mes skaitėme iš Barbaros Weigand knygos. Knygą, kurią turėtų perskaityti kiekvienas.

1992 m. liepos 4 d. – šeštadienis

Po valandos maldos susivienijimo metu paklausiau Gelbėtojo, ar Jis nori, kad šiandien rašyčiau.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, noriu, kad rašytum.“

Aš: „Man trukdo vyras ir anyta. Deja, negaliu rašyti.“

Kai esi susivienijusi su Gelbėtoju, velniui nieko nėra maloniau, kaip trukdyti, kad tik nieko neužrašytum.

Anyta šiuo metu serga. Pastarosiomis dienomis ji net į bažnyčią nėjo ir vos gali vaikščioti. Bet dabar, kai aš namuose rašau žinią, ji sunkiu dulkių siurbliu siurbia laiptinę, tarsi būtų sveikiausias žmogus.

Dievą aš statau į pirmąją vietą. Jei pirmiausia pasimeldži, vėliau su meile daug ką gali daryti geriau – valyti ar dirbti – ir nuveiki daug daugiau bei geriau.

Kai tik vėl susikaupiau, mane sutrukdė vyras.

Niekas neatsižvelgia į tai, kad Gelbėtojas su manimi kalba. Darbo vietoje beveik geriau nei namuose. Dabar kaimyno šuo loja, o gatvėje važiuojantys automobiliai pravažiuoja.

„Mielasis Gelbėtojau, aš bandau su Tavimi kalbėtis.“

Maždaug po 15 minučių: mano vyras išėjo, ir aš likau viena. Telefoną padėjau į šoną, kad jis neskambėtų.

Man kilo pagunda. Aš kurį laiką verkiau.

Maščiau, ar iš tikrųjų tai Gelbėtojas, kuris su manimi kalba. Man buvo sunku. Pasakiau Gelbėtojui, kad geriau iš karto mirčiau, jei su manimi kalba velnias, o ne Gelbėtojas. Juk viską atidaviau Gelbėtojui, o ne velniui.

Tada išgirdau:

„Rašyk, mano dukra, kelias pas mane yra status ir siauras. Jame eina labai nedaug žmonių. Taip, mano dukra, tu taip pat esi šiame kelyje. Kuo status, tuo daugiau pagundų tave ištinka.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, man sunku tai rašyti, nes neturiu kunigo, kuris galėtų išklausti, ką Tu man sakai. Esu tokia nepatyrusi ir jaučiuosi tokia kvaila, kad rašau, be to, esu didelė nuodėmių darytoja. Esu neverta girdėti Tavo balso. Tačiau vieno dalyko negaliu suklysti, ir tai – mano meilė Tau. Gelbėtojau, dabar nebegaliu daugiau rašyti.“

Išganytojas: „Eik ramybėje, mano dukra.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau, atleisk man. Aš taip pat dėkoju Tau už šiuos išbandymus, kurie man yra tokie sunkūs. Juk aš esu silpnas žmogus, dulkių grūdelis.“

16.30–19.45 val.: Šiuo metu buvau Rot bažnyčioje. Aukoju viską, įskaitant Šv. Komuniją, Švenčiausiajai Mergelei Marijai. Tada dar išpažinau nuodėmes pas tėvą Paulą Adambukulamą, kuris pavadavo kunigą Vogtą.

1992 m. liepos 5 d. — sekmadienis

7.30–9.15 val.: Namuose meldžiausi prieš Šv. Mišias ir susivienijau su jomis.

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, aš tau duosiu laiko užduočiai, kurią turi atlikti.“ Aš:

„Viešpatie, kokią užduotį turiu atlikti? Ar tai susiję su Bažnyčia?“

Gelbėtojas: „Taip, ši užduotis skirta Bažnyčiai.“

Aš: „Ar galiu šią užduotį palyginti su Evangelija?“ Gelbėtojas: „Taip, gali.“

Aš: „Nenoriu spėlioti, prašau, pasakyk man.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš kurį laiką palaukiau ir pasakiau: „Aš nežinau, Viešpatie, man tai neaišku, ir aš net negaliu įsivaizduoti, kokia tai bus užduotis.“

Išganytojas: „Tai dar ateis. Šią užduotį, kurią tau duosiu, tu turi atlikti.“ Aš:

„Bet aš negaliu nieko daryti, jei nežinau, ką.“

Išganytojas: „Laišką Šventajam Tėvui perduok čia jį pavaduojančiam kunigui, o jis turi jį asmeniškai perduoti Šventajam Tėvui.“

Aš: „Ar tu norėjai, kad šis kunigas atvyktų į mūsų bažnyčią?“

Gelbėtojas: „Taip, tai buvo mano valia.“

Aš: „Ar jis irgi to nori?“ Gelbėtojas:

„Taip, jis tai padarys.“

Aš: „Džiaugiuosi, kad turiu laiško Švenčiausiajam Tėvui kopiją. Taip, mano Viešpatie, aš tai padarysiu. Tegu įvyksta Tavo valia.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Aš dar sukalbėjau padėkos maldą.

13.30 val. buvo rožinio malda, o ne pamaldos. Tačiau Hedviga H. po rožinio dar vadovavo Švenčiausiojo Brangiojo Kraujo litanijai.

Prie bažnyčios stovėjo du benamiai, ieškoję antklodžių miegui. Pakviečiau juos pas save į namus. Hedviga taip pat atėjo kartu.

Abuems daviau valgyti, o tada su Hedwig H. pasimeldžiau rožinį. Vienas iš benamių iš karto užmigo, o kitas meldėsi kartu. Padovanojome jiems dvi antklodes, ir jie išėjo.

18.30 val.: Mingolsheime, Šv. Rochaus koplyčioje, dalyvavau rožinio maldoje ir Šv. Mišiose. Hedviga taip pat buvo su manimi.

1992 m. liepos 6 d. – pirmadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas:

Ačiū Dievui, kad pacientų nebuvo tiek daug. Vasarą jų būna mažiau nei kitais metų laikais.

Dėl to galima daugiau melstis, nes nemėgstu beprasmiškų pokalbių. Amžinasis gyvenimas prasideda ne tik po mirties, bet jau dabar, čia, žemėje.

Todėl pirmasis ir antrasis įsakymai yra tokie svarbūs. Ten, kur nėra pagarbos Dievui, ten nėra ir meilės.

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Atėjo laikas, kai jūs visi būsite išbandyti. Būk atsargi, Šėtonas yra galingas.

Daugelis neišlaiko šio išbandymo. Jiems trūksta meilės. Melskitės be pertraukos. Dvasia nori, bet kūnas silpnas. Dievo Dvasia poilsioja jumyse. Jūs turite Jam rodyti garbę.“

Išganytojas: „Mano dukra, neabejok, eik ramybėje.“

Aš: „Dabar jaučiu savyje daug šilumos ir meilės, bet man gaila, kad tą balsą vadinu tiesiog „balsu“, nes tai yra vidinis pokalbis.

„Balsas“, sakoma, kai jį girdi garsiai arba kai kas nors kalba. Aš tai girdžiu iš tokios gelmės, kuri yra tokia nesuvokiama. Todėl prašau Tave, mano Viešpatie ir Dieve, atleisk man.

Aš neabejoju Tavo meile ir Tavo buvimu, bet stebiuosi, kad kiti žmonės to negirdi. Iš pradžių maniau, kad visi girdi taip pat, kaip aš. Bet kai sužinai, kad taip nėra, tikrai reikia laiko, kol suprasi, kad tai yra didžiulė Tavo malonė, o ne mano pačios. Ačiū Tau, mano Viešpatie, mano brangusis Jėzau, už šią didžią malonę.

Rožinis ir Šv. Mišios.

20.00 val. Maldos grupė: meldėmės dvi valandas.

1992 m. liepos 7 d. – antradienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas:

Aš meldžiausi ir susivienijau.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, man reikia...”

Aš: „Viešpatie, kas Tu esi, jei sakai: „Rašyk, mano dukra?”

Gelbėtojas: „Gali rašyti Jėzui.”

Gelbėtojas: „Artimiausiu metu man reikės stiprių tikinčiųjų. Tu dar nesi tokia stipri, mano dukra.”

Aš: „Mielasis Dieve, mielasis Jėzau, ką turiu daryti, kad būčiau stipri?”

Gelbėtojas: „Visiškai pasitikėti manimi.”

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, prašau, suteik man šią malonę, kad turėčiau visišką pasitikėjimą Tavimi.” Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tau ją suteikiu.”

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, Tu esi mano mylintis Tėvas. Tu jau man suteikei gyvą tikėjimą, tada ištikimybę Tau, o dabar – pasitikėjimą Tavimi.

Ar tai yra dorybės?”

Išganytojas: „Taip, tai yra dorybės, kurias dabar turi.”

Aš: „Ponia Becker man davė raštelį, kuriame buvo parašyta, kad jaunas vyras, R. Denninger, serga Krono liga.”

Gelbėtojas: „Šis vyras turi nešti šį kryžių su meile.” Aš: „Ar teisingai parašiau žodį „kryžius?”

Gelbėtojas: „Taip, tą kryžių, kurį aš jam daviau.” Po to:

Gelbėtojas: „Mano dukra, džiaugiuosi, kad Barbary Weigand knyga tau teikia džiaugsmo ir padeda.”

Aš: „Taip, mano brangusis Jėzau, tai tikrai viena iš geriausių knygų. Visi turėtų ją perskaityti.”

Aš paklausiau Gelbėtojo dėl savo atostogų, nes juk viską atidaviau Gelbėtojui. Aš: „Ką darytum mano vietoje?”

Gelbėtojas: „Lik namuose, mano dukra.”

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, taip ir padarysiu. Ačiū Tau už gerą patarimą.” Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?”

Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano dukra, eik ramybėje.”

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. liepos 8 d. – trečiadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Veronika ir aš kartu meldėmės Skausmingąjį rožinį, po to – Brangiojo Kraujo litaniją ir dar kitas maldas.

Aš: „Mielasis Dieve, kaip gera viską atiduoti Tau – tada esi laisvas nuo problemų, rūpesčių, abejonių ir baimės. Kaip Tu sakai, taip ir bus. Viskas turi įvykti taip, kaip Tu nori.” Gelbėtojas: „Artimiausiu metu įvyks didžiulė katastrofa.”

Aš: „Kur?”

Išganytojas: „Visi yra mano vaikai, reikia melstis.”

Išganytojas: „Viena iš atominių elektrinių sunaikins daug žmonių. Užrašyk, mano dukra, viskas dėl pinigų. Vokietija dalyvaus šiame kare prieš Serbiją.” Aš: „Tai vadinasi, Serbijoje vis dėlto bus karas?”

Išganytojas: „Taip, netrukus.”

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, tavo Dvasia yra susivienijusi su mano Dvasia, todėl tu taip man kalbi.” Gelbėtojas: „Taip, taip ir yra.”

Išganytojas: „Būk atsargi, pagundos tampa vis stipresnės. Mano dukra, tvirtai laikykis mano rankos.”

Aš: „Mano brangusis ir gailėstingasis Dieve, taip ir padarysiu. Tegul mano globėjas angelas man tai primena ir saugo mane, ir aš prašau, kad Švenčiausioji Dievo Motina išskleistų savo globos skraistę virš visų savo vaikų ir manęs.”

Išganytojas: „Mano dukra, eik ramybėje.“

15.45 val. man paskambino tėvas Joachim iš Oggersheim. Kalbėjausi su juo apie 10 minučių. Jis norėjo sužinoti, ar kalbėjau su kancleriu H. Kohlu. Aš jam pasakiau jam, kad mačiau kanclerį su jo žmona, kai jie kaip tik žiūrėjo baletą Miunchene. (Aš juos mačiau per televiziją, naujienose, kurias žiūrėjau pas anytą.)

Galbūt tai svarbiau nei perskaityti laišką ir įvykdyti Dievo valią. Atostogų metu pas mus trečiadieniais taip pat vyko Šv. Mišios, man nereikėjo eiti į Rocho koplyčią.

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. liepos 9 d. – ketvirtadienis

Šiandien ryte meldžiausi daugiau nei valandą. Susivienijimo metu:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tu esi pakviesta pas popiežių.“

Aš: „Prieš Veronikos atostogas ar po jų? Ir ar man bus suteikta audiencija pas Šv. Tėvą?“

Išganytojas: „Taip, tu su juo pasikalbėsi.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš tikiu taip, kaip Tu pasakei. Dabar tikiu, kad taip ir įvyks.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tau nereikia žinoti, kas tavęs laukia artimiausiu metu. Tavo ateitis priklauso man.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, tebūnie taip.“

Aš: „Tai reiškia, kad man nereikia jaudintis, kaip viskas klostysis toliau. Tu nuimi tą rūpestį nuo manęs.“

Gelbėtojas: „Tu teisingai parašei, man tai patinka. Taip ir bus.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

Netrukus po Šv. Komunijos meldžiausi, kad tėvas Adambukulam mane užkalbintų, kad galėčiau jam pasakyti, ko nori Gelbėtojas.

Kai išėjau iš bažnyčios, tėvas mane užkalbino, paklausdamas, ar rytoj važiuosiu į Heidelbergą. Spėjau jam pasakyti, kad turiu jam žinią nuo Gelbėtojo.

Jis man pasakė, kad jei rytoj 6.45 val. jo nebus prie bažnyčios, tai jis nevažiuos į Heidelbergą. Jis draugiškai su manimi atsisveikino.

Antonas, kunijos padėjėjas, pamatė, kad aš su juo kalbėjau.

1992 m. liepos 10 d. – penktadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Aš papasakojau Gelbėtojui, kad šįryt apie 6.50 val. buvau prie Rot bažnyčios ir kad ten nebuvo tėvo Pauliaus.

Tada kelionėje į Heidelbergą mes su vyru kartu meldėmės. Klinikoje aš pasimeldžiau su Veronika.

Išganytojas norėjo, kad aš tai parašyčiau.

Išganytojas: „Žmonės turi ieškoti prieglobsčio nuo lėktuvo.“ Aš: „Ar tai taikoma Vokietijos Federacinei Respublikai?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Ar Vokietijos Federacinė Respublika yra gresia

lėktuvų pavojus?“ Gelbėtojas: „Taip, netrukus. Lėktuvai atskris iš Rytų.“

Aš: „Mano Viešpatie, tai, ką turiu čia parašyti, yra labai sunku.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, jie visi turi melstis.“

Išganytojas: „Mano dukra, žmonės atsidūrė dideliame pavojuje. Pakviesk juos melstis. Turiu vėl sutrumpinti laiką. Kiekvienam liko taip mažai laiko.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti, brangusis Dieve?“

Išganytojas: „Taip, viskas, ką parašysi, turi būti greitai išspausdinta.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau Tavo malonės, kad Marion ir aš rašytume greičiau, nes rašydamos susiduriame su tiek daug trukdžių, kad nepažengiame į priekį taip greitai.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, jūs turite stengtis.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, stengsiuosi rašyti.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Susivienijimo metu pajutau šilumą ir daug meilės, ir gavau tiek daug malonės, ypač ramybės ir taikos. Taip, pajutau, kad Gelbėtojas buvo manyje.

Jis kalbėjo kaip Gelbėtojas, norintis išgelbėti visus savo vaikus.

15.00 val.: Aš atidariau siuntinėlių iš „Miriam“ leidyklos. Informaciniame laiške perskaičiau, kad mirė H. Josef Künzli. Už jį jau seniai meldžiausi, nes jis turėjo išleisti knygą, o dabar jis mirė. Aš pradėjau verkti, uždegiau jam žvakę, pabarstiau šventinto vandens ir iš karto pradėjau už jį melstis.

18.30 val.: Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

Po Šv. Mišių aš perdaviau laišką Šv. Tėvui, kunigui Pauliui Adambukulamui, ir paprašiau, kad jis asmeniškai jį perduotų Šv. Tėvui. Tada pakviečiau jį pirmadienį

19.45 val. perskaityti iš mano dienoraščio tai, ką Gelbėtojas jam pasakė. Taip pat pakviečiau jį į 20.00 val. vykstančią maldos grupę, kad jis pamatytų, ką ir kaip mes meldžiamės. Jis pasakė, kad ateis pas mane į namus.

Vėliau atėjo Marion, ir mes rašėme dienoraštį.

1992 m. liepos 11 d. – šeštadienis

Atsidūriau Waghäuselio bažnyčioje 8.15 val., o ne 7.15 val., ir to visai nepastebėjau. Irma kreipėsi į mane ir paklausė, ar žinau, kiek dabar valandų.

Kai pasakiau „7.15 val.“, ji nusijuokė ir paaiškino man, kad jau buvo 8.15 val. Man dar niekada nieko panašaus nebuvo nutikę.

Tada nuėjau pas Marion ir mes rašėme dienoraštį.

Popietę nuėjau į bažnyčią nuo 16.30 iki 19.45 val. Meldžiausi dėl daugelio dalykų.

1992 m. liepos 12 d. – sekmadienis

7.50–9.00 val.: Po maldos susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Pasaulis yra labai dideliame pavojuje. Europai liko mažai laiko viską ištaisyti. Beveik visi žmonės pražus. Jie nėra pasirengę amžinajam gyvenimui.

Žmonės atidavė savo valią Šėtonui.“ Aš: „Bet juk tiek daug žmonių eina į bažnyčią.“ Gelbėtojas: „Iš jų dar daugelis atkris.“

Aš: „Ar tai yra tas „sijojimas“?“

Gelbėtojas: „Taip, Šėtonas jau sijoja.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, pasaulis dar niekada nebuvo pasinėręs į tokią nuodėmę kaip dabar.

Karas išplis taip greitai, kaip ir visi iki šiol buvę karai. Mano dukra, melskis, melskis daug.

Melstis jūs galite daug ką ištaisyti.“

Aš: „Ar turėčiau dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Man reikia labai daug maldos grupių.“

Aš: „Mūsų aplinkoje turime daug maldos grupių.“ Gelbėtojas:

„Nepakankamai, kad išgelbėtume didelį skaičių žmonių.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, kasdien prarandama tiek daug sielų. Maldos grupė, kuriai tu vadovauji, duoda daug vaisių, bet jie dar turi subręsti.“

Aš: „Ką jie turi daryti, kad subręstų?“ Gelbėtojas: „Jie turi mylėti.“

Aš: „Nesiryžtu paklausti, nes visa tai skamba kaip grėsminga žinia.“

Išganytojas: „Beveik visa Apokalipsė yra grėsminga žinia. Mano vaikai, aš negaliu jūsų paguosti. Turite daug melstis ir pasninkauti. Tie, kurie mane myli, bus išgelbėti. O tie, kurie manęs nemyli, jau pasirinko savo Tėvą – pasaulio kunigaikštį.“ Aš: „Brangusis Jėzau, tu esi pasaulio nugalėtojas ir išgelbėtojas, tu gali juos visus išgelbėti.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, žmonių laisva valia veda juos į bedugnę. Mano dukra, aš tave myliu ir vis dar myliu visus žmones. Eik ramybėje.“

Aš: „Mielasis Dieve, atleisk mums visiems. Aš myliu Tave ir už tuos, kurie Tavęs nemyli. Pasigailėk mūsų ir, prašau, išgelbėk mus, kad nepražūtume. Ačiū Tau už šiuos skausmingus žodžius, kurie yra grėsmės žinia pasauliui.“

10.00 val.: Aš apsilankiau HI mišiose Rote.

13.30 val. Rožinio malda be pamaldų Rot bažnyčioje. Tėvas Paulius nevadovauja pamaldoms.

1992 m. liepos 13 d. – pirmadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir tada susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Mano dukra, klausyk atidžiai. Visus atspausdintus lapus kunigas paims, patikrins ir lieps atspausdinti. Kuris leidykla juos atspausdins, nuspręs kunigas. Tai neturi būti tavo rūpestis.“ Tada Gelbėtojas tarė:

„Saugok savo dienoraštį tyloje, nes Šėtonas yra galingas. Jis nori sunaikinti viską, ką Aš parašiau. Tik tada, kai knyga bus baigta, ją bus galima skaityti.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Taip, tu turi užrašyti. Mano Dvasia yra susieta su tavo, tada tu mane girdėsi aiškiau.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, karas artimiausiomis dienomis sustiprės.“ Aš: „Kokį turi omenyje – Bosnijoje ar Rusijoje?“

Išganytojas: „Abiejuose pusėse, gali užrašyti, mano dukra. Melskis už mirstančiuosius.“ Aš: „Ar turiu dar ką nors žinoti?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, neik viena, be manęs.“

Aš: „Mielasis Dieve, noriu visada būti su Tavimi ir šalia Tavęs.“

Gelbėtojas: „Man tai patinka, mano dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tave myliu ir dėkoju Tau.“

1992 m. liepos 14 d. — antradienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Susitikimo metu:

Gelbėtojas: „Užrašyk, mano dukra.“ Aš:

„Vėl dėl karo?“ Gelbėtojas: „Taip, melskis už Serbiją.“

Aš: „Maniau, kad H. Panić viską sutvarkys?“

Gelbėtojas: „Tai Šėtono spąstai.“

Aš: „Tai gal jis nėra tinkamas žmogus Serbijai?“

Gelbėtojas: „Ne, tai vilkas avies kailyje.“

Aš: „Ar šį karą galima užkirsti, jei Tu sakai: „Melskis už Serbiją?““ Gelbėtojas:

„Galima būtų išgelbėti daug sielų. Karo Serbijoje metu bus prarasta daugiau sielų nei Bosnijoje ir Kroatijoje kartu paėmus.“

Po kurio laiko išgirdau:

„Parašyk, mano dukra: Švenčiausiosios Mergelės Marijos apsireiškimas netrukus įvyks.“ Aš: „Kur?“

Išganytojas: „Raudonojoje bažnyčioje. Melskis ir pasninkauk. Ženklas netrukus pasirodys, artimiausiu metu.“

Aš: „Kodėl sakai „artimiausiu metu“?“

Išganytojas: „Nes laiką nustatau aš. Šioje bažnyčioje turi būti meldžiamasi.“

Išganytojas: „Mano dukra, klausyk atidžiai. Neapvilk manęs.“

Aš: „Ne, mano Viešpatie ir Dieve, aš Tavęs nenuvilčiau. Prašau, suteik man malonę, kad būčiau drąsi.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

18.30 val. rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

Apie 21.00 val. mane aplankė tėvas Paulas Adambukulamas. Jis pažadėjo man, kad pirmadienį vėl ateis į maldos grupę.

1992 m. liepos 15 d. — trečiadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Žmonės yra Šėtono kilpoje.“ Aš: „Brangusis Dieve, kai sakai „žmonės“, aš turiu omenyje visus.“ Išganytojas: „Tik nedidelė dalis jų nėra joje.“

Aš: „Tai skamba kaip Don Bosko regėjime.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu nesi neteisi. Jie visi turi atgailauti. Daugeliui jau per vėlu.“

Aš: „Ar turėčiau dar ką nors užrašyti?“ Gelbėtojas:

„Taip, užrašyk, tai netgi labai svarbu.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, o kas tai būtų?“

Išganytojas: „Šiais metais Serbijoje prasidės karas. Užrašyk, mano dukra, kad didelė bažnyčios sumaištis yra viena iš priežasčių. Vyskupai turi grįžti prie tikrojo Bažnyčios mokymo.“

Aš: „Kas dabar yra blogiausia Bažnyčioje, kodėl joje yra purvas?“ Gelbėtojas: „Mano Kūno išniekinimas. Būtina skubiai panaikinti komuniją į rankas.“

Aš: „Aš juk tokia bejėgė.“

Išganytojas: „Tai tiesa. Bet su manimi tu nesi bejėgė.“ Aš: „Ką man daryti?“

Išganytojas: „Nuolat apie tai kalbėk. Taip pat greitai, kaip ji buvo įvesta, ji turi būti ir vėl panaikinta. Rašyk, mano dukra, jei jie to nepadarys, juos ištiks bausmė. Nepaklusnumas man yra didžiausia blogybė, kuri gali ištikti visus žmones.“

Išganytojas: „Toliau apie tai kalbėk. Aš būsiu su tavimi, kai apie tai kalbėsi. Mano dukra, lik man ištikima. Aš tave myliu, eik ramybėje.“

1992 m. liepos 16 d. — ketvirtadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju. Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie. Ačiū Tau, kad kalbi su manimi, ir aš myliu Tave labiau už viską, nes man svarbu ne smalsumas, ką Tu man pasakysi, bet sielų išgelbėjimas ir Tavo valios vykdymas, nes Tu sakai, kad aš esu Tavo tarnaitė. Kadangi suvieniju savo dvasią su Tavo Šventąja Dvasia, man nereikia bijoti, kad kas nors kitas įsikištų. Tai įmanoma tik tada, kai Tu leidži.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, visi turi nusigręžti nuo plačiojo kelio, nes jiems liko nedaug laiko. Kadangi aš turiu sutrumpinti laiką, atgaila turi įvykti greitai. Yra tiek daug mirusiųjų, o nė vienas kunigas negali jų palaidoti, melskis už juos.“

Aš: „Ar to, ką parašiau, pakanka, ar turiu dar ką nors užrašyti?“ Gelbėtojas: „Tu turi kuo greičiau pastatyti koplyčią.“

Aš: „Brangusis Dieve, suteik architektui Wolfgangui malonę, kad jis greičiau parengtų planą, nes pinigų aš dar neturiu pakankamai.“

Išganytojas: „Viskas bus paruošta tinkamu laiku.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau, atsiųsk man ir darbininkų, kurie man padėtų pastatyti koplyčią.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, turime mažai laiko.“

Aš: „Kodėl sakai „mes“?“

Gelbėtojas: „Aš esu su jumis.“

Aš: „Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Stengsiuosi įvykdyti Tavo valią. Prašau Tave suteikti man tam malonę.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. liepos 17 d. – penktadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Mano dukra, man reikia daug maldų. Karas prasidėjo.“ Aš: „Tu sakei, kad karas prasidėjo 1992 m. liepos 1 d.“

Išganytojas: „Rusijos karas.“

Aš: „Brangusis Dieve, kodėl šį karą vadini rusišku karu?“

Išganytojas: „Nes jie remia serbus. Šio karo nebus galima sustabdyti.“ Aš: „Ar turėčiau dar ką nors užsirašyti?“

Išganytojas: „Taip. Artimiausiu metu bus daug

mirusiųjų.“ Išganytojas: „Mano dukra, man reikia stiprių

maldininkų.“ Aš: „Išganytojau, ką vadini stipriais

maldininkais?“

Gelbėtojas: „Tuos, kurie meldžiasi iš širdies. Užrašyk, mano dukra, netrukus patirsi Švenčiausiosios Mergelės apsireiškimą.“

Aš: „Bet juk tu man tai jau sakei.“ Gelbėtojas:

„Tai artėja.“

Aš: „Ką reiškia „artėja“?“ Gelbėtojas:

„Mylėk ją.“

Aš: „Ar aš jos nepakankamai

myliu?“ Gelbėtojas: „Tu per mažai

su ja kalbi.“

Aš: „Brangusis Jėzau, aš tau pažadedu ateityje daugiau kalbėtis su Švenčiausiąja Mergele ir ją labiau mylėti.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką parašei. Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Popietę pamačiau, kad gavau laišką iš Vokietijos kanclerio kanceliarijos (refr.: 012—K—0007772/92/0()01). — žr. kopiją, puslapis - 155 -

18.30 val. bažnyčioje už šį reikalą meldžiausi rožinį ir pasilikau Šv. Mišioms.

Po Šventosios Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ką man daryti. Buvo maždaug 19.40 val.

Gelbėtojas: „Ar tiki, kad su juo pasikalbėsi?“ Aš: „Taip, tikiu.“

Gelbėtojas: „Melskis už jį, tu dar gausi laišką iš kanclerio.“ Aš: „Taip,

Viešpatie, aš melsiuosi už jį ir už šį reikalą.“

1992 m. liepos 18 d. — šeštadienis

7.15 val. buvau bažnyčioje Vaghauzelyje, po to pas Marion, kaip beveik kiekvieną šeštadienį po Šv. Mišių, nes tada mes dar rašome dienoraštį. Šiandien padovanojau Monikai Hambsch

Barbaros Weigand knygą ir pasakiau jai, kad, jei ją perskaitys, geriau mane supras.

16.30–18.30 Rot bažnyčioje: meldžiausi, o po to nuėjau išpažinties pas tėvą Paulą Adambukulamą.

Kai tik grįžau namo, vėl buvau užpulta. Šįkart demonas užvaldė Hedwig H. ir mano vyrą. Hedwig labai nori, kad bažnyčioje nešiočiau skarelę, nes kažkur viena apdovanotoji taip pasakė.

Aš jai pasakiau: „Aš tikrai tikiu, kad turėtume dėvėti skareles, bet nereikia kandžioti, jei pati jos nedėvi. Manau, kad šiandien Gelbėtojai svarbiau turėti tyrą širdį nei 1000 moterų, kurios dėvi skareles, bet turi netyrą širdį. Jei Gelbėtojas nori, kad aš bažnyčioje dėvėčiau skarelę šitame karštyje, tai esu pasirengusi jau rytoj ją užsidėti.“

Tada aš iškart paėmiau rožinį ir pasimeldžiau. Po to įsivyravo ramybė. Keista, šios pagundos ateina iškart po išpažinties.

1992 m. liepos 19 d. — sekmadienis

Naktį meldžiausi nuo 4.20 iki 5.20 val., o ryte – nuo 8.00 iki 9.15 val.

Kadangi vakar vakare, šią naktį ir šįryt mane kankino nešvarusis dvasia, po maldos susivienijimo metu paklausiau Gelbėtojo:

Aš: „Ar tu nori, kad aš rašyčiau, ar nori, kad nerašyčiau?“ Gelbėtojas: „Taip, aš noriu, kad tu toliau rašytum.“

Aš: „Tikiu, kad Tu man kalbi, ir supratau, kad nešvarusis dvasia nenori, kad rašyčiau.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, žmonės stovi ant virvės ir svyruoja.“

Aš: „Mielasis Dieve, pasakyk man kitą žodį, man tai taip neaišku.“

Gelbėtojas: „Žmonės nebegali tikėti.“

Aš: „Kodėl jie taip nesugeba tikėti?“ Gelbėtojas: „Nes jie nemyli To, kuris juos išgelbėjo.“ Aš nežinojau, ką pasakyti.

Išganytojas: „Paklausk manęs, mano dukra.“

Aš: „Man sunku, nes dar neturiu kunigo, kuris perskaitytų tai, ką rašau.“

Išganytojas: „Dar ateis kunigas. Jis tai perskaitys ir kuo greičiau perduos spausdinti.“

Po to:

Išganytojas: „Karas artimiausiu metu dar labiau paaštrės.“

Aš: „Maniau, kad politikai sudarė taiką?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, jie nesudarė taikos su manimi. Aš esu šios taikos Karalius. Be manęs niekas negali suteikti taikos. Pasaulietinė taika yra tik tariama taika. Ji ilgai netruks. Aš tai numatiau savo plane.“

Aš: „Kas tai yra, tavo planas?“

Išganytojas: „Aš pranašavau, kad ateis Antikristo laikas. Ir tas laikas jau atėjo.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tai juk labai baisu.“

Išganytojas: „Stiprieji bus išrūšiuoti.“

Aš: „Prašau, Gelbėtojau, padėk mums, nes mes esame tokie silpni.“

Išganytojas: „Žmogaus puikybė turi būti išnaikinta. Žmonės vėl turi mylėti, kad atpažintų savo Gelbėtoją. Mano dukra, mylėk mane, eik ramybėje.“

10.00 val. buvau Rot bažnyčioje Šv. Mišiose, o 13.30 val. – rožinio maldoje. Šiandien pamaldų nebuvo.

1992 m. liepos 20 d. – pirmadienis

10.00 val. Gydytojų kabinete:

Kaip ir kiekvieną rytą, šiandien taip pat meldžiausi, o po to susivienijau su Juo.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tai svarbu.“

Nuo tos akimirkos mane keturis kartus sutrukdė daktaras Arndt. Gydytojas buvo gana neramus. Jis vis skubėdamas įeidavo ir išeidavo. Tai labai dažnai atsitinka, kai Gelbėtojas su manimi kalba. Gydytojai kabinete ilgai neužsibūna. Paprastai šiame kabinete jie rašo pacientų išvadas arba skambina tarnybiniais ir asmeniniais reikalais, ir tai daro nemažai. Kai jie veda nereikalingus pokalbius, aš už juos meldžiuosi, nes dirbdama šiame kabinete galiu ir melstis, ir dirbti. Čia paprastai būnu pusvalandį. Kitais atvejais esu rentgeno kabinete – patalpoje be dienos šviesos, kur atlieku pacientų rentgeno tyrimus.

Kai kambarys ištuštėjo, paklausiau Gelbėtojo, kas buvo tas svarbus dalykas, kurį Jis norėjo man pasakyti. Gelbėtojas: „Mano dukra, neabejok.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš neabejosiu. Tvirtai tikėsiu tuo, ką man sakai, ir tai užrašysiu.“

Gelbėtojas: „Įvyks didelis žemės drebėjimas. Visi jį pajus. Jis bus labai stiprus.“

Aš: „Ar tai yra bausmė?“

Išganytojas: „Taip, už žmonių nepaklusnumą. Nepaklusnumą man.“ Aš: „Ką aš galiu padaryti?“

Išganytojas: „Tu gali kažką padaryti. Melskis.“

Aš: „Man atrodo, kad niekas manęs neklauso.“

Gelbėtojas: „Taip ir yra, mano dukra.“

Išganytojas man pasakė kažką, ko aš nenorėjau užrašyti.

Išganytojas: „Lik man ištikima, eik ramybėje.“

Tada vis dėlto nusprendžiau užrašyti tai, ką man pasakė Gelbėtojas: „Kunigai ir politikai dirba kartu.“

Kadangi vis dėlto tai užrašiau, išgirdau:

„Ačiū tau, mano dukra.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudoname kambaryje.

20.00 val. Maldos grupė: tėvas Paul Adambukulam meldėsi kartu, po to dar priėmė išpažintį. Ten taip pat buvo Fridolin ir dar daugelis kitų, kurie jau seniai ten nebuvo buvę.

1992 m. liepos 21 d. — antradienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Aš taip pat tave myliu. Tu priklausai tik man. Aš esu tavo gyvenimas. Kadangi tu man atidavei viską, aš pasirūpinsiu tavimi.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, yra daug problemų, kurias reikia išspręsti.“ Aš: „O kokios jos?“

Gelbėtojas: „Viena iš jų yra tokia: kunigai turi priklausyti man. Jie turi bjaurėtis pasaulietiškumu. Jie turi būti ištikimi Šventajam Tėvui ir tradicijai. Nukrypimas nuo Šventojo Tėvo kelio reiškia nukrypimą nuo manęs. Kunigai turi sugrįžti prie tikrojo Bažnyčios mokymo, kitaip kunigas nėra antrasis Jėzus.“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, visi, kurie iš tavęs tyčiojasi, tyčiojasi iš manęs. Tu turi juos man patikėti.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Mano ženkle veikimas tavyje artėja. Lik man ištikima ir būk tvirta.“

Aš: „Mielasis Dieve, turiu dar kartą paklausti: ar buvo teisinga, kad papasakojau Holgeriui ir Fridolinui apie dienoraštį?“

Išganytojas: „Daryk taip ir toliau, mano dukra.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka, kai tu klausai.“

Aš: „Kodėl tu vis sakai, kad turiu likti tau ištikima? Argi aš tau nesu ištikima?“

Gelbėtojas: „Taip, bet tu nežinai, kas su tavimi nutiks rytoj.“

Aš: „Mano Viešpatie, ką Tu tuo nori pasakyti?“

Gelbėtojas: „Nes tu turi laisvą valią, o jos aš iš tavęs atimti negaliu.“ Aš: „Bet aš visada suderinu savo valią su tavo valia.“

Išganytojas: „Ir vis dėlto kitą dieną gali nuspręsti kitaip.“

Aš: „Mielasis Dieve, tada aš verčiau mirčiau dabar, nei nuspręščiau kitaip. O, mielasis Dieve, žinau, kad Tu viską žinai iš anksto. Niekada neleisk, kad aš atsiskirčiau nuo Tavęs. Aš esu Tavo vaikas ir visada noriu juo būti.“

Išganytojas: „Tai, ką parašei, man buvo svarbu. Aš tave myliu, mano dukra. Eik ramybėje.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. liepos 22 d. — trečiadienis

8.15 val. gydytojų kabinete:

Išganytojas: „Mano dukra, noriu, kad rašytum.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, man taip sunku, niekas rimtai nežiūri į tai, ką rašau.“

Gelbėtojas: „Ateis laikas, kai jie rimčiau vertins tai, ką rašai.“ Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, karo laivai Adrijos jūroje yra pasirengę pradėti karą su Juodkalnija.“

Aš: „Monte Negro ir Serbija šiuo metu gyvena taikoje.“

Gelbėtojas: „Bet ne taikoje savo širdyse.“

Aš: „Ar turiu žinoti dar ką nors?“

Išganytojas: „Taip, netrukus atvyks naujasis kunigas

raudonais drabužiais.“ Aš: „Ar tai Freiburgo valia, ar tavo?“

Išganytojas: „Tai mano valia. Naujas kunigas prieš Šv. Mišias mels Šv. Rožinį.

Žmonės, apsirengę raudonai, supras, kad yra didelėje nuodėmėje. Aš noriu jus visus išgelbėti.“

Norėjau sužinoti, ar turėčiau eiti pas tėvą Gebhardą Heyderį.

Gelbėtojas: „Eik pas jį, eik. Pasikalbėk su juo.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu, daug melskis. Eik ramybėje.“

Popietę apsipirkau „Globus“ prekybos centre. Kai baigiau ir stovėjau prie savo automobilio, pamačiau, kad pirkinių vežimėlyje po tualetiniu popieriumi dar buvo šampūnas ir šukos – abu daiktai nebuvo nuskaityti kasoje. Tuo pat grįžau ir už juos sumokėjau. Kasininkė man pasakė, kad šiais laikais tai retas atvejis. Žinojau, kad tai buvo man skirtas išbandymas. Anksčiau aš tikrai nebūčiau taip pasielgusi, bet dabar, po krikšto, noriu būti gera krikščionė, nes to reikalauja mano sąžinė.

Jei man būtų priskaičiuota 5 DM per daug, aš taip pat būčiau grįžęs ir pateikęs pretenziją. Todėl sakau: jei tai mano naudai, aš taip pat grįžtu, nes Dievas viską mato, o velnias įkris į duobę, kurią man iškasė.

18.30 val. Šv. Mišios ir rožinio malda Rote.

1992 m. liepos 23 d. — ketvirtadienis

Nuo 9.30 iki 10.30 val. buvau gydytojų kabinete.

Gelbėtojas: „Ar girdi mane, mano dukra?“

Aš: „Taip, aš tave girdžiu, mano Viešpatie.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, pasaulis yra didžiulėje pavojuje. Šėtonas demonstruoja savo didžiausią galią. Pasaulis yra jo apakintas. Šį kartą jis pasiima didelį grobį. Beveik visi jam paklūsta.“

Aš: „Ar turiu ką nors žinoti ar daryti?“

Išganytojas: „Taip, padaryk kažką dėl manęs. Prašau, užrašyk tai, mano dukra. Viską, ką užrašysi, turi išleisti spausdintu pavidalu.“

Aš: „Tu sakei, kad tai padarys kunigas.“

Išganytojas: „Taip, taip pat atvyks kunigas. Jis tai padarys.“

Aš: „Viešpatie, bijau, kad jis išbrauks dalį apie rankų komunijos panaikinimą, taip pat tą, kad pasauliečiai negali dalyti Šv. Komunijos. Bijau, kad jis to neleis išspausdinti.“

Išganytojas: „Mano dukra, jis to nepadarys.“ (Jis nieko neištrins.)

Aš: „Tada tas kunigas turės gyvą tikėjimą ir bus Dievo malonėje.“ Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Aš jau iš anksto dėkoju Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šį kunigą. Aš daug už jį melsiuosi ir pasninkausiu.“

Išganytojas: „Mano dukra, daryk taip.“

Aš: „Mano Viešpatie, norėčiau Tave paklausti, ar turėčiau nuvykti į tą vietą, kur gyvena Juozapas ir Gizela, kad ten surengčiau paskaitą. Ar tai taip pat yra Tavo valia?“

Išganytojas: „Mano dukra, labai džiaugsiuosi, jei ten nuvyksi ir skaitysi paskaitą.“ Aš: „Viešpatie, ar būsi su manimi?“

Išganytojas: „Taip, aš visada esu su tavimi.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš Tau iš visos širdies dėkoju.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, kaip manai, kas dabar bus?“ Aš: „Aš labai smalsi.“

Aš su nuostaba laukiau, ką dabar pasakys Gelbėtojas.

Gelbėtojas: „Ženklas ateis.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, dabar neklausiu, kada. Bet, Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Nes aš niekada nenoriu būti atskirta nuo Tavęs. Aš Tave myliu taip labai, kad Tave, gyvą ir mylintį Trejybės Dievą, statau į pirmąją vietą savo gyvenime.“

Po to mane sutrukdė daktaras Arndtas. Jis telefonu užsisakė savo privačią atostogų kelionę lėktuvu. Kol jis kalbėjo telefonu, aš meldžiausi už jį ir klijavau numerius ant rentgeno maišelių. Taip buvo nutrauktas mano pokalbis su Gelbėtoju.

12.00 val. klinikos koplyčioje.

Po maldos aš susivienijau su Gelbėtoju:

Aš: „Ryte Tu man kažką pasakei apie tą ženklą. Ar turiu apie jį žinoti dar ką nors?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tai įvyks su tavimi.“

Aš: „Viešpatie, aš dėl to nesijaudinu. Aš visiškai priklausau Tau.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, man tai patinka.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, lik man ištikima, eik ramybėje.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš Tave myliu, būsiu Tau ištikima. Ačiū Tau, kad vėl su manimi kalbėjai.“

Rentgeno tyrimo metu: jauna moteris buvo pargriuvusi ir nukritusi ant veido. Turėjau jai padaryti rentgeno nuotrauką. Pasakiau jai, kad ryte reikia melstis.

Ji: „Aš meldžiuosi ryte ir vakare.“ Aš:

„Bet jūs turite eiti išpažinties.“ Ji: „Bet aš esu protestantė.“

Aš pažvelgiau į ją, o ji verkė. Aš daviau jai maldų lapelius, ir ji išėjo linksma.

Kitas pacientas buvo jaunas vyras. Kažkas per bernvakario vakarėlį jam sumušė visą veidą. Aš jam papasakoju, kaip nešvarusis dvasia veikia per žmones. Dar pasakiau jam, kad jis turi atleisti tam žmogui, melstis už jį ir dėkoti Dievui už šį išbandymą.

Aš jam daviau maldų lapelius ir nusiunčiau išpažinties. Jis džiaugėsi ir nuėjo pas gydytoją tolesniam tyrimui.

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. liepos 24 d. – penktadienis

9.00 val. gydytojų kambaryje:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, man reikia daug išpažinėjų, kurie gintų mano tikėjimą.“

Aš: „Bet, brangusis Dieve, žmonės bijo kitų žmonių ir dar jaučia baimę.“

Išganytojas: „Matai, mano dukra, bijodami žmonių niekas neateina pas mane. Melskis, mano dukra, kad būtum išlaisvinta nuo baimės žmonių. Nešvarusis dvasia sukelia tą baimę. Negalima tarnauti dviem šeimininkams. Mano dukra, rašyk.

Iki šiol viską parašei teisingai.“ Aš: „Bet aš padariau tiek daug klaidų.“

Išganytojas: „Svarbu ne tai, kiek klaidų turi, o tai, ką aš tau sakau.“

Aš: „Tu esi mano dvasinis vadovas, ar galiu Regensburge tėvui

Gebhardui perskaityti ištrauką iš savo dienoraščio?“

Gelbėtojas: „Gali.“

Aš: „Ar turėčiau dar ką nors padaryti?“

Gelbėtojas: „Taip, gali kažką padaryti.“

Aš: „Ką?“

Iš pradžių nieko negirdėjau.

Po kurio laiko:

Išganytojas: „Matai, tu negali kalbėti apie save.“

Aš: „Taip, tai jau ne kartą supratau. Bet kiti to nesupranta. Jie mano, kad aš kalbu pats su savimi.“

Išganytojas: „Juk reikia labiau klausyti Dievo nei kitų.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar Beate gali koreguoti dienoraštį dėl klaidų. Gelbėtojas: „Tai gali daryti. Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. liepos 25 d. — šeštadienis

Buvau rytinėje Mišiose Vaghauzelyje. Kai Beate nuėjo į išpažinties kėdę, meldžiausi už ją ir tėvą Wernerį Egoną, nes ji ten praleido apie valandą. Vakare norėjome išvykti į Regensburgą, bet kemperis neveikė. Todėl nusprendėme kitą dieną išvykti automobiliu.

1992 m. liepos 26 d. — sekmadienis

Maždaug 9.45 val. mano vyras ir aš buvome Regensburge, Karmelitų vienuolyno bažnyčioje. Po to nuo 10.45 iki 15.45 val. praleidau laiką su tėvu Gebhardu Heyderiu. Nuostabus mokytojas. Jis peržiūrėjo keletą dienoraščio dienų.

Jis patikrino, ką man įkvėpia Gelbėtojas, ir pasakė, kad tai sutampa su Biblija. Tėvas Gebhardas puikiai išmano Bibliją, nes jis taip pat yra biblistas ir pats yra išvertęs bei paaiškinęs Bibliją.

Aš jam daug skaitydavau iš dienoraščio, o kai kurias dienas jis iš karto nurodydavo, kuri Biblijos ištrauka joms tinka,

pvz., 1992 m. liepos 3 d. dienoraščio įrašas sutampa su Jono evangelija, 14 skyriumi, 23 eilute.

Kai pasakiau tėvui Gebhardui, kad žmonės mane laikys pamišusiu, tėvas

Gebhardas vėl pacitavo man vieną sakinį iš Evangelijos...

Ir taip tęsėsi keletą valandų, praleistų su juo.

Ačiū Dievui, kad turėjau garbę pasikalbėti su šiuo kunigu. Pabaigoje jis

pašventino man vandenį, žvakes, druską ir paveikslus.

Po to pas jį išpažinau nuodėmes.

Man ypač didelį įspūdį padarė tai, kad tai, ką Gelbėtojas man jau iš anksto pasakė apie pasaulį ir apie tai, kas su juo atsitiks, tėvas Gebhardas jau žinojo.

Taigi šios žinios jam buvo patvirtinimas, o kartu ir man taip pat. Tėvas Gebhardas kalba labai tiksliai ir labai korektiškai.

Kai važiovome iš Regensburgo namo, mano vyrą vėl užpuolė nešvarusis dvasia. Todėl man teko apie 200 km važiuoti vienai, o jis miegojo šalia manęs automobilyje.

Visą tą laiką aš meldžiausi rožinį ir kitas maldas. Mano vyras Regensburge taip pat buvo išpažinęs nuodėmes, tačiau vis tiek buvo kankinamas. Dabar jau nebestebiuosi, kodėl. Aš viską aukoju Gelbėtojui.

Kai grįžome namo, norėjau rašyti ir susivienyti su Gelbėtoju.

Deja, tai buvo neįmanoma. Atėjo moterys, kurios vedė beprasmiškus pokalbius. Taip man trukdė. Aš jaučiau, kaip nešvarusis dvasia veikė per šias moteris. Nebuvo sunku atpažinti nešvarųjį dvasią.

Apie vidurnaktį nuėjau miegoti, neišgirdusi nė vieno Gelbėtojo žodžio.

1992 m. liepos 27 d. – pirmadienis

10.30 val. gydytojų kambaryje:

Po maldos susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, karas artimiausiu metu paaštrės. Daug melskitės. Irake prasidės karas. Šis karas išplis toli. Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

20.00 val. – maldos grupė. Kunigas Dochart priėmė išpažintį.

1992 m. liepos 28 d. — antradienis

10.00 val. namuose:

Aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju. Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra.

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Gelbėtojas: „Tu irgi negali žinoti, ką dabar turėtum užrašyti.“ Tada ilgą laiką nieko negirdėjau.

Aš: „Taip, Viešpatie, nežinau, ką turėčiau užrašyti. Tikiu tuo, ką sakai, nebeabejoju.“

Išganytojas: „Ar tu bijai?“

Aš: „Aš nebijau. Bet jei baimė ateis po pokalbio su Tavimi, tai ne dėl Tavęs, nes Tu žmonėms baimės nesukeli.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, užrašyk: Žmonės...“

Tuo metu aš nenorėjau toliau užrašyti to, ką girdėjau. Nenorėjau rašyti toliau, nes mažiau, kas gi ten bus toliau.

Išganytojas: „Rašyk žodis po žodžio.“

Aš: „Taip, taip ir padarysiu, mano Viešpatie.“

Gelbėtojas: „Žmonėms gresia daugybė nelaimių. Viena iš jų yra visai šalia.“ Mintyse klausiau savęs, kur.

Išganytojas: „Tu klausai, kur? Mano vaikai yra visur. Reikia melstis už visus.“ Aš:

„Mano Viešpatie, aš melsiuosi už visus.“

Dabar pagalvojau apie Volframą ir meldžiausi už jo reikalus. Gelbėtojas: „Viskas bus gerai.“

Aš: „Ar gali man apie tai ką nors pasakyti?“

Gelbėtojas: „Tai, ką jis daro, yra mano valia.“

Išganytojas: „Tu gali dar ką nors užsirašyti. Bet tai, ką turi užsirašyti, nėra gera.“ Aš: „Bet, Viešpatie, viskas, kas ateina iš Tavęs, yra gera.“

Gelbėtojas: „Tai tiesa, mano dukra.“ Aš:

„Ar tada turėčiau tai perbraukti?“

Gelbėtojas: „Ne.“

Aš: „Ar tu ko nors iš manęs praši?“

Gelbėtojas: „Taip.“

Aš: „Ar galiu sužinoti, ko, prašau?“

Gelbėtojas: „Tavo sveikatos.“

Aš: „Atleisk, nesuprantu, pasakyk man dar kartą, galbūt aš tai įsivaizdavau.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš noriu tavo sveikatos.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš to nesuprantu, bet atiduodu Tau savo sveikatą. Nes Tavo meilė yra stipresnė už mano sveikatą. Prašau, neleisk man niekada atsiskirti nuo Tavęs.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką parašei. Aš tave myliu, mano dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano brangusis Jėzau, mano sielos vadove, kad kalbėjai su manimi ir kad myli mane, nusidėjėlę.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo: „Mielasis Gelbėtojau, ar šįryt tu iš manęs prašei sveikatos? Ar teisingai supratau? Prašau, atleisk man, kad dar kartą klausiu.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, aš paprašiau iš tavęs sveikatos, ir tu man ją suteikei.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

1992 m. liepos 29 d. – trečiadienis

10.05–11.45 val. namuose:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir susivienijau su Juo.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu nesupranti, ką reiškia, kad aš noriu tavo sveikatos. Aš disponuoju tavo sveikata taip, kaip noriu.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, Tu gali daryti, kaip nori.“

Iš mano akių sruvo ašaros visiškai antgamtiniu būdu, be jokio mano įsikišimo. Aš paklausiau: „Ar Tu verki, mano Viešpatie?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, mano ašaros yra kančia. Tos, kurios teka iš tavo akių, yra mano ašaros.“

Aš: „Man atrodo, tarsi būčiau viena su Tavimi. Tai reiškia, kad nesu viena. Manyje taip pat yra ypatinga ramybė. Tai taip gražu, viduje jaučiuosi tokia laisva, tarsi visos problemos ir rūpesčiai būtų išnykę. Manyje nėra baimės, abejonių, jokios naštos.“

Aš: „Norėjau dar paklausti tavęs apie sveikatą, kurią tau daviau. Noriu žinoti, ar teisingai supratau. Nežinau, ar tai, ką galvoju, yra teisinga.“

Išganytojas: „Pasakyk, ką galvoji.“

Aš: „Turiu omenyje, kad jei man suteiki ligą, kančią, tu nepasakai, kada, bet suteiki tada, kai pats nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai – tai atpirkimo kančios.“

Aš: „Ko pasiekiu šiomis atpirkimo kančiomis?“

Išganytojas: „Pirmiausia tu kenči kartu su manimi. Tu padedi man nešti kryžių. Dėl to bus išgelbėtos daug sielų.“

Aš: „O, mano Viešpatie, ar aš galiu nešti šį kryžių, juk Tu tai žinai iš anksto. Aš iš anksto nerimauju, kad tik neatsisukčiau nuo Tavęs, nes juk esu tokia silpna žmogė.“

Išganytojas: „Be manęs tu tikrai nusišuktum, bet su manimi – ne.“ Aš: „Ką turiu daryti, kad visada būčiau su tavimi?“

Gelbėtojas: „Būk man ištikimas.“

Aš: „Viešpatie, dabar aš Tau ištikimas, bet nežinau, kaip bus rytoj.“ Gelbėtojas: „Negalvok apie rytojų, atiduok šį rytą man.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai padarysiu.“

Išganytojas: „Tu gausi mano ženklą. Mano žaizdas.“ Aš:

„Kur, namuose?“

Gelbėtojas: „Bažnyčioje.“

Aš: „Kokiose kūno vietose?“

Gelbėtojas: „Visose penkiose. Ant širdies, ant rankų ir kojų.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tose, kurios matomos, kurios nepūliuoja.“ Aš: „Tai reiškia, kad Tu vėl būsi nukryžiuotas manyje.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai supratai.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar man teks dirbti klinikoje su tomis žaizdomis?“ Gelbėtojas:

„Ateitis priklauso man, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš jau atidaviau Tau savo ateitį. Brangusis Dieve, bet šios žaizdos sukelia didžiausią skausmą.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra. Bet šiuo skausmu galima išgelbėti daug sielų.“

Aš: „Viešpatie, tebūnie Tavo valia, aš visiškai priklausau

Tau.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, kryžius su manimi yra saldus.“

Aš: „Ką reiškia ,saldus‘?“

Gelbėtojas: „Tu neši jį su manimi iki galo.“

Aš: „Viešpatie, ar tai yra žaizdos, kaip šv. Pranciškaus ir kaip palaimintojo tėvo Pio?“

Gelbėtojas: „Taip, jos yra tokios pačios, kaip šv. Pranciškaus ir palaimintojo tėvo Pio.“

Aš: „Bet tada ir tėvas Pio turi būti šventasis.“

Gelbėtojas: „Taip. Jis netrukus bus šventasis.“

Aš: „O jei aš mirsiu su tomis žaizdomis?“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, aš esu nemirtingas.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tave myliu be ribų.“

Gelbėtojas: „Meilė neturi nei ribų, nei matų.“

Aš: „Malonu tai girdėti. Ačiū Tau, jau taip ilgai su Tavimi kalbėjausi. Su Tavimi neįmanoma rasti pabaigos.“

Išganytojas: „Aš esu pradžia ir pabaiga.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau, mano Sužadėtinai, mano sielos vedėjau, esu pasirengusi nešti kryžių kartu su Tavimi. Bet už kokias sielas?“

Išganytojas: „Dėl nusidėjėlių, kurie gyvena tamsoje ir bet kuriuo metu gali patekti į pragarą.“ Aš: „Ar kunigai taip pat gali patekti į pragarą?“

Išganytojas: „Taip, jie taip pat gali.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu kentėsi už visas sielas.“ Aš:

„Bet jų yra labai daug.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš juos visus myliu.“

Aš: „Tai gražu, ir mes, žmonės, taip pat turime mylėti visus.“

Išganytojas: „Su manimi jūs galite tai daryti. Be manęs jūs negalite mylėti. Mano dukra, aš tave myliu ir dėkoju tau. Eik ramybėje.“

Vakare buvau Rocho koplyčioje Šv. Mišiose, kurias aukojo kunigas iš

Zaire. Jis šiek tiek skubėjo skaitydamas Šv. Mišias. Dalindamas Šv. Komuniją, jis manęs nepastebėjo, nes aš klaupiau prie komunijos suoliuko.

Viena sesuo turėjo jam duoti ženklą, kad noriu priimti Gelbėtoją. Jis stovėjo maždaug už metro nuo manęs, bet vis tiek manęs nepastebėjo.

Šv. Rocho koplyčia yra koplyčia, esanti sanatorijos pastate. Maždaug kas keturias savaites ten keičiasi kunigai. Dažniausiai kunigai ten gydomi ir tuo metu teikia sielovados paslaugas. Dažnai tai yra Steylerio misionierių kunigai, todėl ten atvyksta daug kunigų iš įvairių šalių.

1992 m. liepos 30 d. — ketvirtadienis

9.00–10.45 val. namuose:

Pirmiausia meldžiausi, tada susivienijau su Juo. Ir tada labai verkiau, nes man kilo baimė, ar sugebėsiu išverti, jei man būtų suteiktos Švenčiausiosios Penkios Žaizdos. Bijojau, kad neišversiu iki galo ir galbūt nusigręšiu nuo Gelbėtojo.

Tada paprašiau Gelbėtojo suteikti man malonę, kad būčiau pasirengusi kentėti dėl nusidėjėlių išgelbėjimo.

Aš taip labai myliu Gelbėtoją, kad negaliu įsivaizduoti, jog Jį prarasiu. Tai būtų blogiausia, kas man galėtų nutikti.

Linkiu, kad kiekvienas apmąstytų, kaip stovi reikalai su jo artumu ir meile Dievui bei artimui. Jau dabar galiu pasakyti, kad Dievas iš tiesų yra Meilė, ir be šios meilės aš nebėgiu gyventi.

Esu pasirengęs kartu su Juo nešti penkias atviras žaizdas, kad neprarastų meilės ir likčiau susijęs su Gelbėtoju, kad galėčiau gelbėti nusidėjėlius. Vienas pats nieko negaliu.

Šiuo metu aš jau nebijau ir nebeverkiau. Tai buvo iš manęs paimta.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš tave labai myliu. Žaizdos, kurias neši, yra mano žaizdos.“

Išganytojas: „Tai reiškia, kad tu būsi su manimi, ir aš tavęs nepaliksiu. Mes būsime viena.“ Aš:

„Mano Viešpatie ir Dieve, aš to negaliu suvokti, bet tikiu tuo.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano brangusis gailestingasis Dieve.“

Išganytojas: „Atpirkimo kančios, kurias patirsi, ateis labai greitai.“ Aš: „Ar turiu ką nors daryti ar pasiruošti?“

Išganytojas: „Man pakanka to, kokia esi dabar. Laikykis savo žodžio, ką pasakei.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau pažadedu, prašau, suteik man malonės, kad aš to laikytųsi ir neprieštarautų sau.“

Išganytojas: „Tu gausi tam malonę. Mano dukra, lik man ištikima, toliau mylėk mane. Eik ramybėje.“
Jau keletą savaičių man skauda kairį petį ir žastą. Tai kaulų uždegimas. Aš paaukojau šiuos skausmus sielų išgelbėjimui.
18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.
Šv. kunigas Vogt vėl grįžo iš rehabilitacijos.
Po Šv. Komunijos aš pasakiau Gelbėtojiui: „Tu žinai, ką norėčiau Tau pasakyti. Aš neabejoju ir tikiu tuo, bet noriu būti tikra.“
Gelbėtojas žinojo, ko norėjau paklausti, ir atsakė:
Gelbėtojas: „Tu gausi Švenčiausiasias penkias žaizdas. Tai užtruks neilgai. Tikėk tuo. Tu nesuklydai.“
Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, kad tai man patvirtinai po Šventosios Komunijos.“ Visą dieną jaučiau tiek daug džiaugsmo ir meilės. To neįmanoma apibūdinti.

1992 m. liepos 31 d. — penktadienis

9.00–11.00 val. namuose:

Aš meldžiausi ir susivienijau su Gelbėtoju.

Aš: „Mano begalinė Meile, mano brangusis Jėzau, jei Tu nori, aš pasirengusi rašyti.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, rašyk, man reikia daug sielų, kurios man būtų ištikimos, kurios nuramintų mano pyktį.“

Aš: „Ar Tu esi Dievas, net ir su rūstybėje?“

Išganytojas: „Mano dukra, žmonės yra nepaklusnūs.“ Aš:

„Kunigai nekalba apie Dievo rūstybę.“

Išganytojas: „Kunigai, kurie yra mano malonėje, jau skelbia tai, ką Aš jiems įkvėpiu. Mano dukra, tačiau jų yra labai nedaug. Melskis, kad būtų daugiau gerų kunigų. Šiandien kunigai jau nebeskelbia. Jie uždarė savo širdis man.“

Aš: „Ar turėčiau pasakoti apie tai, kad gausiu penkias Tavo žaizdas?“ Gelbėtojas: „Mano dukra, kol kas tai laikyk paslapyje.“

Aš: „Kodėl aš dar negaliu to pasakyti? Ar galiu tai žinoti?“

Išganytojas: „Tos penkios žaizdos, kurias gausi, yra mano žaizdos, ir nė vienas iš jų to dar negali suvokti.“

Aš: „Ar kiti, kurie nešė Tavo žaizdas, pavyzdžiui, pvz., šv. Pranciškaus ir kitų atveju?“

Gelbėtojas: „Taip, Bažnyčia suprato, bet jie (kunigai) nuolat iš to tyčiojasi.“ Aš:

„Ar gali man pasakyti kitą žodį, reiškiantį „tyčiotis“?“

Išganytojas: „Jie tapo abejingi per Šventųjų Dvasių transformaciją.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš taip pat negaliu to suvokti apie šventąsias žaizdas.“

Gelbėtojas: „Tu tada nebesi tu pats, bet aš esu tavyje.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, dabar geriau suprantu. Juk aš esu tik dulkių grūdelis, palyginti su Tavimi.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, pasaulis yra krizėje. Jis nebegali iš jos išbristi.“

Aš: „Ką tu vadini krize, brangusis Dieve?“

Išganytojas: „Krizė – tai visiškas atsitraukimas nuo savo

Dievo.“ Aš: „Ar tai yra pagrindinė šio pykčio priežastis?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai spėjai.“

Aš: „Bet, mano Dieve, juk dar yra tiek daug tų, kurie ištikimi Tau.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, jie yra Šėtono pinklėse.“

Aš: „Mielasis Dieve, už kuriuos tada aš kartu su Tavimi kentėsiu

atpirkimo kančias?“ Gelbėtojas: „Už tuos, kurie yra Šėtono

pinklėse.“

Aš: „Mielasis Dieve, tam reikia būti didžiule kovotoja.“

Išganytojas: „Mano dukra, su manimi tu jau esi didi. Aš suteikiau žmonėms laisvą valią, ir žmonės priklausys ten, kur jie pasirinko ir kur nori priklausyti.“

Aš paklausiau, ar teisingai tai užrašiau. Gelbėtojas:

„Man to pakanka.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu, lik man ištikima. Eik ramybėje.“

Kai baigiau rašyti, uždariau didžiąsias metalines stumdomas duris į balkoną. Ir staiga mano pirštas įstrigo tarp durų. Jaučiau didelį skausmą ir kraujavau.

Pas gydytoją man buvo padaryta stabligės vakcina. Skausmą paaukojau Dievo šlovei.

18.30 val. Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. rugpjūčio 1 d. – šeštadienis

7.15 val. buvau Waghäusel bažnyčioje. Nuo 13.20

iki 14.10 val. namuose:

Išganytojas: „Mano dukra, aš esu su tavimi. Aš tave myliu.“ Aš: „Ar man tai užrašyti?“

Išganytojas: „Gali tai užrašyti.“

Aš: „Ačiū Tau už Tavo meilę, kurią jau keletą valandų taip stipriai jaučiu.“

Maniau, kad tai buvo tik mano valia, jog taip troškau susivienyti su Gelbėtoju, kad vos galėjau to sulaukti.

Gelbėtojas: „Mano dukra, tai buvo mano valia susivienyti su tavimi.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar manęs laukia kas nors, nes Tu norėjai susivienyti su manimi?“ Gelbėtojas: „Taip, tavęs laukia kažkas.“

Aš: „Ar galiu tai sužinoti, mano Viešpatie ir Dieve? Prašau Tave malonės, kad galėčiau išverti viską, kas manęs laukia. Mano Viešpatie ir Dieve, aš tai priimu, nors ir nežinau, kas manęs laukia. Viešpatie, tebūnie Tavo valia, o ne mano.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu esi išrinkta, ar tu abejoji, mano dukra?“ Aš: „Ne, mano Viešpatie.“

Po to ilgą laiką nieko nebuvo, ir aš mąščiau apie tai, kas manęs laukia. Gelbėtojas:

„Tu negali pasakyti, kad tai ateina iš tavęs.“

Aš: „Ne. Aš nežinau, kas bus. Ar turiu verkti dėl to, kas manęs laukia?“ Gelbėtojas: „Tu gali džiaugtis.“

Aš: „Kas tai bus, dėl ko aš džiaugsiuosi? Negaliu įsivaizduoti, dėl ko dabar turėčiau džiaugtis.“

Išganytojas: „Tu visada būsi susijęs su Švenčiausiąja Dievo Motina

Marija.“ Aš: „Argi aš nebuvo su ja susijęs?“

Išganytojas: „Tu taip pat gali su ja kalbėtis.“

Aš: „Aš jau su ja kalbėjausi.“ Išganytojas: „Ji taip pat kalbės su tavimi.“

Aš: „Tai reiškia, kad ją girdėsiu taip pat, kaip ir tave?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu ją girdėsi taip pat, kaip ir mane.“ Aš: „Kaip galima atskirti, kai ji kalba?“

Išganytojas: „Ji prisistatys tau, tu atpažinsi jos balsą.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, jau dabar džiaugiuosi. Kada tai bus?“ Išganytojas: „Kai tik pasirodys ženklas.“

Aš: „Bet tu sakei, kad ji pasirodys Šv. Leono-Roto bažnyčioje.“ Gelbėtojas: „Taip, ji pasirodys.“

Aš: „Vieną kartą?“

Gelbėtojas: „Keletą kartų.“

Išganytojas: „Viską išlaikyk tyloje.“

Aš: „Viešpatie, prašau, suteik man malonę, kad galėčiau visa tai išlaikyti tyloje. Tu sakai, kad iš to, kuo širdis yra pilna, apie tai kalba lūpos. Prašau, suteik man malonę, kad mano liežuvis apie tai tylėtų.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu ją gausi.“

Išganytojas: „Mano dukra, tavo Švenčiausioji Dievo Motina Marija ir aš tave mylime. Eik ramybėje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš dėkoju Tau už tiek daug malonės. Aš dėkoju mylimajai Dievo Motinai, kad ji nori kalbėti ir su manimi, nusidėjėle. O, Gailestingumo Motina, Tu, nusidėjėlių prieglobstė, vadovauk man ir saugok mane.“

15.30–18.15 val.: Meldžiausi Rot bažnyčioje ir išpažinau nuodėmes pas kunigą Vogtą.

1992 m. rugpjūčio 2 d. — sekmadienis

8.00–9.20 val.:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu myli mane mano meile. Ši meilė yra mano dovana už tavo „taip“ man. Ir ši meilė yra didžiausia dovana, kurią tau daviau.“ Aš: „Jaučiu, tarsi turėčiau visada būti su tavimi susijusi. Mane nuolat traukia prie tavęs. Taip trokštamai laikiu susivienijimo su tavimi.“

Išganytojas: „Nes tu visiškai priklausai man.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš noriu iš tavęs tavo pasitikėjimo savimi.“

Aš: „Prašau, pasakyk man kitą žodį, kuris tai apibūdintų.“

Išganytojas: „Tu pati nieko negali, aš veikiu už tave.“

Aš: „Mielasis Dieve, kaip tai turėtų veikti ar įvykti, aš to nesuprantu. Mano Viešpatie, padėk man tai geriau suprasti.“

Išganytojas: „Viską, ką tu darai, darau aš.“

Aš: „Taigi ne aš, o Tu esi tas, kuris tai daro.“ Aš: „Kaip man suprasti, kad tai darai Tu?“

Išganytojas: „Prieš ką nors darydama pasakyk: „Padaryk tai Tu, Viešpatie, kaip nori.““ Aš: „Tada aš esu Tavo įrankis, kuriuo Tu naudojiesi.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš darysiu taip, kaip Tu nori. Prašau, suteik man malonę, kad galėčiau tai padaryti, nes tai tikrai nėra lengva.“

Tuo metu aš galvojau apie nuolankumą.

Išganytojas: „Teisingai sakai, mano dukra, tam tau reikia nuolankumo.“

Aš: „Viešpatie, kiekvieną dieną prašau nuolankumo, **tai sunkiausia dorybė.**“

Išganytojas: „Ją pasieksi tik tada, kai būsi su manimi. Ir kai suprasi, kad tu esi niekas, o viskas esu aš tavyje, ir kai suprasi, kad pati nieko negali, tada pasieksi tą nuolankumą, kuris man taip patinka.“

Norėjau paskubėti, kad laiku suspėčiau į bažnyčią Šv. Mišioms. Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, man tavęs ten taip pat reikia. Aš tave myliu, mano dukra, eik ramybėje.“

10.00 val. Šv. Mišios Rote.

13.30 val. rožinis – po to meldžiausi prie Švenčiausių Žaizdų. 19.00 val. namuose meldžiausi skausmingąjį rožinį.

1992 m. rugpjūčio 3 d. – pirmadienis

8.00–10.00 val. gydytojų kambaryje:

Po to, kai nuoširdžiai pasimeldžiau Gelbėtojui.

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave gerai išgirdau. Kas bus su tavimi, tai mano rūpestis, ir kas dar bus ateityje. Tavo užduotis, mano dukra, yra tarnauti man taip, kaip aš noriu.“

Aš: „Viešpatie, bet leisk man, prašau, suprasti, ko Tu nori. Pasakyk man, ką nori, kad aš daryčiau.“ Gelbėtojas: „Tu turi visiškai pasitikėti manimi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, taip ir padarysiu.“

Aš: „Brangusis Dieve, kadangi aš susivienijau su Tavo Šventąja Dvasia, prašau, neleisk, kad mano protas kištųsi rašant, nes tai mane priverstų jaustis nesaugiai.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš parengiau tau planą, ir šis planas turi būti įvykdytas.“

Aš: „Mielasis Dieve, man baugu, jei jis nebus įvykdytas.“

Gelbėtojas: „Jis bus įvykdytas, jei tu visada būsi su manimi.“

Aš: „Mielasis Dieve, noriu visada būti su Tavimi. Prašau, neleisk man niekada atsiskirti nuo Tavęs. Mielasis Dieve, dabar bijau Tave dar ko nors paklausti. Pasakyk man, jei turėčiau dar ką nors užrašyti. Daryk su manimi, ką nori. Aš visiškai priklausu Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk. Nesirūpink tuo, turiu ką nors, kas atliks šį darbą.“

Aš: „Viešpatie, nesuprantu, kodėl tai vadinama darbu.“

Išganytojas: „Mano dukra, šis darbas yra mano, ir jis susijęs su sielų išgelbėjimu. Tai sielų išgelbėjimo darbas. Turime labai mažai laiko, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie, jei man sakai kažką panašaus, tai reiškia, kad kažko iš manęs reikalauji.“ Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, atpirkimo kančios.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano Trejybės Dieve, mano gailestingasis Jėzau, aš esu pasirengusi kentėti su Tavimi dėl sielų išgelbėjimo iš meilės Tau ir žmonėms. Brangusis Dieve, aš nepakeičiau savo nuomonės, nes Tavo nuomonė dabar yra mano nuomonė. Nes tai, ką Tu manai, yra teisinga, o ne tai, ką manau aš.“

Išganytojas: „Man patinka, mano dukra, tai, ką parašei.“ Aš: „Aš nebeturiu jokio noro.“

Išganytojas: „Ar tikrai neturi jokio noro?“

Aš: „Nedrįstu ko nors norėti, nes esu tokia neverta.“ Gelbėtojas: „Norėk, mano dukra, aš to noriu.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, tada linkiu, kad galėčiau su meile ir ištikimybe nešti su Tavimi kryžių, kurį man duodi, iki pat pabaigos, ir kad bažnyčia Šv. Leono-Rote taptų pavyzdine bažnyčia pagal Šventojo Tėvo nuomonę, kad kitos bažnyčios imtų iš jos pavyzdį.

Linkiu, kad Šventoji Komunija būtų dalijama klūpint, išskyrus tuos, kurie negali klūpėti, ir kad ji būtų dalijama į lūpas su patena.

Linkiu, kad Tu mums padovanotum kunigus, kurie kasdien būtų pasiruošę Šventajai išpažinčiai ir pokalbiui su išpažinčiais, ir kad Šventoji Komunija būtų dalijama su pagarba tik per kunigo pašventintas rankas.

Be to, kad Švenčiausioji Mergelė Marija, šv. Juozapas, šventieji angelai ir šventieji vėl būtų labiau garbinami bažnyčioje.

Linkiu, kad kunigas kartu su tikinčiais prieš Šv. Mišias melstųsi rožinį ir kad per Šv. Mišias kunigas kartu su ministrantais atsigręžtų į tabernakulį, išskyrus pamokslo metu.

- Kad namuose statomoje koplyčioje visada būtų meldžiamasi už sielų išgelbėjimą. Ypač turi būti garbinamos Tavo Šventosios Žaizdos.
- Kad šioje koplyčioje žmonės būtų išgydomi fiziškai ir dvasiškai per Švenčiausiosios Mergelės Marijos ir Šv. Juozapo užtarimą.
- Kad niekas, kas meldžiasi šioje koplyčioje, nepasiklystų.
- Kad būtų išgelbėta mano šeima – dabartinė ir trys ankstesnės kartos.
- Prašau ypatingos apsaugos šiai koplyčiai ir kad po mano mirties joje būtų toliau meldžiamasi.
- Kad šioje koplyčioje, o Dieve, Tau būtų skirta daugiau garbės, šlovės ir padėkos nei iki šiol bet kurioje kitoje koplyčioje.

Mano Viešpatie, aš išvardijau daug dalykų. Bet, Viešpatie, sakau: jei Tu nori, tegul taip bus, ne todėl, kad aš esu kažkas, bet todėl, kad Tu esi viskas manyje.“

Išganytojas: „Mano dukra, taip ir bus.“ Aš:

„Mano Viešpatie, ar teisingai išgirdau?“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai, viskas įvyks taip, kaip tu užrašai.“ Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, AČIŪ.“

Šiuo metu lauke labai smarkiai griaudžia ir lyja, tarsi siautėtų audra. Mano siela yra ramybėje, taikoje ir didžioje meilėje mylimam Dievui ir Švenčiausiajai Dievo Motinai.

Rote nebuvo Švenčiausiosios Mergelės Mišių, todėl 19.30 val. nuėjau į Rocho koplyčią. 20.15 val. – maldos grupė. Maldos grupė veikia jau penkerius metus.

1992 m. rugpjūčio 4 d. – antradienis

Namuose nuo 10.55 iki 11.55 val.

Pirmiausia meldžiausi, tada susivienijau.

Išganytojas: „Yra daug dalykų, kurie man

nepatinka.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kas Tau nepatinka?“

Gelbėtojas: „Tai, kad Matijas su Andriejumi (André iš Belgijos) pasninkavo.“ Aš:

„Bet anksčiau apaštalai taip pat taip darė.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tai nėra mano valia.“ Aš:

„Ar turiu dar ką nors žinoti dėl Matijo?“ Gelbėtojas:

„Melskis už jį.“

Aš: „O kaip ten su Beate?“

Išganytojas: „Ji neturi toliau skaityti tavo

dienoraščio.“ Aš: „Bet juk Tu sakei, kad ji gali

taisyti.“ Išganytojas: „Bet nekeisti.“

Aš: „O kaip dėl Fridolino, ar jis gali pasakoti klebonui Stefanui apie žaizdas, kurias aš gausiu?“

Gelbėtojas: „Jis turi tai išlaikyti paslapyje.“

Aš: „Ar nori, kad artimiausiu metu vyktų į rekolekcijas?“ Gelbėtojas:

„Dar ne.“

Išganytojas: „Aš esu tavo sielos vadovas, tu priklausai tik

man.“ Aš paklausiau Išganytojo apie tą moterį su vandens

čiaupu.

Gelbėtojas: „Pasakyk Fridolinui, kad jis turi būti atsargus su ta moterimi. Melskis už Fridoliną.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš melsiuosi už visus šiuos reikalus. O už Fridoliną melsiuosi dar labiau.“

Išganytojas: „Džiaugiuosi, kad Fridolinas nori ateiti į maldos grupę pirmadieniais.“ Aš: „Tada bijau, kad Marion nebūtų dienoraščio rašymo.“

Išganytojas: „Ji rašys toliau.“

Aš: „Ką darytum mano vietoje dėl Matijo motinos?“ Gelbėtojas: „Mano dukra, palik tai man.“

Aš: „Ar nori, kad dar ką nors užrašyčiau?“ Gelbėtojas:

„Taip, noriu, kad dar ką nors užrašytum.“ Aš: „Taip, mano

Viešpatie ir Dieve.“

Aš pagalvojau apie merą.

Gelbėtojas: „Pasikalbėk su juo, aš įkvėpsiu tau, ką jam pasakyti.“

Aš: „Mielasis Dieve, turiu dar vieną klausimą: ar turėčiau rugpjūtį vykti į Šio?“ Gelbėtojas:

„Ten nevažiuok. Lik man paklusni.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai, kas dabar bus pasakyta, turi užrašyti. Žaizdos, kurias gausi, atsiras dar šiais metais.“

Aš: „Ką tu vadini šiais metais?“

Gelbėtojas: „1992-aisiais.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, mano gailestingasis Jėzau, tebūnie taip, kaip Tu pasakei.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, nenuvilk manęs.“

Aš: „Viešpatie, suteik man malonę, kad aš Tavęs niekada nenuvilčiau.“

Išganytojas: „Klausyk tik manęs, neleisk kitiems daryti įtakos. Šis ženklas, kurį gausi iš manęs, turi būti liudijimas visiems akliams, kad jie vėl pamatytų, ir kurtiesiems, kad jie vėl išgirstų. Užrašyk, mano dukra, šis ženklas – mano žaizdos tavyje – sukels didelį susidomėjimą pasaulyje.“

Aš: „Viešpatie, aš to ne visai suprantu, ar galėtum man pasakyti ką nors kita?“

Išganytojas: „Tai bus raugas. Per tavo knygą jis greitai išplis. Jie negalės nugalėti tų žaizdų, kurias gausi, nes jos bus iš manęs. Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Vakare buvau Malscho bažnyčioje. Pirmiausia nuvykau į Mingolsheimą, bet ten Mišių nebuvo. Todėl nuvažiavau į Malschą, kad nepraleisčiau Švenčiausiųjų Mišių.

1992 m. rugpjūčio 5 d. – trečiadienis

Namuose nuo 10.45 iki 12.45 val.

Aš meldžiausi ir tada susivienijau su Gelbėtoju. Mane apėmė didžiulis atgailavimas už visas savo nuodėmes, ir aš verkiau. Jaučiausi esąs nusidėjėlis, o Viešpats Dievas mane išrinko būti savo įrankiu. O, kaip aš jaučiuosi toks nevertas Dievo akivaizdoje. Kiek nuolankumo reikia, kad atpažintum nuodėmes. Beveik kiekvieną savaitę einu išpažinties, kasdien atgailauju už nuodėmę, bet vis tiek vėl į ją įkrentu. Kai kuriems žmonėms nuodėmės, dėl kurių aš gailiuosi, nėra nuodėmės, bet man net mažiausia nuodėmė yra didžiausia. Tai tikrai supras labai nedaugelis, netgi kunigas Vogt.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, ar tikėsi tuo, ką tau sakau?“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, Tu jau man padovanojai tikėjimą, tad aš juk galiu tikėti.“ Gelbėtojas: „Bet tu vis dar abejoji.“

Aš: „Ar galėtum, prašau, dar kartą pašalinti mano abejones?“ Gelbėtojas: „Bet jos vis grįžta.“

Aš: „Prašau Tave, vėl juos pašalink.“

Išganytojas: „Mano dukra, abejonės kyla ne iš manęs. Reikia nuolat melstis: „Apsaugok mus nuo abejonių.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, apsaugok mane, prašau, nuo abejonių, kad mano tikėjimas būtų tvirtas kaip uola.“ Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, ugdyk kantrybę.“

Aš: „Kantrybė yra didelė dorybė, maniau, kad ją gauname iš Tavęs.“ Gelbėtojas: „Tu ją gausi, bet dar ne dabar.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš ugdysiu kantrybę. Prašau, atleisk man mano nekantrumą. Prašau, apvalyk mano sielą, kad būčiau visiškai tyra ir galėčiau tapti šventa, kad visada Tave šlovinčiau ir garbintų kartu su visais šventaisiais danguje.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar tai buvo tai, ką norėjai man pasakyti, ar aš tuo patikėsiu?“

Gelbėtojas: „Bus visai kas kita. Užrašyk tai, žodis po žodžio.“

Išganytojas: „Aš noriu iš tavęs visos tavo esybės.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano gailestingasis Jėzau, aš atiduodu Tau visą savo esybę.“ Aš: „Ar gali man apie tai ką nors pasakyti?“

Išganytojas: „Mano dukra, atpirkimo kančios, kurias tu patiri, yra mano kančios.“

Aš: „Bet juk Tu man tai jau sakei.“

Išganytojas: „Tu tada būsi manyje.“

Aš: „O kas tada bus su mano kūnu?“

Išganytojas: „Tavo kūnas yra matomas ženklas žmonėms.“ Aš:

„Esu tokia kvaila, kad negaliu to suvokti.“

Išganytojas: „Jei galėtum tai suvokti, tai nebūtų iš manęs. Net teologams tai sunku, nes jie negali to suvokti.“

Aš: „Mano Viešpatie, jei aš esu ženklas žmonėms, ką žmonės pasiekia per mane?“

Išganytojas: „Šviesą, kuri išeis iš tamsos.“ Aš: „Ar tai reiškia, kad akieji vėl matys?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Tavo atviros žaizdos švies visiems. Net aklas vėl matys. Dėl šių žaizdų, kurias gausi, būsi daug išjuokiama ir tyčiojama. Priimk visa tai, nes taip daug sielų bus išgelbėtos nuo pasmerkimo.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar aš tai teisingai užrašiau? Ar turėčiau išbraukti tai, kas neteisinga?“

Išganytojas: „Ne, tai aš parašiau, o ne tu. Tavo rankos yra mano įrankis. Mano dukra, aš tave labai myliu, lik man ištikima. Eik ramybėje.“

Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. rugpjūčio 6 d. — ketvirtadienis

Aš valandą meldžiausi iš visos širdies, kol susivienijau su Gelbėtoju. Aš viską atidaviau Jėzui.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, taip buvo teisinga.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, žmonės turi skubiai atgailauti. Jiems liko nedaug laiko. Šėtonas yra galingas. Jis turi būti nugalėtas maldomis. Žmonės labai mažai meldžiasi. Pasakyk merui, kad jis pabandytų tave sujungti su

su Vokietijos kancleriu Kohl. Jis neturi delsti to padaryti.“ Aš: „Ar turėčiau jam parodyti Vokietijos kanclerio Kohl laišką?“

Išganytojas: „Taip, gali. Jei jis nori, tegul parašo kancleriui, kad tau reikia su juo pasikalbėti. Pasakyk jam, kad meras taip pat yra atsakingas už tai, kad žmonės gyventų taikoje.“

Aš: „Ar galiu jam tai perskaityti?“

Išganytojas: „Taip, gali, bet nieko daugiau.“

Aš: „Aš tavęs neklausiu, ką turėčiau parašyti, prašau, pasakyk tu. Galbūt to pakaks.“

Išganytojas: „To nepakanka, mano dukra, parašyk. Pasaulis dar niekada nebuvo tokiam neramybėje kaip dabar. Kiekvienas stovi prieš didelį pavojų. Aš galėčiau jus beveik visus išspjauti, bet aš jus vis dar myliu. Jie visi yra mano vaikai. Bet išgelbėta bus tik tokia maža dalis!“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, noriu, kad tu dar rašytum. Mano dukra, išpildyk mano norą.“

Aš: „Kokį? Aš tau viską atidaviau, aš juk nieko negaliu.“ Gelbėtojas:

„Taip, su manimi tu gali viską.“

Aš: „Viešpatie, koks yra Tavo noras? Jei būsiu su Tavimi, išpildysiu kiekvieną Tavo norą.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, mano noras yra nešti tave su savimi.“

Aš: „Kaip man tai suprasti? Bet jei tai Tavo noras, tada aš jį išpildysiu, tada Tu galėsi mane nešti, kur tik nori.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tu gali būti tuo pačiu metu ir čia, ir ten, kur Aš noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš darysiu tai, ko Tu nori, nes žinau, kad viskas, ką Tu darai, yra gera, ir už tai aš Tave myliu labiau už viską, ir dėkoju Tau už viską.“

Tada mane sutrukdė mano vyras. Aš nereagavau, nes dabar man buvo svarbesnis Gelbėtojas.

Gelbėtojas: „Mano dukra, tavo širdis bus perversa.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tebūnie taip, kaip Tu nori.“

Išganytojas: „Tada tavo širdis bus mano širdis. Kraujas, kuris tekės iš tavo širdies, yra mano kraujas. Šis kraujas bus pralietas sielų išgelbėjimui. Kiekvienas kraujo lašelis yra brangus.“

Aš: „O, mano Viešpatie, aš to taip nesuprantu. Paaiškink man paprasčiau.“

Gelbėtojas: „Mano kraujas yra jūsų išgelbėjimas.“

Aš: „O, Viešpatie, kaip baisu turi būti, kai Šv. Ostiją priima į ranką į ranką, kai Švenčiausiosios Ostijos dalelės nukrenta ant žemės. O, kaip gi kunigai turi būti akli. Viešpatie, prašau, atleisk jiems, jie nežino, ką daro, kai Švenčiausiąją Ostiją duoda į ranką.

Išganytojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra.“

Aš: „Mano Viešpatie, man labai sunku rašyti. Reikėtų verksti kraujo ašaromis dėl šių šventvagysčių, nepagarbos ir abejingumo Tau, Trejybės Dievui. Tegul šviečia Tavo Šventoji Šviesa, kad jie išeitų iš tamsos ir būtų išgelbėti Tavo brangiausiomis Krauju.“

Išganytojas: „Mano dukra, taip ir bus. Mano brangioji dukra, man buvo malonu, kad tu toliau rašei. Myk mane, eik ramybėje.“

Apie 16.15 val. buvau pas merą, poną Martiną. Kalbėjausi su juo apie kanclerį poną Kohlą. Jis man pasakė, kad pabandys mane sujungti su kancleriu ponu Kohlu. Galiausiai dar pasakiau jam, kad jis neturėtų praleidinėti mišių.

18.30 val. rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugpjūčio 7 d. – penktadienis – Švenčiausiosios Jėzaus Širdies penktadienis

10.00–11.30 val. namuose:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir sakiau Gelbėtojui: „Aš padarysiu viską, ko tu nori, bet vieno bijau – kad kentėdamas būsiu atskirtas nuo tavęs“.

Gelbėtojas: „Kai tu kenči, aš esu su tavimi. Aš kenčiu kartu su tavimi.“ Po kurio laiko – tyla.

Aš verkiau.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, **Žodis tapo kūnu**, tavo širdis taps mano. Žodžiai, kurie išeis iš tavo širdies, bus mano žodžiai.“

Aš: „Ar tai Šventoji Dvasia kalbės per mane?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, Šventoji Dvasia kalbės per tave.“

Aš: „Mielasis Išganytojau, ar kiti tai pastebės?“

Išganytojas: „Ne visi. Tik tie, kurie yra Dievo malonėje.“ Aš: „O kas bus su kitais, kurie to nesupras?“

Išganytojas: „Jie iš tavęs tyčiosis, juoksis ir pasakys, kad esi pamišusi.“ Aš: „Ką man tada daryti?“

Išganytojas: „Ne tu ką nors darysi, bet aš ką nors padarysiu. Mano dukra, tu tada būsi mano įrankis.“

Aš: „Ar aš atpažinsiu, kad tai esi Tu?“

Gelbėtojas: „Taip, tu jau ne kartą tai atpažinai.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar manęs dar kas nors laukia? Kaip bus, kai Tu būsi su manimi, ar galėsiu valgyti? Turiu omenyje, jei gausiu Tavo žaizdų ženklus? Bet iš anksto sakau, Viešpatie, tebūnie taip, kaip Tu nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, ateitis priklauso man.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš vėl pamiršau. Atleisk man, prašau.“ Aš: „Ar turėčiau dar ką nors užrašyti?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, man dar ko nors iš tavęs reikia.“ Aš: „Mielasis Dieve, gali tai gauti.“

Išganytojas: „Užrašyk tai, man reikia tavo visiško atsidavimo man.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš Tau jau viską atidaviau. Vėl Tau atiduodu viską. Daryk su manimi, ką nori. Aš visiškai priklausu Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu, lik man ištikima, aš darysiu, ką noriu. Eik ramybėje, mano dukra.“

18.30 Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. rugpjūčio 8 d. – šeštadienis

11.00–12.45 val.: Po maldos aš susivienijau su Gelbėtoju.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau pasakyti kunigui Vogtui, kad man bus suteiktos penkios žaizdos ir kad mano širdis bus perverta.

Gelbėtojas: „Taip, pasakyk savo kunigui, kunigui Vogtui, kad iš manęs gausi penkias žaizdas ir kad tavo širdis bus perdurta.“

Aš: „Bet, Viešpatie, jis tikrai vėl nepatikės. Ką man daryti?“ Gelbėtojas: „Mano dukra, jis patiks, kai bus per vėlu.“

Aš: „Brangusis Dieve, tada nėra prasmės jam to sakyti.“

Gelbėtojas: „Taip, yra prasmė, mano dukra.“

Aš: „Kokią prasmę tai turi?“

Gelbėtojas: „Jis nebegalės pasakyti, kad nieko nežinojo.“

Aš dar kurį laiką kalbėjausi su Gelbėtoju, bet nieko neužsirašiau.

Gelbėtojas: „Dabar rašyk, mano dukra. Gerai klausyk.“

Aš: „Taip, Gelbėtojau, aš gerai klausau. Žinau, kad mano protas to nesupras, bet mano širdis tai supras ir pajus, nes mano širdis žino, ko tu iš manęs nori, bet žmonės to nežino. Todėl aš visada pirmiausia klausysiu tavęs, nes tavo meilė manęs dar niekada neapgavo.“

Išganytojas: „Viską, ką užrašysi, gerai saugok.“ Aš:

„Bet juk tai man jau kartą sakei.“

Gelbėtojas: „Šėtonui nieko nėra mieliau, kaip sunaikinti tai, ką rašai, pasitelkiant gerus žmones.“ Aš: „Mielasis Jėzau, aš tai saugosiu geriau.“

Po kurio laiko, kai įsivyravo ramybė ir tylą, paklausiau, ar to, ką parašiau, pakanka. Gelbėtojas: „Ne, mano dukra, viskas, ką parašei, yra svarbu ir vėlesniems laikams.“ Gelbėtojas: „Mano darbas bus užbaigtas. Didieji dar stebėsis.“

Aš: „Kas yra tie didieji?“

Išganytojas: „Vyskupai. Šiame darbe jie atpažins vaisius. Aš esu šio darbo vynmedis. Aš praliesiu savo kraują už visus, t. y. didžiausias nusidėjėlis gali atgailauti, jei tik nori. Aš atėjau į pasaulį dėl nusidėjėlių. Kiekvienas nusidėjėlis man brangus kaip ir teisieji. Mano dukra, šį darbą – sielų išgelbėjimą – tu atliksi kartu su manimi. Ką pradėjau, tą ir užbaigsiu. Aš išgelbėsiu savo vaikus, tuos, kuriuos dar galima išgelbėti. Tavo kelias, mano dukra, yra mano kelias.“

Aš: „Tada aš nepasiklysiu šiame kelyje.“

Išganytojas: „Tu nepasiklysi šiuo keliu. Tu esi su manimi. Mano mylima dukra, ačiū, kad atėjai pas mane. Eik ramybėje.“

16.30 val. Rot bažnyčioje: meldžiausi rožinį. Kadangi šiandien Rot nebuvo išklausomos išpažintys, apie 17.45 val. nuėjau išpažinties į Šv. Rūcho koplyčią.

19.00 val. lankiausi Šv. Mišiose Mingolsheimo bažnyčioje.

1992 m. rugpjūčio 9 d. — sekmadienis

8.15–9.45 val.: Po maldos susivienijau su Gelbėtoju.

Kai susivieniju su Gelbėtoju, visada priimu dvasinę komunią ir nuoširdžiai meldžiuosi.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš užrašysiu.“

Gelbėtojas: „Aš tave myliu, mano dukra, turiu išbandyti savo vaikus iki galo, nes užduotis, kurią jiems duodu, turi būti įvykdyta. Dėl visko, ką parašei, Aš jau pasirūpinau, kad viskas išsipildytų.“

Aš mažčiau, ar Gelbėtojas tai padarė iš anksto.

Išganytojas: „Taip, iš anksto. Todėl nesirūpink, kada kas nors įvyks. Tavo užduotis – mylėti mane ir žmones bei vykdyti mano valią. Meilė, kurią dar gausi iš manęs, yra tarsi brangus brangakmenis, spindintis iš visų pusių. Ir ten, kur jis spindės, tekės meilė.“

Aš: „Viešpatie, ar aš gausiu dar daugiau meilės?“

Išganytojas: „Taip, jei kentėsi kartu su manimi, gausi ir dalinsi daugiau meilės. Galėsi dovanoti daug meilės. Mano dukra, užrašyk dar štai ką: žaizdos, kurias gausi, išliks ilgą laiką, kad būtų išgelbėtos daug sielų. Vakar kunigas (Rochaus koplyčioje) tau pasakė, kad žaizdos yra malonės dovana. Gali užrašyti, kad tai yra ypatingai didelė malonės dovana. Aš ją suteikiu tam, kam noriu. Užrašyk, kad galėsi dirbti su žaizdomis, ir turėsi jas nešti ilgą laiką. Tol, kol Aš to norėsiu.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano mylintis Tėve. Aš jau dabar dėkoju Tau už šią ypatingai didelę malonės dovaną, kurią gausiu. Esu pasirengusi ir trokštu, kad galėčiau nešti ir išverti žaizdas kartu su Tavimi tiek, kiek Tu nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu nerimauji dėl žaizdų. Atiduok šį rūpestį į mano rankas. Tegul tai bus mano rūpestis, o nebe tavo.“

Aš: „O, mano Viešpatie, dabar taip trokštu Tavo meilės. Prašau, padovanok man daug meilės.“

Gelbėtojas: „Aš tau padovanosiu daug meilės, bet dar ne dabar. Ar tu dabar tai išvertum?“ Aš: „Ar man dabar nebereikia nieko užrašyti?“

Gelbėtojas: „Taip, tu dar turi kažką užrašyti.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, ką gi?“

Gelbėtojas: „Skausmas, kurį jauti savo širdyje, yra mano skausmas.“

Aš: „Maniau, kad tai galbūt dėl karščio. Tai deginantis skausmas.“ Gelbėtojas: „Aš šiek tiek leidžiu, kad pajustum mano meilę.“

Aš: „Ar tavo kančios yra meilė?“

Išganytojas: „Taip, tikra meilė jums, mano vaikai.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš dėkoju Tau už visas kančias, kurias man duodi, noriu Tave mylėti visada. Prašau, tegul net ir per sunkias kančias aš niekada nebūčiau atskirta nuo Tavęs.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka, kaip tu parašei. Ačiū tau. Mano troškimas – būti su tavimi ir šalia tavęs. Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

13.30 val. Rožinio malda bažnyčioje. Šiandien nebuvo pamaldų, aš pasilikau bažnyčioje vaiko krikšto metu.

19.00 val. Apsilankiau Šv. Mišiose Rocho koplyčioje.

1992 m. rugpjūčio 10 d. – pirmadienis

Po maldos:

Aš nenorėjau nieko klausti Gelbėtojo, nes esu to neverta.

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, ar nori, kad aš ką nors užrašyčiau?“

Gelbėtojas: „Taip, noriu, kad rašytum, mano dukra.“ Po to įsivyravo tylą.

Gelbėtojas: „Mano dukra, rašyk, žodis po žodžio.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie.“

Išganytojas: „Viską, ką tu kenči, paaukok man už sunkius nusidėjėlius. Aš atėmiau iš tavęs tavo baimę.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš tai pajutau, kai prieš tai verkiau ir bijojau, kad neišlaikysiu žaizdų. Ir tada staiga verksmas dingo, ir aš nebebijojau.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, užrašyk tai: karas Bosnijoje ir Hercegovinoje dar labiau sustiprės. Pavojuje yra kaimyninės šalys.“

Aš: „Mano Viešpatie, norėjau Tave paklausti: ar turėčiau parašyti Vokietijos kancleriui H. Kohlui faksu, jei Tu to nori.“

Išganytojas: „Taip, daryk

tai.“ Aš: „Ar Tu būsi su

manimi?“

Išganytojas: „Mano dukra, noriu visiško diskretiškumo, niekam neturi pasakoti.“

Aš: „O kunigui Dochartui?“

Išganytojas: „Jam – taip, bet niekam kitam. Kai turėsi žaizdas, jie visi jas pamatys. Mano dukra, mylėk mane toliau taip, kaip iki šiol. Tai yra mano valia ir tavo valia, kad mes visada būtume vieningi. Šios valios niekas negali iš tavęs atimti, ją tu man suteikei.“

Aš: „O, mano Viešpatie ir Dieve, man labai gera dėl to, ką man dabar pasakei. Ačiū tau, mano didžioji meile. Mano brangusis Jėzau, ar man dar reikia ruošti atpirkimo kančias?“

Išganytojas: „Mano dukra, lik budri ir niekada neuždaryk man savo širdies.“

Aš: „Viešpatie, aš ne visai gerai suprantu, kai sakai: „neuždaryk man savo širdies“, prašau, paaiškink man, ką tai reiškia, prašau, pasakyk kitais žodžiais.“

Išganytojas: „Aš noriu įeiti į tavo širdį tada, kai aš noriu, o ne tada, kai tu nori.“

Aš: „Bet, mano Viešpatie, Tu gali tai daryti bet kuriuo metu, ir aš noriu, kad Tu visada liktum su manimi ir niekada manęs nepaliktum.“

Gelbėtojas: „Aš visada pasiliksiu su tavimi, tikėk tuo.“

Aš: „Bet kai kurie sakė, kad jie buvo palikti.“

Gelbėtojas: „Dievas niekada nepalieka savo vaikų.“

Išganytojas: „Mano dukra, parašyk dar ką nors.“

Aš: „Bet, Viešpatie, norėčiau, kad Tu man pasakytum, kai aš uždarau savo širdį.“ Gelbėtojas: „Tu tai darai dažnai.“

Aš: „Bet aš to nežinau. Kaip man suprasti, kad Tu stovi prie mano širdies durų?“

Išganytojas: „Pirmiausia teik pirmenybę man, o ne pasaulietiškumui.“

Aš: „Bet aš dar nežinau, kada Tu stovi prie durų.“ Gelbėtojas:

„Tegul tavo širdis būna ten, kur yra tavo lobs.“

Aš: „To aš taip pat negaliu visiškai suprasti.“

Išganytojas: „Mano dukra, mylėk mane tokia, kokia esi.“

Aš: „Viešpatie, atleisk man, tu norėjai man dar kažką pasakyti.“ Gelbėtojas: „Išpildyk mano norą.“

Aš: „Taip, o, mano Viešpatie ir Dieve, prašau Tavo malonės, kad įvykdyčiau tai, ko Tu iš manęs trokšti, nežinodama iš anksto, kas manęs laukia. Tegul Tavo noras išsipildo su Tavo pagalba.“

Išganytojas: „Aš noriu, kad tu neši žaizdas, kurias gausi iš manęs, be pirštinių.“

Aš: „Mielasis Dieve, mano Jėzau, mano sielos vadove, kaip prašai? Galbūt aš nesupratau arba čia įsikišo mano protas. Prašau, pasakyk man dar kartą.“

Išganytojas pakartojo dar kartą, kad neturėčiau dėvėti pirštinių. Aš: „O jei

gydytojai pasakys, kad turėčiau jas dėvėti?“

Išganytojas: „Tada pasakyk tai, ką aš pasakiau.“

Aš: „O jei kiti sakys, kad aš noriu pasigirti?“ Gelbėtojas:

„Neklausyk to, ką sako kiti.“

Aš pagalvojau apie AIDS ar infekcijas.

Gelbėtojas: „Šios žaizdos nepūliuoja.“

Aš: „Ar turėčiau jas nešioti visiškai atviras, visiškai atviras?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu taip, kaip Tu nori.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar aš tada prarasiu sąmonę, kai gausiu žaizdas?“ Gelbėtojas: „Tu jas gausi būdama sąmoninga.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš supratau.“

Aš: „Ar jas gausiu visas iš karto, ar pirmiausia ant rankų?“ Gelbėtojas: „Palik tai man.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, tegul bus taip, kaip Tu nori.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Tos pusantros valandos su Gelbėtoju man atrodė kaip penkios minutės.

Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais bažnyčioje.

20.00 val. – Maldos grupė

1992 m. rugpjūčio 11 d. – antradienis

Nuo 9.00 iki 10.00 val. meldžiausi su Fridolinu.

Nuo 11.00 iki 13.00 val. meldžiausi viena ir susivienijau su Juo.

Gelbėtojas: „Mano mylimoji, užrašyk tai.“

Pamaniau, kad šiandien Jis nesakys „mano

dukra“. Gelbėtojas: „Mano mylimoji, taip tu turi

rašyti.“ Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Viskas, ką rašai, bus kuo greičiau išspausdinta, kaip aš noriu. Patikėk tai kunigui, kurį tau duosiu. Jis tai padarys taip, kaip aš noriu. Rašyk, mano dukra, nekreipk dėmesio į savo klaidas. Jos nukreipia dėmesį nuo svarbiausio.“

Aš: „Viešpatie, kodėl taip skubi su šiuo raštu, juk tai turėtų tapti knyga.“

Išganytojas: „Aš vėl turiu sutrumpinti laiką. Žmonės nenori sugrįžti pas savo Tėvą, kuris juos myli.“

Aš: „Ar ši knyga padės žmonėms atgailauti?“

Išganytojas: „Jie tai sužinos. Kitas dalykas dar ateis. Būk įsitikinusi, kad ši knyga padės daugeliui.“

Aš: „Viešpatie, nenoriu apie tai pasisakyti. Tegul bus taip, kaip Tu nori.“ Po to: Aš pagalvojau apie Fridoliną.

Išganytojas: „Man patiko, kad jūs kartu meldėtės. Aš visada esu su jumis.“ Aš

pagalvojau, kad Fridolino atveju tai buvo ir šiek tiek smalsumo.

Išganytojas: „Mano dukra, jis taps kunigu. Toliau melskis su juo.“

Aš: „Ačiū, mano Viešpatie, aš tai darysiu toliau.“

Po to prisiminiau kleboną Dochartą ir svarstiau, ar tai buvo teisinga pagal Gelbėtojo valią. Gelbėtojas: „Man buvo malonu, kad tu jam tai papasakojai.“

Tada pagalvojau apie Fridoliną, nes jam buvau pasakiusi, kad gausiu žaizdų ženklus. Bijojau, ar teisingai pasielgiau, jam tai pasakiusi.

Išganytojas: „Jam tu gali tai pasakyti, tu tai žinai, mano dukra.“

Aš: „Taip, Viešpatie, Tu man tai jau kartą sakei, bet aš nebuvo tikra.“ Toliau paklausiau Gelbėtojo:

„Kodėl, jei gausiu žaizdų ženklus, nori, kad nenešiočiau pirštinių?“ Gelbėtojas: „Man reikia dosnių išpažinėjų, ir tam šviesa turi šviesti tiems, kurie yra tamsoje.“

Buvo 12 valanda, ir aš nutraukiau pokalbį, kad pasimelčiau „Viešpaties angelui“. Po maldos pasakiau Gelbėtojui:

„Tu džiaugiesi, kai aš meldžiuosi Dievo Motinai.“

Gelbėtojas: „Aš taip pat esu su tavimi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, tai tiesa. Viešpatie, mano širdyje toks gražus jausmas, jaučiuosi tokia laisva, kad negaliu to apibūdinti žodžiais.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu man atidavei viską, net ir šiandieną bei rytą, kuris tavęs laukia. Taip ir turi būti.“

Aš: „Taip, Viešpatie, daryk, kaip nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, dar užsirašyk. Aš tau dar duodu laiko apmąstyti tai, ko iš tavęs prašiau. Šis laikas yra ribotas.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš jau dabar sakau „TAIP“. Aš esu tavo vynmedžio šaka. Aš galiu duoti vaisių tik tada, jei liksiu prie vynmedžio. Daryk su manimi, ką nori, kad galėčiau duoti gerų vaisių. Ir tai, Viešpatie, galiu padaryti tik su Tavimi.“

Išganytojas: „Mano dukra, tada tu būsi nupjauta, kad galėtum duoti gerų vaisių.“ Aš: „Ką turiu daryti?“

Išganytojas: „Atsikratyk tuštybės. Renkis kukliau. Padovanok drabužius vargšams. Tau užteks ir mažai. Padovanok savo batus vargšams.“

Aš pagalvojau, kiek jų turėčiau pasilikti, galbūt dvi poras.

(Apie batus nenorėjau rašyti. Vėliau vis dėlto tai parašiau, nes pajutau, kad privalau tai parašyti.)

Aš: „Norėčiau tavęs paklausti ko nors, ko dar niekada neklausiau. Ar nori, kad nešiočiau skarelę ar šaliką ant galvos? Ar tai svarbu, nes aš esu tavo nuotaka?“

Išganytojas: „Taip, man tai labai svarbu.“ Išganytojas:

„Nešiok jį, mano dukra, tą galvos apdangalą.“ Aš:

„Klinikoje ar bažnyčioje?“

Išganytojas: „Visur.“

Aš: „Bet man bus sunku dėvėti galvos apdangalą. Aš: „Kodėl?“

Išganytojas: „Kad netaptum išdidži, be to, mano išrinktosios visada dėvėjo galvos apdangalus.“

Aš: „Ar tai dėl tradicijos, ar todėl, kad Tu taip nori?“

Gelbėtojas: „Nes aš taip noriu.“

Aš: „Bet kunigas Vogt to nesupras.“ Gelbėtojas: „Ar tu esi mano nuotaka?“

Aš: „O kaip su kitais? Ar jie taip pat turi nešioti galvos apdangalus?“ Gelbėtojas:

„Taip, bet to nereikalauju iš visų.“

Aš: „Jei aš tai darysiu, kiti sakys, kad esu pamišusi.“ Gelbėtojas:

„Daryk tai, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš dėvėsiu galvos apdangalą, nes Tu to nori ir iš meilės Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, daryk tai, ko aš iš tavęs noriu.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau Tave malonės, kad visada suprasčiau, ko Tu iš manęs nori.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu esi mano perlas, kurį turiu saugoti. Lik man ištikima. Eik ramybėje.“

18.30 val. buvau su Fridolinu Rot bažnyčioje, rožinio maldos ir Šv. Mišių metu. Prieš ir po Šventosios Komunijos pasakiau Gelbėtojui, kad gerai apgalvojau, ko Jis iš manęs prašo, ir daviau savo „TAIP“. Tada paprašiau Gelbėtojo, kad Dievo Motina man padėtų nešti kryžių ir būtų man paguoda kančioje.

Aš Jam pasakiau, kad niekada nenorėčiau atsiskirti nuo Jo.

Pakartojau, kad iš meilės Jėzui ir žmonėms, sielų išgelbėjimui ir nusidėjėlių atsivertimui, esu pasirengusi nešti šias atpirkimo kančias kartu su Juo. Po Šventosios Komunijos, susivienijimo metu, Gelbėtojas man tarė:

Gelbėtojas: „Ačiū tau, mano dukra, aš tave myliu, lik man ištikima. Aš tai priimu.“

1992 m. rugpjūčio 12 d. – trečiadienis

Naktį meldžiausi nuo 2.30 iki 3.30 val., o ryte – nuo 9.30 iki 11.30 val. Ryte meldžiausi ir susivienijau:

Gelbėtojas: „Mano dukra, užrašyk tai.“

Aš: „Taip, brangus gailestingasis Tėve, brangus Jėzau, brangus Šventoji Dvasia.“

Išganytojas: „Žaizdos, kurias gausi iš manęs, įspausis į tavo rankas, kojas ir širdį. Dėl geros valios sielų pralies daug kraujo. Tai bus mano kraujas, mano dukra, skirtas sielų išgelbėjimui. Mano kraujas turi būti labai garbinamas. Tavo užduotis – vykdyti mano valią, kai aš praliesiu šį kraują. Tai bus didelis skausmas. Tau bus leidžiama tiek, kiek tu gali ištverti. Aš žinau, kiek tu gali ištverti. Pasitikėk manimi. Aš esu tavo Sužadėtinis. Taip pat mano valia yra visada būti su tavimi vieningam. Su manimi tau nieko netrūks.“

Aš: „Viešpatie, kaip tai suprasti, kad man nieko netrūks?“

Gelbėtojas: „Aš turiu viską, ko tau reikia.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tuo tikiu. Brangusis Dieve, noriu Tau pasakyti, kad dabar Tave myliu taip labai, jog noriu daryti viską, ko Tu nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, žaizdos kraujuos, pirmiausia penktadienį. Tą dieną tau nereikės dirbti. Tave atleis nuo darbo.“

Aš: „Ar tada galėsiu melstis?“

Išganytojas: „Kiti turės daug melstis. Mano dukra, būk įsitikinusi, jie tai darys.“

Gelbėtojas: „Aš myliu visus žmones.“ Aš pagalvojau apie erškėčių vainiką.

Išganytojas: „Tai dar bus. Erškėčių vainikas yra to dalis. Pirmiausia tu patirsi nuplakimą, o po to – erškėčių vainikavimą. Viskas vyks taip, kaip aš kentėjau Kalvarijoje. Tai mano nukryžiuojimas tavyje. Tavo skausmas bus mano. Šios atpirkimo kančios yra mano atpirkimo kančios. Aš esu tavyje, o tu esi manyje. Tada mes būsimės viena.“

Aš: „Prašau, mano Viešpatie ir Dieve, tik pašalink iš manęs baimę, kad nebijočiau velnio ir kad jis man nieko negalėtų padaryti. Jei jis man ką nors padarys, tebūnie išgelbėtos nesuskaičiuojamos daugybės sielų nuo pasmerkimo.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tuo pasirūpinsiu.“

Išganytojas: „Tave gundys labiau nei kitas sielas. Dėl to už tave taip pat bus daug meldžiamasi. Mano valia yra, kad būtų daug meldžiamasi.“

Gelbėtojas: „Tavo užduotis dar yra visada man likti ištikima.“

Aš: „Kad būčiau tau ištikima – tam tu man jau suteikei malonę.“

Gelbėtojas: „Taip, aš tai jau padariau.“

Aš: „Bet man reikia kunigo.“

Išganytojas: „Ateis vienas. Kunigo tau netrūks.“ Išganytojas: „Miela dukra, šiandien to pakanka. Eik ramybėje.“

19.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Mingolsheime, Šv. Rokaso koplyčioje.

1992 m. rugpjūčio 13 d. — ketvirtadienis

9.50–11.00 val. namuose:

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir susivienijau su Juo.

Išganytojas: „O, mano dukra, užrašyk tai. Viskas, ką rašai, yra mano valia. Be manęs tu esi niekas ir nieko negali. Tam tau visur reikia manęs. Aš esu Viešpats ir Dievas visiems. Viskas turi būti sutvarkyta pagal mane. Jūs, nuodėmingi žmonės, turite pabusti. Atėjo laikas, kai būsite vertinami pagal tai, ką man atnešėte.

Kiekvienas turi atsiskaityti prieš mane. Nieko negalite paslėpti nuo manęs. Aš daviau jums akis, kad matytumėte, ir ausis, kad girdėtumėte. O ką jūs darote – nematote ir negirdite. Viskas yra tik beprotybė. Mano pyktis užgrius kiekvieną. Mano nepaklusnūs vaikai, pabuskite! Aš esu Šviesos Dievas, o ne Tamsos. Pasilikite mano Šviesoje. Prašykite Šviesos, kuri jus apšviečia. Nes, kai ateis tamsa, jūs nebegalėsite prašyti. Ir tada jūs priklausysite Tamsos Dievui. Tada

jų kančia bus amžina. Mano dukra, pakviesk juos visus melstis. Mano Motina ir jūsų Motina jus visus myli ir brangina, grįžkite visi pas ją. Ji laukia jūsų išskėstomis rankomis. Myli ją. Ji pateiks man jūsų maldas (užtarimą).

Aš neatmesiu nė vieno jos užtarimo. Mano dukra, viską, kas tave ištiks, atiduok į Marijos Nekaltąją Širdį, nes Jos Širdis yra ir mano Širdis. Ten priešas privalės pasitraukti. Mylima dukra, rašyk toliau.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano mylintis Tėve.“

Išganytojas: „Nesirūpink taip dėl savo atpirkimo kančių. Tai mano problema, o ne tavo. Ačiū tau už tavo „taip“, ir aš jį priėmiau. Tau nieko netrūks. Pasitikėk manimi. Aš esu tavo gyvenimas, mano dukra. Aš žinau tavo silpnumą.

Aš tau tinkamu laiku duosiu viską, ko tau reikia. Nesirūpink iš anksto. Atpirkimo kančios, kurias gausi, jau prie durų. Aš pasibelsiu, kai ateis valanda. Pas mane viskas vyksta tinkamu laiku.

Mano dukra, aš tave labai myliu ir dabar tave laiminu.“ Aš atsiklaupiau ant žemės, kad priimčiau palaiminimą.

Išganytojas: „Aš tave laiminu, mano dukra, Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Eik ramybėje.“

Aš pasakiau: „Amen.“

Po to: „Ačiū Dievui Viešpačiui.“

Nežinojau, ar teisingai tai pasakiau. Gelbėtojas:

„Mano dukra, man tai patinka.“

Prieš pat pietus pasakiau savo sūnui, kad jis turėtų rimčiau žiūrėti į Dievą. Dar pasakiau jam, kad eitų išpažinties.

Jis atsakė: „Aš vis tiek negaliu tavimi tikėti.“

Tada pasakiau jam, kad jis tikės kaip Tomas tik tada, kai pamatys žaizdas. Jau seniai pastebėjau, kad jis vengia maldos grupės, nors kartais galėtų joje dalyvauti.

Šiuo metu visa mano šeima klauso to, ką jiems įkalba nešvarusis dvasia. Aš lieku ištikima mūsų Viešpačiui ir Dievui, net jei esu viena.

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios Rote.

Neturėjau nė menkausio supratimo, kad šiandien Evangelijoje buvo kalbama apie Tomą, kuris netikėjo, kad Jėzus prisikėlė, kai apie tai jam pasakojo kiti mokiniai.

Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti pas kunigą Vogtą ir pasakyti jam, kad gaunu Gelbėtojo žaizdų ženklus.

Gelbėtojas: „Eik pas jį, pasikalbėk su juo.“

Taigi po mišių nuėjau pas kunigą Vogtą ir jam tai papasakojau. Jis šiek tiek nusišypsojo ir pasakė: „Jūs tuo tikite.“

Aš: „Taip, aš tikiu.“

Tada dar pasakiau jam, kad Gelbėtojas sakė, jog jis tuo patikės tik tada, kai bus per vėlu. Paprašiau jo palaiminimo ir linksmai nuėjau namo.

1992 m. rugpjūčio 14 d. – penktadienis

10.00–11.45 val. namuose:

Malda – susivienijimas

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, noriu, kad rašytum.“ Aš: „Taip, brangusis Jėzau, mano sielos vadove.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, karas stiprėja. Pasaulyje vyrauja chaosas. Priešas jau pasiglemžė didelį grobį. Žmonės per ilgai delsia susitaikyti su savo Dievu. Karas jau padarė pakankamai žalos, bet jis padarys dar daugiau. Ragink politikus atgailauti. Jie apakinti Šėtono šydu. Jie turės atsiskaityti prieš mane už didelę atsakomybę. Nė vienas politikas nebus nuo to atleistas. Man teks daugelį jų išspjauti.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka, kad tu viską užrašai. Aš ypatingai atlyginsiu už šį darbą.“

Aš: „Viešpatie, norėčiau dar paklausti apie žaizdas. Tu sakei, kad stovi prie durų, o kunigas Vogtas apie tai pasisakė neigiamai. Ar turiu dar ką nors žinoti ar suprasti, prieš Tau pasibeldžiant į mano širdies duris, nes reikia būti atsargiai, kad nesikištų nešvarusis dvasia.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, žaizdos, kurias gausi, yra mano ir lengvai atpažįstamos.“

Aš: „Kaip gi, brangusis Trejybės Dieve?“

Gelbėtojas: „Kraujas, kuris tekės iš žaizdų, yra mano kraujas. Žmogus neturi tiek kraujo, kad jis iš ten tekėtų.“

Aš: „Bet mokslininkams to nepakaks.“

Išganytojas: „Šios žaizdos negyja ir nepūliuoja. Šios žaizdos spindės šviesą, kuri akliems sugrąžins regėjimą. Šis kraujas, kurį Aš per tave praliesiu, bus jų išgelbėjimas. Mano dukra, jei kas tuo metu dar netikės, tas ir vėliau negalės patikėti.

Rašyk, mano dukra, kai kuriems Aš buvau ir kai kuriems būsiu nukryžiuotas veltui. Šios sielos jau pasirinko savo Tėvą.“

Aš dar kurį laiką kalbėjau su Gelbėtoju. Tada:

Gelbėtojas: „Užrašyk tai, mano dukra. Tu išleisi galingus šūksnius, kai bažnyčioje bus įspaudžiami žaizdų ženklai. Skausmo šūksnis yra neišvengiamas.“

Aš: „Viešpatie, ar tai taip labai skauda?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, tai didžiausias skausmas.“

Aš: „Ar tada daugelis išsigąs?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, išsigandimas nėra bailsus, palyginti su skausmu, kurį tu pajusi. Šis pragariškas skausmas yra tik lašelis, palyginti su pragaru.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš supratau. Kaip Tu nori, taip ir tebūnie.“ Aš mąščiau, ar dabar dar kas nors įvyks ir ar Gelbėtojas man dar ką nors pasakys.

Gelbėtojas: „Taip, dar kažkas bus. Aš kuo greičiau įspausiu tau žaizdų ženklus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš atsiduodu Tavo valiai. Leisk man tik Tave mylėti ir būti su Tavimi, dabar ir per amžius.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave išsirinkau. Tu esi mano mylimiausia, dabar ir per amžius.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar turėčiau išbraukti žodį

„mylimiausioji“?“ Gelbėtojas: „Argi negaliu to pasakyti kam noriu?“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Aš: „Aš tiesiog jaučiuosi tokia neverta žodžio „mylimiausioji“.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, dabar tave laiminu.“

– Aš atsiklaupiau –

Gelbėtojas: „Aš tave laiminu Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Eik ramybėje, mano dukra.“

Aš: „Dėkui Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus dabar ir per amžius. Amen.“

Kaip dažniausiai, aš pasimeldžiau padėkos maldą ir paaukojau dvasinę komuniją už visus žmones ir visas vargšas sielas skaistykloje.

18.30 Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

Po Šventosios Komunijos paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau nusiųsti faksą Vokietijos kancleriui H. Kohlui.

Gelbėtojas: „Padaryk tai, mano dukra, aš to noriu.“

Vėlyvą vakarą nuėjau pas Roswithą. Jos sūnus padėjo nusiųsti faksą su laišku kancleriui.

Apie 23.30 val. dar kartą pasimeldžiau rožinį.

1992 m. rugpjūčio 15 d. — šeštadienis – Marijos Ėmimo į dangų šventė 4.15 val.

ryte pradėjau melstis. Susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Laiškas buvo teisingas. Nesirūpink dėl to laiško.“ Ašaros tekėjo iš mano akių visiškai savaime, be mano įsikišimo.

Išganytojas: „Parašyk tai, mano dukra, karas stiprėja. Vokiečiai neturi kištis į šį karą.“

Aš: „Ar turiu tai pasakyti?“

Išganytojas: „Jei tavęs paklaus. Tauta turi būti pakviesta melstis. Per maldą aš galiu daug ką pakeisti. Mano dukra, daug melskis. Šėtonas yra galingas. Daug gerų krikščionių pateks į jo gniaužtus.

Viską, ką dabar užrašai, gerai saugok. Aš suteiksiu tau ypatingą apsaugą. Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

Nuo 10.30 iki 12.30 val. buvau pas Marion ir mes rašėme.

Nuo 16.30 iki 19.45 val. buvau bažnyčioje Rote. Ten išpažinau nuodėmes ir pasilikau Šv. Mišioms 19.00 val.

1992 m. rugpjūčio 16 d. – sekmadienis

Nuo 8.30 iki 10.00 val. meldžiausi.

Per Marijos Nekaltąją Širdį atidaviau Gelbėtojui daug sielų, taip pat ir vargšas sielas.

Aš verkiau iš visos širdies ir sakiau Gelbėtojui:

„Mielasis Jėzau, esu pasirengusi kentėti atpirkimą už visas sielas.“

Staiga iš mano akių ėmė tekėti didelės, sunkios ašaros. Taip, tai nebuvo mano ašaros. Tai buvo Gelbėtojo ašaros, kurias aš išliejau.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tu kentėsi už visas sielas. Aš jas visas myliu. Visos jos yra mano vaikai. Ne visi nori vykdyti mano valią. Tavo atpirkimo kančios yra visai netoli.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave labai myliu. Užrašyk tai. Meilė, kurią tau duodu ir kurią tau duosiu, yra mano meilė ir mano dovana tau.“

Aš: „Viešpatie, bet tai yra didžiausia dorybė.“

Išganytojas: „Taip, užrašyk tai. Šią dorybę gauna nedaugelis. Aš galiu ją suteikti tam, kam noriu. Šia meile tu nugalsi viską.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kaip aš galiu Tau padėkoti už šią didžiulę dovana?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu jau padėjai man tuo, kad man atidavei viską. Jei nori, gali perduoti šią mano meilę kitiems. Meilės tau netrūks. Pas tave gali pasisemti daug sielų. Mano dukra,

tu esi mano tabernakulis.“

Aš: „O, mano Viešpatie, aš to visko nesuprantu.“

Išganytojas: „Jei tu tai suvoktum, tai nebūtų iš manęs.

Rašyk, mano dukra, aš taip pat esu nesuvokiama meilė. Tu savo kunigui sakei, kad tavo širdis tai gali suvokti. Protas negali suvokti to, ką suvokia širdis. Aš esu tavo širdyje, mano dukra. Be manęs jūs nieko negalite.

Tik meilė viską gali. Be jos jūs negalite gyventi. Meilę galiu tik aš. Mano dukra, kunigas, kurio tu lauki, dar ateis. Nesirūpink dėl to. Nesirūpink iš anksto.“

Aš: „Mano Gelbėtojai, prašau, neleisk man didžiulio skausmo metu atsiskirti nuo Tavęs.“

Gelbėtojas: „Niekas negali atskirti tavęs nuo manęs, nes tu visiškai priklausai man.“

Aš pagalvojau, ar galėčiau atsiskirti nuo Tavęs savo noru.

Gelbėtojas: „Savo jėgomis tu nieko negali.“

Aš: „O, mano Viešpatie, dabar esu nuraminta ir palengvėjusi.“ Gelbėtojas: „Taip ir yra, mano dukra.“

Aš: „Tada leisk man, kol tu nori, kartu su tavimi kentėti atpirkimą už sielų išgelbėjimą.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, man ypač patinka tai, ką parašei.“

Mano valia yra, kad tu tai darytum. Su manimi tau nieko netrūks. Viskas, ką tu sakai, esu aš.

Taip, mano dukra, aš esu tavo Viešpats ir Dievas. Tavo kūnas yra mano kūnas. Tavo valia yra mano valia. Tavo palaiminimas yra mano palaiminimas.“

Aš: „Viešpatie, ar man leidžiama laiminti?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu turi daug laiminti.“

Aš pasakiau, kad palaiminimas yra kažkas labai

didingo. Išganytojas: „Aš taip pat esu didis.“

Aš: „Kaip man laiminti?“

Išganytojas: „Aš pats vesiu tavo ranką.“

Aš: „O, mano Viešpatie, dabar aš baigiau. Ar turiu dar ką nors užrašyti? Ar tu to nori?“ Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, mylėk mane labiau savo artimuose.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai darysiu.“

Išganytojas: „Mano dukra, dabar aš tave laiminu. Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu.“

Aš: „Amen.“ „Dėkui Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija dabar ir per amžius. Amen.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar teisingai padariau, kad paminėjau ir

Mariją?“ Gelbėtojas: „Man malonu tai girdėti.“

13.00 val. Rožinio malda ir pamaldos Rote.

19.00 val. Šv. Mišios Rocho koplyčioje Mingolsheime.

1992 m. rugpjūčio 17 d. – pirmadienis

10.00 val. gydytojo kabinete:

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu labiau už

viską.“ Aš: „Viešpatie, juk aš to negaliu užrašyti.“

Išganytojas: „Parašyk. Mano dukra, man patinka, kaip tu elgiesi. Tiesiog tęsk taip toliau. Nebijok, kad gausi per mažai meilės. Aš esu Meilės Dievas. Visą meilę, kurią gauni iš manęs, nuolat dalink kitiems. Meilės tau netrūks. Būk nuolanki ir romi. Aš esu su tavimi.“

Aš: „Viešpatie, maniau, kad būsiu su Tavimi tik tada, kai gausiu žaizdas?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu jau dabar esi su manimi. Aš esu viskas tavyje.“

Aš: „Viešpatie, jaučiu, kaip mano širdyje dega ugnis.“

Gelbėtojas: „Aš esu meilės ugnis. Šios ugnies niekas negali užgesinti. Ji dega ten, kur aš noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie, dabar galėčiau verkti. Kaip aš Tave myliu, žinai tik Tu vienas. Brangusis

Gelbėtojai, ar man dar ką nors reikia žinoti?“

Išganytojas: „Leisk viskam vykti savaime. Nesirūpink iš anksto.“

Aš: „Mano Viešpatie, manau, kad nėra nieko gražesnio, kaip būti su Tavimi meilėje.

O, mano brangusis Jėzau, Tu ateini į universitetinę kliniką, į šį gydytojų kabinetą, ir nusileidi pas tokią varganą rentgenologijos asistentę.

Anksčiau niekada nebūčiau galėjusi įsivaizduoti, kad kažkas tokio gali būti. Mano Viešpatie, negaliu Tau padėkoti žodžiais. Aš dėkoju Tau savo meile Tau ir artimiesiems.“

Aš: „O, mano Viešpatie, Tu esi meilės šaltinis. Dabar ją jaučiu taip stipriai.“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, būk pasirengusi tam, ko iš tavęs prašau.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, esu pasirengusi, jei Tau to pakanka.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, man pakanka to, kokia esi.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, tada ilgai nedelsk. Man taip pat troškina.“

Gelbėtojas: „Man buvo malonu tai išgirsti iš tavęs.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Dievui, Viešpačiui.“

Rožinis ir Šv. Mišios raudonasis drabužiais.

20.00 val. Maldos grupė.

1992 m. rugpjūčio 18 d. — antradienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Po gilios, nuoširdžios maldos man vėl rieda ašaros.

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu, užrašyk tai. Atėjo laikas, kai aš užbaigsiu savo darbą. Tu priklausai man visiškai.“

Iš mano akių tekėjo ašaros, kurios nebuvo mano. Aš

paklausiau: „Ar tai Tavo ašaros?“

Išganytojas: „Taip, tai mano ašaros. Tai kančios dėl tavęs. Mano dukra, leisk mano darbui veikti tavyje.“

Aš: „Viešpatie, kaip Tu vadini savo darbą?“

Išganytojas: „Mano dukra, tai mano nukryžiuojimas tavyje.“

Aš: „Kiek valandų tai truks?“

Gelbėtojas: „Kaip ir Kalvarijoje.“

Aš: „Ar Švenčiausioji Mergelė bus šalia?“

Išganytojas: „Tavo dangiškoji Motina dalyvauja kiekviename nukryžiuojime. Ji suteiks tau pagūdą. Myk ją taip, kaip myli mane.“

Aš: „Ar nukryžiuojimo metu praliesiu daug kraujo?“

Gelbėtojas: „Beveik visą.“

Aš: „Ar tada aš dar galėsiu gyventi?“

Išganytojas: „Mano dukra, tai jums yra nesuvokiama.“

Gelbėtojas: „Aš galiu pakeisti viską, ko trūksta. Tau nieko netrūks. Aš esu tavo gyvenimas.“

Aš: „Tada šiuo pralietu krauju bus išgelbėtos sielos.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, labai daug ir labai daug žmonių dėl to atsivers. Įvyks išgydymų.“

Aš: „Kas gi gali būti išgydytas?“

Gelbėtojas: „Kiekvienas.“

Aš: „Viešpatie, juk ne visi yra sergantys.“

Išganytojas: „Tačiau. Didžiausia liga yra ta, kad beveik visi manęs nebemylėja.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš juk tave myliu.“

Išganytojas: „Aš tai žinau, mano dukra.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, apie žaizdas, kurias gausi, tai įvyks per artimiausias dienas. Būk pasirengusi, mano dukra.“

Aš: „Mielasis Jėzau, prašau Tavo malonės, kad viską ištvėrčiau, likčiau tvirta ir ištikima, ir kad, kai tai įvyks, Tave mylėčiau dar labiau.“

Išganytojas: „Mano dukra, būk įsitikinusi, kad po to mane mylėsi dar labiau.“

Aš: „Ar tai vyksta bažnyčioje?“

Išganytojas: „Taip, tai įvyks bažnyčioje.“

Išganytojas: „Mano dukra, viską palik man, tu esi mano įrankis.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano mylintis Tėve, tebūnie taip, kaip Tu nori.“ Išganytojas:

„Mano dukra, aš apdovanosiu tave gausia malone. Mano mylima dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui.“

18.30 Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugpjūčio 19 d. — trečiadienis

10.00 val. – gydytojo kabinetas:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, žodis po žodžio. Žaizdos, kurias gausi iš manęs, kraujuos kiekvieną penktadienį, išskyrus didžiąsias šventes. Kraujas, kuris tekės, yra šventas kraujas.“

Aš: „Viešpatie, bet aš nesu šventa.“

Išganytojas: „Tada tai ne tu. Tai aš. Žaizdos, kurias gausi, bus gilios.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš nesuprantu žodžio „gilūs“, ką Tu tuo nori pasakyti?“

Išganytojas: „Tai ne paviršinės žaizdos. Rašyk, mano dukra, todėl tekės daug kraujo. Tau nereikia bijoti to kraujo kiekio, kuris bus pralieta.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tau paskyriau dieną, kurią gausi žaizdas. Tai diena, kuri patinka man ir mano bei jūsų Motinai.“

Aš: „Viešpatie, aš nenoriu žinoti, kada tai bus. Arba gal turiu tai žinoti – palieku tai Tavo valiai. Prašau Tave, suteik man daug malonės, kai ateis ta diena, kad būčiau drąsi, nebijočiau ir neabejočiau, ir kad nešvarusis dvasia nebūtų šalia manęs.“

Išganytojas: „Mano dukra, taip ir bus.“

Aš: „Mano mylimiausiasis Jėzau, nežinau, ar turėčiau dar ką nors užrašyti.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, noriu, kad viską dar išlaikytum tyloje.“ Aš: „Ar galiu sužinoti, kodėl?“

Gelbėtojas: „Dėl vietos trūkumo ir dėl to, kad smalsuoliai atvyksta pirmieji.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš paklusu Tavo valiai.“

Aš: „Viešpatie, ar dabar man nebereikia nieko daugiau žinoti?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu turi viską kantriai ir su meile ištverti.“

Aš: „Mielasis Dieve, to man netrūks, nes Tu man suteikei kantrybės dorybę, o meilę man dar suteiksi. Aš tikiu ir trokštu, kad tai padarysiu.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš esu ir visada būsiu su tavimi.“

Aš: „Viešpatie, kai tai įvyks (žaizdos), ar aš iš anksto ką nors pajausiu?“

Gelbėtojas: „Tu pajusi mano meilę. Aš esu meilė, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš supratau. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, aš nešiu tave su savimi.“

Aš: „Taip, Viešpatie, Tu gali mane nešti, kur tik nori.“

Aš: „O, mano Viešpatie, mano brangusis Jėzau, aš Tave taip labai myliu. Aš visada tokia laiminga su Tavimi.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Dėkui Dievui Viešpačiui.“

Rožinio malda ir Šv. Mišios Mingolsheime, Šv. Rokaso koplyčioje.

1992 m. rugpjūčio 20 d. – ketvirtadienis

10.00 val. gydytojų kabinete:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, aš noriu tavo judesio.“

Aš: „Mielasis Dieve, to Tu manęs klausiai jau pačioje pradžioje, bet aš dar ne visiškai tai suprantu, ir vis dėlto atiduodu Tau savo valią.“

Išganytojas: „Aš nuspręsiu, kur tu turi eiti.“

Aš: „Viešpatie, eisiu ten, kur Tu nori. Prašau, leisk man suprasti, kad aš tai ir darau.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Aš esu Viešpats ir Dievas visko, kas juda. Tas, kuris man priklauso, turi paklusti man.“

„Užrašyk, mano dukra, noriu, kad tu griežtai paklustum man.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš noriu tai daryti, prašau, padėk man. Aš esu tokia silpna, ir prašau, leisk mano liežuviui nutilti, kai turiu tylėti.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu kalbi, kai aš to noriu. Dėl to nesijaudink.“ Aš: „Bet Viešpatie, aš nesuprantu žodžio „griežtai“. Paaiškink man tai.“

Išganytojas: „Ką pradėjau, tą ir užbaigsiu.“

Aš: „Dabar bijau, kad ką nors padarysiu neteisingai.“ Gelbėtojas:

„Mano dukra, su manimi to nepadarysi.“

Aš: „Ar gali man dar ką nors pasakyti apie tą „griežtą tvarką“?“

Gelbėtojas: „Tavo „taip“ reiškia „taip“, o tavo „ne“ reiškia „ne“.“

Aš: „Mielasis Dieve, šiandien man labiau atrodo, kad Tu esi griežtesnis Tėvas nei paprastai. Ar aš tai įsivaizdavau?“

Išganytojas: „Mano dukra, pasaulyje vyksta dideli žiaurumai. Aš sutrumpinau laiką. Priešas yra visur. Žmonės nežino, ką daro. Aš leisiu daug ką, ko nori priešas. Žmonės turi atgailauti.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau, suteik malonę ir gailestingumą visiems. Esu pasirengusi kartu su Tavimi gelbėti sielas. Tu mane visiškai turi. Daryk su manimi, ką nori ir kada nori. Labai Tave myliu, mano gerasis ir gailestingasis Trejybės Dieve.“

Išganytojas: „Mano dukra, dar šiek tiek pakentėk, kol ateis tinkamas laikas. Aš esu su tavimi, nesijaudink dėl to. Tvirtai laikykis mano rankos.“

Aš: „Jėzau, visų karalių Karaliau, aš tai padarysiu.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave myliu. Eik ramybėje.“ Aš:

„Dėkui Dievui Viešpačiui.“

12.00 val. klinikos koplyčioje.

Išganytojas: „Noriu, kad kažką užsirašytum. Noriu, kad įvykdytum mano valią.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kokia yra tavo valia?“

Gelbėtojas: „Kad tu iki galo neši žaizdas, kurias gausi.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš tai padarysiu su Tavimi, nes Tave myliu, nes tai Tavo valia ir nes noriu, kad sielos būtų išgelbėtos nuo pasmerkimo.“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, žaizdos tau atneš daug problemų, vargų. Visas problemas, visus vargus atiduok man, aš viską išspręsiu. Nieko nedaryk viena. Tu turi man paklusti. Mano dukra, pirmiausia turi manęs klausyti.

Mano dukra, noriu, kad būtum man paklusni.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, prašau Tave malonės, kad būčiau paklusni. Tai didelė dorybė, kurios man taip labai reikia.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai, jau šiandien gausi nuolankumą. Tai mano noras – jį tau suteikti.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, ačiū Tau.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

18.30 val. Rožinis ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugpjūčio 21 d. – penktadienis.

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Vakar beveik norėjau visiškai nustoti rašyti. Buvau nusiminusi, nes taip prastai rašau ir suprantu.

Iš meilės Jėzui rašau toliau.

Išganytojas: „Mano valia yra, kad tu rašytum. Mano dukra, nebeliks daug laiko, kol tu rašysi toliau. Kitas rašys už tave. Iki tol tu dar turėsi kantrybės.“

Rašyk, mano dukra, aš tavo vyrui duosiu kryžiaus kančią.“ Aš: „Ar turėčiau tai parašyti?“

Išganytojas: „Taip, parašyk tai. Jis turi tai priimti ir neturi kito pasirinkimo.“

Aš: „Viešpatie, nenoriu žinoti, kokių kančių jam teks patirti. Žinau tik tiek, kad jei Tu jam jas skirsi, tai bus jam į naudą. Prašau, neleisk, kad jis pražūtų. Žinau, kad jis yra neatsargus.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš jam suteiksiu laiką, per kurį jis galės atgailauti.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Tavo vyras darys tai, ko Aš noriu. Drausminimas yra būtinas.“

Aš: „Išganytojau, vakar manęs nesuprato.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu priklausai man. Tave supras nedaugelis, nes tai ne tu, o aš, o jie nenori manęs suprasti. Ne kiekvienas ištveria tiesą. Rašyk, mano dukra, aš esu tiesa. Nenustebk, jei žmonės taip elgiasi su tavimi.“

Jau tada jie taip elgėsi su manimi. Lik nuolanki ir romi.“ Aš: „Viešpatie, prašau Tave nuolankumo ir romumo. Man to nepakanka. Prašau, padovanok man daug meilės, kad galėčiau ją perduoti kitiems. Tik su Tavo meile man viskas pavyksta.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man patinka, kaip tu elgiesi. Nekaltink savęs, kad tai neteisinga. Aš darau su tavimi, ką noriu. Kitiems tai nepatiks. Visi turi prisitaikyti prie manęs. Tai taip pat yra mano valia.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, daryk, kaip nori.“ Po kurio laiko:

Išganytojas: „Taip, mano dukra, užrašyk tai. Aš nusprendžiau įgyvendinti savo planą. Aš tau suteiksiu penkias kančios žymes. Mano „TAIP“ yra „TAIP“. Tau netrūks nei skausmo, nei malonės. Būk budri ir pasiruošusi.“

Aš: „Mielasis Dieve, dabar Tave taip labai myliu. Dabar mestiuosi į Tavo glėbį ir noriu visada likti Tavo širdyje.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu amžinai priklausai man. Niekas daugiau negali mūsų atskirti. Dabar mes esame neatsiejami. Dabar aš apipilu tave savo meile, kad tu įveiktum viską, kas tavęs laukia. Šia meile tu nugalėsi visus.“

Aš: „Viešpatie, jaučiu, kad mano širdyje karšta, ir ji vis karštesnė.“ Aš: „Kaip Tu tai darai?“

Išganytojas: „Aš esu Meilės Dievas.“

Aš: „Tai taip nuostabu. Jau nebegalvoju apie pyktį. Manau, meilė ištrino pyktį.“

Išganytojas: „Taip ir yra, mano dukra.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šią didžią malonę.“

Gelbėtojas: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Kaip visada, aš pasimeldžiau padėkos malda.

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugpjūčio 22 d. — šeštadienis

7.30–9.00 val. – malda ir susivienijimas.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, žodis po žodžio.“

Aš: „Taip, mano kilnysis Meile.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, Aš noriu tavo visiško atsidavimo.“

Aš: „Viešpatie, aš Tau jau viską atidaviau. Ar yra dar kas nors, ko aš Tau dar neatsidaviau?“

Gelbėtojas: „Padovanok man savo jutimo organus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau juos atiduodu. Viskas turi priklausyti Tau.“ Gelbėtojas: „Aš matysiu ir girdėsiu už tave.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, iš manęs gausi kitus jutimo organus. Tu matysi ir girdėsi tai, ko kiti nemato ir negirdi.“

Aš: „Viešpatie, ar tai priklauso mistikai?“

Gelbėtojas: „Taip, tai priklauso mistikai.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, aš dar prašau tavo sutikimo dėl žaizdų.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis ir gailestingasis Jėzau, mano nesuvokiama ir begalinė meile, aš duodu tau savo sutikimą, kad galėtum įspausti man į kūną kančios žymes; mano kūnas dabar yra tavo kūnas. Ir tai yra visų sielų išgelbėjimui ir geros valios nusidėjėlių atsisvertimui.“

Išganytojas: „Mano dukra, man to pakanka.“

Išganytojas: „Turėjau tai dar kartą patikrinti.“

Gelbėtojas: „Tu esi mano mylimiausia dukra.“ Aš: „Viešpatie, ar man tai užrašyti?“

Gelbėtojas: „Taip, užrašyk.“

Aš: „Viešpatie, aš negaliu suvokti, kad esu Tau mylimiausia.“ Gelbėtojas:

„Tu esi, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, bijau, kad esu didžiausia nusidėjėlė.“

Gelbėtojas: „Tu taip manai, nes esi tokia maža.“

Aš: „O, mano Viešpatie, aš vėl trokštu Tavo meilės, esu tokia nepasotinta.

Prašau, panardink mane į savo meilės šaltinį, kad niekada nepatirčiau troškulio.“

Gelbėtojas: „Kad būtum tobula ir niekada nepatirtum troškulio, tai bus tik rojuje.“ Aš:

„Viešpatie, maniau, kad žemėje jau yra rojus, jei Tau atiduodi viską.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, tu dar turi savo drabužį.“

Aš: „Ką tu vadini drabužiu?“

Išganytojas: „Tavo kūną. Tu esi rojus priešdalyje, taip pat kaip yra ir pragaro priešdalis.“

Aš: „Tai reiškia, kad aš dar galiu patekti į skaistyklą?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tai palik man. Džiaukis, kad esi su manimi.“

Išganytojas: „Iki šiol tu vykdei mano valią. Lik manyje ir su manimi ir toliau, tada tu įvykdysi ir tai, kas tavęs laukia.“

Aš: „Mano Viešpatie, mano mylimas Tėve, aš Tave myliu taip labai, kad neturiu jokio kito troškimo, kaip tik vykdyti Tavo valią ir visada būti Tavyje ir su Tavimi.“ Gelbėtojas: „Aš tave laiminu, mano dukra, Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

Aš: „Dėkui Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovė Jėzui ir Marijai, dabar ir per amžius. Amen.“

Nuo 16.30 iki 17.15 val. meldžiausi Rot bažnyčioje ir išpažinau

nuodėmes pas kunigą Vogtą.

18.15 val. lankiausi Šv. Mišiose Mingolsheimo bažnyčioje. Ten buvo Adriana. Ji patyrė kažką gražaus, kai aš atsiklaupiau ant grindų ir kunigas Kesenheimer man suteikė Šventąją Komuniją.

Apie 21.00 val. meldžiausi skausmingąjį rožinį.

1992 m. rugpjūčio 23 d. – sekmadienis

8.20 val.: Kaip visada, aš meldžiausi prieš susivienydamą.

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Tavo užduotis – atvesti pas mane daug sielų. Mylėk jas visas. Man brangi kiekviena siela, viena kaip ir kita. Neteisk nė vienos.“

Aš paklausiau apie vakar dieną, kai klūpėjau prieš Mingolsheimo kleboną ir patyriau puolimus. Prieš Šventąją Komuniją jaučiau ramybę, o tik po jos priėmimo ir susivienijimo vėl atgavau ramybę.

Gelbėtojas: „Netyrosios dvasios visada yra aplink tave, ir jos visada tave puls. To tau neišvengsi. Tau nereikia bijoti, aš esu su tavimi.“

Aš: „Viešpatie, jei Tu esi su manimi, kodėl leidi nešvarioms dvasioms mane pulti, kai aš klūpiu?“

Išganytojas: „Kad pamatytum, kaip nešvarūs dvasios kovoja, kai kas nors atsiklaupia prieš mane.“

Aš: „Ačiū tau, mano Viešpatie, tikiuosi, kad kiti priims šią pamoką ir aukos, atsiklaupdami prieš tave priimdami Šv. Komuniją.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš noriu kažko iš tavęs.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš Tau tai duosiu, net nežinodama, ko Tu nori.“ Gelbėtojas: „Aš noriu tavo „taip“ viskam.“

Aš: „Viešpatie, ar teisingai išgirdau?“

Gelbėtojas: „Taip, užrašyk tai.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano mylintis Trejybės Dieve, aš tau duodu savo „taip“

viskam.“ Aš: „Mielasis Dieve, bet, prašau, leisk man taip pat atpažinti, kad tai esi tu, kai sakau tą „taip“. Tam man taip pat reikia dvasių atskyrimo dovanos.“

Išganytojas: „Užrašyk, mano dukra, malonę atskirti dvasias tu gausi, tai nebeužtruks ilgai.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu man tikrai atidavei viską.“ Aš to nenorėjau rašyti.

Gelbėtojas: „Parašyk tai. Mano darbas gali prasidėti.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar gali man dar padovanoti meilės? Mano siela trokšta daugiau meilės. Man reikia daug meilės, to man nepakanka. Aš jaučiuosi kaip elgeta, prašantis duonos. Tu esi deganti meilės ugnis. Aš pasineriu į šią meilę“

Išganytojas: „Tu to dar neišlaikysi. Kai patirsi atpirkimo kančias, aš tai padarysiu. Mano dukra, tau netrūksta meilės, aš esu su tavimi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie. Reikia pasitenkinti tuo, ką turi.“ Aš: „Ką man daryti su Vokietijos kanclerio H. Kohlo laišku?“

Išganytojas: „Mano dukra, dar palauk. Aš dar įkvėpsiu tau, ką daryti. Toliau melskis už politikus.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu. Eik ramybėje.“ Aš:

„Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už viską.“

10.00 val. Šv. Mišios Rote.

13.00 val. rožinis ir pamaldos.

Popietę mane kankino stiprūs galvos skausmai, tačiau tuo metu jaučiau didelę meilę Gelbėtojui.“

1992 m. rugpjūčio 24 d. – pirmadienis

9.45 val.:

Aš: Brangusis Dieve, vakar ir šįryt nuo 3.00 iki 6.00 val. jaučiau dūriantį ir stiprų galvos skausmą.

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvo mano atpirkimo kančios.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, šią naktį miegojau 2 su puse valandos, dabar turiu eiti į darbą, o šį vakarą dar laukia maldos grupė. Šiuo metu jaučiuosi taip gerai, tarsi būčiau miegojusi visą naktį. Ar tai Tavo malonė?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, kitaip tu neišlaikytum.“

Aš: „Norėčiau Tave paklausti, ar turėčiau savaitgalį nueiti pas tėvą Gebhardą Heyderį, ar tai Tavo valia?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, eik pas tėvą Gebhardą, eik pas jį.“

Aš: „Ar galiu jam papasakoti apie žaizdas, kurias gausiu iš Tavęs?“ Gelbėtojas: „Tu turi jam papasakoti arba perskaityti tai, ką parašei.“

Aš: „Viešpatie, kada man imti atostogas?“ Gelbėtojas:

„Rugsėįj turi užregistruoti atostogas.“

Aš: „Vakar nerimavau, ar teisingai pasielgiau, pasakydama Klaudijui iš Liuksemburgo tai, ką jam papasakojau (apie žaizdas).“

Gelbėtojas: „Tai ne tu, o aš tai pasakiau. Dėl to daugiau nesirūpink. Tu esi tik mano įrankis.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, ar vakar prasidėjo atpirkimo kančios?“

Gelbėtojas: „Taip, tai buvo pradžia.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, ar man reikia žinoti dar ką nors?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, apie žaizdas, kurias gausi iš manęs, tai įvyks labai greitai.“

Aš: „Viešpatie, Tu man tai jau sakei.“

Gelbėtojas: „Noriu, kad būtum

pasirengusi.“ Aš: „Ką Tu vadini

pasirengimu?“

Gelbėtojas: „Kad Aš galėčiau veikti tuo metu, kuris man

tinka.“ Aš: „Mielasis Dieve, ką Tu vadini greičiausiu laiku?“

Gelbėtojas: „Tai gali įvykti bet kurią akimirka, bet kurią valandą ar bet kurią dieną.“ Aš: „Tu man sakei „būk pasirengusi“, ką dar vadini pasirengimu?“

Išganytojas: „Tu turi būti dosnus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, prašau Tave malonės, kad būčiau dosni ir tokia pasirengusi, kaip Tu nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tau tą malonę suteikiu jau dabar. Bet dosnių yra nedaug.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš dėkoju Tau už šią didžią malonę.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, mano širdyje dega kaip ugnis. O, mano deganti meile, aš Tave myliu labiau už viską. Tikiu, kad meilė nugali visas kančias.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, ji nugalės.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš iš tavęs tikiuosi kantrybės ir meilės viskam. To tau netrūks, tau tereikia toliau ją dalyti.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai darysiu.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, vakar man buvo džiaugsmas kentėti kartu su tavimi.“ Aš: „O aš, Viešpatie, taip labai Tave mylėjau per tas kančias, kad man tai yra nesuvokiama.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra. Mano brangioji dukra, aš tau dėkoju. Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui.“

Aš atlikau rentgeno tyrimą pacientui iš Kroatijos. Abu gavome malonę, kai aš jam pasakojau apie Dievą. Pacientas verkė ir išėjo laimingas.

Kitas pacientas atvyko iš Hamburgo, gimęs 1909 metais.

Jis man sakė, kad Dievo nėra, ir keikė praeitį. Aš apšlakstiau jį šventintu vandeniu ir palaiminau, jam to nematant. Tada jis toliau keikė, ypač Šventąjį Tėvą.

Aš jam pasakiau, kad jei jis dabar stovėtų prieš Dievo teismą, tada patektų į pragarą. Tada pasakiau jam, kad jis turėtų melstis.

Jis atsakė, kad verčiau įkandytų sau į nosį, nei melstųsi. Aš jam pasakiau, kad tegul įkanda sau į nosį ir tada eina.

Prieš tai aš jau buvau už jį pasimeldęs, o po to prisiminiau Biblijos žodžius: „Nemeskite perlų kiaulėms.“

Dar vienas pacientas atvyko iš Rusijos, iš Volgos regiono. Jis daug metų dirbo Sibire. Jis buvo nuolankus ir džiaugėsi maldų lapeliais, kuriuos jam daviau.

18.30 val. – rožinis ir Šv. Mišios.

20.00 val. – Maldos grupė.

1992 m. rugpjūčio 25 d. – antradienis

1992 m. rugpjūčio 26 d. – trečiadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas:

Aš: „Prašau Tave, mano Viešpatie ir Dieve, ar galėtum man pasakyti kitą žodį, reiškiantį „greičiausias laikas“?

Vokiečių kalboje tokio žodžio nėra.“

Išganytojas: „Mano dukra, bet tu jį supratai.“ Aš: „Taip, bet kiti to nesupranta.“

Išganytojas: „Mano dukra, jei aš tau tai perteikčiau taip, kad kiti suprastų, tu to nesuprastum. Aš kalbu su tavimi, o ne su kitais.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš priimsiu tai taip, kaip Tu pasakei.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, tau nebeliko daug laiko, kol gausi žaizdas. Mano dukra, klausyk manęs atidžiai. Aš esu tavo Viešpats ir Dievas. Kiti bandys Tave atkalbėti nuo visko. Neklausyk jų. Su manimi tu juos visus atpažinsi. Tikroji meilė yra manyje. Mano brangus vaikelis, užrašyk tai: tu turėsi tiek pavydžių, kiek dar niekas iki šiol neturėjo.“

Aš: „Viešpatie, ir aš turiu visa tai išverti.“

Išganytojas: „Tu to juk negali, mano dukra, aš tai išversiu kartu su tavimi.“ Aš: „Mano Viešpatie, atimk iš manęs tą „aš“.

Išganytojas: „Mano dukra, tavo „aš“ esu Aš.“

Aš: „Tai vis dar mano įprotis, kurio turiu atsikratyti.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš jau kurį laiką laukiau, nieko neatsitiko, Tu nieko nesakei, ar dabar turiu vėl grįžti prie savo darbo?“

Išganytojas: „Mano dukra, Aš sustiprinau tavo sielą, kad turėtum drąsos viskam.“ Aš: „Tai reiškia, kad dabar esu drąsi.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Mano dukra, aš ypač myliu drąsius žmones. Aš tave myliu, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

19.00 val. — Šv. Mišios Rocho koplyčioje.

1992 m. rugpjūčio 27 d. — ketvirtadienis

10.00 val. Gydytojų kabinetas prie asociacijos:

Išganytojas: „Mano dukra, ar girdi mane?“

Aš: „Taip, Viešpatie, girdžiu tave.“

Tada kurį laiką nieko negirdėjau, nes įėjo daktarė Hermann. Vėliau:

Aš: „Mielasis Gelbėtoja, ar man kas nors

gresia?“ Gelbėtojas: „Taip, kančia, viską priimk.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš tai padarysiu.“

Aš: „Kaip man suprasti, kad tai yra iš Tavęs?“

Gelbėtojas: „Meilės tau netrūks. Paaukok tai už sunkius nusidėjėlius.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš paaukosiu tai už sunkius nusidėjėlius.“

Išganytojas: „Būk pasirengusi, mano

dukra.“ Aš: „Ar tai įvyks dieną ar naktį?“

Išganytojas: „Naktį, mano dukra.“

Aš: „Ar tai bus nekruvinas nukryžiuavimas, ar kruvinas?“ Gelbėtojas: „Tai bus kruvinas nukryžiuavimas.“

Išganytojas: „Iškentėk skausmą.“

Aš: „Taip, aš tai padarysiu, brangusis Dieve, nes Tave labai myliu. Mano Viešpatie ir Dieve, dieną po kančios aš atiduodu į Tavo rankas. Nesijaudinu, kas bus toliau ir kas bus.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš perėmiau rūpestį dėl tavęs.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, tebūnie taip, kaip Tu nori. Aš Tave myliu, mano Viešpatie ir Dieve, labiau, nei maniau, kad galiu Tave mylėti.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš būsiu nuplaktas tavyje. Skausmą mes jausime kartu. Aš leisiu tiek, kiek tu galėsi ištvirti. Mano dukra, mano jungas yra saldus.“

Aš: „Ar turėčiau dar ką nors parašyti?“

Gelbėtojas: „Pakanka. Mano brangioji dukra, eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

18.30 val. Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

1992 m. rugpjūčio 28 d. – penktadienis

10.00 val.:

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, sakau jau dabar, nes nežinau, ko Tu iš manęs nori, ar turiu ką nors daryti, sakau „TAIP“. Mano Viešpatie, tebūnie taip, kaip Tu nori. Viskas Tavo didesnei šlovei ir sielų išgelbėjimui.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš žinau tavo troškimus. Jie man labai patinka. Mano valia yra nešti tave savyje. Iki šiol tu išlaikei išbandymus. Kiti dar ateis.“

Aš: „Viešpatie, ar turiu bijoti, kad jų neišlaikysiu?“

Aš: „O, mano Viešpatie ir Dieve, dabar turiu tik vieną troškimą – kad niekada neatsiskirčiau nuo Tavęs, net ir didžiausių kančių metu.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Didžiosios kančios yra mano kančios. Tu gausi atpirkimo kančias, tas penkias Švenčiausiojo Žaizdas iš karto.

Leisk joms veikti.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš leisiu joms veikti.“

Gelbėtojas: „Aš būsiu tavėje, šalia tavęs ir su tavimi. Nešvarusis dvasia nebus šalia tavęs.“

Aš: „Ar šis įvykis visai arti?“

Gelbėtojas: „Toks artimas, kad gali įvykti bet kuriuo metu.“

Aš: „Viešpatie, Tu sakei, kad tai įvyks Rot bažnyčioje.“

Išganytojas: „Sutrumpindamas laiką, galiu nuspręsti, kaip noriu.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie, suprantu. Mano Viešpatie, Tu visada esi teisus.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, manyje nėra nieko neteisingo.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, viskas, ką tau teks su manimi išverti, bus tavo didelis atlygis danguje.“

Aš: „Mielasis Dieve, norėčiau dar kartą paklausti, ar turėčiau nešioti žaizdas atvirai ir ar paskutinį kartą teisingai supratau. (Turėjau omenyje be pirštinių ar dangalo.)“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, kai jas gausi, nešiok jas atvirai. Mano valia yra, kad tu jas neši būtent taip.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, supratau, taip ir darysiu.“ Aš: „O jei penktadieniais jos kraujuos?“

Išganytojas: „Tada darysi tai, ką Aš tau įkvėpsiu. Nesirūpink tuo, ką sako kiti, visada daryk tai, ką Aš tau sakau.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar turiu dar ką nors užsirašyti, ar galiu eiti į galą rentgeno tyrimui?“

Išganytojas: „Eik, atlik savo pareigą, mano mylima dukra, aš esu su tavimi. Aš esu tavo ramybė.“ Aš: „Mano brangusis Jėzau, tada eikime dirbti.“

Aš: „Iš visos širdies dėkoju Tau už viską.“

18.30 val. Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

Po Šv. Komunijos paklausiau Gelbėtojo dėl tėvo Gebhardo Heyderio, ar turėčiau pas jį nueiti?

Gelbėtojas: „Eik pas jį, mano dukra, eik.“ Aš:

„Ar jis mane priims?“ Gelbėtojas: „Jis tave priims.“

1992 m. rugpjūčio 29 d. — šeštadienis

7.15 val. Rot mieste, namuose:

Iš tikrųjų norėjau nuvažiuoti pas tėvą Gebhardą į Regenburgą, bet pajutau, kad pirmiausia turiu parašyti. Lauke siautė audra. Griaudėjo perkūnija, ir tai buvo anksti ryte.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, parašyk tai. Tave laukia daug sunkumų. Vienas iš tų sunkumų yra tai, kad tu dar neturi kunigo, kuris tave remtų. Tėvas Gebhardas yra vienintelis. Džiaugiuosi, kad tu eini pas jį. Gerai jo klausyk. Aš per jį kalbėsiu su tavimi. Tėvas Gebhardas yra tinkamas kunigas tau.“

Aš: „Brangusis Dieve, ar galiu perskaityti tai, ką Tu pasakei?“

Gelbėtojas: „Taip, gali.“

Aš: „Kokių dar sunkumų yra?“

Išganytojas: „Žmonės yra netikintys. Jie turi tik tariamą tikėjimą. Tu turi daug priešų aplink save.“

Išganytojas: „Aš tavęs nepaliksiu. Su manimi tu juos visus nugalėsi. Mano dukra, rašyk žodis po žodžio.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai padarysiu.“

Balsas: „Žaizdos, kurias gausi, gali atsirasti bet kuriuo metu, bet valandą nustatysiu aš.“

Aš: „Kas dabar esi tu, „aš“?“

Balsas: „Rašyk, mano dukra, dabar su tavimi kalba Dievas Tėvas.“

Aš: „Mano Viešpatie ir mano Dieve, aš to negaliu suvokti, bet tikiu tuo, ką sakai.“ Dievas

Tėvas: „Tu esi išrinkta mano, mano Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Ir tu priklausai Trejybei.

Tavo Dangiškoji Motina bus šalia tavęs ir liks su tavimi, kol tu kentėsi atpirkimą su mano Sūnumi. Aš, mano Sūnus ir Šventoji Dvasia esame su tavimi. Mano dukra, visas sunkumas, kuris tave ištiks, tu, vieną po kito,

kartu su mumis. Tavo Kryžiaus kelias yra ir mano Kryžiaus kelias. Turėsi

jį nueiti iki galo.“

Aš: „Ačiū, mano Viešpatie ir Dieve, aš eisiu Kryžiaus kelią su Tavimi iki galo.“ Aš:

„Prašau Tave kantrybės, atkaklumo, ištvermės ir daug meilės.“

Dievas Tėvas: „Mano dukra, to tau netrūks.“

Aš: „Mielasis Dieve, maniau, kad Jėzus pasirinko valandą žaizdoms.“ Dievas Tėvas:

„Tai, kas aš esu, tas yra ir Jėzus, ir Šventoji Dvasia. Mes esame viena. Mes esame neatsiejami.“

Aš: „Aš galvojau apie save, kad per kančias gausiu mažai meilės.“

Dievas Tėvas: „Aš esu Meilė, o kančia yra atpirkimas. Tu kentėsi už nusidėjėlius, mano dukra.“

Aš: „Aš supratau, mano Viešpatie ir Dieve. O, mano didžioji meile, neleisk man niekada atsiskirti nuo Tavęs.“

Dievas Tėvas: „Mano dukra, tau nieko netrūks su Trejybės Dievu. Aš dabar tave laiminu, mano dukra:

Tegul tave laimina Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Eik ramybėje, mano išrinktoji dukra.“

Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovintas ir garbintas visagalis ir gailestingas Trejybės Dievas.“

-Regensburgas-

Parašiusi laišką, mes išvykome į Regensburgą. Pakeliui mano vyrą kankino nešvarūs dvasios. Man teko daug melstis. Lauke siautė audra. Kai atvykome į Regensburgą, mano vyrui vėl pasidarė gerai, o audra nurimo.

Susitikau su tėvu Gebhardu, ir mes pirmiausia pusvalandį kalbėjomės.

Tada nuėjau į bažnyčią, kuri yra integruota į vienuolyną. Ten buvo išstatytas Švenčiausiasis Sakramentas ir jam buvo atiduodama pagarba. Kunigas vadovavo rožinio maldai. Po to įsivyravo tylą.

Vakare, 17.15 val., Karmelitų vienuolyne išgirdau Gelbėtoją ir užrašiau tai prieš Švenčiausiąjį Sakramentą.

Gelbėtojas: „Aš per tėvą Gebhardą pasikalbėsiu su tavo vyru, kad tu gautum mano žaizdų ženklus. Būk tikra, viskas bus gerai, tau nereikia bijoti.“

Aš: „Viešpatie, o kaip bus su mano sūnumi?“

Gelbėtojas: „Tavo vyras pasakys tai tavo sūnui, kai atsiras žaizdos.“ Gelbėtojas:

„Ačiū tau, kad atvykai čia.“

Aš: „Ar tu norėjai, kad aš čia atvyktų?“ Gelbėtojas:

„Taip, aš norėjau, kad tu čia atvyktum.“ Aš: „Tada aš įvykdžiau tavo valią.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Tu esi brangakmenis.“ Aš nenorėjau to rašyti.

Išganytojas: „Parašyk tai.“

Aš: „Viešpatie, kodėl mane vadini brangakmeniu?“

Gelbėtojas: „Brangakmenis yra vertingas, jį reikia saugoti.“

Aš: „Viešpatie, aš esu Tavo ir Švenčiausiosios Mergelės globoje.“

Gelbėtojas: „Užrašyk tai. Taip, tu esi brangakmenis, mano dukra. Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Kadangi pamiršau, kad esu vienuolyno bažnyčioje, mano vyras turėjo manęs laukti daugiau nei valandą. Aš skubėjau pas jį.

Buvome pastatę kemperį Dunojaus automobilių stovėjimo aikštelėje. Su tėvu Gebhardu buvau susitarusi susitikti apie 18.30 val.

Atėjo tėvas Gebhardas, ir mes pasikalbėjome. Tada tėvas Gebhardas maždaug dviem valandoms nuėjo į savo kambarį vienuolynė.

Grįžęs tėvas Gebhardas atnešė mums didelę Dievo Motinos statulą, skirtą mūsų koplyčiai. Tėvas Gebhardas buvo papasakojęs mano vyrui viską, ką jam reikėjo žinoti apie mane ir apie tai, kas manęs laukia. Mano vyras taip pat išpažinties pas tėvą Gebhardą.

Kai mano vyras išėjo, tėvas Gebhardas ir aš kalbėjomės apie religiją, o aš jam toliau skaitydavau iš dienoraščio. Maždaug 21.00 val. mano vyras ir aš palydėjome tėvą Gebhardą atgal į vienuolyną.

Pas tėvą Gebhardą radau Jėzų, ir man tai yra malonė, kad vėl galėjau būti su Juo. Jis yra nuolankus kunigas, kupinas meilės ir ramybės. Jis aiškiai ir tiksliai sako tiesą, viską išdėsto tiksliai, yra geras Biblijos tyrinėtojas, kuris moka gerai aiškinti Bibliją. Dabar, kai man taip labai reikia gero kunigo, jis yra čia, kad man padėtų.

Deja, šiuolaikiniai kunigai negali padėti, todėl turiu eiti pas pas tėvą Gebhardą Mariją Heyderį. Ačiū Dievui, kad man davė šį kunigą.

1992 m. rugpjūčio 30 d. – sekmadienis

Kempinginiame automobilyje „Salve Regina“ Regensburge, Dunojaus automobilių stovėjimo aikštelėje:

7.45 val. ryte, maldos susivienijimas:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, rašyk.“ Staiga pajutau šilumą ir meilę.

Gelbėtojas: „Aš esu meilė. Mano dukra, aš tavęs nepalikau, aš esu su tavimi.“ Aš: „Ar tu ir toliau liksi su manimi?“

Išganytojas: „Tu priklausai man.“

Aš: „O, mano Viešpatie, su Tavimi taip gražu.“

Gelbėtojas: „Mano mylima dukra, užrašyk tai. Tai, ką vakar kalbėjai su tėvu Gebhardu, buvo teisinga. Žaizdos, kurias gausi iš manęs, atsiras labai greitai. Tai taip arti, tarsi jau būtų įvykę.

Aš esu su tavimi, nesirūpink niekuo.“ Aš: „Mielasis Dieve, ar gali atsitikti taip, kad aš vėliau gausiu nužeminimą?“ Gelbėtojas: „Aš galiu daryti taip, kaip noriu.“

Gelbėtojas: „Užrašyk, mano dukra, noriu, kad tu neši žaizdas ant rankų atviras, o ne surištas. To iš tavęs reikalauju.“

Aš: „Bet kodėl tai taip svarbu?“

Gelbėtojas: „Iš tų žaizdų spindėsiu šviesa.“ Aš: „Viešpatie, ar tai matoma šviesa?“

Išganytojas: „Tie, kurie yra tamsoje, jį pamatys. O, mano dukra, tamsoje yra tiek daug žmonių. Jiems reikia šios šviesos, kad vėl galėtų matyti.“

Aš: „O kaip dėl šalčio?“

Išganytojas: „Aš esu deganti meilės ugnis. Su manimi tau nebus šalta.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, noriu, kad dar kažką užsirašytum. Pradžioje neleisk žurnalistams fotografuoti. Tada išvengsi daug smalsumo. Smalsumas kyla iš nešvaraus dvasios. Aš atvesiu žmones pas tave be žurnalistų. Neleisk, kad smalsuoliai tave paveiktų. Nepamiršk, aš esu Viešpats, kuriam priklauso žaizdos. Tu esi mano įrankis. Mano dukra, su manimi tau nereikia bijoti. Aš tave myliu ir įspėsiu tave apie pavojus. Gerai klausyk mano balso. Mano avys pažįsta mano balsą.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, aš supratau. Ačiū Tau už visus atsivertimus ir daugybę malonių, kurias man iki šiol suteikei.“

Išganytojas: „Mano dukra, būk atsargi, eik ramybėje.“ Aš: „Te būna šlovė Dievui Viešpačiui.“

9.30 val. meldžiausi prie Švenčiausiojo Altoriaus Sakramento išstatymo.

9.45 val. Karmelitų vienuolyne vyko Šv. Mišios, kuriose mes taip pat dalyvavome. Po pietų tėvas Gebhardas vėl atėjo pas mus į kempinį.

Jis padovanojo mums kryžių. Man iš akių pasipylė ašaros. Namuose turėjome pakabintą maždaug tokio pat dydžio kryžių, bet jį turėjau gražinti, nes jis mums nepriklausė. Aš buvau prisirišusi prie šio kryžiaus ir atidaviau jį su sunkiu širdimi.

O dabar per 24 valandas gavome kitą kryžių, ant kurio raudonai pažymėtos penkios Šventosios žaizdos.

Prieš išvykdami į Regensburgą, aš paprašiau Gelbėtojo, jei Jis taip nori, kad duotų man nedidelį ženklą, ar aš elgiuosi teisingai. Dabar aš tai žinau – gavau kryžių.

Man vėl buvo leista išpažinti nuodėmes pas tėvą Gebhardą. Jis išklausė tai, ką aš jam perskaičiau iš savo dienoraščio, ir suteikė man pamokymų, jėgų, drąsos bei paguodė mane dėl kančių, kurios manęs laukia. Jo paguoda man buvo padrąšinimas.

Tėvas Gebhardas gerai išmano mistiką, ir aš esu dėkinga, kad jis mane mokė. Tai buvo tarsi Gelbėtojas kalbėtų per jį, o žodžiai giliai įsirašė į mano širdį.

Tėvas Gebhardas pašventino mums daug žvakių ir šventinto vandens.

Grįžtant namo, mano vyras visą kelią važiavo vienas, be jokių vargų. Jis buvo laimingas ir džiaugsmingas.

1992 m. rugpjūčio 31 d. – pirmadienis

10.00 val. – gydytojo kabinetas:

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užsirašyk.“

Aš: „Taip, mano Trejybės Dieve, mano brangusis Jėzau.“

Išganytojas: „Šiomis dienomis tikėtina, kad gausi žaizdas. Mano dukra, būk pasirengusi. Juk tai įvyks bažnyčioje. Tai yra mano valia. Nesirūpink, kaip viskas vyks toliau.

Aš prisiėmiau visus rūpesčius ant savęs. Tu esi mano įrankis. Viską, ką užrašėi, gerai saugok.“

Aš: „Mielasis Dieve, ką man svarbiausia žinoti apie žaizdas?“ Gelbėtojas: „Mylėti mane.

Meilės dėka tu viską ištersi. Meilės tau netrūks. Aš esu su tavimi, šalia tavęs ir tavyje. Tu esi visiškai manyje.“

Gelbėtojas: „Šiomis dienomis tu pajusi didelę ugnį savo širdyje. Tai mano meilės ugnis. Daugelis mano išrinktųjų nesugebėjo išverti šios ugnies.“ Aš: „Mielasis Dieve, bet ar aš ištersiu šią ugnį?“

Išganytojas: „Mano dukra, užsirašyk. Po pirmojo karto tau teks kurį laiką likti lovoje (kančios – galbūt žaizdų ženklai, pagalvojau aš).“

Aš: „O maldos grupė?“ Gelbėtojas:

„Ten meldžiamasi.“

Aš: „Ar būsi su manimi, jei aš ir toliau liksiu lovoje?“

Gelbėtojas: „Aš visada esu su tavimi.“

Aš: „Mano Viešpatie, tebūnie taip, kaip Tu nori. Aš Tave labai myliu.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš taip pat tave labai myliu, eik ramybėje.“

Aš: „Ar taip, kaip aš parašiau, yra teisinga?“

Gelbėtojas: „Taip, ačiū tau.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios.

20.00 val. Maldos grupė

1992 m. rugsėjo 1 d. — antradienis

Gydytojų kabinete:

Išganytojas: „Mano dukra, vakar viską padarei teisingai, neleisk kitiems tavęs paveikti.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Tokias pagundas, kaip vakar, patirsi dažniau. Būk stipri. Visada atiduok tuos žmones man.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš taip ir padarysiu.“

Aš: „Viešpatie, noriu užrašyti tai, ko Tu nori, o ne tai, ko noriu aš.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką pasakei.“

Išganytojas: „Mano dukra, noriu, kad ateityje viską aptartum su manimi. Pirmiausia pasitark su manimi. Pasiskųsk man. Kas tau nepatinka, pirmiausia papasakok man. Jei ko nors reikia, pirmiausia paklausk manęs. Aš galiu tau viską duoti ir pakeisti. Nieko tau netrūks. Šiais atpirkimo kentėjimais bus išgelbėtos daug sielų.

Būk visada linksma, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie, prašau, suteik man malonę, kad visada būčiau linksma.“

Išganytojas: „Mano dukra, šią malonę tu gausi. Mano dukra, aš esu su tavimi. Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano didžioji meile.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

Apie 20.30 val. paskambino tėvas Gebhardas Heyderis, ir aš papasakojau apie paslaptį, kurią man šiandien ryte atskleidė Gelbėtojas ir kuri buvo skirta tik man. (Gelbėtojas man tai patvirtino 12.15 val. ir dar kartą po Šv. Komunijos bažnyčioje – tą paslaptį.)

Tėvas Gebhardas mane paguodė, kai jam patikėjau tą paslaptį.

1992 m. rugsėjo 2 d. — trečiadienis

10.00 val. gydytojų kambaryje:

Maldos susivienijimas!

Gelbėtojas: „Noriu, kad tu užsirašytum.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie, ką gi?“

Išganytojas: „Aš norėjau, kad tėvas Gebhardas paskambintų, kad įrodytų tau, jog jis girdi mano balsą. Jis vėl tau paskambins. Gerai jo klausykis.

Mano dukra, užrašyk: atpirkimo kančios prasidės jau šiandien. Tu jas atpažinsi, nes Aš esu su tavimi.“

Aš: „Kokie bus tie kentėjimai? Kruvini ar kitokie?“

Gelbėtojas: „Leisk jiems ateiti.“

Aš: „Ar tada rytoj ir poryt galėsiu eiti į darbą?“ Gelbėtojas: „Taip, gali.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, supratau.“ Aš: „Ar šiandien dar galiu eiti plaukti?“ Gelbėtojas: „Eik plaukti.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, turiu tau dar kažką pasakyti.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Leisk, kad tai, ką Aš tau dovanuju, įsigalėtų.“ Aš: „Viešpatie, ką gi Tu man dovanoji?“

Išganytojas: „Mano penkias šventąsias žaizdas.“

Aš: „Viešpatie, aš leisiu jiems veikti manyje. Prašau, suteik man jėgų ir drąsos, meilės ir visko, ko man reikia, kad Tu galėtum veikti manyje, nes aš esu silpna ir pati nieko negaliu.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu visa tai gausi.“

Aš: „Viešpatie, aš nebijau, neturiu abejonių ir tikiu. Labai pasitikiu Tavimi. Aš liksiu Tau ištikima, nes žinau, kad Tu esi su manimi, šalia manęs ir manyje. Aš dėkoju Tau savo meile Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, lik tokia. Tu vykdai mano valią.“

Išganytojas: „Aš tave laiminu, mano dukra. Dabar gali likti sėdėti.“

(Galbūt galėjau likti sėdėti būtent todėl, kad tuo metu įėjo gydytojas, kuris tikriausiai būtų susimąstęs, ką aš čia darau ant grindų.)

Gelbėtojas: „Tegul tave laimina Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui, tebūnie šlovintas Trejybės Dievas.“

HI. Mišios Rocho koplyčioje Mingolsheime.

1992 m. rugsėjo 3 d. – ketvirtadienis

Rentgenologijos skyrius — archyvas, 10.30–11.05 val.:

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra,

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, mano sielos vadove.

Išganytojas: „Tu turi kažką padaryti dėl manęs, mano dukra. Viską, ką gausi iš manęs, kantriai išverk. Pradžia yra labai sunki. Nė vienam iš mano išrinktųjų nebuvo lengva. Visiėjo tuo pačiu keliu, kuriuo dabar eini tu. Gausi mano Šv. penkias žaizdas, žinai, kada.

Aš: „Dieną – taip, bet ne laiką. Ryte ar vakare.“

Išganytojas: „Po Šventosios Komunijos. Visus penkis žaizdų ženklus gausi iš karto.“

Aš: „Tada aš mirsiu nuo skausmo.“

Gelbėtojas: „Tu nemirsi. Aš esu su tavimi. Aš leisiu tiek skausmo, kiek tu galėsi išverti.“

Aš: „Ar man dar reikia eiti pas gydytoją?“

Gelbėtojas: „Ne, po to gali eiti miegoti.“ Aš: „Ar dar galiu vaikščioti?“

Išganytojas: „Taip, tu dar galėsi vaikščioti.“

Aš: „Ar iki šiol padariau ką nors neteisingai?“

Gelbėtojas: „Ne, daryk taip, kaip iki šiol.“

Aš: „Ar galiu kai kuriems pasakyti, kad jie ateitų į bažnyčią?“

Išganytojas: „Taip, bet nesakyk, kas įvyks. Pasakyk tik keliems. Šiandien vėl patirsi atpirkimo kančias. Jos šiandien bus kruvinos.“

Aš: „Ar tu turi omenyje plakimą?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Prašau, suteik man malonę, kad viską ištvėrčiau.“

Išganytojas: „Mano dukra, jos tau netrūks. Aš esu su tavimi, mano dukra. Aš tave labai myliu, lik man brangi.“

Aš: „Taip, mano brangusis Jėzau, aš taip pat tave labai myliu. Aš liksiu tau ištikima.“

Išganytojas: „Mano dukra, rašyk toliau. Aš tau paruošiau gražų būstą danguje.“

Aš: „Ir tai turėčiau užrašyti?“ Gelbėtojas:

„Taip, užrašyk tai.“

Išganytojas: „Todėl prašau tavęs, nueik šį Kryžiaus kelią iki galo. Su manimi tu jį įveiksi.“

Aš: „Mielasis Jėzau, aš padarysiu viską, ko tu nori, bet tik jei visada būsiu su tavimi.“

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai supratau, kad turiu įsiminti žaizdas ir likti lovoje.

Gelbėtojas: „Tam tikrą laiką turi likti lovoje. Reikia daug melstis.“ Gelbėtojas:

„Šventąją Komuniją priimsi namuose. Aš tuo pasirūpinsiu.“ Aš: „Prašau, padovanok man daug meilės prieš įspaudžiant žaizdų ženklus.“

Gelbėtojas: „Aš tai padarysiu.“

Gelbėtojas: „Dabar tave laiminu, mano dukra.“

Aš atsiklaupiau ant grindų.

Išganytojas: „Tegul tave laimina Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Eik ramybėje.“ Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui.“

Aš: „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija. Ačiū už viską, mano Viešpatie ir Dieve, mano mylimasis Jėzau.“

1992 m. rugsėjo 4 d. — penktadienis

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano mylimasis Jėzau, mano sielos vadove. Dabar norėčiau parašyti tai, kas man guli ant širdies. Vakar Tu pareikalavai iš manęs aukos, kad naktį būčiau kruvinai nuplakta. Buvau pasirengusi nuplakimui, bet Tu to neleidai, o šiandien man turi būti įspautos Šventosios žaizdos. Kaip man tai suprasti? Prašau Tave, padėk man. Dėl to aš Tave myliu ne mažiau ir noriu toliau Tau likti ištikima.“

Aš pagalvojau apie Abraomą ir Jobą, ir man kai kas tapo aišku.

Aš: „Tu man neišvengiai skyriai atpirkimo kančias. Tokių stiprių galvos skausmų, kurie truko taip ilgai, aš dar nepatyrčiau. Aš juos paaukojau ir neatsisakiau jų vėl patirti. Šiuolaikinis kunigas galbūt būtų pasakęs, kad šis gundymas yra iš velnio, tačiau aš tuo netikiu, nes Tavo meilės ir ramybės netrūko. Aš nebuvau išsigandusi to, kas manęs laukia. Ką Tu, mano Viešpatie ir Dieve, man apie tai pasakysi?“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk. Ar girdi mane?“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Viskas, ką parašei, yra teisinga. Viskas, ko tikėjaisi, dar įvyks. Laiką nustatau Aš. Mano dukra, užrašyk tai. Visi, kurie šį vakarą bus bažnyčioje, stebėsis tuo, kas įvyks. Jie beveik visi yra akli. Jiems užsidegs šviesa. Toliau vykdyk savo pareigą, kaip iki šiol.

Iš mano darbo jie gaus vaisių. Aš esu gyvasis medis, tu esi mano vaisius. Mano dukra, aš tave myliu, eik ramybėje.“

18.30 Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugsėjo 5 d. – šeštadienis

8.00 val. — Maldos susivienijimas

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave myliu. Aš pakeičiau savo planą. Viskas vyks taip, kaip aš noriu.

Aš: „Maniau, kad padariau kažką neteisingo, nes buvau pasirengusi, kad įvyktų viskas, ką Tu pasakei.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu viską padarei teisingai. Laiką nustatau Aš.“ Aš:

„Tu sakei, kad tai įvyks po Šventosios Komunijos.“

Išganytojas: „Aš galiu tai pakeisti.“

Aš: „Mielasis Dieve, dabar jau nebegaliu Tavęs klausti. Sakyk, ko nori. Aš viso to nesuprantu, todėl viską palieku Tau.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, ateis laikas, kai jūs neturėsite išeities ir turėsite daryti tai, ko aš noriu.“

Aš: „Mielasis Jėzau, ar galėtum man tai paaiškinti aiškiau, nes aš to nesuprantu.“

Gelbėtojas: „Artėja sunkesni laikai.“

Aš: „Prašau, pasakyk man, brangusis Dieve, kas yra blogiausia, kas ateis?“ Gelbėtojas: „Didysis karas Europoje.“

Aš: „Tada man nereikia statyti koplyčios?“

Išganytojas: „Tačiau pastatyk ją. Ji bus apsaugota. Karas artėja ir sparčiai plinta.“

Aš pagalvojau, ar dar gausiu Kristaus žaizdas.“ Gelbėtojas: „Tu klaus.

Taip. Tu jas gausi. Dieną nustatysiu aš.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tebūnie Tavo valia.“

Išganytojas: „Daug melskitės, mano vaikai, melskitės. Šėtono galia yra neįkainojama. Aš taip leidau. Jis turi atimti viską, kas nusigrėžė nuo manęs. Žmonės to nori. Jie pasirinko savo platų kelią. Lik man ištikima, mano dukra, kaip iki šiol. Savo ištikimiams vaikams suteikiau jūsų dangiškosios Motinos Marijos globą. Jie yra po jos globos skraiste, ten priešui nėra vietos. Melskitės savo Motinai, daug melskitės. Aš neatsisakysiu jos užtarimo. Ji nepaliks savo vaikų.“

Aš: „Bet šį karą galima sustabdyti.“ Gelbėtojas:

„Tik pasninkaujant ir melsdamiesi.“

Aš: „Ar turiu ką nors daryti?“

Išganytojas: „Nesirūpink iš anksto. Viskas įvyks tinkamu laiku.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie, už meilę, patarimą ir žinią apie tai, kas mūsų laukia.“

Gelbėtojas: „Aš tave laiminu, mano dukra.“ Aš atsiklaupiau.

Išganytojas: „Tebūnie tau palaima, mano dukra, Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Eik ramybėje.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve. Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus dabar ir per amžius. Amen.“

16.30–19.45 val. meldžiausi bažnyčioje ir išpažinau nuodėmes. Tada pasilikau Šv. Mišioms.

1992 m. rugsėjo 6 d. – sekmadienis

7.30–9.20 val.:

Aš meldžiausi ir vėl pajutau šiek tiek abejonių, mintyse turėjau daug klausimų. Po to meldžiausi nuoširdžiai.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, žaizdos, kurias gausi, atsiras dar šių dienų bėgyje. Valandą nustatysiu aš.“

Aš: „Viešpatie, kas tu dabar esi?“

„Aš!“ Mano dukra, dabar su tavimi kalba Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, Dievas Šventoji Dvasia. Neabejok, mano dukra, tu mane įžaidi. Tu priklausai tik man. Tau nereikia bijoti. Lik man ištikima ir tvirta.

Aš: „O, mano Viešpatie ir Dieve, atleisk man, prašau, aš niekada negalėsiu Tavęs suprasti, bet aš mestiuosi į Tavo glėbį ir apkabinsiu Tave kaip mažas vaikas. Mano mylimas Tėve, tegul viskas vyksta toliau taip, kaip Tu nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, penkias žaizdas gausi iš manęs.“

Aš: „Maniau, kad juos suteiks angelas, kaip buvo šv. Teresės iš Avilos atveju. Galbūt todėl, kad man tai pasakojo vienas kunigas.“

Išganytojas: „Aš galiu daryti taip, kaip noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, man viskas tapo daug aiškiau. Negalima pasikliauti tuo, kas parašyta kai kuriose knygose. Juk Tu darai taip, kaip nori.“ Gelbėtojas: „Taip, taip ir yra, mano dukra.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užsirašyti?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Tavo širdį persmelks šviesa, kuri ateis iš manęs. Ši šviesa persmelks tavo širdį. Tavo širdyje užsidegs ugnis. Ši ugnis yra mano meilė. Tada tu nebegalėsi daryti to, ko nori. Aš esu viskas tavyje. Tu darysi viską, ko aš noriu.“

Aš: „Tai skamba kaip pas šv. Paulių.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš kartoju tai, kas jau įvyko. Aš esu tas pats Dievas, koks buvau tada. Mano dukra, tu esi ir būsi tik mano įrankis, kuriuo aš pasinaudosiu.“

Aš: „Viešpatie, ar dabar turiu eiti į bažnyčią?“

Gelbėtojas: „Taip, daryk tai, mano dukra.“

Aš: „Jau 9.15 val.“

Išganytojas: „Aš tave laiminu, mano mylima dukra.“ Aš atsiklaupiau.

Išganytojas: „Tebūnie tau palaima, Dieve Tėve, Dieve Sūnau ir Šventoji Dvasia. Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

Aš: „Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus. Ačiū Dievui Viešpačiui. Amen.“

10.30 val. Šv. Mišios raudonais drabužiais.

13.00 val. rožinis ir pamaldos.

1992 m. rugsėjo 7 d. – pirmadienis

Turiu tris savaites atostogų.

8.30 val.:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano mylintis Tėve, mano Sužadėtinai.

Gelbėtojas: „Tavo atpirkimo kančia netrukus

prasidės.“ Aš: „Ką reiškia „NETRUKUS“, mano

Viešpatie?“

Išganytojas: „Kada bus tas „NETRUKUS“, nuspręsiu aš, kai ateis tinkamas laikas. Mano dukra, viskas bus taip, kaip aš noriu.“

Aš: „Viešpatie, kas bus taip, kaip Tu nori, ar galima tai žinoti?“

Gelbėtojas: „Tavo ateitis.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tegul bus taip, kaip Tu nori ir kaip Tau patinka.“

Aš: „Brangusis Jėzau, šiuo metu man sunku, nes tai nesuprantama ir jaučiuosi kaip visiškai kvailiausias. Jaučiuosi taip, lyg nepriklausyčiau šiam pasauliui. Man atrodo, kad visi kiti protingesni už mane, tarsi lankyčiau pirmą klasę. Norisi verkti. Jaučiuosi visų apleista. Jaučiuosi net Tavęs apleista. Gydytojai dabar pasakytų: „Jai reikia psichiatro“, bet aš esu blaivi ir laukiu, ko Tu iš manęs nori.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tavo užduotis – sekti manimi ir daryti tai, ko aš noriu, net jei viskas atrodo taip. Mano dukra, man patinka viskas, ką tu darai. Atiduok savo rūpesčius, kuriuos dabar turi, į mano rankas.“

Aš: „Visa tai sunku suvokti. Viską, ko nesuprantu, atiduodu į Tavo rankas.“ Gelbėtojas: „Mano mylima dukra, užrašyk tai. Ir šis išbandymas, kurį dabar patiri, turi įvykti. Viskas yra mano valia. Penkios žaizdos, kurias gausi, suteiks šviesą tau ir kitiems, kad tu mane geriau suprastum. Be mano šviesos jūs vis dar esate tamsoje. Kai šviesa prasiskverbs pro tamsą, jūs pamatysite. Aš esu Šviesa ir Tiesa.

Mano mylima dukra, aš dėkoju tau, kad šiandien vis dėlto parašei. Aš tave laiminu, mano dukra. Aš atsiklaupiau...

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

20.00 val. – maldos grupė.

1992 m. rugsėjo 8 d. – antradienis

Ryte: Po maldos – susivienijimas

Gelbėtojas: „Penkios Šventosios Žaizdos bus įspaustos labai greitai, todėl būk visada pasirengusi. Mano dukra, aš pakeičiau laiką, taip turėjo būti.

Viskas vyksta taip, kaip Aš noriu. Meilės tau netrūks.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, jei žmonės manęs paklaus, ar aš girdžiu Tavo balsą, ar galiu jiems tai pasakyti?“

Išganytojas: „Gali pasakyti, nereikia to neigti. Mano dukra, aš kalbu su tavimi ne tik dėl tavęs, bet ir dėl kitų.“

Aš: „Mano Viešpatie, jei turėsiu žaizdas ir neturėsiu kunigo, ar tada Tu ateisi pas mane ir dvasiškai?“

Gelbėtojas: „Aš visada esu su tavimi, mano dukra. Tada aš būsiu viskas tavyje, o tu nebebūsi niekas.“

Aš: „Mielasis Dieve, bet aš juk dar gyva.“

Gelbėtojas: „Tavo gyvenimas yra mano gyvenimas.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš tai priimsiu, bet nesuprantu to. Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Juk aš esu tik Tavo įrankis.“

Po to Viešpats mane palaimino.

9.00 val.: Buvau Vaghauzelyje su Fridolinu Šv. Mišiose.

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios Rote, Rote aš nepriėmiau Komunijos, nes šįryt jau buvau priėmęs Gelbėtoją Vaghauzelyje.

20.30 val.: paskambino tėvas Gebhardas, kaip ir buvo sakęs Gelbėtojas.

Kalbėjomės telefonu apie 25 minutes. Ačiū Dievui už šį skambutį.

1992 m. rugsėjo 9 d. – trečiadienis

Namuose — malda —

susivienijimas su Gelbėtoju:

„Rašyk, mano dukra.“ Aš: „Taip, mano mylimasis Jėzau.“

Gelbėtojas: „Viskas, ką parašei, yra mano nuopelnas. Tu kalbi taip, kaip aš noriu. Tavo užduotis – toliau rašyti, net jei darai tiek daug klaidų, man tai patinka.

Tavo klaidos yra nekenksmingos, palyginti su teologų klaidomis, nes teologų klaidos veda žmones į bedugnę. Mano dukra, rašyk toliau.

Aš žinau tavo sunkumus. Aš žinau tavo meilę man. Man patinka abu šie dalykai tavyje. Atpirkimo kančios, kurias tu patiri, yra mano meilė tau. Kiek kančių tu gauni iš manęs, tiek meilės tu ir gauni. Kančioje glūdi sielų išgelbėjimas. Aš turėsiu daug kentėti tavyje, nes noriu išgelbėti daug sielų.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, dabar geriau suprantu. Viešpatie, daryk, kaip nori.“

Išganytojas: „Parašyk dar šiek tiek. Penkios „Hl“. Žaizdos, kurias gausi iš manęs, atsiras netrukus. Leisk joms veikti, kai ateis kančios.“

Aš: „Ar aš iš anksto žinosiu, kada ateis kančios?“

Išganytojas: „Aš jau ruošiu tave, kad tu tai žinotum. Mano mylima dukra, man patinka, kokia tu esi. Lik nuolanki, kad galėčiau tave apipilti gausybe malonių. Toliau mylėk mane, kaip iki šiol. Tavo meilė yra mano meilė. Man patinka, kad tu nori mane mylėti vis labiau. Aš visada pasiruošęs tau dovanoti daugiau meilės.“

Aš: „Ką dabar turiu daryti?“

Išganytojas: „Atlik savo pareigą, tai, ką dabar turi daryti. Aš tave laiminu, mano mylima dukra.“

Aš atsiklaupiau ir paprašiau Gelbėtojo palaiminti ir dvi moteris, kurios netrukus turėjo ateiti – Mariannę ir poną Müller.

Gelbėtojas: „Taip, aš jas taip pat

laiminu.“ Gelbėtojas suteikė

palaiminimą.

Hl. Mišios Rocho koplyčioje Mingolsheime.

1992 m. rugsėjo 10 d. – ketvirtadienis

10.30 val. namuose:

Maldos susivienijimas.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Noriu, kad rašytum. Kol visa tai įvyks, bus daug neramumų.“

Aš: „Kas įvyks, mano Viešpatie ir Dieve?“

Gelbėtojas: „Tai, ką noriu su tavimi įvykdyti.“

Aš: „Viešpatie, ko Tu nori? Ką turiu su Tavimi įvykdyti?“

Gelbėtojas: „Visą Kryžiaus kelią iki galo.“

Aš: „Ar turiu priimti šį vargą?“

Išganytojas: „Šis skausmas skirtas ne tau, o man, tačiau mano rūstybė paveiks juos. Kraujas, kurį tu praliesi, skirtas tiems, kurie yra geros valios, bet ne piktžodžiautojams.“ Aš: „Bet, Viešpatie, Tu praliejai savo kraują už visus.“

Gelbėtojas: „Tada, mano dukra, dabar jau nebe, tie jau pasirinko savo tėvą. Su piktžodžiautojais tau nereikia kalbėti.“

Aš: „Kaip man atpažinti, kad jie yra piktžodžiautojai?“

Išganytojas: „Aš juos atpažinsiu, o ne tu. Mano dukra, parašyk dar kažką. Žaizdos, kurias gausi, atsiras šiais dienomis.“

Aš: „Viešpatie, tebūnie, kaip ir kada Tu nori, aš nebijau ir neabejoju, aš visiškai priklausau Tau.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Negali klausytis, kai kiti tave barą. Tu nematai jų silpnybių.

Gerai manęs klausyk, aš esu tavo sielos vedlys; net jei padarai kažką neteisingo ir kiti tai pastebi, man tai vis tiek yra teisinga. Taip aš noriu, kad būtų. Dauguma žmonių nepastebi savo pačių klaidų. Jei leisi visiems tave mokyti, tu nusiuksi nuo manęs. Šėtonas yra gudrus, būk atsargi: jei padarai ką nors blogo ir kitiems tai nepatinka, tai yra iš manęs. Tau nereikia, kad aplink tave būtų smalsuolių. Visus smalsuolius pirmiausia nusiųsk melstis, kad atgailautų už savo nuodėmes – taip tu sutaupysi sau daug vargo.“

Aš: „Mielasis Dieve, tam man reikia nuolankumo. Prašau, suteik man malonę, kad būčiau nuolanki.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu būsi nuolanki ir romi, kaip ir aš. Nes tada tu būsi visiškai manyje.“

Aš: „Bet tada bus blogai, jei kunigai dar netiki.“

Išganytojas: „Kiekvienas kunigas yra antrasis Kristus, už kiekvieną kunigą reikia melstis. Aš juos visus myliu, mano dukra.“

Aš: „Bet, Viešpatie, aš taip pat myliu juos visus, bet ne visi jie myli mane.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, ne visi jie myli mane.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino...

Rožinis ir Šv. Mišios raudonais drabužiais

1992 m. rugsėjo 11 d. – penktadienis

7.40–8.30 val.

Mano vyras man labai apsunkino gyvenimą.

Atėjo daug Biblijų, kurias atsiuntė tėvas Gebhardas Heyderis.

Išganytojas: „Noriu, kad rašytum. Labai tave myliu. Artimiausiu metu dažniau patirsi Šėtono išpuolius. Dėl to, kas nutiks tavo šeimai, aš tau pritariu. Jis ieško artimiausio kelio – taip, kaip jūs ieškote artimiausio kelio pas mane per Mariją, taip ir nešvarūs dvasia ieško artimiausio kelio pas jus. Mano dukra, vakar pasielgei teisingai. Mano dukra, nešvarūs dvasios ypač pyksta ant tavęs, bet su manimi tu jas visas nugalėsi. Mano dukra, melskis už savo vyrą, jam reikia tavo pagalbos.“

Išganytojas man tarė: „Rašyk toliau, mano dukra. Tave apims deganti ugnis.“

Aš: „To aš nerašysiu. Tai tikrai ne iš Tavęs, brangusis Dieve.“ Gelbėtojas:

„Taip! Deganti meilės ugnis.“

Aš: „Mano Viešpatie, dabar aš išsigandau, kad sudegsiu.“ Gelbėtojas: „Tu degsi mano meilėje. Šia ugnimi tu būsi visiškai tyra.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, prašau, apvalyk mane, kad visada būčiau su Tavimi ir niekada nebūčiau atskirta nuo Tavęs.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, aš tave

laiminu.“ Aš: „Išganytojas mane palaimino...“

Rožinis ir šv. Mišios raudonais drabužiais

1992 m. rugsėjo 12 d., šeštadienis

7.30–9.00 val.

Gelbėtojas: „Mano dukra, rašyk. Noriu, kad darytum tai, ko aš noriu. Ten, kur aš tave vedu, ten ir eik.“

Aš: „Viešpatie, kaip man suprasti, kad Tu mane vedai?“

Išganytojas: „Tu gali manęs paklausti! Kelias pas mane tampa

vis statesnis.“ Aš: „Viešpatie, ką reiškia „statesnis“?“

Išganytojas: „Jis taps varginančiu ir pareikalaus daug jėgų. Šias jėgas gali gauti tik iš manęs.

Prašyk už save ir savo artimuosius, kad jie eitų šiuo keliu kartu su tavimi. Kitaip gali juos prarasti šiame kietame kelyje.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, ateityje prašysiu daugiau jėgų sau ir savo artimiesiems.“ Gelbėtojas:

„Tavo širdis jau yra mano širdis. Aš turiu ją sutvarkyti taip, kaip man patinka. Iš šios širdies plūs daug malonės, o ši sužeista širdis taps meilės šaltiniu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano mylimasis Jėzau, kaip man suprasti, kad ji jau dabar yra Tavo širdis?“

Išganytojas: „Šis degimas, kurį jauti savo širdyje, yra mano meilės ugnis; ji sustiprės, kai aš to panorėsiu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš jaučiu šią ugnį, bet nežinojau, ką tai man reiškia. Supratau, kad su šia ugnimi galiu Tave mylėti dar labiau. Mano siela labai trokšta būti su Tavimi. Jaučiau, kad šiuo metu mano širdis yra tarsi deganti krosnis, ir ši ugnis niekada neužges. Dabar geriau suprantu, kai skaitau „Jėzaus Širdies litaniją“:

Tu, degančioji meilės ugnis.

Iki šiol man tai buvo neaišku, bet dabar suprantu. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šią didžią malonę ir apšvietimą.

Dar pridursiu, mano Viešpatie ir Dieve, kad Tavo Širdis yra gyva, degančioji meilės ugnis. O, tegul ši ugnis niekada neužges, nes tada žinosiu, kad Tu visada esi su manimi. Jėzau, aš myliu Tave iš visos širdies, visomis jėgomis, myliu Tave labiau už viską.

Išganytojas: „Mano mylima dukra, džiaugiuosi, kad tai supratai, lik tokia, kokia esi, tvirtai laikykis mano rankos.“ Aš: Išganytojas mane palaimino...

16.30–19.45 val. – malda ir šv. Mišios Rot bažnyčioje.

1992 m. rugsėjo 13 d. – sekmadienis

9.30–11.15 val. namuose

Šiąnakt nuo 2.30 iki 3.30 val. priešais mano namus vyko neramumai. Girtuokliai pastatė automobilius priešais mano namus. Teko kviesti policiją.

Maldos bendrija!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš esu su tavimi, tavyje ir šalia tavęs, tu visiškai priklausai man. Neleisk kitiems daryti įtakos tau. Tu pati tai matei vakar ir šią naktį. Šėtonas visomis priemonėmis bando tave atitraukti nuo manęs. Jis stiprus, mano dukra, bet tu su manimi esi dar stipresnė. Mano dukra, lik ištikima savo maldos grupei, kaip iki šiol. Šėtonui nėra nieko mielesnio, kaip išskirti tavo maldos grupę.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tas degantis skausmas, kurį vakar jautei, buvo mano skausmas.“

Aš: „Visą dieną jaučiau tokį deginantį ir dūrantį skausmą, o dabar jo jau nebėra.“ Gelbėtojas: „Aš ruošiu tave tam, kas įvyks šiais dienomis. Dabar tu jauti degimą savo širdyje.“

Aš: „Bet jis nėra stiprus.“

Gelbėtojas: „Bet jis bus labai stiprus.“ Aš:

„Ar aš tai ištversiu?“

Gelbėtojas: „Išgyvensi.“

Aš: „Ar tada man reikės pasikviesti gydytoją?“

Išganytojas: „Nereikia, tu žinai, ką daryti.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš darysiu, kaip Tu nori.“

Išganytojas: „Parašyk, mano dukra, žaizdas gausi bažnyčioje.“ Aš: „Raudonas?“

Išganytojas: „Taip, raudonai.“

Aš: „Ar tada aš tave pamatysiu?“

Išganytojas: „Tu mane pamatysi. Su šviesa, kuri sklinda iš manęs, tu gausi žaizdų ženklus, ir ta šviesa liks su tavimi tiek, kiek aš norėsiu. Aš esu šviesa ir išstumi tamsą. Mano dukra, žaizdų ženklai, kuriuos gausi, yra mano žaizdos.“

Aš: „Bet juk tu man tai jau kartą sakei.“

Išganytojas: „Pasaulis negali jų tau atimti. Net vyskupai nebegali to paaiškinti, nes jiems trūksta šviesos. Todėl būk nuolanki, nes jie turi būti apšviesti šia šviesa. Mano dukra, aš juos visus myliu.“

Aš: „Mano Viešpatie, o jei jie šmeižia?“

Išganytojas: „Dabar ir piktžodžiautojai gali būti išgelbėti.“

Aš: „Kaip gi, mano Viešpatie ir Dieve?“

Išganytojas: „Suteikdama jiems meilę, kurios jiems trūksta.“

Aš: „Kaip aš galiu jiems suteikti meilę?“

Išganytojas: „Aš esu ta meilė.“

Aš: „Aš tai padarysiu.“

Išganytojas: „Tu esi mano įrankis, kuriuo aš naudojuosi.“

Aš: „O, mano Viešpatie ir Dieve, tai labai sunku suvokti.“

Išganytojas: „Aš apšviesiu tuos, kurie yra geros valios. Jie savo širdyje supras, kaip ir tu supratai, kad aš esu meilė.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, dabar suprantu. Mokslas savo protu to nesugeba suvokti. Meilė mūsų širdyse pranoksta mokslą. Brangusis Gelbėtojaus, kaipgi pasaulietinis mokslas turi būti niekingas, palyginti su tuo, kas dangiška ir mūsų laukia.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką parašei. Dabar tave laiminu.“ Aš: „Aš pasakiau: „Prašau, visą pasaulį.“

Išganytojas: „Tebūnie tau palaima, Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija dabar ir per amžius. Amen.“

12.45 val. meldžiausi rožinį ir atlikau pamaldą raudonai.

14.30 val. kartu su Hetwigu meldžiausi skausmingą rožinį ir dalyvavau šv. Mišiose Rochuso koplyčioje Mingolsheime. Po šv. Mišių apie 30 minučių kalbėjausi su misionieriumi tėvu Steileriu.

1992 m. rugsėjo 14 d. – pirmadienis

namuose:

2.10 val. iki 3.05 val. nakties – maldos

9.30–11.15 val. – maldos susivienijimas

Aš verkiau! Vakar vakare vienas kunigas Rochuso koplyčioje mane suglumino. Jis gynė komunią į ranką. Aš paprašiau Gelbėtojo, kad, jei Jis nori, duotų man atsakymą. Nes esu įsitikinusi, kad teisingas kelias yra komunija į lūpas.

Negalėjau patikėti tuo kunigu. „Mielasis Gelbėtojaus, ar aš klydau?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu neklydai, tai didelis šventvagystės aktas iš tų kunigų, kurie vis dar teikia komunią į rankas. Kadangi jūs vis dar ją ginate, turite priimti atsakomybę. Visi, kurie vis dar dalina Komunią į rankas, man yra nesvarbūs. Mano dukra, tai, ką iki šiol darei, yra teisinga. Rašyk, mano dukra, žaizdos, kurias gausi, bus labai skausmingos.“

Aš: „Man jau dabar baugu, kai tai girdžiu.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, ar dabar bijai?“

Aš: „Ne.“

Išganytojas: „Su manimi tu nebijosi. Skausmai, kuriuos patirsi, bus stipresni, jei bus mažai meldžiamasi.“

Aš: „O, mano Viešpatie, kas tada mane išgirs ir melsis?“

Išganytojas: „Mano dukra, tie, kurie nori būti išgelbėti, melsis. Aš būsiu nukryžiuotas tavyje dėl sielų išgelbėjimo. Mano dukra, kiekvienam skirta tik trumpa laiko atkarpa. Jie melsis. Užrašyk, mano dukra, išgelbėta bus tik nedidelė dalis.“

Aš: „Aš kentėsiu už visas sielas.“

Išganytojas: „Mano dukra, beveik visi nenori atgailauti.“

Aš: „Tada man nereikia kentėti už visus?“

Išganytojas: „Taip, kitaip jie negalės pasakyti, kad aš už juos nekentėjau.“ Aš: „Mielasis Jėzau, man labai sunku rašyti, tai skausminga.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, aš tave laiminu. Aš apgaubiu visą pasaulį, ypač visus sergančiuosius ir mirštančiuosius.“

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios „Raudonoji“

20.00 val. Raudonoji maldos grupė.

Pirmuosius trejus metus melsdavomės apie valandą. Nuo

dvejų metų meldžiamės apie dvi–dvi su puse valandos.

Išganytojas pareikalavo iš manęs, kad būtų daug meldžiamasi.

1992 m. rugsėjo 15 d. – antradienis

10.30–13.00 val.

Prieš tai meldžiausi kartu su Fridolinu. Po to – viena ir susivienijau su Gelbėtoju.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, skausmus, kuriuos patirsi, sujunk su Marijos skausmais. Marijos skausmai yra ir mano skausmai. Paaukok viską Dangiškajam Tėvui. Dėl jūsų aukų bus išgydyta daug sielų.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, aš Tave taip labai myliu, darysiu taip, kaip Tu nori. Tiesiog pasakyk man, kad žinočiau. Dabar jaučiu gilų ramybę, kurios neįmanoma apibūdinti. Šioje ramybėje yra tiek daug meilės, ir aš noriu, kad man nereikėtų su ja išsiskirti. Aš nesijaučiu savo kūne. Jaučiuosi neįsivaizduojamai lengva ir laisva, be rūpesčių ir skausmų. Pasaulietiškumas tarsi nutolęs nuo manęs. Aš esu n i š t i .

Viskas manyje yra Dievas. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už šį įsitikinimą ir malonę. Dabar turiu vieną norą, ir jį Tau rašau, nes jis man toks gražus:

Jėzau, leisk man atsiremti prie Tavo krūtinės, kaip Jonui. O dabar norėčiau Tave apkabinti, nes mano širdis Tave taip myli. To niekam negaliu paaiškinti, nes meilė tiesiog yra. Aš susigraudinu, nes Tave myliu.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tokia, kokia esi dabar, aš noriu tave turėti visada. Matai, meilės tau netrūksta. Tu gauni jos dar daugiau kentėdama. Penkios žaizdos yra visai šalia.

Aš: „Mielasis Dieve, Tu tai jau kartą sakei.“

Gelbėtojas: „Bet tada tu dar daugelio dalykų nežinotum. Būk pasirengusi kiekvienai valandai, kuri dabar ateis. Tu būsi daug išbandyta, mano dukra.“

Aš: „O, Gelbėtojau, aš jau buvau tiek daug išbandyta.“

Gelbėtojas: „Nepakankamai.“

Aš: „O jei teologai netikės?“

Išganytojas: „Tu aukojiesi ne dėl teologų, o dėl visų sielų. Tikrai bus teologų, kurie yra šviesoje, ir jie tikės. Mano mylima dukra, aš tave labai myliu. Užrašyk tai, atpirkimo kančios jau prasidės.“

Aš: „Kas priskiriama atpirkimo kančioms?“

Gelbėtojas: „Galvos skausmai ir širdies skausmai – tai parengiamieji kentėjimai. Čia tau nepadės jokie vaistai. Šie kentėjimai yra iš manęs. Tu kenči dėl sielų išgelbėjimo, todėl jokie vaistai tau nepadės. Tu turi viską kantriai ištverti su meile. Aš tau duosiu tiek daug meilės, kad galėtum tai ištverti. Aš būsiu viskas tavyje. Tavo siela yra su manimi suvienyta, ir tu patirsi tik dalį mano kančių. Taigi, mano dukra, tu nebesi tu. Aš esu tu. Gelbėtojas: „Aš laiminu tave ir visus, kurie tau artimi.“

Gelbėtojas mus palaimino.

18.30 val. buvau pas vieną kunigą iš Peru Mingolsheime. Padovanojau jam kunigo Gebhardo Heyderio Bibliją. Pas jį išpažinau nuodėmes. Hedviga buvo su manimi pas tą kunigą ir mane apšmeižė. Turėjau nusižeminti. Aš jai atleidau.

18.30 val. rožinis ir šv. Mišios Rot mieste

1992 m. rugsėjo 16 d. – trečiadienis

9.30–10.20 val.

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano brangusis Jėzau.“

Gelbėtojas: „Kryžiaus kelias, vedantis pas mane, yra šviesoje. Visi mano vaikai jį atpažįsta. Ši šviesa, kuri tave apšviečia, esu aš. Mano dukra, niekas negali tave nukreipti nuo šio kelio. Jei kas nors atpažįsta apšviestą kelią, jis nebegali eiti tamsiu keliu. Anoniminis laiškas, kurį gavai, yra šėtono spąstai. Jis nori tave nukreipti nuo apšviesto kelio, bet negali to padaryti, nes aš esu su tavimi. Mylėk juos visus, kaip iki šiol. Mano mylima dukra, būk pasirengusi priimti viską, kas tave ištiks.

Tai, kas tau taps per sunku, atiduok man. Šventąsias penkias žaizdas gausi iš manęs, būk tikra ir įsitikinusi.“

Išganytojas: „Aš nekeičiu savo žodžio. Išbandymus, kurie tavęs laukia, turi įveikti. Aš esu tavo sielos vedlys, ir tu juos įveiksi. Mano dukra, man patinka tai, ką darai, ir kaip elgiesi su žmonėmis.

Kiti, kurie nori tave pamokyti, yra pavydūs. Būk budri. Mano dukra, aplink tave yra daug priešų. Taupyk žodžius jų akivaizdoje. Iš vieno tavo žodžio jie padaro dešimt, kad galėtų iš tavęs pasijuokti. Mano dukra, visada atiduok man visus savo rūpesčius.“

Aš: „Ar dabar turiu dar ką nors parašyti?“

Išganytojas: „Ne, mano dukra, eik ten, kur turi eiti. Aš tave laiminu, mano mylima dukra.“

Aš: „Aš pasakiau Gelbėtojui, kad į jo palaiminimą įtraukiu ligonius, mirštančiuosius, vargšas sielas skaistykloje ir savo priešus.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino...

12.00 val. Špejeryje, katedroje, meldžiausi „Viešpaties angelą“ ir kitas maldas.

19.30 val. Šv. Mišios Rocho koplyčioje.

20.30 val. su Marion rašiau dienoraštį.

1992 m. rugsėjo 17 d. – ketvirtadienis

Namuose nuo 10.30 iki 11.30

val. Šiuo metu dar esu

atostogose.

Šianakt meldžiausi nuo 20.30 iki 03.30 val. –

maldos susivienijimas:

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, penkios šventosios žaizdos įsispaudžia į tavo atmintį. Priešais bažnyčią danguje bus ženklas, tu turi jį stebėti. Tai bus mano patvirtinimas tam, kas įvyks.“

Aš: „O jei aš jo nematysiu, ar tada tavo planas pasikeis?“

Gelbėtojas: „Tu jį pamatysi, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tikiu, kad tai įvyks. Turiu tvirtą tikėjimą, todėl tikiu.“

Išganytojas: „Mano dukra, leisk man veikti tavyje. Aš tave labai myliu, mano dukra. Aš tave išsirinkau. Noriu su tavimi išgelbėti daug sielų! Tai padaryti jau seniai yra mano troškimas. Laikas atėjo, ir niekas negali pakeisti mano laiko!

Aš esu Amžinybė. Mano mylima dukra, viskas įvyks tinkamu laiku.

Aš dėkoju tau, mano dukra, už tavo „taip“. Tavo „taip“ yra tvirtas kaip uola jūroje.

Tavo „taip“ yra mano „taip“, ir niekas negali jo iš tavęs atimti.

P. Heyder: Regensburge esantis kunigas Gebhardas Heyderis, peržiūrėjęs dienoraštį, sako, kad turėčiau toliau rašyti, nes tai yra Gelbėtojo malonės dovana.

Aš: „Dabar pagalvojau: „Jėzau, aš Tave taip labai myliu.“

Išganytojas: „Tavo meilė yra mano meilė. Šią meilę gali perduoti tiems, kurie trokšta meilės.“

Aš: „Viešpatie, viskas, ką dabar nuoširdžiai su Tavimi pasakiau, tegul įvyks taip, kaip Tu nori ir kaip Tau patinka. Man tai aišku ir suprantama, ir dabar supratau, kad tai turiu suprasti, o visa kita Tu mane dar pamokysi. Pasitikiu Tavimi ir liksiu Tau ištikima. Su Tavo dorybėmis, kurias man suteiki, ir tomis, kurias man jau suteikei.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, aš tau dėkoju, man didžiulį džiaugsmą teikia tai, ką parašei. Aš tave laiminu ir išlieju ant tavęs malonę, tiek, kiek tau reikia. Aš dovanoju tau tiek meilės, kad galėtum ištvirti tai, ką tau padovanosiu.“

Aš: Gelbėjau, Tu mane palaiminai...

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve. Ačiū Tau, mano didžioji meile. Tebūnie šlovintas Jėzus Kristus ir Marija dabar ir per amžius. Amen.

18.30 val. Rožinis ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugsėjo 18 d. – penktadienis

namuose,

nuo 4.00 iki 5.30 val. meldžiausi.

Malda, skirta Švenčiausiosios Mergelės Marijos garbinimui!

Garbinau Šventąsias Žaizdas, meldžiausi už priešus, po to susivienijau su Gelbėtoju.

Išganytojas: „Mano dukra, turiu planą tau. Aš darau, ką noriu. Būk kantri. Viskas įvyks taip, kaip pažadėjau. Laiką nustatau aš. Viskas turi įvykti taip, kaip aš noriu.“

Aš: „Viešpatie, maniau, kad padariau kažką neteisingo.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, tu esi kilni rožė, kurios kvapo nemėgsta priešas. Būk man pasiruošusi bet kuriuo metu. Tave reikia išbandyti, mano dukra. Mano dukra, aš tave myliu, toliau miegok.“

11.45–12.45 val. Maldos susivienijimas!

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir dvejojau, ar tai užrašyti. Bet Gelbėtojas nori, kad aš tai užrašyčiau.

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tavo meilė man yra tikra. Aš pažįstu savo vaikus, kurie mane myli. Tačiau jų yra labai nedaug. Tu kartu su manimi trokšti sielų, nes myli jas taip, kaip aš jas myliu. Tu mane myli, bet iš arti manęs dar nematei. Taigi tai, kad tu manęs nematai, bet vis tiek myli, yra dar vertingiau. Tai yra tikra ir kilni meilė, kuri negali apgauti. Aš dėkoju tau, kad mane pastatei į pirmąją vietą. Šią sielą aš danguje ypatingai apdovanosiu.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, pasaulyje reikalai atrodo nelabai gerai. Viskas kabo ant vieno siūlo, kuris bet kuriuo metu gali nutrūkti. Aš vis dar tvirtai laikau tą siūlą, kad jis nenutrūktų. Karas dar labiau stiprėja. Melskitės už taiką visose bažnyčiose ir namuose, kad taika įsivyratų visų širdyse. Sielų išgelbėjimo laikas trumpas, ir niekas, išskyrus mane, negali jo pratęsti. Melskitės, kad dar daug sielų būtų išgelbėtos. Aš esu jūsų Gelbėtojas ir vaistas.

Tik su mano vaistu jūs galite būti išgelbėti.“ Aš: „Koks yra tavo vaistas, mano Viešpatie ir Dieve?“ Gelbėtojas:

„Meilė. Ji yra viskas, mano dukra.“

Aš: „Vėl tiek daug parašiau. Ar tikrai turiu tiek daug rašyti?“ Gelbėtojas: „Rašyk tai kiekvieną dieną.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš Tau dėkoju.“

Nuo 13.45 iki 15.45 val. miške meldžiausi psalmių knygą.

18.30 val. – Šv. Mišios ir rožinio malda Rote

1992 m. rugsėjo 19 d. – šeštadienis

8.00–10.00 val. –

maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, aš noriu to!

Tu esi mano mylima dukra. Tavo skausmas yra mano skausmas. Aš išgelbėsiu sielas kartu su tavimi. Ašaras, kurias išliejai, paaukok man.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš auku Tau, kad sielos nepatektų į prakeikimą. Man taip sunku, kai žinai, kad tiek daug sielų pražūva, o žmonės yra abejingi ir apakinti. Jie mato, bet iš tikrųjų nieko nemato. Kokia didelė turi būti nuodėmė.“ Gelbėtojas: „Mano mylima dukra, viskas pasikeis.“

Aš: „Kaip, Viešpatie, kaip viskas pasikeis?“

Išganytojas: „Paskutiniai bus pirmieji. Jie bus mano tauta. Aš esu vargšų Tėvas. Mano dukra, aš noriu iš tavęs to, ką tu turi.“

Aš: „Aš juk nieko neturiu ir esu niekas, viskas priklauso

Tau.“ Aš: Gelbėtojas mane palaimino...

14.30 val. mane aplankė tėvas Buranas, ir aš jam papasakojau apie žaizdas, kurias gausiu. Nebuvau patenkinta jo mokymais. Jis prieštaravo tam, ką man buvo pasakęs Gelbėtojas.

Nuo 16.15 iki 19.45 val. buvau Rote bažnyčioje melstis. Pirmoji valanda buvo labai varginanti, nes tuo metu bažnyčioje choras rengė repeticiją. Man buvo skaudu, kad choras turėjo repetuoti būtent dabar, kai vyksta išpažintys ir rožinio maldos. Meldžiausi už šiuos ketinimus, už kunigus ir už taiką visame pasaulyje.

Dėl choro aš neišėjau iš bažnyčios. Likau bažnyčioje ir toliau meldžiausi.

1992 m. rugsėjo 20 d., sekmadienis

namuose nuo 7.45 iki 8.50 val.

– maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, žaizdos, kurias gausi, bus skausmingos. Šis skausmas susijęs su mano meile. Gausi malonę būti nuolanki. Tai, ką tau pasakė kunigas iš Manheimo, tėvas Buranas, tu pati pajutai, kad tai nėra tiesa. Kraujas, kuris tekės iš tavęs, yra mano kraujas. Už tą kunigą turi daug melstis. Tikėk tuo, ką įkvėpiu tau parašyti. Aš esu tavo sielos vadovas.“

Aš: „Po pokalbio su kunigu keletą valandų jaučiau skausmą širdyje. Ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Šie skausmai yra mano skausmai. Kai kunigas sako netiesą, tu tuos skausmus jausi dar stipriau.“

Aš: „Galbūt tada geriau prieš juos tylėti. Tada jie tavęs taip neižeis.“

Išganytojas: „Tu kalbėsi, kai aš to norėsiu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, apsaugok mane nuo kunigų, kurie netiki, kad Tu šventosiose ostijose esi tikrai, esmingai, iš tikrųjų iš kūno ir kraujo, kūno ir sielos, dieviškumo ir žmogiškumo.“

Išganytojas: „Tu būsi šviesa. Parašyk dar šiek tiek, mano dukra, žaizdas gausi, kai tik tau ateis tinkamas laikas. Būk tikra, kad jas gausi. Mylėk mane, mano dukra. Man patinka, kaip tu mane myli. Mano brangioji dukra, dar šiek tiek pakentėk, meilės tau netrūks. Aš dovanoju tau meilę, kada tik noriu, man priklauso pasirinkti tinkamą laiką.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, aš tau dėkoju iš visos širdies.“

Išganytojas: „Saugokis tų, kurie tavimi pavydžiuoja. Su šiais žmonėmis tau teks ypač gerai sutarti.“

Aš: „Kaip gi, Gelbėtojai?“

Išganytojas: „Leisk jiems kalbėti, o tu tylėk. Tada jie supras, kad klysta.“

Aš: „Taip, brangusis Jėzau, aš supratau.“

Gelbėtojas mane palaimino.

13.30 val. rožinis ir pamaldos.

15.30 val. namuose meldžiausi rožinį ir kitas maldas už tėvo Pio beatifikaciją.

18.30 val. rožinis ir Šv. Mišios Rocho koplyčioje. Mišių pabaigoje misionierius kalbėjo ne visai tinkamai. Buvau nusivylęs ir su dideliu skausmu grįžau namo.

1992 m. rugsėjo 21 d. – pirmadienis

8.15–9.45 val. – Maldos

susivienijimas!

Aš: „Vakar vakare, Šventosios Mišios pabaigoje, misionierius perskaitė laišką, kurį, kaip teigiama, patvirtino vyskupas ir klebonas Kessenheimeris. Laiške buvo teigiama, kad tikintieji, norintys priimti Šventąją Komuniją tik iš kunigų ir atmetantys pasauliečius, klysta.

Tai buvo didžiulis smūgis, kuris man sukėlė skausmą ir nerimą.

Aš: „Mielasis Gelbėtojai, po šventųjų Mišių, kai paklausiau Tavęs, ar kunigas pasakė tiesą, Tu man atsakėi, kad tai buvo nesąmonė.

Norėčiau dar kartą Tave paklausti, ar teisinga, kad Šventąją Komuniją dalytų pasauliečiai.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Aš noriu ir reikalauju, kad Šventąją Komuniją tikintieji priimtų iš kunigo pašventintų rankų. Tai yra teisingas būdas teikti Šventąją Komuniją tikintiesiems.

Kas to nesilaiko, turės atsakyti prieš mane. Mano dukra, elkis toliau kaip iki šiol, net jei esi viena.

Aš esu su tavimi, mano dukra.“

Išganytojas mane palaimino.

Rožinis ir Šv. Mišios Raudonajame bažnyčioje apie 18.30 val.

20.00 val. – maldos grupė.

1992 m. rugsėjo 22 d., antradienis

8.30–9.45 val. –

Maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra! Žaizdos, kurias gausi, netrukus pasirodys, aš vėl sutrumpinau laiką. Būk pasirengusi, mano dukra.“

Aš: „Mielasis Dieve, ką reiškia, kad jos netrukus pasirodys?“ Gelbėtojas: „Tai netruks ilgai.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Užrašyk visai ką kita. Noriu, kad viską priimtum taip, kaip aš noriu.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ko Tu nori?“

Išganytojas: „Viską, kas tavęs laukia.“

Aš: „Kaip man suprasti, kad tai yra iš Tavęs?“

Išganytojas: „Tu tai atpažinsi iš mano meilės, mano dukra, tu turi tai priimti, ar tau tai patinka, ar ne.

Aš: „Mano brangusis Jėzau, mano Sužadėtinai, jei Tu taip sakai, aš tai padarysiu! Net ir tai, kas man nepatinka, bet turiu būti tikra, kad tai ateina iš Tavęs.“

Aš: „Viešpatie, kiek laiko man dar reikės rašyti?“

Išganytojas: „Dar šiek tiek, mano dukra. Parašyk dar šiek tiek!“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie.“

Išganytojas: „Tu dar būsi išbandyta.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau, kodėl Tu verki? Iš mano dešinės akies taip greitai tekėjo ašaros, tai yra antgamtinis reiškiny. Ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Jums gresia pavojus. Karas Europoje plinta. Daug sielų bus prarasta. Dėl jų mano nukryžiuojimas buvo veltui. Tu taip pat veltui kentėsi dėl daugelio. Man tai didelis skausmas – prarasti sielą dėl jų nepaklusnumo.

Melskis, mano dukra, kad, kai jos stos prieš mano teismą, jos pajustų gilų atgailavimą, nes joms dar kartą suteikiama galimybė būti išgelbėtom. Aš joms dar suteikiu tiek daug laiko, kad jos dar galėtų apsispręsti. Pragaras yra žiaurus, mano dukra, ir vis dėlto tiek daug žmonių į jį patenka.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš nebegaliu rašyti, pasigailėk manęs.“ Gelbėtojas: „Tu jaučiasi skausmą kartu su manimi. Aš tave laiminu, mano brangioji dukra.“

Gelbėtojas mane palaimino.

Rožinis ir Mišios apie 18.30 val. Rote.

1992 m. rugsėjo 23 d. – trečiadienis

8.00–12.30 val. namuose

Aš: „Aš meldžiausi nuoširdžiai, kitaip nei paprastai.“

Išganytojas: „Mano dukra, noriu, kad rašytum. Šiandien neturi eiti į Cenaklę. Aš esu tavo Cenaklė.“

Aš: „Ar turėčiau tai užrašyti?“

Gelbėtojas: „Taip, užrašyk.“

Aš: „Aš galvojau apie įmonės išvyką.“

Gelbėtojas: „Tu turi ten eiti. Bet, prašau, būk nuolanki ir kukli, džiaukis kartu su jais.“ Aš:

„Mielasis Dieve, ar teisinga, kad aš kreipiuosi į Tave taip skirtingai?“

Gelbėtojas: „Man patinka, kaip tu mane vadini. Mano dukra, užrašyk tai: skausmus, kuriuos patiri, turi išverti su meile.“

Išganytojas: „Tu man tai jau kartą sakei.“

Aš: „Jų niekas negali nuo tavęs pašalinti. Net šventintas vanduo negali tau padėti. Nesistenk ieškoti vaisto.“

Aš: „O jei įsikiš gydytojai?“

Išganytojas: „Jiems reikia tavo sutikimo.“ Aš:

„O jei jie jį gaus?“

Išganytojas: „Jie vis tiek negalės tau padėti. Priešingai, tada skausmai tik sustiprės. Tu kentėsi už nusidėjėlius. Tu turi padaryti tai, ko iš tavęs reikalauju.“

Aš: „Brangusis Dieve, bijau, kad būsiu sumišęs ir neturėsiu pakankamai pasitikėjimo bei ištvermės. Ar man neatsiras baimė prieš žmones?“

Išganytojas: „Visa tai tu visada atiduodi man.“

Aš: „Mielasis Dieve, mano širdyje vėl dega.“

Išganytojas: „Tai mano meilės liepsna. Jos niekas, išskyrus mane, negali užgesinti.“

Aš: „Visą rytą buvau tokia laiminga ir galėjau melstis iš širdies kaip niekada anksčiau. Man į galvą ateidavo tinkami žodžiai, tarsi būčiau kunigė.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvau aš. Tavo Jėzus. Ne tu, o aš.“

Aš: „Tai toks gražus jausmas, kai gali taip giliai melstis iš širdies, ypač kreipdamasi į Dangiškąjį Tėvą, o tai žmonės taip dažnai pamiršta. Aš ir pati stebėjausi, kad iš mano giliausios širdies kyla tokia vertinga malda. Tikiu, kad Dangiškasis Tėvas išklaušė šią maldą.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu man su meile atidavei viską.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš niekam negaliu pasakyti, kad jau keturias valandas esu su Tavimi susijusi, ir nepastebiu, kad tai būtų per daug. Gaila, kad mano atostogos nėra ilgesnės. Ačiū Tau, kad pasakei man, jog neturėčiau važiuoti atostogauti.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Išpildyk man vieną norą.“

Aš: „O, mano Viešpatie, Tu turi norą! Aš išpildysiu šį Tavo norą, nes Tu esi su manimi ir nes aš Tave myliu.“

Išganytojas: „Taip, aš būsiu su tavimi.“

Aš: „Brangusis Trejybės Dieve, Tu turi mano „taip“, nors aš dar nežinau, kokį Tavo norą turėčiau išpildyti. Mano širdis nedreba, bet džiaugiasi, ką Tu man dabar pasakysi. Mano Viešpatie ir Dieve, aš pasitikiu Tavimi, kad Tavo noras išsipildys.“

Yra 12.00 val., aš nuoširdžiai meldžiausi „Viešpaties angelą“ ir „Tėve mūsų“ išskėstomis rankomis; tai darau dažnai, kai meldžiuosi viena.

Po maldos vėl susivienijau su Gelbėtoju. Aš: „Viešpatie, kokį norą turėčiau išpildyti?“

Aš pasinėriau į tylą ir nieko negirdėjau.

Aš: „Kas tai turėtų būti? Aš vėl susivienijau su Juo ir meldžiausi Šventajai Dvasiai. Prašau, neleisk, kad įsikištų kita dvasia, nes aš pasitikiu Tavimi. Pasakyk, ką turėčiau parašyti.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra! Aš galiu tavyje padaryti viską, ką noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, Tu gali manyje padaryti viską, ko nori, ir šis noras turi išsipildyti. O, mano brangusis Tėve, ar galima atsisakyti meilės?

Argi Tu atsisakei paaukoti savo vienintelį Sūnų už mus, nusidėjėlius? Argi Tu atsisakei leisti save nukryžiuoti dėl mūsų išgelbėjimo? Argi Tu atsisakei nusileisti ant apaštalų ugninėmis liežuviais? Tu esi Meilė, ir aš atsiduodu Tau, nes Tu esi mano amžinasis gyvenimas ir palaima.“

Išganytojas: „Tu man suteikei džiaugsmą, kad galėčiau viską veikti tavyje.“

Išganytojas mane palaimino.

Aš praradau laiko pojūtį – su Gelbėtoju tos keturios su puse valandos, kurias praleidau su Juo, praėjo taip greitai kaip žaibas, ir tai nesuvokiama.

Dabar suprantu, kai kas nors skundžiasi, kad jam valanda bažnyčioje yra per ilga, ir tai tik todėl, kad jam trūksta meilės.

19.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rocho koplyčioje

1992 m. rugsėjo 24 d. – ketvirtadienis

8.30–9.45 val. Susivienijimas

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, noriu, kad tu“

Maniau, kad esu sutrikusi.

Išganytojas: „Mano dukra, tu nesi sutrikusi. Noriu, kad tu kažką padarytum man. Atiduok man visas savo sunkumus.“

Aš skausmingai verkiau ir atidaviau Gelbėtojui savo sunkumus. Savo problemas išsibarsčiau iš savęs ir atidaviau Gelbėtojui. Tai nesuvokiama, bet pajutau palengvėjimą. Gelbėtojas: „Matai, mano dukra, tu visada turi man atiduoti savo sunkumus. Aš juos visus išspręsiu.“

Aš paprašiau ženklo bažnyčioje dėl tam tikros priežasties. Gelbėtojas:

„Aš tau jį duosiu, mano dukra, ženklą, kad gausi Žaizdų ženklus.“

Aš: „Viešpatie, ar kiti taip pat jas matys, ar tik aš?“

Gelbėtojas: „Kiti taip pat tai matys. Tai įvyks bažnyčioje.“ Aš: „Kada?“

Išganytojas: „Būk pasirengusi, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kaip aš žinosiu, kad tai yra ženklas, reiškiantis, jog gausiu Kristaus žaizdas?“

Gelbėtojas: „Tai įvyks su tavimi.“

Aš: „Ar tuo metu jausiu skausmą, baimę ar džiaugsmą?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu mane mylėsi dar labiau. Būk rami, mano dukra. Aš tave laiminu.“

Išganytojas mane palaimino

18.30 Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugsėjo 25 d., penktadienis

Paskutinė mano atostogų

diena. Maldos susivienijimas

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, aš noriu ...“

Aš tuoj pat pertraukiau ir paklausiau:

„Bet, prašau, leisk man suprasti, kad tai esi Tu.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tai aš, tavo Jėzus.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie, ko Tu nori?“

Išganytojas: „Noriu pradėti tavo atpirkimo kančią. Būk pasirengusi. Laikas jau atėjo.“

Aš: „Dabar turėčiau eiti į įmonės išvyką?“

Išganytojas: „Tu turi eiti į įmonės išvyką.“

Aš: „Bet aš turiu dirbti kitą savaitę, o mano kolegė dabar serga.“ Gelbėtojas:
„Nesirūpink dėl rytojaus.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar kalbėdamas apie atpirkimo kančias turi omenyje galvos skausmą?“

Išganytojas: „Turiu omenyje žaizdas, kurios tau bus įspaustos. Tau liko labai nedaug laiko.“

Išganytojas tęsė:

„Rašyk, mano dukra, tu dar gausi kitas dorybes.“ Aš: „Mielasis

Gelbėtojau, kokias?“

Gelbėtojas: „Ištvermę kančioje, kad ištvertum skausmą. Aš dovanoju tau savo šviesą, kad ir akli galėtų matyti. Tu gausi gydomąją galią.“

Iš pradžių nenorėjau to užrašyti, bet tada išgirdau:

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Tu gausi gydomąją galią. Brangiuoju Krauju sielos yra išgelbėjamos. Visada aukok jį Dangiškajam Tėvui. Tai bus didžiausia sielų išgelbėjimo priemonė. Mano brangusis Kraujas tekės iš tavo žaizdų.

Mano dukra, nenuvilk manęs. Aš esu tavo Viešpats ir Dievas. Už tavo kančias aš tau padovanosiu daug džiaugsmo ir meilės. Neleisk kitiems daryti tau įtakos. Tu esi visiškai su manimi susieta per brangų kraują. Niekas negali mūsų atskirti.“

Aš: „Mano Gelbėtojau, ar turiu dar ką nors parašyti?“

Išganytojas: „Mano dukra, ateis revoliucija. Europoje bus nuversti politikai. Badas bus didžiausia iš sunkių katastrofų, kurios prasidės.“ Išganytojas: „Bausmė jau čia. Žmonės to norėjo.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kas trokšta bausmės?“ Gelbėtojas:

„Žmonės, kurie norėjo Melų Tėvo.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, esu pasirengusi, atpirkimo kančios gali prasidėti. Bet, Viešpatie, tebūnie ne mano valia, o Tavo. Daryk, Viešpatie, kaip nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš tave labai myliu, lik man ištikima.“

Aš: „Mano mylintis Tėve, aš myliu Tave labiau nei bet kada. Aš tvirtai laikausi Tavo rankos.“

Gelbėtojas: „Aš tave laiminu, mano brangioji dukra.“

Gelbėtojas mane palaimino.

18.30 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. rugsėjo 26 d. — šeštadienis

Namuose – malda – susivienijimas –

Gelbėtojas: „Ašaros, kurias tu lieji, yra mano ašaros. Tu myli mane mano meile. Tu meldiesi dėl meilės ir ją gauni. Mano dukra, užrašyk tai. Viskas, ką parašei, yra dokumentas netikintiesiems. Saugok jį gerai, kol tinkamas kunigas jį paskelbs. Nesirūpink dėl to.

Mano dukra, tu dar turi kažką užrašyti.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, visada būk linksma.“

Aš: „Ar galima būti linksmai, kai patiri skausmą?“ Gelbėtojas: „Meilę, kurią gauni, turi perduoti toliau.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu.“ Aš: „Mielasis Dieve, prašau, padovanok man švelnumą.“ Gelbėtojas: „Aš tau jį dabar dovanuju, užrašyk tai.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tau dėkoju.“

Išganytojas: „Aš tave myliu, mano dukra, ir tave laiminu. Į šį palaiminimą įtraukiu visas sielas.“

16.33 – 19.45 val. – Malda – Išpažintis – Šv. Mišios raudonais drabužiais bažnyčioje.

1992 m. rugsėjo 27 d. – sekmadienis

6.30–8.15 val. pagal naują laiką.

(Šią naktį laikrodžiai buvo atgal pasukti viena valanda.)

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra.“

Aš: „Taip, mano brangus sielos gidas, mano brangusis Jėzau.“

Išganytojas: „Vakar pas tavo vyrą buvo keli nešvarūs dvasios.“

Aš: „Viešpatie, galima buvo pagalvoti, kad tai širdies priepuolis. Tačiau aš sugebėjau tai atskirti, kai daviau jam šventinto vandens, palaiminau jį ir meldžiausi už jį. Jam ant veido susirinko prakaitas. Tada jam pasidarė geriau. Iškart po to jis juokėsi taip bjauriai, kaip kartais sapnuose, kaip jau buvau girdėjusi. Tai jau keletą kartų buvo nutikę važiuojant automobiliu, bet aš meldžiausi atkakliai ir iš visos širdies. Dabar jis vis dar sėdėjo prie vairo automobilyje, ką tik buvo įvažiavęs į kiemą ir nebegalėjo išlipti. Aš priminiau savo vyrui, kad jis turėtų eiti išpažinties, bet jis nenorėjo.“

Išganytojas: „Aš leidau šiuos išpuolius. Tavo vyras nenori atgailauti.“ Aš: „Kas man tuo patikės, jei jis sekmadieniais eina į bažnyčią?“

Gelbėtojas: „Tokių, kurie sekmadieniais eina į bažnyčią, yra daug. Mano dukra, viską palik man.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, kunigas Vogt man negali padėti. Po vakarykščios išpažinties man buvo labai sunku. Kunigas Vogt mano, kad aš skaitau knygas. Aš jam pasakiau, kad kiekvienoje knygoje rašoma kažkas kita ir kad per susivienijimą aš niekada neturėjau knygos nei namuose, nei darbe. Aš irgi saugotųsi to daryti.“

Aš taip pat pasakiau klebonui Vogtui, kad kraujas, kuris tekės iš žaizdų, bus Gelbėtojo kraujas. Jis tuo netiki, kaip ir tėvas Buronas iš Manheimo. „

Aš: „Prašau, pasakyk man ką nors apie tai, galbūt aš vis dėlto kažką neteisingai parašiau.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, kraujas, kuris tekės iš penkių tavo žaizdų, bus mano kraujas. Tai paslaptis, kurią aš ne kiekvienam atskleidžiu.

Tai mano kraujas, kurį aš praliesiu už jus. Mano dukra, tai, kas čia nesuprantama, yra iš manęs. Taip yra. Taip ir liks. Taip ir bus.

Jei kunigas Vogt galėtų tau viską paaiškinti, man nereikėtų būti tavo dvasiniu vadovu. Mano brangioji dukra, tikėk tuo. Mano valia yra, kad tu atkreiptum dėmesį į viską, kas tavęs laukia.“ Aš: „O, mano Viešpatie ir Dieve, juk aš esu silpnas žmogus. Esu tokia nepatyrusi.

Šėtonas mane persekioja kaip įsiutęs šuo. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, kad jis negali daryti, ko nori, o tik tai, ką Tu leidži, nes kitaip jis visiškai valdytų pasaulį, bet pasaulis priklauso Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu teisingai parašei. Tavo siela yra pasirengusi mano veikimui. Tau tereikia dar šiek tiek palaukti. Pasitikėk manimi. Tu esi mano globoje.“ Aš: „O Švenčiausioji Mergelė?“

Išganytojas: „Ten, kur esu aš, ten yra ir ji.“ Aš: „Mano brangusis Dieve, aš Tau dėkoju.“

Išganytojas: „O, mano mylima dukra, kaip dabar viskas yra blogai. Nė viename amžiuje nebuvo tiek daug aklųjų, kiek dabar. Klaidingas mokymas apakino sielas. Klaidingas mokymas yra gyvatės nuodai. Vaistas nuo šių nuodų esu tik aš, mano vaike. Mano mylima dukra, tu turi dar kažką užrašyti. Man reikia iš tavęs...“

Aš: „Mielasis Dieve, ko gi?“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau, aš atiduodu Tau savo laisvę. Bet neleisk man niekada atsiskirti nuo Tavęs. Brangusis Dieve, aš atidaviau Tau savo laisvę, bet iki galo to nesuprantu. Ar gali man apie tai ką nors pasakyti?“

Išganytojas: „Tu esi laisva tik manyje!“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, dabar suprantu.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, dabar tave laiminu.“

Aš atsiklaupiau ant žemės, ir Gelbėtojas mane palaimino.

10.00 val. Šv. Mišios raudonais drabužiais.

13.00 val. rožinio malda ir

pamaldos. Nuo 16.00 val. skaityta

Biblija.

Maždaug 17.00 val. pas mane atėjo Hedviga. Ji man papasakojo „savo paslaptį“, kuri mane labai sukrėtė. Ji man papasakojo, kad klebonas Vogt iš nugaros nuogus fotografavo ministrantus, visus berniukus. Šios nuotraukos, kaip sakoma, kabo zakristijoje ir vieno berniuko asmeniniame albume. To berniuko motina tai vertina neigiamai ir yra pasibaisėjusi, tačiau tyli.

Tada ji dar papasakojo, kad kunigas Vogt buvo pastebėtas prie Baggersee ežero, kaip jis čiulpė vieno ministranto krūtinę ir bučiavo jam ausis.

Tada motina skundėsi, kad kunigas Vogt laiku neišsiunčia vaikų namo. Jie pas jį užsibūna per ilgai. Kiek žinau, jis turi daugumą ministrantų visame apylinkių regione.

Kadangi žinau, kad kunigas Vogt yra labai drovus ir labai nesaugus, meldžiausi už jį ir kasdien meldžiuosi, kad jis taptų geru kunigu.

Hedviga man papasakojo, kad apie tai ji taip pat girdėjo iš Zitos.

Kai Hedviga išėjo, aš 50 kartų sukalbėjau „Sanctus“ su mažaisiais karoliukais, o su didžiaisiais – Arkangelo Mykolo maldą, „Magnificat“, „Gloria in excelsis Deo“, „Pater noster“, „Ave Maria“ ir „Gloria Patri“, tada maldą už priešus ir egzorcizmą.

Man buvo liūdna dėl šios žinios, ir aš pravirkau.

Labiausiai norėjau iš karto nustoti eiti į bažnyčią.

Viską atiduodu į Dievo rankas. Gali būti, kad tai yra Šėtono darbas.

21.00 val. nuvažiavau į Wiesentalą ir kartu su Marion rašiau dienoraštį.

Pasitikėdama ja, papasakojau Marion apie kunigą Vogtą. Ji pasakė,

kad apie tai niekam nepasakotų.

1992 m. rugsėjo 28 d. – pirmadienis

10.00 val. Gydytojų

kabinetas – maldos

susirinkimas!

Išganytojas: „Mano dukra, užsirašyk: kunigas Vogt išvyks.“ Aš: „Iš Šv. Leono-Roto?“

Išganytojas: „Mano dukra, kažkas artėja prie tavęs!“ Aš:

„Viešpatie, kaip man tai suprasti?“

Išganytojas: „Mano veikimas tavyje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, esu pasirengusi Tavo veikimui ir sakau „taip“;

Aš Tave labai myliu, prašau, suteik man malonę, kad niekada Tau nepasakyčiau „ne“, net jei man kas nors nepatinka. Prašau, leisk man tik suprasti, kad visa tai ateina iš Tavęs. Viską norėčiau daryti sielų išgelbėjimui.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, tu visada atpažinsi mano meilę.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kaip gi?“

Išganytojas: „Aš tave nešiu ten, kur noriu. Mano dukra, užsirašyk.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Kankinimus, kuriuos gauni iš manęs, reikia vertinti labai rimtai. Su šiais kankinimais turi gyventi. Aš jų iš tavęs nepašalinsiu, net jei to prašysi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš supratau, bet meilė vis tiek liks manyje?“ Gelbėtojas:

„Mano brangioji dukra, ji liks su tavimi amžinai.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve. Daryk su manimi, ką nori, aš priklausau Tau. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Išganytojas: „Aš tave laiminu, mano brangioji

dukra.“ Išganytojas mane palaimino.

Nuo šiandien rožinis jau apie 18.00 val., šv. Mišios – apie 18.30 val., ir aš abu juos lankiau vilkėdama raudoną suknelę.

20.00 val. – maldos grupė.

Meldžiasi vis daugiau ir daugiau žmonių. Vietos jau beveik nebeliko. Pabaigoje išpažinau kunigui Dochatui apie kunigą Vogtą. Išpažinties metu paklausiau, ką man daryti, nes norėčiau jam padėti – apie jį buvo pasakojama.

Kunigas Dochat patarė man pasikalbėti su kunigu Vogtu apie susidariusią situaciją.

Prieš kalbėdama su kunigu Vogtu, norėčiau pirmiausia pasikalbėti su Gelbėtoju, nes turiu būti tikra, kad tai, ką man pasakė kunigas Dochatas, yra teisinga.

Jei Gelbėtojas man pritars, aš padarysiu tai, ką man patarė kunigas Dochat. Po maldos susirinkimo pas mus pasiliko Rolandas Schmidtas, kad pasikalbėtų su mano vyru. Jaučiau, kad mano vyrą užpuolė nešvarus dvasia. Jis man prisipažino, kad slapta skaitė mano dienoraštį. Tai išgirdusi, buvau siaubingai pasibaisėjusi. Tuoj pat jam pasakiau, kad tai nuodėmė ir kad taip elgtis negalima. Tai ne tik smalsumas, bet ir nepaklusnumas Dievui. Šias problemas atiduodu į Dievo rankas.

Nuo šiandien elgsiuosi su savo dienoraščiu atsargiau. Nenoriu slėpti to, ką man sako Gelbėtojas, tačiau prieš išleidžiant knygą, ją pirmiausia turi patikrinti kunigas. Rolandas jau atvežė į Ukrainą tėvo Johanno iš Rotenbergo knygas. Tai tos knygos, apie kurias Gelbėtojas sakė, kad jos knygos yra neteisingos. Aš tai jau pasakojau tėvui Johannesui, bet jis man nepatikėjo. Rolandas daro tai, ką jam liepia tėvas Johannesas.

1992 m. rugsėjo 29 d. – antradienis

10.00 val. gydytojų

kambaryje – Maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk: neturi eiti pas kleboną Vogtą, nes aš nusprendžiu, kada kas bus padaryta. Aš pažįstu visų širdis. Daug melskis už kunigus. Šėtonas dabar ypač stiprus, ir daug kunigų pasiduoda jo gundymams. Visą istoriją, apie kurią kalbama apie kleboną Vogtą, palik man.“

Aš: „Aš galvoju apie Rodalbeną!

Spalio 1 d. bus pastatytas Dangaus ženklas.
Ten bus garbinamas Brangusis Kraujas.

Išganytojas: „Tu esi per daug apsunkinta.“

Aš: „Taigi šįkart į Rodalbeną nevažiuosiu, turiu tiek daug rašyti.“ Gelbėtojas: „Taip, rašyk, mano dukra.“

Aš: „Vakar aš nekalbėjau maldos grupėje. Kai kurie klausė, kodėl šiandien nekalbėjau.“

Išganytojas: „Kai turėsi kalbėti, aš tau tai įkvėpsiu. Žmonės dabar turi daug melstis. Pasinaudokite laiku maldai. Malda yra reikalinga kaip niekada anksčiau. Mano dukra, vakar jūs gerai meldėtės. Dangus džiaugėsi kartu su jumis. Dar daug daugiau žmonių ateis melstis. Mano dukra, man patinka, kaip tu meldiesi su tikinčiais. Aš dėkoju tau už tavo pastangas.“

Aš: „Mylintis Tėve, dabar jaučiu ugnį savo širdyje. Tai labai gražus jausmas.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai yra mano meilė.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, už Tavo meilę.“

Gelbėtojas: „Tu daug ištveri, mano dukra.“

Aš: „Ką reiškia, kad aš daug ištveriu?“

Išganytojas: „Tai reiškia, kad tu gali ištverti ir daug kančių.“ Aš: „O, tebūna išgelbėta daug sielų.“

Išganytojas: „O, mano dukra, atpirkimo kančios jau prasidėjo.“ Aš: „Bet aš to nesuprantu.“

Išganytojas: „Tu jau viską ištveri su mano meile. Būk pasirengusi šventosioms penkioms žaizdoms, kurias gausi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, esu pasirengusi, kad įspaustum man žaizdas, kada tik panorėsi. Neleisk man ilgai kentėti troškulio. Esu labai ištroškusi. Prašau, numalšink mano troškulį.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, aš numalšinsiu tavo troškulį, atėjo tam tikras laikas. Mano dukra, aš troškau kartu su tavimi!“

Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinis ir šv. Mišios Rot.

1992 m. rugsėjo 30 d. – trečiadienis

10.00 val. gydytojų kabinete

– maldos susibūrimas!

Dėkoju Gelbėtojui, kad vakar visą dieną gavau tiek daug meilės. Jaučiu tą meilę iki šiol. Kaip gražu gyventi be rūpesčių ir problemų. Noriu būti tikrai laisva su Dievu.

Didysis Dieve, aš šlovinu Tave ir dėkoju Tau už Tavo Karalystę, kuri atėjo pas mane.

Tokioje situacijoje viską myli. Net tas niūrus oras lauke man buvo gražus. Meilė nepažįsta neapykantos, joje nėra nieko bjauraus. O, mano Jėzau, kaip gražu Tave mylėti. Mano Viešpatie ir Dieve, koks tai ženklas, kad gaunu iš Tavęs tiek daug meilės?“ Gelbėtojas: „Ši meilė, kurią gauni, yra ženklas, kad patirsi kančių. Pirmiausia turi pažinti mylintį Dievą, tada pažinsi ir kenčiantį Dievą – abu yra geri.“

Aš: „Aš dvejoju, ar rašyti.“

Išganytojas: „Rašyk. Nuodėmė yra didelė ir sunki, ji viršijo žemės ribas. Daug sielų atgailaus už pasaulio nuodėmes. Taigi, mano dukra, tu nesi viena. Kiekviena siela turi nueiti savo Kryžiaus kelią. Tik nedaugelis turi tokį Kryžiaus kelią kaip tu.

Mano dukra, tu gavai ypatingą malonę šiam Kryžiaus keliui. Tai ne tavo nuopelnas, tai mano valia. O ką aš noriu, tą ir įvykdysiu tam, kam noriu. Visą, ką iki šiol padarei man, labai vertinu ir atlyginsiu Kryžiaus kelio pabaigoje. Tavo atlygis bus didelis, jei ištversi iki galo.“

Aš: „O jei neištversiu iki galo?“

Išganytojas: „Tu ištversi iki galo. Niekas daugiau negali mūsų atskirti.“

Aš: „O, mano Meile, aš tave taip labai myliu. Ar yra kas gražiau už buvimą su tavimi?“
Gelbėtojas: „Taip turėtų kalbėti visi. Tu esi mano atpirkimo siela, kurią aš išsirinkau.“

Gelbėtojas mane palaimino.

12.00 val. aš nuoširdžiai meldžiausi koplyčioje ir verkiau, nes tiek daug sielų pražūva.

Gelbėtojas: „Atiduok man visą savo širdį.“

Aš: „Aš atiduodu Tau visą savo širdį, mano Viešpatie ir

Dieve.“ Gelbėtojas: „Tu man patinki.“

Aš: „Mielasis Dieve, Tu mane matai, bet aš Tavęs nematau, ir vis dėlto Tu man patinki, nes aš Tave myliu.“

Išganytojas: „Mano dukra, kelias, kuriuo tu eini su manimi, bus auka netikintiesiems, nes jie nepažįsta meilės.“

Aš: „Viešpatie, prašau, suteik netikintiesiems malonę, kad jie Tave mylėtų.“

Gelbėtojas: „Jei jie to norės. Jie man neaukoja savo širdies, kaip tu.“ Aš: „Aš prašiau malonės Veronikai, kuri dirba su manimi.“

Išganytojas: „Pasakyk jai, kad ji taip pat man atiduotų savo širdį.“

Aš: „Taip, Viešpatie, aš jai tai pasakysiu. Ačiū Tau, mano Viešpatie ir mylintis Tėve.“

18.00 val. Rožinis ir šv. Mišios Rot. Šv. Mišias aukojo tėvas Ferdinantas.

1992 m. spalio 1 d. – ketvirtadienis

10.45 val. gydytojų kabinete

– maldos susibūrimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, noriu, kad tu griežtai laikytumeisi tylos dėl penkių žaizdų.“

Aš: „Mielasis Dieve, juk jau tiek daug žmonių žino.“

Gelbėtojas: „Bet jie nežino, kada tu jas gausi.“ Aš: „Mielasis

Dieve, aš irgi to nežinau.“

Išganytojas: „Bet tu tai sužinosi.“

Aš: „Aš apie tai tylėsiu. Prašau, suteik man malonę tylėti. Noriu daryti viską taip, kaip Tu nori.“

Gelbėtojas: „Šiąnakt gausi žaizdų ženklus.“ Aš: „Ar tada rytoj turėsiu eiti į darbą?“

Išganytojas: „Ne.“

Aš: „Kaip aš atpažinsiu, kad jos yra iš Tavęs?“

Gelbėtojas: „Tu jas atpažinsi, kai jos bus.“

Aš: „Ar gausiu Tavo ženklą, jei tai įvyks šią naktį? Iš tikrųjų Tu man jau davėi ženklą – tą degantį meilės jausmą, kurį dabar jaučiu, ir tą malonią ramybę bei taiką, kurią dabar turiu. Aš sutinku, jei Tu nori, kad šią naktį būtų įspausti žaizdų ženklai. Prašau, neleisk man trokšti. Jaučiuosi taip, lyg viduje degčiau. Supratau, kad tai Tavo meilė. Tu nori, kad aš Tave mylėčiau taip, kaip aš myliu Tave. Mano Viešpatie, tebūnie taip, kaip Tu nori.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man patinka, kaip tu parašei. Aš taip pat galiu tai pakeisti, kada ir kaip noriu. Mano dukra, viską palik man.“

15.00 val.

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk: tai, ką šią naktį turėsi ištvirti su manimi, paaukok Dangiškajam Tėvui sielų išgelbėjimui. Rašyk, mano dukra, žodis po žodžio.

Skausmai, kuriuos patirsi šią naktį, bus labai stiprūs. Tu turi juos ištvirti.“

Aš: „Mano Viešpatie, ar Tu vis dar su manimi?“

Gelbėtojas: „Taip, aš vis dar su tavimi, aš tave myliu.“

Aš: „Jėzau, gyvasis Dievo Sūnau, ar man reikia žinoti dar ką nors?“

Gelbėtojas: „Kankintis reiškia „mylėti“.

Aš: „Mano Viešpatie, ar aš sugebėsiu tai

padaryti?“ Gelbėtojas: „Su manimi – taip.“

Aš: „Prašau, suteik man daug malonės, kad galėčiau mylėti.“

Išganytojas: „Jei būsi su manimi, tau nepritrūks meilės. Mano dukra, aš tau duosiu tiek meilės, kad galėtum kentėti.“

Išganytojas mane palaimino ir tarė: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

18.00 val. Rožinio malda ir šv. Mišios Rot.

2019 m. spalio 2 d., penktadienis – „Jėzaus Širdis“

10.00 val. Gydytojų

kabinetas, 1-oji maldos

bendruomenė

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kai šiandien ryte pabudau, iš karto pagalvojau, kad su manimi nieko neįvyko. Viena vertus, džiaugiausi, kita vertus, galvojau, ar tai nebuvo tas nešvarusis dvasia, kuri vakar vakare mane įtikino. Tada vėl pagalvojau, kad ten, kur yra meilė, negali būti nešvaraus dvasios. Su manimi yra arba Dievas, arba nešvarusis dvasia, nes Dievas nesidalija širdimi su kitais. Dievas nori turėti širdį tik sau vienam. Taigi priėjau prie išvados, kad tai buvo Dievo valia, ir taip ir atsitiko.“

Dabar susivienijau su Gelbėtoju. Pajutau šilumą, ramybę ir pajutau, kad Gelbėtojas yra su manimi.

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk: aš atidėjau žaizdų pasirodymą kitam laikui. Aš to norėjau. Nesijaudink, kad taip atsitiko. Aš galiu daryti, kaip noriu. Tu buvai pasirengusi, bet laikas dar nebuvo atėjęs. Tai vėl buvo išbandymas. Neatsisakyk, viskas įvyks tinkamu laiku.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš taip pat galėjau manyti, kad tai buvo nešvarusis dvasia, nes juk nieko neįvyko.“

Išganytojas: „Jūs visi per greitai darote tokias išvadas. Jūs tikite tik tuo, ką matote, o apie kitus dalykus nesusimąstote.“

Aš: „Bet kas yra tas kitas dalykas?“

Išganytojas: „To, ką velnias yra suplanavęs, jūs negalite atpažinti. Mano dukra, aš viską matau. Aš pažįstu kiekvieną širdį, žinau, kiek ji yra subrendusi, kad galėčiau su ja kažką daryti.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, tai reiškia, kad aš nebuvau pakankamai gera ar subrendusi šioms kančioms?“

Išganytojas: „Tai ne dėl tavęs, mano dukra. Viskas priklauso nuo mano valios. Nesijaudink, tu tikrai gausi žaizdas.“

Aš: „Aš meldžiausi: leisk man, prašau, pasilikti Tavo širdyje, nes šiandien yra Švenčiausiosios Jėzaus Širdies penktadienis. Noriu pasilikti meilės šaltinyje, degančioje meilės ugnyje.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tavo širdis dabar yra mano širdis. Tu esi manyje. Mylėk mane, mano dukra.“ Aš: „Juk aš tave myliu, mano Viešpatie. Aš taip pat jaučiu meilės ugnį savyje. Ačiū tau už šią malonę.“

Gelbėtojas: „Eik ramybėje, mano dukra.“

Mintyse pagalvojau: „Šiandien nebus

palaiminimo.“ Gelbėtojas: „Tačiau aš tave

laiminu, mano dukra.“ Ir Gelbėtojas mane

palaimino.

18.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rote.

Kunigas Vogt ir kunigas Ferdinand kartu aukojo Mišias.

1992 m. spalio 3 d. – šeštadienis

8.00–10.00 val. namuose –

maldos susivienijimas!

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, viskas, ką rašai, bus išspausdinta. Viskas, ką rašai, yra mano darbas. Tu pati nieko negali. Neabejok, mano dukra. Taip tu mane įžaidi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, prašau Tavo atleidimo, būk gailestingas ir maloningas man, vargšai nusidėjėlei. Jaučiuosi visų apleista, tarsi būčiau melagė.“

Ir tada man kilo mintis, tarsi būčiau nuklydusi ir tapusi blogu žmogumi. Nors kiekvieną dieną esu

su Tavimi susivienijusi ir kiekvieną savaitę einu išpažinties.

Jaučiau, kad visi yra geresni už mane. Tada vėl sugrižau prie Tavęs, nes Tavo meilė yra stipresnė ir be jos aš negaliu gyventi, o aš vis labiau ir labiau trokštu ją mylėti. Aš labai trokštu šios meilės. Ir aš vis prašau šios meilės.

Ši meilė yra tarsi priklausomybė arba opiumas.

Nei medicina, nei žemiškas turtas negali jos pakeisti.

Dažnai jaučiu degimą širdyje. Jaučiu, kaip labai Tave myliu, o viskas, kas žemiška, man tampa svetima.

Tada klausiu savęs: kodėl aš tuoj pat nesu danguje?

Kadangi supratau, kad Tu esi Meilė, labai norėčiau, kad kiti žmonės tai taip pat suprastų. Esu pasiruošęs kentėti už juos, kad jie nepasiklystų.

Mano Viešpatie ir Dieve, tebūnie ne mano, o Tavo valia. Daryk su manimi, ką nori.

Neleisk man atsiskirti nuo Tavo meilės.

Išganytojas: „Mano mylima dukra. Tavo meilė man yra didelė. Aš tai vertinu. Tavo meilė man yra tvirta. Nesirūpink žmonėmis ir tuo, ką jie sako. Už viską, ką jie sako, jie turės atsakyti mano teisme. Kiekvienas žodis, išeinantis iš širdies, yra žodžiai, kuriuos jie pasėjo. Ir tai, ką jie pasėjo, jie ir nuims. Todėl, mano dukra, pasirūpink, kad galėtum gerai nuimti derlių. Galiausiai paaiškės, kas yra iš manęs, o kas – iš nešvaraus dvasios.“

Mano brangioji dukra, aš myliu tave tokią, kokia esi. Man buvo malonu, kad pirmiausia pasimeldai už mano ir tavo motiną. Aš priėmiau viską, ką jai pasakei. Ji tave labai myli. Ji nepaliks tavęs vienos. Daugiau pasitikėk ją.“

Aš: „Ačiū tau, mano Jėzau, ateityje daugiau melsiuosi už ją ir labiau ją pasitikėsiu. Aš taip pat noriu ją mylėti kaip tave. Prašau, suteik man malonę, kad galėčiau ją mylėti taip pat kaip tave. Juk ji yra mano Motina ir Karalienė.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu esi nuoširdi. Man labai patinka tavo nuoširdumas. Aš suteiksiu tau malonę, kad galėtum ją mylėti taip, kaip myli mane. Mano brangioji dukra, dabar tave laiminu.“

Gelbėtojas dabar mane palaimino.

10.15 val.: man paskambino jaunas vyras iš Plankštato. Pirmadienį jis dalyvavo mano maldos grupėje. Jis man papasakojo, kad naktį jį gundė velnias. Jis išreiškė man savo norą! Jis norėtų tapti kataliku. Šiuo metu jis dar yra protestantas. Aš jam daviau gerą patarimą. Jis turėtų kreiptis į tėvą Switbertą Štiftneuburge, kad atliktų išpažintį.

Nuo 16.30 iki 19.50 val. meldžiausi Rot bažnyčioje.

Išpažinau nuodėmes pas kleboną Vogtą. Jis man pasakė, kad elgiuosi teisingai, bet negali man padėti. Buvau dėkingas už atleidimą ir suprantu, kad jis negali man padėti.

Po to už jį sukalbėjau visą rožinį.

21.15 val. paskambino tėvas Gebhardas Heyderis iš Regensburgo. Su juo kalbėjausi daugiau nei 30 minučių. Man tai labai džiugino. Ačiū Dievui, kad jis man paskambino. Susitariau su juo susitikti po aštuonių dienų apie 18.30 val. Regensburge. Pabaigoje jis palaimino mane ir mano šeimą. Aš tuoj pat pasimeldžiau už jį, nes mano širdis buvo kupina džiaugsmo.

1992 m. spalio 4 d. – sekmadienis

7.30 val. – 9.00 val.

Maldos susibūrimas!

Pirmiausia – malda prieš Švenčiausiosios Mergelės Marijos statulą. Tada vėl susibūrimas virtuvėje, kur gavau Gelbėtojo žinią:

Išganytojas: „Mano dukra, noriu, kad tu rašytum. Aš priėmiau tavo meilę man. Tai nėra pagrūniška meilė.“

Aš: „Ar turėčiau rašyti?“

Išganytojas: „Taip, rašyk. Man patiko, kaip šiandien meldiesi. Tęsk taip toliau. Džiaugiuosi, kad eini pas tėvą Gebhardą. Tai taip pat yra mano noras. Aš vėl kalbėsiu su tavimi per jį. Pasitikėk juo. Mano dukra, ypač džiaugiuosi, kad priėmei šias kančias. Išbandymas artėja prie pabaigos.“

Aš: „Mielasis Dieve, paaiškink man tai šiek tiek išsamiau.“

Išganytojas: „Tu esi išbandoma, mano dukra, dėl kančių, kurias patirsi. Mano dukra, mylėk mane toliau kaip iki šiol. Aš tau dar labiau padovanosiu savo meilę. Tu vis daugiau praši, o aš tau vis daugiau duosiu.“

Aš: „Mielasis Dieve, norėčiau Tave dar paklausti: jau keletą mėnesių jaučiu skausmą petyje ir kairėje rankoje. Nė vienas tepalas ir nė viena druskos vonia nepadeda. Ar šios kančios yra iš Tavęs, ar galiu jas gydyti ligoninėje pas gydytojus?“

Išganytojas: „Net ligoninėje niekas negalės tau padėti. Šie skausmai yra iš manęs. Jie yra tų kančių, kurias dar patirsi, pradžia.“

Išganytojas: „Tu man atidavei savo sveikatą, mano dukra.“

Aš: „Tegul bus taip, kaip Tu nori. Aš aukoju Tau šiuos skausmus už nusidėjėlių atsivertimą ir sielų išgelbėjimą.“

Išganytojas: „Mano dukra, audros, kurios dar ateis, padarys didelę žalą. Melskitės už šiuos reikalus. Bus daug naujų karų. Žmonės tapo abejingi. Jie nepažino savo Tėvo. Jie teikė pirmenybę pasaulietiškumui, o pasaulietiškumas jų išgelbėti negali. Gamta gina save nuo savo nusidėjėlių. Mano dukra, didžioji liga, kuri prasiverš, dar tik prasideda. Ši liga nusiaubs šalis. Šiai ligai nėra vaistų. Ji paims ir turtuolius, ir vargšus, ir piktus, ir gerus.

Ji užklups žmones netikėtai. Nė vienas žmogus negalės nuo jos pasislėpti

arba jos išvengti. Ji ateina ten, kur aš noriu. Ji nuneš daugelį žemės tautų. Aš: „Ar ši liga turi pavadinimą?“

Išganytojas: „Tai nauja liga. Ji dar neturi pavadinimo, bet jį gaus. Mano dukra, tu turi daug melstis.“

Aš: „Ar galiu tai perskaityti savo maldos grupei?“

Išganytojas: „Knyga turi būti parašyta kuo greičiau, tada jie visi galės ją perskaityti. Jei dabar jiems ką nors pasakysi, jie netikės. Jie klausosi tik to, ką sako dauguma žmonių; jie patikės tik tada, kai patys tai pamatys. Jų tikėjimas yra paviršutiniškas, ir neturi šaknų.“

Aš: „Brangusis Dieve, dabar aš nebegaliu rašyti. Prašau, atleisk man.“

Gelbėtojas mane palaimino.

10.00 val. Šv. Mišios Rote, bažnyčioje buvo nedaug žmonių

13.00 val. rožinio malda ir pamaldos.

1992 m. spalio 5 d. – pirmadienis

9.00 val. gydytojų

kabinete – maldos

susibūrimas!

Nuo pat ryto jaučiu stiprius galvos skausmus. Pasakiau Gelbėtojui, kad aukoju juos už nusidėjėlių atsivertimą ir sielų išgelbėjimą. Toliau sakiau, kad Jam nereikia manęs išlaisvinti nuo skausmų. Po to susivienijau su Gelbėtoju. Dabar jaučiau šilumą širdyje. Tai malonus jausmas. Jaučiu, kad Viešpats yra su manimi.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, aš esu su tavimi. Dėl sielų reikia daug atpirkti. Mano dukra, man iš tavęs reikia...“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau. Aš atiduosiu Tau tai, ko Tau reikia, nors ir nežinau, ko Tu iš manęs nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, man reikia tavo regėjimo.“ Aš:

„Ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Kurį laiką tu negalėsi matyti.“ Aš:

„Mielasis Dieve, ar tada aš būsiu akla?“ Išganytojas:

„Ne dvasiškai akla.“

Aš: „O, mano Viešpatie, tai turėtų būti baisu.“

Gelbėtojas: „Aš būsiu su tavimi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, gali pasiimti mano regėjimą. Kada tai įvyks? Ar tai bus prieš žaizdų įspaudimą, ar po jo? Ar galiu tai žinoti?“

Išganytojas: „Mano dukra, tai įvyks tada, kai aš to norėsiu.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, tegul tai įvyks tada, kai Tu to norėsi.“ Aš maniau, kad neturiu nieko, kas mane išlaikytų.

Išganytojas: „Tu turėsi ką nors.“

Aš: „Ar šis aklumas truks ilgai?“ Gelbėtojas:

„Tam tikrą laiką.“

Aš: „Bet Tu iš manęs daug reikalauji.“

Gelbėtojas: „Tai dėl tavo tobulėjimo.“

Aš: „Mielasis Dieve, jei Tu esi su manimi, man nereikia jaudintis. Tu tada pasirūpinsi manimi.“

Išganytojas: „Teisingai.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, sutinku.“ Gelbėtojas:

„Aš tave laiminu, mano dukra.“

Gelbėtojas mane palaimino.

11.45 val. – Brangusis Dieve, prašau, pašalink mano rūpesčius dėl to, kad galiu apakti. Nenoriu galvoti, kaip tai bus.

Gelbėtojas: „Mano mylima dukra, aš tai iš tavęs paimsiu.“ Aš:

„Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau dėkoju.“

18.00 val. Rožinis ir šv. Mišios Rot.

20.00 val. – maldos grupė!

1992 m. spalio 6 d. – antradienis

9.00 val. gydytojų

kabinete – maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano mylima dukra, noriu, kad rašytum. Džiaugiuosi, kad kreipiesi į mane. Tavo širdis dabar pilna meilės. Mano dukra, šios meilės niekas negali iš tavęs atimti, nebent tu pati tam pritartum. Būk atsargi.“

Aš: „Mano mylimas Tėve, mano mylima Šventoji Dvasia, mano mylimas Jėzau. Prašau Tave malonės. Išsaugok man tą meilę, kurią man davei. Neleisk man vesti beprasmiškų pokalbių. Leisk man kalbėti ir tylėti, kada Tu nori. Leisk man mylėti ten, kur mano dvasia priešinasi.

Leisk man visus mylėti Tavo širdimi, kuri yra tokia deganti meilės ugnis. Leisk man pirmiausia ieškoti klaidų savyje, prieš pradėdama teisti kitus.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu kalbi iš širdies, kuri priklauso man. Mano brangioji dukra, tave laukia kažkas.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar man dėl to teks liūdėti? Bet aš nežinau, dėl ko. Prašau, pasakyk man. “ Tada aš meldžiausi: „Ateik, Šventoji Dvasia, ateik per Marijos, Tavo taip mylimos nuotakos, Nekaltąją Širdį ir pasakyk man, ką turėčiau rašyti. Esu pasirengusi rašyti tai, ką man įkvėpsi. Nesvarbu, ar man bus liūdna, ar ne, aš darysiu tai, ko Tu nori.“

Aš vis dar nieko negirdėjau.

Aš: „Kalbėk, mano Viešpatie ir Dieve, Tavo tarnaitė klausosi.“ Išganytojas: „Tau teks daug sielvarto.“

Aš: „Mano brangusis Dieve, ką reiškia „daug“?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu turi viską ištvirti. Melskis už savo šeimą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, išgelbėk juos visus, aš juos myliu. Prašau, neleisk, kad nė vienas pražūtų.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, jie nenori atgailauti.“

Aš: „Mano Viešpatie, esu pasirengusi kentėti už juos, bet tik jei Tu to nori. Juk Tu pažįsti jų širdis, o aš – ne.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man patinka tai, ką pasakei. Viskas įvyks taip, kaip aš noriu.

Mano brangioji dukra, užsirašyk dar vieną dalyką. Serbijoje netrukus prasidės karas. Melskis, kad priešas susilpnėtų.“

Aš: „Aš melsiuosi už šiuos reikalus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kai vakar maldos grupėje atsiklaupiau prieš Tave ir meldžiausi, mano širdyje nuolat degė ugnis. Ji buvo gana stipri. Man atrodė, kad aš degu iš vidaus.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvau aš.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar tai turi kokią nors reikšmę man?“

Išganytojas: „Kad galėtum ištvirti sielvartą, kuris tave ištiks. Aš savo vaikus apdovanoju gera atlygiu už gerus darbus.“

Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 7 d. – trečiadienis

8.15 val. gydytojų

kabinete – maldos

susibūrimas!

Išganytojas: „Tu esi mano brangakmenis, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, tai aš jau kartą rašiau.“

Išganytojas: „Parašyk tai, tavo rūpesčiai yra mano rūpesčiai, mano

dukra.“ Aš: „Ar mano siela tokia tyra, kad Tu gali ją vadinti

brangakmeniu?“ Išganytojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Man viduje toks gražus jausmas. Manau, kad sielos tyrumas yra Dievo karalystė.“ Gelbėtojas: „Turėdamas tyrą sielą, galiu daryti, ką noriu.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk: su aklumu yra taip. Tu matysi savo širdimi. Tu matysi daugiau nei kiti žmonės savo akimis.

Regėjimas akimis yra žemiškas, o širdies šviesa – dangiška. Šią šviesą galiu suteikti tik aš.

Todėl nė vienas gydytojas tavimi netikės. Viską, ką pamatysi, turėsi papasakoti.

Kunigas tai užrašys. Ne tu kalbėsi, bet aš kalbėsiu už tave. Mano dukra, būk įsitikinusi, kad širdies šviesa yra vertingesnė už regėjimą.“

Aš: „Mano Viešpatie, dabar geriau suprantu. Ačiū Tau, kad man tai pasakei.“ Išganytojas:

„Mano dukra, man dar ko nors iš tavęs reikia.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, jei galiu tau tai duoti, gali tai gauti.“

Išganytojas: „Man reikia tavo rankų. Tavo rankomis aš gydysiu sielas.“ Aš: „O, mano

Viešpatie, ką Tu vis darai su manimi. Nieko panašaus negaliu įsivaizduoti.

Bet jei Tu esi manyje, tikiu, kad toks dalykas gali įvykti. Viešpatie, tebūnie ne mano valia, bet Tavo valia. Jei tai susiję su sielų išgelbėjimu, Tu jau dabar turi mano rankas.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvo tai, ko man dar reikėjo iš tavęs. Gydymai įvyks tada, kai aš to norėsiu. Ne tada, kai žmonės to norės.“

Viešpats mane palaimino ir tarė:

„Eik ramybėje, mano dukra, ir pasitikėk manimi.“

19.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rocho koplyčioje.

1992 m. spalio 8 d. – ketvirtadienis

Archyvas 10.15 val.

Maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, čia tylu.“

Aš: „Jėzau, gyvojo Dievo Sūnau, mano Sužadėtinai, ką man rašyti?“ Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra, žodis po žodžio.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie.“

Išganytojas: „Žaizdos, kurias gausi, ateis netikėtai.“ Aš: „Taigi aš nežinosiu nei dienos, nei valandos, kada jos ateis?“ Išganytojas: „Mano dukra, tai nuspręsiu aš.“

Aš: „Ar tada aš dar galiu vykti į Regensburgą?“

Išganytojas: „Taip, tu dar gali eiti. Mano dukra, šėtonas dabar yra labai galingas. Jis negalės tau nieko padaryti, jei tu išliksi stipri. Jis darys viską, kad tu nerašytum. Mano dukra, stenkis ir rašyk toliau. Jis netrukus bus nugalėtas. Ne visi mano vaikai jo klauso.

Ši nedidelė mano vaikų dalis jį nugalės.“ Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Taip, užrašyk dar šiek tiek. Valdžia yra pasirengusi su tavimi pasikalbėti. Gerai klausyk mano balso. Mano dukra, laikykis to, ką parašei. Aš esu su tavimi. Aš sugėdinsiu didžiuosius. Didieji bus išrūšiuoti.“

Aš: „Kas yra tie didieji?“

Išganytojas: „Politikai ir vyskupai – jie atsakingi už šį pasaulio chaosą. Užrašyk, mano dukra, aš reikalauju, kad nueitum pas kunigą Vogtą. Pasakyk jam, kad prieš šventąsias Mišias su tikinčiais jis turi melstis rožinį. Pasakyk jam, aš to reikalavau.“

Aš: „O jei jis pasakys, kad negali?“ Gelbėtojas:

„Tai palik man.“

Aš: „Brangusis Dieve, kada nori, kad aš pas jį nueičiau?“

Gelbėtojas: „Eik pas jį dar šiandien.“

Aš: „Ar turėčiau jam pasakyti dar ką nors, be to, kad jis turi melstis rožinį?“

Negavau atsakymo.

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš dar šiandien nueisiu pas jį ir pasakysiu tai, ką man liepei.“

Kelyje į Rotą aš trumpai pasimeldžiau rožinį už tą kunigą.

16.10 val. trumpai pasimeldžiau Roterio bažnyčioje.

16.15 val. buvau pas kleboną Vogtą.

Aš jam pasakiau, ko iš jo reikalavo Gelbėtojas.

Jis vėl pakartojo tą patį: „Kaip man tai padaryti su ministrantais?“ Aš jam

pasakiau: „Dievui viskas įmanoma.“

Dar jam pasakiau: „Jūsų vietoje aš daryčiau tai, ko iš jūsų reikalauja Gelbėtojas.“ Jis jautė vidinį nerimą. Jam tai nepatiko. Tai buvo matyti ir iš jo veido. Paprašiau jo palaiminimo ir tuoj pat išėjau.

18.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rote.

Kunigas Vogt Mišių pabaigoje prieš Švenčiausiąjį Sakramentą sukalbėjo vieną rožinio dešimtuką.“

1992 m. spalio 9 d. –

penktadienis,

gydytojų kabinete,

maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano dukra, atkreipk dėmesį: visko, ką parašei, neduok skaityti jokiam vyskupui.

Gali jiems papasakoti, bet raštus turi saugoti. Kai knyga bus išleista, tada jie galės ją skaityti.

Rašyk, mano dukra, tėvas Gebhardas Heyderis kalbės su tavimi tai, ką aš jam įkvėpsiu. Daryk tai, ką jis tau sakys. Tai yra mano valia.

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš taip ir padarysiu. Brangusis Dieve, norėčiau dar paklausti, ar tai, ką pasakiau klebonui Vogtui, buvo teisinga?“

Išganytojas: „Mano dukra, pradžia yra gera.“

Aš: „Aš paklausiau Gelbėtojo, ar jis neturi man nieko pasakyti, ką turėčiau perduoti kunigui Gebhardui Heyderiui.“

Gelbėtojas: „Taip! Gali jam pasakyti, kad viskas, ką jis iki šiol padarė, buvo mano valia. Pasakyk jam dar vieną dalyką: man patinka jo darbas. Darbas, kurį jis iki šiol atliko, yra geras.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, aš jam viską perduosiu.“

Aš: „Mielasis Dieve, jaučiu kažką labai karšto savo širdyje. Ar aš tai tik įsivaizdavau?“

Išganytojas: „Ne, mano dukra, tai mano malonė. Tai mano dovana tau.“

Aš: „Mielasis Dieve, jei man duodi tokią dovaną, tikrai kažkas manęs laukia. Mano Viešpatie, norėčiau dar daugiau šios meilės kunigams.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką pasakei.

Prašyk daug meilės kunigams. Mano dukra, aš tave myliu, užsirašyk tai.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, dabar tave myliu taip labai. Ši meilė manyje yra stipresnė nei paprastai. Ačiū tau, mano Viešpatie ir Dieve, už tiek daug malonės, kurią man padovanojai.“ Gelbėtojas mane palaimino ir toliau tarė: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“
18.00 val. rožinis ir šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 10 d. Šeštadienis

07.00 val. Šv. Mišios Rocho koplyčioje

11.30–12.00 val. namuose –

maldos susibūrimas!

Išganytojas: „Klausyk atidžiai, mano dukra, aš tam tikrą laiką dovanoju tau savo malonę gydyti.“

Aš: „Ne, Viešpatie, ar aš neteisingai išgirdau? Prašau, pasakyk man dar kartą.“

Išganytojas pakartojo tą patį antrą kartą. Aš to nesuprantu. Man tai nepriimtina, nes aš esu niekas.“

Išganytojas: „Aš išgydysiu tavyje.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, koks tai bus išgydymas?“

Išganytojas: „Šiuos išgydymus palik man. Tu esi mano įrankis, mano dukra. Rašyk, mano dukra, man labai patinka, kaip tu elgiesi su žmonėmis.“

Aš: „Mielasis Dieve, kai kurie žmonės man sako, kad esu griežta.“

Išganytojas: „Mano dukra, neklausyk kitų, noriu, kad liktum tokia, kokia esi.“ Aš: Išganytojas mane palaimino.

1992 m. spalio 11 d., sekmadienis

8.00 val. Automobilių stovėjimo aikštelė prie Dunojaus – Regensburge,

kemperyje. „Salve Regina“. Maldos susivienijimas!

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Noriu, kad rašytum.“

Aš: „Nežinau, ką Gelbėtojas dabar nori man pasakyti. Laukiu žodžio. Žodis neateina iš karto. Kurį laiką praleidau tyloje.“

Gelbėtojas: „Tėvas Gebhardas Heyderis dar šiandien yra su tavimi. Tada jis ateis

pas mane.“ Aš: „Ar tai reiškia, kad aš su juo esu paskutinį kartą?“

Išganytojas: „Taip.“

Aš: „Tai man labai sunku. Aš verkiu. Mano Viešpatie ir Dieve, tada aš nebeturėsiu kunigo.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, į Rotą atvyks kitas.“

1992 m. spalio 4 d. – sekmadienis

7.30 val. – 9.00 val.

Maldos susibūrimas!

Pirmiausia – malda prie Dievo Motinos statulos.

Tada vėl susirinkome virtuvėje, kur gavau Gelbėtojo žinią: Gelbėtojas: „Mano dukra, noriu, kad tu rašytum. Aš priėmiau tavo meilę man. Tai nėra pagyrūniška meilė.“

Aš: „Ar turėčiau tai užrašyti?“

Išganytojas: „Taip, rašyk. Man patiko, kaip šiandien meldiesi. Tęsk taip toliau. Džiaugiuosi, kad eini pas tėvą Gebhardą. Tai ir mano noras. Aš vėl kalbėsiu su tavimi per jį. Pasitikėk juo. Mano dukra, ypač džiaugiuosi, kad priėmei šias kančias. Išbandymas artėja prie pabaigos.“

Aš: „Mielasis Dieve, paaiškink man tai šiek tiek išsamiau.“

Išganytojas: „Tu esi išbandoma, mano dukra, dėl kančių, kurias patirsi. Mano dukra, mylėk mane toliau kaip iki šiol. Aš tau padovanosiu dar daugiau savo meilės. Tu vis daugiau praši, o aš tau vis daugiau duosiu.“

Aš: „Mielasis Dieve, norėčiau Tave dar paklausti: jau keletą mėnesių jaučiu skausmą petyje ir kairėje rankoje. Nė vienas tepalas ir nė viena druskos vonia nepadeda. Ar šios kančios yra iš Tavęs, ar galiu jas gydyti ligoninėje pas gydytojus?“

Išganytojas: „Net ligoninėje niekas negalės tau padėti. Šie skausmai yra iš manęs. Jie yra tų kančių, kurias dar patirsi, pradžia.“

Išganytojas: „Tu man atidavei savo sveikatą, mano dukra.“

Aš: „Tegul bus taip, kaip Tu nori. Aš aukoju Tau šiuos skausmus už nusidėjėlių atsivertimą ir sielų išgelbėjimą.“

Išganytojas: „Mano dukra, audros, kurios dar ateis, padarys didelę žalą. Melskitės už šiuos reikalus. Bus daug naujų karų. Žmonės tapo abejingi. Jie nepažino savo Tėvo. Jie teikė pirmenybę pasaulietiškumui, o pasaulietiškumas jų išgelbėti negali. Gamta gina save nuo savo nusidėjėlių. Mano dukra, didžioji liga, kuri prasiverš, dar tik prasideda. Ši liga nusiaubs šalis. Šiai ligai nėra vaistų. Ji paims ir turtuolius, ir vargšus, ir piktus, ir gerus.

Ji užklups žmones netikėtai. Nė vienas žmogus negalės nuo jos pasislėpti arba jos išvengti. Ji ateina ten, kur aš noriu. Ji nuneš daugelį žemės tautų. Aš: „Ar ši liga turi pavadinimą?“

Išganytojas: „Tai nauja liga. Ji dar neturi pavadinimo, bet jį gaus. Mano dukra, tu turi daug melstis.“

Aš: „Ar galiu tai perskaityti savo maldos grupei?“

Išganytojas: „Knyga turi būti parašyta kuo greičiau, tada jie visi galės ją perskaityti. Jei jiems ką nors pasakysi dabar, jie netikės. Jie girdi tik tai, ką sako dauguma žmonių; jie patikės tik tada, kai patys pamatys. Jų tikėjimas yra paviršutiniškas ir neturi šaknų.“

Aš: „Brangusis Dieve, dabar nebegaliu rašyti. Prašau, atleisk man.“ Aš:

Gelbėtojas mane palaimino...

10.00 val. Šv. Mišios Rote, bažnyčioje buvo nedaug žmonių

13.00 val. rožinis ir pamaldos.

1992 m. spalio 5 d. – pirmadienis

9.00 val. gydytojų
kabinete – maldos
susibūrimas!

Nuo pat ryto jaučiu stiprius galvos skausmus. Pasakiau Gelbėtojui, kad aukoju juos už nusidėjėlių atsivertimą ir sielų išgelbėjimą. Toliau sakiau, kad Jam nereikia man atimti šių skausmų.

Po to susivienijau su Gelbėtoju. Dabar jaučiau šilumą širdyje. Tai malonus jausmas. Jaučiu, kad Viešpats yra su manimi.

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, aš esu su tavimi. Dėl sielų reikia daug atpirkti. Mano dukra, man iš tavęs reikia...“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau. Aš atiduosiu Tau tai, ko Tau reikia, nors ir nežinau, ko Tu iš manęs nori.“

Išganytojas: „Mano dukra, man reikia tavo regėjimo.“ Aš:

„Ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Kurį laiką tu negalėsi matyti.“ Aš:

„Mielasis Dieve, ar tada aš būsiu akla?“ Išganytojas:

„Ne dvasiškai akla.“

Aš: „O, mano Viešpatie, tai turėtų būti baisu.“

Gelbėtojas: „Aš būsiu su tavimi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, gali pasiimti mano regėjimą. Kada tai įvyks? Ar tai bus prieš žaizdų įspaudimą, ar po jo? Ar galiu tai žinoti?“

Išganytojas: „Mano dukra, tai įvyks tada, kai aš to norėsiu.“ Aš:

„Taip, mano Viešpatie ir Dieve, tegul tai įvyks tada, kai Tu to norėsi.“

Maniau, kad neturiu nė vieno, kuris mane išlaikytų.

Išganytojas: „Tu turėsi ką nors.“

Aš: „Ar šis aklumas truks ilgai?“ Gelbėtojas:

„Tam tikrą laiką.“

Aš: „Bet Tu iš manęs daug reikalauji.“

Gelbėtojas: „Tai dėl tavo tobulėjimo.“

Aš: „Mielasis Dieve, jei Tu esi su manimi, man nereikia jaudintis. Tu tada pasirūpinsi manimi.“

Išganytojas: „Teisingai.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, sutinku.“ Gelbėtojas:

„Aš tave laiminu, mano dukra.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino...

11.45 val. – Brangusis Dieve, prašau, pašalink mano rūpesčius dėl to, kad galiu apakti. Nenoriu galvoti, kaip tai bus.

Gelbėtojas: „Mano mylima dukra, aš tai iš tavęs paimsiu.“ Aš:

„Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau dėkoju.“

18.00 val. Rožinis ir Šv. Mišios Rot.

20.00 val. – Maldos grupė!

1992 m. spalio 6 d. – antradienis

9.00 val. gydytojų

kabinete – maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano mylima dukra, noriu, kad rašytum. Džiaugiuosi, kad kreipiesi į mane. Tavo širdis dabar pilna meilės. Mano dukra, šios meilės niekas negali iš tavęs atimti, nebent tu pati tam pritartum. Būk atsargi.“

Aš: „Mano mylimas Tėve, mano mylima Šventoji Dvasia, mano mylimas Jėzau. Prašau Tave malonės. Išsaugok man tą meilę, kurią man davei. Neleisk man vesti beprasmiškų pokalbių. Leisk man kalbėti ir tylėti, kada Tu nori. Leisk man mylėti ten, kur mano dvasia priešinasi.

Leisk man visus mylėti Tavo širdimi, kuri yra tokia deganti meilės ugnis. Leisk man pirmiausia ieškoti klaidų savyje, prieš pradėdama teisti kitus.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu kalbi iš širdies, kuri priklauso man. Mano brangioji dukra, tave laukia kažkas.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, ar man dėl to teks liūdėti? Bet aš nežinau, dėl ko. Prašau, pasakyk man. “ Tada aš meldžiausi: „Ateik, Šventoji Dvasia, ateik per Marijos, Tavo taip mylimos nuotakos, Nekaltąją Širdį ir pasakyk man, ką turėčiau rašyti. Esu pasirengusi rašyti tai, ką man įkvėpsi. Nesvarbu, ar man bus liūdna, ar ne, aš darysiu tai, ko Tu nori.“

Aš vis dar nieko negirdėjau.

Aš: „Kalbėk, mano Viešpatie ir Dieve, Tavo tarnaitė

klausosi.“ Išganytojas: „Tau teks daug sielvarto.“

Aš: „Mano brangusis Dieve, ką reiškia „daug“?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu turi viską ištverti. Melskis už savo šeimą.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, išgelbėk juos visus, aš juos myliu. Prašau, neleisk, kad nė vienas pražūtų.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, jie nenori atgailauti.“

Aš: „Mano Viešpatie, esu pasirengusi kentėti už juos, bet tik jei Tu to nori. Juk Tu pažįsti jų širdis, o aš – ne.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man patinka tai, ką pasakei. Viskas įvyks taip, kaip aš noriu. Mano brangioji dukra, užrašyk dar vieną dalyką. Netrukus Serbijoje prasidės karas. Melskis, kad priešas susilpnėtų.“

Aš: „Aš melsiuosi už šiuos reikalus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kai vakar maldos grupėje atsiklaupiau prieš Tave ir meldžiausi, mano širdyje nuolat degė ugnis. Ji buvo gana stipri. Man atrodė, kad aš degu iš vidaus.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvau aš.“

Aš: „Mielasis Dieve, ar tai turi kokią nors reikšmę man?“

Išganytojas: „Kad galėtum ištvirti sielvartą, kuris tave ištiks. Aš savo vaikus apdovanoju gera atlygiu už gerus darbus.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino...

18.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 7 d. – trečiadienis

8.15 val. gydytojų

kambaryje – maldos

susibūrimas!

Išganytojas: „Tu esi mano brangakmenis, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, tai aš jau kartą rašiau.“

Išganytojas: „Parašyk tai, tavo rūpesčiai yra mano rūpesčiai, mano

dukra.“ Aš: „Ar mano siela tokia tyra, kad Tu gali ją vadinti

brangakmeniu?“ Išganytojas: „Taip, mano dukra.“

Aš: „Man viduje toks gražus jausmas. Manau, kad sielos tyrumas yra Dievo karalystė.“ Gelbėtojas:

„Turėdamas tyrą sielą, galiu daryti, ką noriu.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk: su aklumu yra taip. Tu matysi savo širdimi. Tu matysi daugiau nei kiti žmonės savo akimis.

Regėjimas akimis yra žemiškas, o širdies šviesa – dangiška. Šią šviesą galiu suteikti tik aš.

Todėl nė vienas gydytojas tavimi netikės. Viską, ką pamatysi, turėsi papasakoti.

Kunigas tai užrašys. Ne tu kalbėsi, bet aš kalbėsiu už tave. Mano dukra, būk įsitikinusi, kad širdies šviesa yra vertingesnė už regėjimą.“

Aš: „Mano Viešpatie, dabar geriau suprantu. Ačiū Tau, kad man tai pasakei.“ Išganytojas:

„Mano dukra, man dar ko nors iš tavęs reikia.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, jei galiu tau tai duoti, gali tai gauti.“

Išganytojas: „Man reikia tavo rankų. Tavo rankomis aš gydysiu sielas.“ Aš: „O, mano

Viešpatie, ką Tu vis darai su manimi. Nieko panašaus negaliu įsivaizduoti.

Bet jei Tu esi manyje, tada tikiu, kad toks dalykas gali įvykti. Viešpatie, ne mano valia, bet Tavo valia tebūnie. Jei tai susiję su sielų išgelbėjimu, Tu jau dabar turi mano rankas.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvo tai, ko man dar reikėjo iš tavęs. Gydymai įvyks tada, kai aš to norėsiu. Ne tada, kai žmonės to norės.“

Viešpats mane palaimino ir tarė:

„Eik ramybėje, mano dukra, ir pasitikėk manimi.“

19.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rocho koplyčioje.

1992 m. spalio 8 d. – ketvirtadienis

Archyvas 10.15 val.

Maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, čia tylu.“

Aš: „Jėzau, gyvojo Dievo Sūnau, mano Sužadėtinai, ką man rašyti?“ Gelbėtojas:

„Rašyk, mano dukra, žodis po žodžio.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie.“

Gelbėtojas: „Žaizdos, kurias gausi, ateis netikėtai.“ Aš: „Taigi aš nežinosiu nei dienos, nei valandos, kada jos ateis?“ Gelbėtojas: „Mano dukra, tai nuspręsiu aš.“

Aš: „Ar tada aš dar galiu vykti į Regensburgą?“

Išganytojas: „Taip, tu dar gali eiti. Mano dukra, šėtonas dabar yra labai galingas. Jis negalės tau nieko padaryti, jei tu išliksi stipri. Jis darys viską, kad tu nerašytum. Mano dukra, stenkis ir rašyk toliau. Jis netrukus bus nugalėtas. Ne visi mano vaikai jo klauso. Ši nedidelė mano vaikų dalis jį nugalės.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Taip, užrašyk dar šiek tiek. Valdžia yra pasirengusi su tavimi pasikalbėti. Gerai klausyk mano balso. Mano dukra, laikykis to, ką parašei. Aš esu su tavimi. Aš sugėdinsiu didžiuosius. Didieji bus išrūšiuoti.“

Aš: „Kas yra tie didieji?“

Išganytojas: „Politikai ir vyskupai – jie atsakingi už chaosą šiame pasaulyje. Užrašyk, mano dukra, aš reikalauju, kad nueitum pas kunigą Vogtą. Pasakyk jam, kad prieš šventąsias Mišias su tikinčiaisiais jis turėtų melstis rožinį. Pasakyk jam, aš to reikalavau.“

Aš: „O jei jis pasakys, kad negali?“ Gelbėtojas:

„Tai palik man.“

Aš: „Brangusis Dieve, kada nori, kad aš pas jį nueičiau?“

Gelbėtojas: „Eik pas jį dar šiandien.“

Aš: „Ar turėčiau jam pasakyti dar ką nors, be to, kad jis turi melstis rožinį?“

Negavau atsakymo.

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš dar šiandien nueisiu pas jį ir pasakysiu tai, ką man pasakei.“

Kelyje į Rotą aš trumpai pasimeldžiau rožinį už kunigą.

16.10 val. trumpai pasimeldžiau Roterio bažnyčioje.

16.15 val. buvau pas kleboną Vogtą.

Aš jam pasakiau, ko iš jo reikalavo Gelbėtojas.

Jis vėl pakartojo tą patį: „Kaip man tai padaryti su ministrantais?“ Aš jam

pasakiau: „Dievui viskas įmanoma.“

Dar jam pasakiau: „Jūsų vietoje aš daryčiau tai, ko iš jūsų reikalauja Gelbėtojas.“ Jis jautė vidinį nerimą. Jam tai nepatiko. Tai buvo matyti ir iš jo veido. Paprašiau jo palaiminimo ir tuoj pat išėjau.

18.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rote.

Kunigas Vogt Mišių pabaigoje prieš Švenčiausiąjį Sakramentą sukalbėjo vieną rožinio dešimtuką.“

1992 m. spalio 9 d.

– penktadienis.

Maldos susibūrimas

gydytojų kabinete!

Išganytojas: „Mano dukra, būk atsargi, visko, ką parašei, neduok skaityti jokiam vyskupui. Gali jiems papasakoti, bet raštus turi saugoti. Kai knyga bus išleista, tada jie galės ją skaityti.

Rašyk, mano dukra, kunigas Gebhardas Heyderis tau perduos tai, ką aš jam įkvėpsiu. Daryk tai, ką jis tau pasakys. Tai yra mano valia.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš taip padarysiu. Brangusis Dieve, norėčiau dar paklausti, ar tai, ką pasakiau klebonui Vogtui, buvo teisinga?“

Išganytojas: „Mano dukra, pradžia yra gera.“

Aš: „Aš paklausiau Gelbėtojo, ar jis neturi man nieko pasakyti, ką turėčiau pasakyti kunigui Gebhardui Heyderiui.“

Išganytojas: „Žinoma! Gali jam pasakyti, kad viskas, ką jis iki šiol padarė, buvo mano valia. Pasakyk jam dar vieną dalyką: man patinka jo darbas. Darbas, kurį jis iki šiol atliko, yra geras.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, aš jam viską perduosiu.“

Aš: „Mielasis Dieve, jaučiu kažką labai karšto savo širdyje. Ar aš tai tik įsivaizdavau?“

Išganytojas: „Ne, mano dukra, tai mano malonė. Tai mano dovana tau.“

Aš: „Mielasis Dieve, jei man duodi tokią dovaną, tikrai kažkas manęs laukia. Mano Viešpatie, noriu dar daugiau šios meilės kunigams.“

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka tai, ką pasakei. Prašyk daug meilės kunigams. Mano dukra, aš tave myliu, užrašyk tai.“

Aš: „Mielasis Jėzau, dabar tave myliu taip labai. Meilės manyje yra daugiau nei paprastai. Ačiū tau, mano Viešpatie ir Dieve, už tiek daug malonės, kurią man padovanojai.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino ir toliau tarė: „Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

18.00 val. rožinis ir šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 10 d. – šeštadienis

07.00 val. Šv. Mišios Rocho koplyčioje

11.30–12.00 val. namuose –

maldos susibūrimas!

Gelbėtojas: „Klausyk atidžiai, mano dukra, aš tam tikrą laiką dovanoju tau savo gydančią malonę.“ Aš: „Ne, Viešpatie, gal aš neteisingai išgirdau. Prašau, pasakyk man dar kartą.“

Išganytojas pakartojo tą patį antrą kartą.

Aš: „Aš to nesuprantu. Man tai nepriimtina, nes aš esu niekas.“ Gelbėtojas:

„Aš gydysiu per tave.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, koks tai bus išgydymas?“

Išganytojas: „Šiuos išgydymus palik man. Tu esi mano įrankis, mano dukra. Rašyk, mano dukra, man labai patinka, kaip tu elgiesi su žmonėmis.“

Aš: „Brangusis Dieve, kai kurie žmonės man sako, kad esu griežta.“

Išganytojas: „Mano dukra, neklausyk kitų, noriu, kad liktum tokia, kokia esi.“ Aš: Išganytojas mane palaimino...

1992 m. spalio 11 d. – sekmadienis

8.00 val. Automobilių stovėjimo aikštelė prie Dunojaus – Regensburge,

kemperyje „Salve Regina“. Maldos susivienijimas!

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Noriu, kad rašytum.“

Aš: Nežinau, ką Gelbėtojas dabar nori man pasakyti. Laukiu žodžio. Žodis neateina iš karto. Kurį laiką praleidau tyloje.

Gelbėtojas: „Tėvas Gebhardas Heyderis dar šiandien yra su tavimi. Tada jis ateis pas mane.“ Aš: „Ar tai reiškia, kad aš su juo esu paskutinį kartą?“

Išganytojas: „Taip.“

Aš: „Tai man labai sunku. Aš verkiau. Mano Viešpatie ir Dieve, tada aš nebeturėsiu kunigo.“

Išganytojas: „Mano dukra, po Rot atvyks kitas.“

Aš: „Man nereikia pasakyti tėvui Gebhardui Heyderiui, kad tu jį pasiimsi.“ Gelbėtojas:

„Ne, jis tai žino.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, vakar vakare pajutau, kad kažkas panašaus jo laukia. Mielasis Dieve, ar nori, kad dar ką nors užrašyčiau?“

Gelbėtojas: „Taip, užrašyk dar štai ką: viską, ką tau šiandien pasakys kunigas Gebhardas, turėtum gerai įsiminti. Neabejok, mano dukra. Nusišypsok kunigui Gebhardui.“

Aš: „Kaip man tai padaryti, jei man teks verkti?“

Gelbėtojas: „Aš tau suteiksiu tam malonę.“

Aš: „Susitariau su juo susitikti čia, kemperyje „Salve Regina“, 13.30 val. Jis man pažadėjo, kad ateis.“

Gelbėtojas: „Aš taip norėjau. Mano dukra, džiaugiuosi, kad taip myli tėvą Gebhardą. Pasakyk jam, kad aš jį myliu.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš jam tai pasakysiu.“ Po to Gelbėtojas mane palaimino.

Tėvas Gebhardas atvyko kaip susitarta. Aš su juo praleidau kemperyje daugiau nei 4 valandas.

Galiausiai aš pas jį išpažinau nuodėmes. Aš jam perskaičiau dienoraštį, kurį man įkvėpė

Gelbėtojas. Jis patvirtino man, kad tai ateina iš Gelbėtojo ir kad aš būtinai turiu toliau rašyti tai, ką man įkvėpia Gelbėtojas. Man labai sunku su juo atsisveikinti. Pasakiau jam, kad jo daugiau nebematysiu ir kad dėl to jau šįryt bažnyčioje verkiau. Aš jį padėkojau, kaip ir jis mane. Mes skausmingai atsisveikinome vienas su kitu.

Jaučiausi taip, tarsi kas nors būtų išplėšęs man dalį širdies. Visą kelią namo meldžiausi už jį.

Apsilankiau šv. Mišiose Karmelitų bažnyčioje, pamokslas buvo geras.

1992 m. spalio 12 d. – pirmadienis

8.30 val. gydytojų
kambaryje – maldos
susivienijimas!

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk: aš tave myliu. Vakar nieko nebuvo blogai, viskas buvo teisinga. Nesijaudink, nes aš buvau su jumis. Tėvas Gebhardas dar šiais dienomis atvyks pas mane. Tai yra mano valia. Man buvo malonu girdėti, ką tu jam pasakei. Šiandien jis apie tai pagalvos ir supras. Jis tave labai myli. Vakar tu jam suteikei daug džiaugsmo.“

Išganytojas: „Mano dukra, rašyk toliau. Kitas didelis kataklizmas jau tiesiog už durų. Jis palies daugelį žmonių. Niekas negali sustabdyti šio kataklizmo. Jis paliks nelaimę. Daug melskitės už mirštančiuosius. Mano dukra, tave kažkas laukia.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, aš klausau.“

Išganytojas: „Tau bus įspaustos žaizdos. Būk pasirengusi, jos visai arti. Man patinka tavo drąsa. Tai mano malonė, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš dėkoju Tau už šią malonę. Ar galėtum man ką nors pasakyti? Ką Tu turi omenyje, sakydamas man: „Būk pasirengusi!“?“

Išganytojas: „Tu turi daug atpirkti, kad būtų išgelbėtos daug sielų.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, supratau. Su Tavo malone aš tai padarysiu.“

Išganytojas: „Atpirkimo kančios iš pradžių bus nepakeliamos. Taip turi būti. Niekas negali pasigirti žaizdomis, ir niekas jų nemėgo. Tik mano meilė gali jas išlaikyti.

Tau nereikia klausyti kitų, jei daugelis sakys, kad tu didžiujiesi žaizdomis, nes nenešiosi pirštinių. Nešvarusis dvasia yra tas, kuris įkvėpia šiuos žodžius.“

Išganytojas: „Tėvas Gebhardas suprato, kad tu gausi žaizdų ženklus, nes aš jam daviau savo šviesą. Be mano šviesos niekas negali nieko suprasti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, viską, kas manęs laukia, per Marijos Nekaltąją Širdį atiduodu į Tavo rankas. Daryk, kaip nori, aš esu Tavo tarnaitė, tebūnie man, kaip Tu pasakei.“

Išganytojas: „Aš tave laiminu, mano dukra.“

Išganytojas mane palaimino.

18.00 val. Šv. Mišios ir rožinio malda Rote

20.00 val. – maldos grupė

1992 m. spalio 13 d. – antradienis

8.30 val. Gydytojų
kabinetas – maldos
susivienijimas!

Išganytojas: „Mano mylima dukra, užrašyk tai: iš pradžių tu turi tyliai saugoti gautas žaizdas. Aš atvesiu žmones pas tave. Ne visi, kurie ateis pas tave, yra maldininkai.

Daugelis iš jų pasitrauks. Mano avys klausosi mano balso, nesijaudink, jei kurį laiką tavo maldos grupėje bus mažiau žmonių.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš darysiu taip, kaip Tu pasakei iš pradžių. Iš pradžių aš tyliai saugosiu žaizdas.“

Išganytojas: „Iš pradžių tau reikia daug ramybės. Žmonių neramumas gali tau pakenkti. Mano dukra, būk pasirengusi tam, kas tavęs laukia. Man patinka tavo meilė man.

Užrašyk dar štai ką, mano dukra. Žaizdos yra mano ženklai, ir tik aš galiu jas įspausti. Niekas negali jų atkartoti. Jos gali išnykti, kada aš noriu, jos taip pat gali išlikti tiek, kiek aš noriu. Žaizdos, kurias gausi, išliks tiek, kiek aš noriu. Žaizdos turi tam tikrą dydį ir gylį.

Jos atitinka mano žaizdas Golgotoje. Įspaudžiant jas, atsiras didelis skausmas. Melskis, kad galėtum išverti šį skausmą. Būk kantri visko, kas tavęs laukia, atžvilgiu. Kantrybė yra didelė dorybė.“

Aš: „Viešpatie, prašau, suteik man didelę malonę, kantrybę ir ištvermę, kad galėčiau išverti su Tavimi ir kitais žmonėmis.

Išganytojas mane palaimino.

18.00 val. Šv. Mišios ir rožinio malda Rote.

1992 m. spalio 14 d. – trečiadienis

8.30 val. gydytojų

kabinete – maldos

susibūrimas!

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu trokšti daug meilės, ir aš ją tau duosiu. Daug meilės reiškia daug kančių. Ar tu to nori, mano dukra?“

Aš: „Mano didžioji meile, su Tavimi – taip, nes Tave myliu labiau už viską ir nes Tu esi viskas manyje.“

Aš labai trokštu sielų išgelbėjimo. Kelias pas Tave veda per kryžių į šviesą. Kryžiuje yra išgelbėjimas, viltis ir gyvenimas. Kryžiuje yra pasaulio išgelbėjimas.

Viešpatie, aš visiškai priklausau Tau, daryk su manimi,

ką nori.“ Išganytojas: „Mano brangioji dukra, tu daug kentėsi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Sužadėtiniai, aš Tave taip pat labai mylėsiu. Nes kančia su Tavimi pavirs meile, o meilė yra stipresnė už visas pasaulio kančias!“

Išganytojas: „Mano dukra, ateis laikas, kai žmonės kentės ne savo noru. Žmogus, kuris priešinas priimti mano kryžių, negali būti mano mokinys. Tik per mano kryžių jūs turite amžinąjį gyvenimą. Mylėkite kiekvieną kryžių, kad būtumėte priimti. Jums teks priimti daug kryžių.“

Aš: „Dabar pagalvojau apie savo skausmus kairėje rankoje ir pečiuose.“

Išganytojas: „Tai yra mano atpirkimo kančios. Kiekvieną kančią gali paaukoti man, ir tai daryti tiek kartų, kiek nori. Tai duos vaisių. Turite man daug paaukoti, kad turėtumėte daug vaisių.“

Aš: „Ar man dar ką nors reikia užsirašyti, mano Dieve?“

Gelbėtojas: „Taip, tos kančios, kurias patirsi, yra nepagydomos.“ Aš: „Kaip tai suprasti, Viešpatie?“

Išganytojas: „Medikai negali jų išgydyti. Be kančių tu atsidursi kitame pasaulyje.“ Aš: „Tai reiškia, kad tu kenči kartu su manimi ir manyje. Taigi aš nebūsiu atskirta nuo tavęs. Tuomet tu esi kenčiantis Jėzus manyje!“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, taip ir yra.“ Išganytojas mane palaimino.

19.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rocho koplyčioje

1992 m. spalio 15 d. – ketvirtadienis

Gydytojų kabinete –

maldos susibūrimas!

Aš nuoširdžiai meldžiausi ir sakiau Gelbėtojui:

Aš: „Viešpatie, noriu juos visus mylėti Tavo meile.“

Gelbėtojas: „Meilė yra čia, jūs turite tai daryti. Jūs galite semti daug meilės. Šaltinis dar neišseko, kiekvienas gali semti tiek, kiek nori. Meilei nėra ribų.“

Aš: „O, mano Viešpatie, duok man daug meilės, kad galėčiau ją perduoti kitiems. Dabar jaučiu ugnį savo širdyje.“

Išganytojas: „Tai mano meilė.“

Aš: „Šią deginančią ugnį pastaruoju metu jaučiau dažnai. Gelbėtojas ateina pas mane, kada nori. Šią meilės ugnį jaučiu ir tada, kai nesu sujungta su Gelbėtoju. Tada jaučiu, kad Gelbėtojas yra čia. Svarbu, kad siela visada būtų tyra.“

Išganytojas: „Mano nuotaka, aš tave myliu. Niekas daugiau negali mūsų atskirti. Tu esi manyje, mano dukra. Aš galiu daryti su tavimi, ką noriu.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, gali daryti su manimi, ką nori, tam turi mano sutikimą.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk: prasideda kraujavimas ir kančios. Dabar turiu pradėti, nes man troškulys. Tu esi mano įrankis, kuriuo aš naudojuosi. Lik man ištikima.“

Aš: „O, mano Viešpatie, prašau, suteik man malonę, kad galėčiau likti Tau ištikima. Nes pati nieko negaliu. Be Tavo malonės nesu pajėgi Tau būti ištikima. Mano Viešpatie, iki šiol buvau Tau ištikima. Nes Tu man suteikei ištikimybės dorybę.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, norėjau sužinoti, ar tu tai jau pamiršai.“

Aš: „Bet, Viešpatie, Tavo Žodis gyvena manyje. Tavo gyvasis Žodis negali būti ištrintas, jei visada

esi su Tavimi.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, taip ir yra. Mylėk mane dar labiau, mano dukra.“

Aš: „Aš tai darysiu, mano brangusis Sužadėtini. Mano troškimas – tave labai mylėti.“

Gelbėtojas mane palaimino.

19.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rocho koplyčioje.

1992 m. spalio 16 d. – penktadienis

8.30 val. gydytojų
kambaryje – maldos
susibūrimas!

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai, tai svarbu.“ Aš:

„Taip, mano brangusis ir gailestingasis Dieve.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, noriu, kad visas kančias, kurias patirsi, paaukotum man už mano paklydusius vaikus, kad jie sugrįžtų į Tėvo namus.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai padarysiu.“

Išganytojas: „Kančios jau taip arti, tarsi jos jau būtų įvykusios. Mano dukra, būk pasirengusi, nes jos gali ateiti bet kurią valandą.“

Aš: „Bet, Viešpatie, dabar esu savo darbo vietoje. Dabar nieko nebesuprantu. Kaip aš tai turėčiau suprasti?“

Išganytojas: „Mano dukra, tau nereikia nieko suprasti. Man pakanka to, kad tu mane myli. Tavo protas yra mano protas.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, vieną dalyką žinau – kad Tave labai myliu.“

Išganytojas: „Užrašyk tai, aš dovanuju tau daug meilės. Ši meilė tave sustiprins ir tu nebijosi.

Mano dukra, tai, ką pradėjau, aš ir užbaigsiu. Mano valia yra būti tavyje, ir aš pasiliksiu tavyje, todėl tu nebūsi viena. Aš tavęs nepaliksiu. Aš pasiliksiu tavyje ir kentėsiu kartu su tavimi. Labai pasitikėk manimi.“ Aš: „Mielasis Dieve, nežinau, ką pasakyti.“

Išganytojas: „Nieko nesakyk, aš žinau, ką tu galvoji.“

Aš: „Man bus labai sunku, nes dabar neturiu kunigo, o su tėvu Gebhardu daugiau nesusitiksiu. Ir tokio kaip tėvas Gebhardas aš daugiau neturiu. Bet turiu Tave. Vien Tu man pakanka. Tu esi didžiausias iš visų kunigų.

Tai man bus paguoda.“

Išganytojas: „Aš jau turiu tau kunigą. Jis ateis, kai aš panorėsiu ir kai ateis laikas.“

Išganytojas: „Mano valia yra, kad turėtum sielos ganytoją, kuris tavimi rūpintųsi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš dėkoju Tau, kad vis dėlto turėsiu sielos ganytoją.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, ar girdi mane?“

Aš: „Taip.“

Išganytojas: „Rašyk toliau. Mano meilės liepsna tave apvalys. Leisk šiai ugniai degti. Tai yra mano meilės ugnis.“

Išganytojas mane palaimino.

Visą dieną jaučiau didžiulį džiaugsmą. Mano širdis degė iš meilės. Gelbėtojas man suteikė tiek daug malonės. Tačiau nešvarusis dvasia keletą kartų bandė mane įviliojo į pagundą.

18.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rote,

1992 m. spalio 17 d. – šeštadienis

7.00 val. lankiausi šv. Mišiose Rocho koplyčioje. Po šv. Mišių dar apie pusvalandį meldžiausi.

16.30–17.45 val. meldžiausi Roterio bažnyčioje.

Šiandien žinutės nerašiau.

1992 m. spalio 18 d. – sekmadienis

6.30–9.00 val. –

maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Ačiū tau, mano dukra, kad taip ilgai su manimi kalbėjai. Viską, ką patarei savo dangiškajai Motinai, aš iš jos priėmiau.“

Per ją tai yra greičiausias kelias pas mane. Būtent ji mane greičiausiai atidavė jums. Labai ją mylėk, nes jos vaikai ją mažai myli.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, rašyk.“

Aš: „Jėzau, gyvojo Dievo Sūnau, ką man rašyti? Dabar aš tikiu viskuo, nes žinau, kad esu Tavyje. Mano širdyje tvyro begalinė ramybė, taika, taip, šiluma spinduliuoja. Aš tikrai nežinau, ką dabar rašysiu. Laukiu balso, kurį priimu savo širdyje, nes tai neturi nieko bendro su mano protu. Nes aš visiškai susikoncentruoju į tai, ką gaunu savo širdyje. Laukiu tol, kol vėl ką nors išgirsiu.“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, būtent taip, kaip tu parašei. Tu pati nieko negali. Mano dukra, parašyk: mano dukra, jūsų laukia sunkūs laikai.“

Priešas nori paimti daug daugiau sielų nei iki šiol. Artėja didžiosios katastrofos. Vokietijai gresia didžiulė katastrofa. Šįkart bus prarasta daug sielų. Beveik visos jos bus prarastos. Nes jos nebesimeldžia. Sielos yra šaltos. Net vyskupai bus prarasti.

Aš: „Brangusis Dieve, aš tikriausiai neteisingai tai užrašiau.“

Išganytojas pakartojo ir vėl pasakė tą patį. Jis dar kartą įspėjo mane, kad turėčiau tai užrašyti.

Išganytojas: „Jūs įvedėte sumaištį mano Bažnyčioje. Ir išsklaidėte mano avis. Jūs nebesugebate jų sugrąžinti. Paklydusios avys eina plačiu keliu, jos skuba pirmyn. Šėtonas jas visas pagavo. Platus kelias yra pražūtis kelias. Mano dukra, būk kantri kentėjimuose. Tinkama valanda dar neatėjo, bet ji jau prie pat durų. Būk pasirengusi mano veikimui. Taip turi įvykti dėl mano Tėvo, kaip nori mano Tėvas, Aš ir Šventoji Dvasia. Nieko neįvyksta be mūsų valios. Džiaugiuosi, mano dukra, kad tu trokšti kentėti kartu su manimi. Tai daro meilė, kurią gavai iš manęs. Ir šia meile tu mane myli.“

Išganytojas: „Mano dukra, parašyk dar šiek tiek. Tu nebeilgai dirbsi psichiatrijos klinikoje. Toks yra mano valia. Namuose turėsi reikalų su piligrimais. Daugelis prašys tavo patarimo. Būk maloni ir gera su visais. Dauguma jų yra bejėgiai. Daugelis prarado pasitikėjimą kunigais. Jie turi vėl sugrįžti į bažnyčią. Į Petro bažnyčią. Prašyk už juos daug meilės. Tik meilė gali juos išgelbėti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš supratau. Ačiū Tau. Aš viską darysiu su Tavo malone ir jėga, kurią man suteiki.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš tave myliu. Tave saugo galinga apsauga. Pasitikėk šia apsauga.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

10.00 val. Šv. Mišios

13.00 val. rožinis ir pamaldos.

1992 m. spalio 19 d. – pirmadienis

Gydytojų kabinete –
maldos susibūrimas!

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, užsirašyk: kančios, kurias patiri, turi didelę vertę tik tada, kai esi su manimi susijungusi.“

Aš: „Viešpatie, bet aš visada esu su Tavimi susijungusi.“

Gelbėtojas: „Bet tu gali nusigręžti nuo manęs. Mano dukra, tu turi laisvą valią.“

Aš: „Bet, Viešpatie, jei atiduodu Tau savo valią, negaliu nuo Tavęs nusigręžti.“ Gelbėtojas: „Jei atiduodi man savo valią, tada ne.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano Trejybės Dieve, mano brangusis Jėzau. Aš atiduodu Tau savo valią, kad niekada nuo Tavęs neatsisukčiau, būčiau sujungta su Tavimi meile ir visada vykdyčiau Tavo valią. To aš trokštu ir tikiu, kad savo kančias sujungsiu su Tavimi.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man džiugu dėl to, ką parašei.“

Parašyk tai: Trejybės Dievas tave myli.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, viską, kas vyksta, pirmiausia turi papasakoti man.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš taip darysiu.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, tai svarbu. Mano mylima dukra, tu turi išverti kančias taip, kaip aš noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš to visiškai nesuprantu.“

Gelbėtojas: „Bus dienų, kai tu patirsi daugiau ar mažiau skausmo. Skausmą nukreipiu aš, todėl tau nereikia laukti, kad jis susilpnės.“

Aš: „Mielasis Dieve, dabar man vis dėlto pradeda būti rimta. Prašau, kai tai ateis, suteik man malonę, kad galėčiau gerai kentėti ir už tai gauti ištvėrmės. O mano Viešpatie ir Dieve, daryk taip, kaip nori. Aš Tave labai myliu. Negaliu to daugiau išreikšti žodžiais, bet Tu pats tai žinai. Esu pasirengusi kentėti su Tavimi. Turiu didelę viltį. Danguje nėra kančių. Man didžiulė džiaugsmo priežastis, kad galiu kentėti su Tavimi čia, žemėje.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man buvo malonu tai išgirsti iš tavęs.“

Aš: Išganytojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinis ir šv. Mišios Rot

1992 m. spalio 20 d.

– antradienis

Gydytojų kabinete –
maldos susibūrimas!

Gelbėtojas: „Mano dukra, man patinka viskas, ką iki šiol parašei.

Mano dukra, tu rašai ne tai, ko nori tu, bet tai, ko noriu Aš. Balsas, kurį girdi, yra mano balsas. Mano dukra, tu neįtikinsi žmonių

, nes jie patys nieko negirdi, bet iš tavo žodžių jie supras, kad tai esu Aš. To jie negalės paneigti.

Mano dukra, būk pasirengusi, nes jau netrukus ateis valanda, kai tu patirsi ilgalaikes kančias žemėje. Aš esu Viešpats ir Dievas. Aš užbaigsiu savo darbą. Tu esi mano įrankis, kuriuo aš naudojuosi. Mano dukra, tu gausi mano meilės perteklių, nes aš esu meilė. Tavo kančia bus mano meilė.“

Aš: „Išganytojau, palaimink mane.“

18.00 val. Rožinis ir šv. Mišios Rot

1992 m. spalio 21 d. –

trečiadienis. Gydytojų

kabinete – maldos
susivienijimas!

Išganytojas: „Noriu, kad tu užsirašytum, nes tau to prireiks vėliau.“ Aš: „Mano brangusis Jėzau, ką man užsirašyti?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, dar yra tiek daug, ką reikia užrašyti.“

Aš: „Viešpatie, aš užrašysiu, bet prašau, suteik man malonę, kad galėčiau rašyti daugiau, taip pat ir Marion, nes tai, ką mes rašome, yra labai mažai.“

Išganytojas: „Mano dukra, jūs turite stengtis rašyti, nes mano valia yra, kad būtų rašoma greitai. Malonę rašyti jūs jau gavote. Mano dukra, man ko nors iš tavęs reikia.“

Aš: „Vėl? Maniau, kad tau jau viską atidaviau. Ar galiu sužinoti, ko?“

Išganytojas: „Tu turi man patikėti visas sielas. Jos visos turi būti išgelbėtos. Tu kentėsi už visas sielas.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, Tu sakei, kad daugelis sielų jau nebegyvena.“

Išganytojas: „Mano dukra, šias sielas taip pat atiduok man. Mano dukra, aš galiu jas prikelt iš mirusiųjų.“

Aš: „Bet juk jos pasirinko Melagio Tėvą.“ Gelbėtojas:

„Kryžiuje yra išgelbėjimas, kryžiuje yra gyvenimas.“

Aš: „Dėl Tavo nukryžiovimo manyje gali būti išgelbėti net didžiausi nusidėjėliai!“ Gelbėtojas:

„Taip, mano dukra, taip ir yra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, man darosi baisu dėl kančios.“

Gelbėtojas: „Su manimi tu nebijosi.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš darysiu taip, kaip Tu nori. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Daryk viską taip, kaip aš noriu.“

Aš: „Taip, aš tai padarysiu su Tavo malone.“

Aš prisiminiau tą sekmadienį, kai Gelbėtojas man pasakė, kad beveik visos sielos pražus dėl katastrofos.

Išganytojas: „Nesirūpink, ar kas nors įvyks. Tai mano rūpestis. Tavo užduotis – visa tai užrašyti.

Aš galiu pakeisti, kaip noriu. Turiu galią virš visko. Be manęs jūs nieko negalite padaryti. Mano dukra, lik man ištikima. Aš jau paruošiau planą tau.

Jis turi būti įvykdytas.“

Aš: Viešpats mane palaimino.

12.00 val. koplyčioje

Išganytojas: „Mano meilė yra amžina. Kančios žemėje yra trumpos. Mano dukra, užrašyk: kentėti su manimi yra didelė malonė. Todėl paaukok save, kad kentėtum su manimi. Šios kančios bus susietos su mano meile.“

16.30 val. buvau ausų, nosies ir gerklės klinikoje, mane pakvietė gydytojas Meier.

Buvo keletas pranešimų. O-gydytojo Meierio pranešimas baigėsi apie 19.10 val. Aš išėjau iš auditorijos ir dideliu greičiu nuskubėjau į Rochuso koplyčią Mingolsheime.

Į koplyčią atvykau jau 19.35 val. Kelias buvo šlapias, o aš visą kelią ten meldžiausi. Labai troškau priimti Gelbėtoją. Po šventųjų Mišių apie 30 minučių kalbėjausi su naujuoju kunigu. Šis kunigas iš Filipinų šiandien čia buvo pirmą dieną. Manau, kad tai buvo Gelbėtojo valia, jog aš su juo pasikalbėčiau. Ausų, nosies ir gerklės klinikos auditorija yra maždaug už 30 km nuo Rochuso koplyčios Mingolsheime prie Bad Šėnborna.

1992 m. spalio 22 d. – ketvirtadienis

8.30 val. gydytojų

kambaryje – maldos

susivienijimas!

Gelbėtojas: „Mano valia yra, kad tai, ką rašai, būtų išspausdinta. Noriu, kad išlaikytum atstumą nuo visų tų, su kuriais susikalbi. Visi bandys tave įtikinti, kad tas balsas, kurį girdi, nėra mano. Kalbėkis su jais tiek, kiek būtina. Mylėk juos visus. Mano dukra, ateis laikas, kai visi tave paliks. Tada jie paliks ir mane. Bet tu esi su manimi. Visada pasitikėk manimi.

Aš ir mano Motina tavęs nepaliksime. Lik prie to, ką parašei.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, bet šis vienišumas yra toks sunkus.“

Išganytojas: „Mano dukra, taip bus išgelbėtos daug sielų. Kiekviena auka duoda vaisių.“

Aš: „Mano Viešpatie, dabar jaučiu degimą savo širdyje. Ar tai reiškia ką nors, ką turėčiau žinoti?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra. Tai mano meilė tau. Šia ugnimi aš visada tave stiprinsiu. Mano dukra, tu niekada nesi viena. Tu priklausai tik man.“

Aš: „Galvojau, ar žaizdos pasirodys dar šiais metais.“ Gelbėtojas:

„Užrašyk: tai įvyks dar šiais metais.“

Aš: „Kas įvyks? Man į galvą ateina dvi mintys!“

Išganytojas: „Žaizdos! Nuo jų tu nebūsi išlaisvinta. Tai malonės dovana tau. Dėl to tu esi manyje. Mano „taip“ lieka „taip“.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau. Dabar Tave myliu taip labai. Norėčiau Tave visada taip mylėti. Be Tavo meilės man nieko daugiau nereikia.“

Išganytojas: „Kas yra su manimi, tam nieko kito nereikia, išskyrus mane. Aš pakeičiu viską.“

Aš: „Mielasis Dieve, neleisk, kad šios katastrofos ištiktų Vokietiją. Tu gali jų išvengti.“

Išganytojas: „Mano dukra, jos įvyks. Nes žmonės nenori atgailauti. Mano dukra, dabar tave laiminu.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinio malda ir šv. Mišios Rote

1992 m. spalio 23 d. – penktadienis

8.30 val. ir 9.30 val. gydytojų kabinete

Antrojo susitikimo metu Gelbėtojas man tarė:

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, džiaugiuosi, kad vėl su manimi kalbi. Tai buvo mano valia.“

Aš: „Taip, Viešpatie, mane vedė kažkas, kas mane traukė prie Tavęs.“

Gelbėtojas: „Tavo gyvenimas visiškai priklauso man.“

Aš: „Taip, Viešpatie, man tai aišku, nes aš Tau atidaviau viską.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, noriu, kad man paaukotum viską, ką per dieną pasakei.“

Aš: „Tiesą sakant, aš visą dieną kalbu apie Tave. Aš tai padarysiu, mano Viešpatie ir Dieve.“

Gelbėtojas: „Rašyk toliau, mano dukra. Tai, ką kunigas Abbe Wodke įrašė į kasetę apie Monsieur Mat jo iš Kanados, įvyks dar šiais metais. Katastrofa, kuri ištiks Vokietiją, įvyks dar šiais metais. Žaizdos, kurias gausi, taip pat atsiras dar šiais metais. Daug melskitės, mano vaikai. Turite labai mažai laiko.“ Aš: „Kas įvyks pirmiau – katastrofa ar mano kančios?“

Išganytojas: „Ar nori tai žinoti, mano dukra?“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, jei manai, kad tai teisinga.“

Išganytojas: „Tu patirsi kančias dar prieš katastrofą.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie, supratau. Ačiū Tau. Bet, Viešpatie, ar aš negaliu niekam apie tai įspėti?“

Išganytojas: „Mano dukra, ar kas nors iš jų tau patikės?“

Aš: „Man atrodo, kad visi klausosi, bet niekas manimi netikės.“ Gelbėtojas: „Mano dukra, jie visi yra mažai tikintys.“

Aš: „Mielasis Dieve, kai kurie susijaudina, kai sakoma, kad artėja katastrofa.“ Gelbėtojas: „Taip, kad jiems nereikėtų melstis. Jie patikės, kai bus per vėlu. Mano dukra, tarp mažai tikinčiųjų dar yra ir pasididžiavimas. Jie turi atgailauti. Nuolankieji priima tikėjimą, o pasididžiavusieji negali to suvokti. Tikėjimas yra mano dovana jums.“

Aš: Gelbėtojas vėl mane palaimino.

18.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 24 d. – šeštadienis

11.00 val. namuose

7.15 val. Waghäuselio bažnyčioje.

Mišių pradžioje išėjome iš bažnyčios. Aš ir Fridolin sėdėjome prieš tabernakulį ir meldėmės.

Kai tėvas Werner Egon mus pamatė, paklausė: „Ar norite dalyvauti Šventosiose Mišiose?“ Aš atsakiau: „Taip“. Tada jis pasakė: „Prašau, pereikite į kitą pusę“.

Tai ta pusė, iš kurios nematyti tabernakulio. Mat ryte šv. Mišios visada aukojamos šioje pusėje. Jis paklausė manęs antrą kartą: „Ar norite dalyvauti šv. Mišiose?“ Aš atsakiau: „Taip, bet čia, priešais tabernakulį.“

Jis trečią kartą pakartojo tą patį. Tada mes nusilenkėme prieš tabernakulį ir po to išėjome iš bažnyčios. Nuėjome pasivaikščioti prie ežero ir ten meldėme rožinį bei kitas maldas už tėvą Wernerį Egoną ir už tikinčiuosius, kurie liko bažnyčioje.

Nes Gelbėtojas man pasakė, kad turėčiau likti prie tabernakulio. Iki šiol visi kunigai su tuo sutiko, tik kunigas Egonas Verneris – ne.

11.00 val. Maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, tai, ką jūs abu šiandien padarėte, buvo puiku. Mano dukra, aš esu Viešpats ir Dievas, turiu galią virš visko.“

Aš: „Mielasis Dieve, dabar jie tikrai kalbės apie mus blogai.“

Išganytojas: „Mano dukra, visi, kurie apie jus kalbės blogai, turės atsakyti prieš mane. Nes jūs buvote teisūs.“

Aš: „Aš meldžiausi už Claude'ą iš Liuksemburgo.“

Išganytojas: „Mano dukra, Šėtonas vis dar galingas, melskis už Claude'ą.“

Aš: „Aš paklausiau Gelbėtojo apie Hedvigos vyrą, nes ji taip dažnai verkia ir skundžiasi dėl jo.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, Šėtonas jį užvaldė. Jam reikia melstis egzorcizmo malda.“

Aš: „Ar turiu tai pasakyti Hedvigai?“

Išganytojas: „Taip, tu visada turi sakyti tiesą. Mano dukra, užsirašyk. Artimiausiu metu daug melskitės. Artėja didžioji katastrofa.“

Aš: „Tada ir mano kančios jau netoli?“

Išganytojas: „Mano dukra, tavo kančios jau prie pat durų.“

Aš: „Aš dar paklausiau Gelbėtojo, ar tiesa, kad mano sūnus iš Fridolino sužinojo, jog man teks kančios.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai buvo mano valia, kad jis tai sužinotų. Mano brangioji dukra, neleisk žmonėms daryti tau įtakos. Daryk viską, ką tau sakau. Aš esu tavo sielos vedlys. Tu priklausai tik man. Aš visada esu su tavimi, mano dukra. Lik tokia, kokia buvai iki šiol. Aš tave myliu ir visada apdovanosiu tave savo malone. Aš tave laiminu.“

Aš: Aš atsiklaupiau ant žemės. Gelbėtojas mane palaimino.

16.30 val.

Friedolinas ir aš toliau meldėmės Rot bažnyčioje. Aš išpažinau nuodėmes pas kleboną Vogtą.

19.00 val.

Friedolinas ir aš dalyvavome šv. Mišiose Mingolsheime. Priimdami Šventąją Komuniją, mes abu atsiklaupėme ant grindų. Po šv. Mišių prie mūsų priėjo moteris: jai buvo malonu pamatyti žmogų, kuris klūpėdamas priima Šventąją Komuniją. Ji sakė, kad ir pati būtų norėjusi taip padaryti, bet nedrįso. Aš jai pasakiau, kad ji turėtų melstis, jog Dievas ją išlaisvintų nuo baimės prieš žmones.

21.00 val.

Tėvas Gebhardas Heyderis iš Regensburgo man paskambino, paguodė ir padrąsino

1992 m. spalio 25 d. – sekmadienis

7.30–10.30 namuose – maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano dukra, rašyk, tu pati nieko negali. Suvok tai.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš tai supratau. Bet pagundos visada yra.“

Išganytojas: „Kol esi su manimi, būsi vedama į pagundą. Visi, kurie priklauso man, patirs pagundų. Svarbu, kad tu atsispirtum pagundai.“

Man patinka, kad tu nuolat eini išpažinties. Taip priešas vis labiau silpnėja, o tu atpažįsti jo klastą. Mano dukra, šiuo metu priešas yra ypač stiprus.“

Negaliu tau sutaupyti patirčių, susijusių su juo. Visi mano išrinktieji kovojo su juo. Kartu su manimi tu visada gali jį nugalėti.

Mano dukra, rašyk toliau. Noriu, kad dienos ir naktys priklausytų man.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangusis Jėzau, mano sielos vadove, tegul kiekviena diena ir kiekviena naktis priklausu Tau. Juk kam man būtų naudingos visos šios dienos ir naktys, jei neturėčiau Tavęs. Mano mylintis Tėve, leisk man tiesiog būti Tavo meilėje.“

Išganytojas: „Tu esi mano mylima dukra ir esi mano meilėje.“ Aš: „Ar turėčiau apie tai ką nors pasakyti Fridolinui?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu jam pasakei tai, ką aš norėjau jam pasakyti.“ Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Gelbėtojas: „Mano mylima dukra, rašyk; aš tau kažką padovanosiu.“

Aš: „Man ne įdomu, ką man padovanosi, bet aš tai priimsiu iš Tavęs. Bet, prašau, pasakyk man, kad turėčiau užrašyti tai, ką man padovanosi.“

Išganytojas: „Aš dovanoju tau savo ištvermę kančioje.“

Aš: „Labai džiaugiuosi tuo ir dėkoju Tau, mano gailestingasis Dieve. O, mano Viešpatie, tai išgelbės daug sielų. Ištvermė kančioje man labai svarbi, nes tai yra didelė Tavo malonė.“

Gelbėtojas: „Užrašyk, kas man tavyje taip patinka.“

Aš: „Kas tai, Viešpatie?“

Gelbėtojas: „Tu žmonėms sakai tai, ką Aš įdedu į tavo širdį.“

Aš: „Kas tai yra, ką Tu įdedai į mano širdį?“

Gelbėtojas: „Gyvenimo žodžius. Man patinka, kad tu šiuos žodžius dovanoji žmonėms.“

Aš: „Bet, Viešpatie, aš taip prastai kalbu vokiškai, iš tikrųjų aš nė vienos kalbos nemoku tinkamai.“ Gelbėtojas: „Bet šie žodžiai ateina iš širdies, o ne iš pasaulio.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš kalbėsiu su Tavo malone, o Šventoji Dvasia man duos tinkamus žodžius.“

Išganytojas: „Mano valia yra, kad tu kalbėtum. Mano kunigai taip pat turi tai išgirsti. Jie taip pat gaus malonę klausydamiesi. Aš galiu suteikti malonę, kada noriu. Mano žodžiai yra gyvenimas, meilė ir šviesa.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš nebegaliu rašyti.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, man buvo malonu, kad tu rašei. Aš laiminu tave ir visus, kuriuos šiandien man rekomendavai.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

Maždaug 16.00 val. buvau pakviesta išgerti kavos. Vėl kalbėjau apie Dievą dviem kalbomis.

18.30 val. rožinio malda ir šv. Mišios Mingolsheime. Buvau kartu su savo vyru. Pamokslas buvo geras!

1992 m. spalio 26 d. – pirmadienis

8.30–9.30 namuose

– maldos

susibūrimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš išklausiau viską, ką tu pasakei.

Atpirkimo kančios, kurias dabar patiri, yra iš manęs. Šią malonės dovaną galiu suteikti kam noriu.“

Aš: „Bet tai stiprūs galvos ir pečių skausmai kairėje rankoje.“ Gelbėtojas:

„Mano brangioji dukra, užsirašyk.“

Kurį laiką buvo tylu.

Tada Gelbėtojas tarė: „Dabar turi užrašyti.“

Išganytojas: „Aš noriu iš tavęs tavo „taip“, kad galėčiau įdėti į tave penkias žaizdas.“

Aš: „Bet, Viešpatie, aš tau tai jau daviau. Tu tai jau kartą sakei.“ Išganytojas: „Aš vėl tai patikrinsiu, mano dukra.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tau dabar iš karto duodu savo „taip“, ir tu gali įspausti man į žaizdas sielų išgelbėjimui.“

Aš: „Mano mylintis Tėve, mano „taip“ dabar yra Tavo „taip“, ir aš pakartosiu jį dar kartą: neleisk man niekada atsiskirti nuo Tavęs, nes aš Tave myliu labiau už viską ir noriu priklausyti Tau, nes Tu esi mano Trejybės Dievas, mano mylintis Tėvas, mano Jėzus, Dievo Šventoji Dvasia ir amžinasis meilės liepsnas.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, aš gausiai išliesiu savo meilę į tave, kad galėtum ištvirti žaizdas. Neatsisakyk šios meilės. Turi ją ištvirti, kad galėtum gerai kentėti. Mano mylima dukra, būk pasirengusi šventosioms penkioms žaizdoms.“

Aš: „Ar turėčiau tai užrašyti?“

Gelbėtojas: „Tu turi tai užrašyti.“

Aš: „Mano brangusis Jėzau, aš dar neturiu kunigo.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš esu tavo sielos vadovas, labiau pasitikėk manimi. Su manimi tau nieko netrūks. Mano dukra, tavo kančios bus ir mano kančios.“

Aš: „Klausiu: ar turiu dar ką nors užsirašyti?“

Gelbėtojas: „Ne.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

20.00 val. Maldos grupė:

Susirinko daug tikinčiųjų. Taip pat buvo ir kunigas Bertholdas iš Vaghauselio.

Jis yra geras kunigas. Jį jau perkėlė iš Vaghauselio į Darmštata. Gaila, nes jis yra Marijos kunigas. Taip pat buvo kunigas Dochatas. Jis klausė išpažinčių. Po maldos grupės aš pasikalbėjau su klebonu Dochatu, dalyvaujant Josefui ir Gieselai iš Neu-Ulmo bei mano vyrui. Man nepatiko tai, ką klebonas Dochat pasakė apie vyskupą Lefebvre. Tas vertinimas apie vyskupą Lefebvre man labai skaudėjo.

1992 m. spalio 27 d. – antradienis

11.55–13.15 val.

Maldos draugija!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užsirašyk. Priimant Komuniją į rankas susidaro mažos dalelės, kurios nukrenta ant grindų ir kurias žmonės sutrypia – šios dalelės esu AŠ.

Aš: „Mielasis Gelbėtoja, vakar uždaviau klausimą kunigui Dochatui: kas blogiau – arkivyskupo Lefebvre'o atliekama vyskupų šventinimas ar ant grindų krintančios dalelės, susidarancios per komuniją į rankas?

Kunigas Dochat atsakė:

„Vyskupų iššventinimas, kurį atliko arkivyskupas Lefebvre, yra blogiau.“

Mano Viešpatie, man tai buvo didžiulis skausmas, ir aš su juo nesugebu susitaikyti.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, užsirašyk. Šis kunigas turi atgailauti.“

Aš: „Bet juk jis aukoja Šventąsias Mišias.“

Gelbėtojas: „Jei šis kunigas neatsivers, jis turės priimti didelę atsakomybę prieš mane.“

Aš: „O, mano Viešpatie, man tai yra šokas.“

Aš: „Mielasis Jėzau, ar galėtum jo vietoje pasakyti jam, kad jis turi atgailauti?“

Išganytojas: „Mano dukra, palik tai man. Aš jam dar duosiu laiko apmąstyti. Mano dukra, tu turi nuolat kalbėti apie komuniją į lūpas, kad akli vėl matytų, o kurtieji vėl girdėtų.“

Aš: „Aš paklausiau Gelbėtojo, ar turėčiau eiti į Derio paskaitą. Ten taip pat bus kunigas Dochatas.“

Gelbėtojas: „Melskis už šiuos reikalus.“

Aš: „Mielasis Gelbėtoja, norėčiau Tave paprašyti už kleboną Vogtą, nes šeštadienį jis buvo man ypač malonus išpažinčių kambaryje, visai kitaip nei paprastai. Po to buvau tokia laiminga.“

Gelbėtojas: „Kunigas Vogt padarys tai, ką aš jam pasakysiu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, visą rytą iki 12.00 val. man skaudėjo galvą, o dabar, kai su Tavimi kalbu, skausmo jau nebėra.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra, aš galiu duoti skausmą, kada tik noriu.“ Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti? Nes aš jau nebegaliu rašyti.“ Gelbėtojas: „Tu esi pavargusi, ir to pakanka.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. rožinio malda ir šv. Mišios Rote

Aš nuėjau priimti Komunijos, bet kadangi ją dalijo viena sesuo, aš nusilenkiau, nepriėmęs Komunijos, ir grįžau į savo vietą. Jaučiau, kad Gelbėtojas dvasiškai atėjo pas mane, ir gavau net daugiau malonės nei priimdamas sakramentinę Komuniją. Nes Gelbėtojas nenori, kad aš priimčiau Komuniją iš nepašventintų rankų!

1992 m. spalio 28 d. – trečiadienis

11.00–12.30 val.

Maldos susivienijimas!

Aš: „Tada paklausiau Gelbėtojo, ar tai, ką vakar padariau bažnyčioje, buvo teisinga, ar turėjau pasielgti kitaip?“

Išganytojas: „Tai, ką padarei, buvo mano valia. Tai buvo teisinga.“

Aš: „Šiandien tarp 8.30 ir 9.00 val. priešais Jėzaus paveikslą man pasirodė velnias.

Tas paveikslas yra pašventintas, jį atsiuntė Margaret iš Belgijos. Aš labai mėgstu šį paveikslą ir dažnai jį bučiuoju. Prieš paveikslą mačiau tik velnio galvą. Jis man bjauriai šypsojosi. Tačiau jis turėjo dirbtinius dantis – galima buvo pagalvoti, kad vieną iš jų paėmė iš stomatologijos klinikos. Veidas buvo gana plaukuotas. Kairiajame skruoste buvo dideli įbrėžimai, iš kurių tekėjo kraujas. Plaukai buvo garbanoti. Jį buvo galima matyti tik trumpai, po to jis dingo. Jis norėjo imituoti Jėzų, bet jam tai nepavyko.

Aš paklausiau Gelbėtojo, ar aš tai tik įsivaizdavau?

Gelbėtojas: „Jis tik norėjo tave erzinti.“

Aš: „Prieš pasirodant velniui, aš skaičiau knygą apie šventuosius. Jis trukdė man jau skaitant tą knygą.“

Išganytojas: „Mano dukra, noriu, kad rašytum. Noriu gauti iš tavęs sutikimą, tinkamą laiką, kad galėčiau įspausti tau Žaizdas.“

Aš: „Viešpatie, tu gali pasirinkti laiką, kada tik nori.“ Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 29 d. – ketvirtadienis

8.00–10.00 val. namuose – maldos

susivienijimas!

Buvau labai nusivylusi tėvu iš Filipinų (Steilerio misionieriumi), jis gynė komuniją į rankas.

Meldžiausi už jį, nes jis yra svečias „Kurhaus Rochus“ kurorte Mingolsheime. Gelbėtojas: „Mano dukra, rašyk, kad turi nuolat kartoti, jog komunija į rankas yra šventvagystė. Visi, kurie gina komuniją į rankas, daro tai, ko nori Šėtonas.“

Šis kunigas yra tamsoje. Kunigas iš Filipinų yra mano problema, palik jį man. Lik tvirta, laikykis to, ką parašei.“

Išganytojas: „Mano dukra, artėja sunkūs laikai.“

Aš: „Mielasis Dieve, mano mielas Jėzau, ką Tu turi omenyje sakydamas „sunki laikai“?“

Išganytojas: „Artėja didelis badas. Rašyk, mano dukra, mano pyktis žemėje nesusilpnės. Žmonės turi atgailauti. Dar niekada tiek daug žmonių nebuvo patekę į pragarą, kaip dabar. Jie patikėjo velniu ir jį pasirinko. Mano dukra, man priklauso tik nedidelis skaičius. Mano pyktis užgrius visus. Tada jie sužinos, kam priklauso. Mano dukra, laikykis atokiai nuo beprasmiškų pokalbių, nes jie kenkia tavo pažangai. Laiko lieka nedaug. Turite teikti pirmenybę maldai.“

Aš: „Ką dar turėčiau parašyti?“

Gelbėtojas: „Lik man ištikima.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

19.00 val. rožinio malda Rocho koplyčioje.

1992 m. spalio 30 d. – penktadienis

8.30–11.20 val.

Maldos susivienijimas!

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, aš tave išklausiau, tu esi mano tarnaitė. Tai, kad tu kalbi su kunigais, yra mano valia. Jie tavęs neklauso, bet apmąsto. Kuo giliau kunigas įklimpęs į purvą, tuo mažiau jis klausosi. Mano brangioji dukra, nesielti dėl kunigų, nes šiuo metu jie yra supainioti. Blogiausia tai, kad jie nesuvokia, jog yra supainioti. Todėl prašau tavęs, kad su jais kalbėtum.“

Aš: „O, mano Viešpatie, tai man yra smūgis, nes jaučiu, kad juose yra tiek daug pasipūtimo.“

Gelbėtojas: „Melskis, kad jie būtų nuolankūs. Už kunigus reikia daug melstis. Jie turi sugrąžinti nuklydusius vaikus.“

Aš: „Bet, Viešpatie, jei nuklydę kunigai ves nuklydusius vaikus, juk jie abu įkris į duobę.“

Išganytojas: „Taip ir yra.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Tavo meilė man yra tikra. Tu myli mane mano meile. Tu trokšti kentėti kartu su manimi, o aš su ilgesiu laikiu tos valandos, nes myliu tave labiau, nei tu mane. Kentėti kartu su manimi supranta tik tas, kuris mane tikrai myli. Mano dukra, aš dėkoju tau, kad nori kentėti kartu su manimi. Savanoriški kentėjimai yra didelis atlygis tiems, kurie kenčia kartu su manimi. Mano dukra, aš dar turiu tave apvalyti.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, kaip gi?“

Gelbėtojas: „Mano meilės ugnimi.“ Aš: „O

Viešpatie, prašau, dar mane apvalyk.“

Išganytojas: „Tu vėl pajusi skausmą savo širdyje.“ Aš: „O, mano

Viešpatie, dabar to nesuprantu.“

Išganytojas: „Tai bus deganti ugnis. Ir šia ugnimi tu būsi apvalyta. Tu tai jau žinai, mano dukra.“

Aš: „Ačiū Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, noriu, kad paaukotum savo skausmus sielų išgelbėjimui. Kiekvienas skausmas, kuris taip susijungia su manimi, duoda vaisių.“

Aš: „Mano mylintis Tėve, aš neturiu jokių norų. Prašyk iš manęs, ko tik nori.“ Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, turiu vieną prašymą tau. Ir tai – kad tu su manimi nueitum Kryžiaus kelią iki galo.“

Aš: „Viešpatie, tegul tavo noras išsipildo. Mano mylimasis Jėzau, dabar nenoriu nustoti rašyti.

Noriu pasilikti tavyje. Tai taip gražu. Myliu tave, mano Viešpatie ir Dieve. Negaliu to apibūdinti. Negaliu suvokti, kaip žmonės gali tave atmesti.“

Išganytojas: „Visi, kurie mane atmetė, pasirinko Melagio Tėvą. Negalima tarnauti dviem šeimininkams. Mano dukra, mylėk mane toliau, kaip iki šiol.“

Aš: „Aš nuoširdžiai meldžiausi ir per Marijos Nekaltąją Širdį aukojau Dangiškajam Tėvui visas Jėzaus Kristaus kančias, Kryžiaus kelią, visus kraujo lašus, kuriuos Jis prarado nuo nukryžiovimo, Jo penkias šventąsias žaizdas, Jo nuopelnus ir Jo mirtį. Tada paaukojau septynis mūsų mylimos Dievo Motinos skausmus, jos kraujo ašaras, kurias ji iki šiol išliejo už mus, visas maldas, kurias ji sujungė su mano maldomis, viską sielų išgelbėjimui, kad purvas būtų pašalintas iš Bažnyčios ir kad vėl atsirastų tikroji Petro Bažnyčia. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Išganytojas: „Mano dukra, man buvo malonu skaityti tai, ką parašei.

Tegul tave laimina visagalis ir gailestingas Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Eik ramybėje, mano brangioji dukra.“

Aš: „Dėkui Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovinamas, mylimas, garbinamas ir šlovinamas Trejybės Dievas dabar ir per amžius. **Amen.**

18.00 val. Rožinis ir Šv. Mišios Rote.

1992 m. spalio 31 d. – šeštadienis

7.00 val. Šv. Mišios Rocho koplyčioje.

Po Šventųjų Mišių pusvalandį meldžiausi. Sėdžiu koplyčioje tiesiai prieš tabernakulį ir labai džiaugiuosi, kad galiu čia melstis. Šįryt beveik visi atsiklaupė prieš Šventąją Komuniją, išskyrus vienuoles ir keletą sergančiųjų. Man labai džiugu buvo tai matyti. Dažnai atsiklaupdavau viena, nes kiti nedrįso. Kartą kiekvienas kelis atsiklups prieš mūsų Viešpatį.

11.20 val., po maldos, susivienijau su Juo.

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, rašyk.“

Aš: „Jėzau, brangusis Dieve, ką man rašyti?“

Gelbėtojas: „Žaizdos, kurias gausi iš manęs, yra visai šalia. Laikas atėjo. Pasitikėk manimi.

Išbandymai dėl žaizdų artėja prie pabaigos.“

Aš: „Ar man reikia dar ką nors žinoti apie žaizdas, jei žinai ką nors, ką man dar reikėtų žinoti?“

Išganytojas: „Taip, tu turi dar kažką žinoti. Tu turi skaityti paskaitas apie žaizdas.“

Aš: „Kur, mano Viešpatie ir Dieve?“

Išganytojas: „Visur, kur tavęs reikia.“

Aš: „O jei vyskupai man tai uždraus?“

Išganytojas: „Aš užtarsiu už tave visur, kur tu eisi. Jei jie tave atstums, tai reiškia, kad jie atstumė ir mane. Tu eisi ten, kur aš tave nuvesiu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, iš meilės Tau ir sielų išgelbėjimui aš padarysiu viską, ko Tu nori. Viešpatie, tebūnie Tavo valia. Mano Viešpatie ir Karaliau, mano mylintis ir gailestingas Tėve, aš viską padarysiu, nes taip labai Tave myliu – Tave, Trejybės Dievą.“

Išganytojas: „Mano mylima dukra, rašyk. Šios penkios šventosios žaizdos, kurias gausi iš manęs, yra ženklas visam pasauliui, nes tu kentėsi už viso pasaulio sielas. Visas sielas, kurias tave atstums, atiduok man. Kiekviena siela turi stoti prieš mane ir priimti atsakomybę prieš mane. Todėl mylėk jas visas, net ir tas, kurios tavęs nemylės.

Juk už šias sielas tu taip pat praliesi mano kraują. Mano mylima dukra, prieš mus – didelis darbas.“

Aš: „O, mano Viešpatie, maniau, kad mano darbas jau baigtas.“

Išganytojas: „Tai tik pradžia, mano dukra. Kai būsime išaukštinti, pritrauksime visus, kurie turi gerą valią. Mano Kraujas yra jūsų išgelbėjimas ir vaistas. Jis išlaisvina jus nuo amžinosios mirties. Tik mano Kraujas gali nuplauti jūsų nuodėmes, jei mano šventasis Kraujas bus labai garbinamas. Tu būsi šventojo Kraujo šaltinis, iš kurio kiekvieną penktadienį tekės Kraujas. Mano mylima dukra, aš dėkoju tau už tavo kantrybę.“

Aš: „Ar tai turėčiau užrašyti?“

Išganytojas: „Taip, tai tu turi parašyti?“

Aš: „Mano Viešpatie, aš viską supratau ir viską priimu, kad su Tavimi įvykdyčiau Tavo valią.

Tegul bus taip, kaip Tu pasakei, nes aš atidaviau savo valią Tau.“

Gelbėtojas mane palaimino.

12.45 val. – Roswitha man paskambino ir pasakė, kad, jei noriu, jos sūnus Wolframas padės man rašyti dienoraštį. Labai tuo džiaugiausi, nes Gelbėtojas jau ragino mane rašyti greičiau. Pasakiau jai, kad pirmiausia paklausiu Gelbėtojo.

12.55 val. – Paklausiau Gelbėtojo, ar teisinga, kad rašytų Wolframas. Gelbėtojas:

„Taip, mano dukra, jis turi rašyti.“

Nuo 13.30 val. iki 18.00 val. kartu su Wolframu rašiau dienoraštį. Jis buvo labai darbštus ir parašė 8 A4 formato puslapius. Ačiū Dievui už šią malonę.

Nuo 18.15 iki 21.30 val. atlikau namų darbus.

22.30 val. perrašiau savo dienoraštį iš užrašų popieriaus į sąsiuvinį, kad rytoj po Šventųjų Mišių Wolframas vėl galėtų rašyti.

23.30 val. meldžiausi skausmingąjį rožinį. Po to du kartus apsilankiau pirtyje.

01.15 val. nuoširdžiai meldžiausi. Iki 02.30 val. skaičiau knygą. Miegojau apie tris valandas, o tada apie 05.50 val. atsikėliau. Pirmiausia pasimeldžiau, o tada gavau Gelbėtojo žinią.

1992 m. lapkričio 1 d. – sekmadienis

namuose

Maldos bendrija!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Didžiulis pavojus jau prie pat durų. Karas vis labiau plinta.“

Aš: „Viešpatie, ar Vokietijos Federacinei Respublikai

taip pat gresia pavojus?“ Gelbėtojas: „Mano dukra,

visai Europai gresia pavojus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, išgelbėk mus, nes Tu dar gali viską sustabdyti. Prašau, neleisk, kad Tavo rūstybė užgriūtų mus. Viešpatie, prašau, pasigailėk mūsų.“

Išganytojas: „Mano dukra, jūsų laukia sunkūs laikai.“ Aš: „O, Išganytojau, ar man tada apskritai reikia statyti koplyčią?“

Išganytojas: „Statyk ją kuo greičiau. Mano dukra, užrašyk: revoliucija artėja. Ji atneš sumaištį.

Krikščionys susimaišys su masonais.

[vyks didelis krikščionių atsimetimas. Daug melskis, mano dukra. Mano dukra, tai, ką vakar padarėte, buvo gerai.“

Aš: „Ar turite omenyje tą rašymą su Volframu?“

Išganytojas: „Taip. Jūs įvykdėte mano valią. Rašykite toliau, nes aš šį darbą dosniai atlyginsiu. Mano dukra, aš apdovanosiu jus savo malone.“

Aš: „Ar turiu dar ką nors užrašyti?“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra. Pirmiausia tavo širdis bus perversa.“

Aš: „Brangusis Dieve, tu sakei, kad aš gausiu visas penkias žaizdas vienu metu.“

Išganytojas: „Vėliau galiu nuspręsti kitaip.“ Aš:

„Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, taip turi būti. Būk pasirengusi, mano dukra. Aš myliu jus, mano vaikai.“

Aš: „Dabar esu viena.“

Išganytojas: „Rašyk taip. Mano dukra, aš laiminu tave ir visus, kurie tau artimi.“ Aš:

Išganytojas mane palaimino.

8.00 val. lankiausi šv. Mišiose.

Nuo 9.30 iki 12.30 val. kartu su Wolframu rašiau dienoraštį.

13.30 val. – pamaldos.

19.00–20.00 val. – Maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano dukra, džiaugiuosi galėdamas su tavimi kalbėti. Mano dukra, aš tau kažką padovanosiu.“

Aš: „Dabar ar tada, kai man teks kentėti?“ Gelbėtojas:

„Dabar.“

Aš: „Ar galiu tuo džiaugtis?“

Išganytojas: „Gali džiaugtis, nes aš tau dovanuju savo meilę.“

Aš: „Tai nuostabi dovana. Ačiū Tau už ją, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Ši meilė, kurią gauni iš manęs, bus ugnis tavo širdyje.“

Aš: „Prašau, leisk šiai ugniai degti.“

Išganytojas: „Aš leisiu jai degti. Mano dukra, tu taip pat turi ištverti mano meilę.“ Aš: „Aš tai padarysiu, mano Viešpatie ir Dieve. Ar tai ženklas, kad mano širdis bus perversa?“

Išganytojas: „Taip, mano dukra, tu teisingai supratai. Tik su mano meile tu gali ištverti skausmą.“

Aš: „Gelbėtojai, palaimink mane.“

1992 m. lapkričio 2 d. – pirmadienis

10.45 val. gydytojų

kabinete – maldos

susibūrimas!

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, tu turi rašyti.“ Aš:

„Mano brangusis Jėzau, ką man rašyti?“

Išganytojas: „Viską, ką parašysi, turi gerai saugoti. Šėtonas pyksta dėl to, ką aš tau įkvėpiu. Ateis laikas, kai visa tai išsipildys. Šiandien man patiko tavo darbas. Aš: „Viešpatie, ar tu turi omenyje, kad šiandien beveik visiems pacientams papasakojau apie tave, išdalinau jiems maldas, padovanojau Stebuklingąjį medalį arba kad visus juos nusiunčiau išpažinties?“ Gelbėtojas: „Taip! Mano dukra, tu buvai gera darbininkė mano vynuogyne. Mano mylima dukra, aš noriu kažko iš tavęs.“

Aš: „Mielasis Dieve, esu pasirengusi Tau atiduoti viską, net jei dar nežinau, ką!“ Gelbėtojas:

„Laiką.“

Aš: „Mielasis Dieve, laikas visada priklausė Tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu teisingai pasakei. Mano dukra, aš noriu iš tavęs tavo kalbos.“

Aš: „Aš atiduodu Tau savo kalbą. Bet kaip man tai suprasti? Kaip tada man kalbėti? Juk iš tikrųjų aš Tau jau viską atidaviau. Tu naudojiesi mano kalba. Jei nebūtum man davęs šių žodžių, aš juk nebūčiau galėjusi nieko pasakyti pacientams. Juk mano kalba yra Tavo kalba.“

Išganytojas: „Mano dukra, tai taip pat teisinga. Matai, mano dukra, aš veikiu tavyje.“ Aš: „Ačiū tau, mano Jėzau, nes dabar suprantu tą veikimą manyje, apie kurį tu kalbi.“

Išganytojas: „Taigi aš ir toliau veiksiu tavyje, mano dukra. Tik šis veikimas bus skausmingesnis.“

Aš: „Ar tu turi omenyje mano širdį, brangusis Dieve?“

Gelbėtojas: „Taip, būtent tai turiu omenyje.“

Aš: „Mano širdis visiškai priklauso Tau. Tada mes abu jausime skausmą.“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra.“

Aš: „Mielasis Gelbėtojau, veik mano širdyje, kad sielos būtų išgelbėtos. Mielasis Dieve, turiu labai didelį norą.“

Išganytojas: „Ir koks jis?“

Aš: „Kad visada būčiau su Tavimi, nes Tu esi Meilė.“

Gelbėtojas: „Mano brangioji dukra, tu esi manyje ir su manimi. Tu nebegali būti be manęs, nes kitaip tu išdžiūtum. Man patinka tavo užtarimai. Prašyk visada be perstojo. Mano dukra, aš atsiųsiu tau aukojimą koplyčiai.“

Aš: „Ar turėčiau tai užsirašyti?“

Gelbėtojas: „Taip, užsirašyk.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, tai man didžiulė džiaugsmo priežastis, nes aš trokštu, kad šioje koplyčioje būtų meldžiamasi kiekvieną dieną. Mano Viešpatie ir Dieve, aš Tau iš anksto dėkoju.“

Išganytojas: „Marion turi užsirašyti. Jūs abu turite rašyti.“

Aš: „Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve, aš tai pasakysiu jai ir jam. O jei ji nebenorės toliau rašyti?“

Išganytojas: „Ji nori toliau rašyti.“

Aš: „Tai mane džiugina, brangusis Jėzau, nes nenoriu jos prarasti. Taigi, brangusis Gelbėtojau, tau reikia trijų žmonių, kad rašymas būtų tęsiamas.“

Gelbėtojas: „Reikia rašyti greitai.“

Aš: „Taip, brangusis Dieve, mes rašysime su Tavo malone. Prašau, suteik mums daug malonės rašyti.“

Gelbėtojas: „Aš laiminu tave, Marion ir Wolfram.“

Aš: „Ačiū Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovė Jėzui Kristui ir Marijai.“

P.S.: Gelbėtojas pasakė: „Tave laimina Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia.“ Mintyse paklausiau savęs, kodėl jis nepasakė „jus“ teikdamas palaiminimą.

Išganytojas: „Aš palaiminau ją, mano dukra.“

12.30 val. – aš nuoširdžiai meldžiausi klinikos koplyčioje:

Išganytojas: „Aš myliu tave, mano dukra, labiau nei tu mane.“

Aš: „Man iš akių tekėjo ašaros, nes troškau meilės. Kuo daugiau geri iš šio šaltinio, tuo didesnis troškulys.“

Gelbėtojas: „Aš tau kažką padovanoju, mano dukra. Gydyto malonę.“

Aš: „Kaip?“

Gelbėtojas: „Tu gali gydyti – tiek sielą, tiek kūną.“ Aš: „Bet aš nieko nemoku!“

Išganytojas: „Aš gydysiu per tave.“

Aš: „Kada, brangusis Dieve?“

Išganytojas: „Gali pradėti.“

Aš: „Mielasis Dieve, mano sielos vadove, aš tai darysiu su Tavo malone. Viešpatie, tebūnie Tavo valia.“

Išganytojas: „Užrašyk, ką tau pasakiau apie gydymą.“

13.45 val. Veronika ir aš gėrėme kavą ir valgėme Roswithos pyragą.

Atėjo gydytojo padėjėjas ir atvedė mums pacientą rentgenui. Aš daviau gydytojui gabalėlį pyrago.

Jis paklausė manęs, ar aš pati iškepiu tą pyragą?

Aš pasakiau: „Tai Dievo apvaizda. Reikia tik pasitikėti Dievu.“ Jis

atsakė: „Čia jūs teisūs.“

Aš jam pasakiau: „Aš meldžiuosi už jus, kad visi patektumėte į dangų.“

Jis atsakė: „Dangus jau pilnas.“

Aš pasakiau: „Ne dangus, o pragaras.“ Jis

nusijuokė.

Parodžiau jam maldas, kurios buvo priklijuotos ant spintelės. Ir kai jis budės, tegul randa laiko ir skiria keletą minučių maldoms. Jis išėjo linksmas.

1992 m. lapkričio 3 d.

– antradienis

gydytojų kabinete.

Maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai, nes man patiko, kaip vakar elgeisi.“ Aš: „Tai buvau ne aš, tu veikia per mane.“

Išganytojas: „Tu atpažinai mano valią. Mano dukra, tu visada turi man paaukoti savo kančias.“

Aš: „Maniau, kad tai Dangiškajam Tėvui.“

Išganytojas: „Aš esu Trejybės Dievas. Tu meldiesi Dievui, kuris yra trys asmenys. Paaukok man viską.“ Aš: „Aš jau viską tau atidaviau. Ko aš tau dar nepaaukojau?“

Išganytojas: „Savo meilę.“

Aš: „Viešpatie, aukoju Tau savo meilę sielų išgelbėjimui.“

Maniau, kad visa tai man yra nesuprantama.

Išganytojas: „Mano dukra, man patinka, kad tu ne visko supranti. Mažas vaikas viską priima ne todėl, kad viską suprantą.“

Išganytojas: „Rašyk, mano dukra, kančios, kurias patirsi, daugelį žmonių įves į sumaištį, nes jiems trūksta mano šviesos, tačiau jie mielai lieka tamsoje, kad jų blogi darbai nebūtų atskleisti. Kiaulė mielai voliojasi savo purve.“

Aš: „O Viešpatie, to aš negaliu parašyti.“

Išganytojas: „Tačiau parašyk tai. Būk rami, mano dukra, kai kurie gyvūnai be manęs yra geresni už kai kuriuos žmones.“

Aš: „O, aš nebegaliu rašyti, Gelbėtojai.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš pašalinsiu tavo nuovargį.“ Aš:

„Ačiū Tau, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Aš galiu pakeisti viską, ko tau trūksta. Mano dukra, Serbijoje įsipliesks pilietinis karas. Bus daug nelaimių. Balkanuose įvyks žemės drebėjimas. Bus daug mirusiųjų. Mano dukra, niekas neišvengs mano rūstybės. Kiekvienas yra atsakingas už tai, kas vyksta pasaulyje.

Lik man ištikima, mano dukra. Man patinka tavo meilė man. Toliau mylėk mane, mano dukra.“ Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinio malda ir Šv. Mišios raudonais drabužiais.

22.30 val. savo anytos kambaryje žiūrėjau naujienas, o po to – kino filmą. Jau seniai nebuvo žiūrėjusi jokio filmo. Tačiau po filmo mane ištiko kančia / išbandymas. Aš verkiau iš visos širdies.

Maniau, kad Dievas mane paliko. Aš tiek daug kaltinau Dievą, kad Jį tik girdžiu, bet nematau.

Maniau, kad galbūt su manimi kalba ir velnias. Jaučiausi tokia vieniša ir visų apleista. Aš verkiau ir norėjau viską mesti, bet tada atsiklaupiau prieš didelį kryžių savo miegamajame.

Apsikabinau kryžių ir verkiau. Ašaros tekėjo taip, kaip jau seniai nebuvo tekėjusios. Po kurio laiko nebegalėjau daugiau verkti. Gelbėtojas atėmė iš manęs verksmą. Aš ramiai nuėjau miegoti.

1992 m. lapkričio 4 d. – trečiadienis

8.30 val.

Maldos susivienijimas!

Vakar vėlai vakare patyriau išbandymus. Šiandien daug meldžiausi aukojimo maldų. Tada susivienijau su Gelbėtoju:

Gelbėtojas: „Tavo meilė man yra gera.“

Aš: „Kiek gera?“

Gelbėtojas: „Tiesa. Aš tau padovanosiu dar daugiau meilės. Užrašyk tai, mano dukra: tavo širdis yra mano širdis.“

Aš: „Bet juk tu man tai jau sakei.“ Gelbėtojas:

„Tu jame jauti mano skausmą.“

Aš: „Man atrodo, kad mano širdis susirgs.“

Išganytojas: „Aš esu tavo gydytojas. Galiu išgydyti be vaistų. Savo meilės ugnimi aš numalšinu visus skausmus. Mano dukra, aš leidau vakarykščius išbandymus. Tu neturi žiūrėti jokio televizijos filmo. Tu priklausai tik man.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, prašau, atleisk man. Aš daugiau nebežiūrėsiu.“

Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Man reikia kažko iš tavęs.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve. Aš tau tai duosiu, nors jau nieko daugiau negaliu tau duoti, nes viskas jau priklauso tau.“

Išganytojas: „Mano dukra, rašyk žodis po žodžio. Man reikia tavo „taip“, kad įspaudžiau žaizdų ženklus.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš sakau tau „taip“, kad galėtum įspausti man penkias šventąsias žaizdas. Aš tave myliu, mano Viešpatie ir Dieve. Negaliu atsakyti kitaip.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu esi mano mylintis vaikas. Aš tau įspausiu tas žaizdas dar šiais metais.“

Aš: „Tai reiškia, kad dar 1992 metais.“

Gelbėtojas: „Taip! Būtent taip. Tu mane pamatysi, kai įspausiu žaizdas.“ Aš: „Kaip man atpažinti, kad tai esi Tu?“

Išganytojas: „Aš esu Meilė. Aš esu Šviesa, kuri išstumia tamsą. Daryk viską, ką tau sakau. Mano brangioji dukra, labiau pasitikėk manimi. Laikykis atokiai nuo pasaulietišκών plepalų. Jie gali tau tik pakenkti. Tu esi po mano ir Dangaus Motinos globos.

Tavo angelai sargai nuolat tave saugo. Nebūk netikinti. Būk tikinti.“ Aš:

„Mielasis Dieve, aš nebegaliu rašyti.“

Išganytojas: „Aš tai žinau, mano dukra.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino. Į tą palaiminimą įtraukiau visas pasaulio sielas.

19.00 val. Rožinio malda ir šv. Mišios Rocho koplyčioje.

1992 m. lapkričio 5 d. – ketvirtadienis

Gydytojų kambaryje

7.55 val. kartu su Verena nunešiau surinktus drabužius ir batus į savo automobilį, kad juos atiduočiau benamiams.

8.30 val. – Po nuoširdžios maldos ir užtarimo, taip pat už universitetinę kliniką (personalą ir pacientus), paklausiau Gelbėtojo: „Ar nori, kad rašyčiau?“

Gelbėtojas: „Taip! Prašau, mano dukra.“

Aš: „Gailestingasis Dieve, ką man rašyti?“

Gelbėtojas: „Nereikia bijoti to, ką rašai. Tai, ką rašai, yra mano valia. Rašyk toliau, mano dukra, tavo užduotis – daryti viską, ką tau įkvėpsiu.“

Aš: „Net jei kunigai man prieštarau?“

Išganytojas: „Mano dukra, aš esu Tiesa. Mano veikimas tavyje yra arti. Bet prieš tai dar bus nemalonumų.“

Aš: „Papasakok man apie tai.“

Išganytojas: „Tai bus nemalonumai iš Bažnyčios pusės.“ Aš: „Mielasis

Dieve, tai man labai sunku. Ką man daryti?“

Gelbėtojas: „Tiesiog sakyk tai, ką tau įkvėpiau. Viską kitą palik man.“

Aš: „Ar mane tardys, Gelbėtojai?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu jau atėmei iš velnio daug sielų. Jis ant tavęs pyksta. Jis pasitelkia gerus žmones, kad tau sukeltų sunkumų. Būk atsargi! Nesiskubink! Jis negali pakęsti tavo kantrybės. Tu jį nugalėsi, mano dukra. Būk drąsi ir stipri.“

Mano dukra, parašyk dar šiek tiek. Kunigas, kurio lauki, netrukus atvyks. Būk tikra, jis ateis. Tu neliksi be kunigo. Tau reikia nuolankaus kunigo. Jis supras mano valią. Mano dukra, rašyk toliau. Esi pavargusi ir tau reikia poilsio. Rašymas netrukus baigsis. Aš vertinu tavo uolumą. Taip pat ir tu, kurie tau padeda. Aš jus visus už tai dosniai atlyginsiu. Šis darbas bus atlygintas šimteriopai. Būk tikra.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu turi tapti dar tyresnė. Aš tave padarysiu dar tyresnę savo meilės ugnimi. Ši ugnis, kurią pajusi, yra mano veikimas tavyje.“

Aš: „O, Viešpatie, tada aš nurimau. Kartais man atrodydavo, kad mano širdyje dega ugnis.“

Gelbėtojas: „Šia meilės ugnimi aš išgelbėju daug sielų. Daugelis jau nebegali išverti šios ugnies.“

Aš: „O, mano Viešpatie, aš leidžiu šiai meilės ugniai veikti manyje. Prašau, padaryk mane tyrą, kad manyje nebūtų jokios dėmės.“

Išganytojas: „Taip ir bus. Tu būsi tokia tyra, kaip aš noriu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš iš visos širdies iš anksto dėkoju Tau už šį tyrumą.“ Gelbėtojas, kaip visada, mane palaimino ir tarė: „Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

18.00 val. rožinis ir šv. Mišios Rote.

20.30–23.15 val. su Wolframu rašėme dienoraštį. Ačiū Dievui už tiek daug malonės, kad galėjome tiek daug parašyti.

1992 m. lapkričio 6 d. – penktadienis – Jėzaus Širdis

8.45 val. Gydytojų kabinetas

Šiandien ryte jau daugiau nei pusantros valandos meldžiausi.

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, rašyk. Man

reikia...“ Aš: „Ko tau reikia?“

Išganytojas: „Viskas, ką parašei, turi būti sutvarkyta. Tai, ką parašei, dar turi būti išspausdinta.“

Aš: „Mano Viešpatie, suteik mums malonę, kad galėtume greitai rašyti, nes patiriame daug piktybų jėgų trukdymų.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš jums suteikiau malonę.“

Aš: „Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisinga tai, ką parašė Wolframas.“

Išganytojas: „Mano dukra, jis rašo taip, kaip aš noriu. Mano dukra, būk pasirengusi, žaizdos yra tik pradžia.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš to nesuprantu. Pasakyk man, ką Tu turi omenyje.“

Išganytojas: „Mano dukra, tau liko mažai laiko. Beveik visi mano vaikai nenori atgailauti. Aš turiu juos nubauti. Mano pyktis užgrius juos. Visi vaikai priklauso man.“

Aš: „Šiandien Tu nesi toks, kaip paprastai. Man atrodo kaip baudžiantis Dievas.“

Gelbėtojas: „Prieš mano teismą nebus pateikta nieko gero.“

Jie yra kaip sausas medis, kurį galima tik sudeginti. Melskis, mano dukra, kad mano pyktis būtų nuramintas.“

Aš: „Mielasis dangiškasis Tėve, prašau, neleisk, kad Tavo pyktis užgriūtų žemę. Tėve, jie nežino, ką daro. Prašau, atleisk mums. Išliek ant mūsų malonę, kad visi levos vaikai taptų Marijos vaikais, nes ji yra mūsų Motina ir visų žemės vaikų Karalienė.

Šventoji Motina, būk nusidėjėlių prieglobstis ir mūsų užtarėja pas

Dievą. Mes, tavo vaikai, tave mylime.

Apsaugok mus visus savo globos apsiaustu.

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, melskis be perstojo, nes nuodėmė yra per didelė. Mano dukra, daryk viską taip, kaip tau iki šiol sakiau. Gink mano tiesą. Aš esu su tavimi.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

18.00 val. Rožinis ir Šv. Mišios. Raudonoji Širdis nebuvo švenčiama, o Švenčiausioji Ostija nebuvo iškelta, nes vyko mišios už mirusiųjų sielas.

1992 m. lapkričio 7 d. – šeštadienis

12.10–13.10 val. –

Maldos susivienijimas!

Gelbėtojas: „Mano dukra, rašyk.“

Aš: „Ką nori, kad parašyčiau?“

Gelbėtojas: „Rašyk, tai svarbu. Mano dukra, tavo užduotis – likti man ištikima, net jei skausmai nemažės.“

Aš: „Mielasis Dieve, Tu jau suteikei man malonę, kad turėčiau ištvermės kentėjimuose.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, jei tu tai dar žinai, tai dar geriau.“ Aš: „Mano

Viešpatie ir Dieve, ką Tu vadini svarbiu?“

Išganytojas: „Tu tada būsi visiškai manyje.“

Aš: „O, mano Meile, tada aš būsiu Tavo gausybėje. Daugiau aš negaliu nieko norėti, ir man svarbu, kad visada būčiau su Tavimi.“

Išganytojas: „Mano dukra, svarbu, kad aš būčiau tavo Viešpats ir Dievas ir kad tavo „taip“ liktų „taip“.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, prašau, suteik man malonę, kad mano „taip“, kurį tau daviau, išliktų tvirtas, kaip tu nori.“

Išganytojas: „Aš noriu kažko iš tavęs, mano dukra.“

Aš: „Vėl? Prašau, atleisk man. Taip, mano brangusis Jėzau.“

Išganytojas: „Aš noriu tavo širdies, tavo rankų ir kojų, kad galėčiau pradėti.“

Aš: „Aš tai Tau jau atidaviau. Savo nuomonės nekeisiu. Gali pradėti, kada tik nori.“

Išganytojas: „Tu man suteikei didelį džiaugsmą.“ Aš:

Išganytojas mane palaimino.

Nuo 13.35 iki 17.05 val. kartu su Wolframu rašiau dienoraštį.

17.20 val. atėjau į bažnyčią išpažinties. Ten buvo tamsu ir niekas nebuvo. Aš nuėjau į išpažinties kėdę, nes maniau, kad ten nieko nėra.

Tada pasirodė kunigas Vogt.

Pirmiausia išpažinau savo nuodėmes, o po to jam papasakoju, kas mane taip erzina bažnyčioje.

Paprašiau klebono, kad po šventųjų Mišių jis penkiomis minutėmis ilgiau paliktų įjungtas šviesas.

Jis atsakė, kad zakristijonė turi eiti namo. Pasakiau jam, kad jis turėtų atimti iš jos raktą, kad pats galėtų užrakinti. Tada jam pasakiau, kad jis neturėtų su ministrantais iškart po šventųjų Mišių treniruotis skambinti varpais, nes bažnyčioje dar yra keletas žmonių, norinčių pasimelsti.

Aš jam pasakiau, kad mes priėmėme ne bandeles, o Trejbės Dievą.

Aš jam pasiskundžiau, kad nebuvo švenčiamas Širdies Jėzaus penktadienis ir kad jis neišstatė Švenčiausiojo Sakramento. Jis atsakė, kad dėl mišių už mirusiųjų sielas tai neįmanoma.

Tada pasakiau jam, kad taip pat, kaip jis perkelia šeštadienį į sekmadienį, taip pat gali perkelti ir Širdies Jėzaus penktadienį.

Tada pasakiau jam, kad nėra gražu, jog šeštadienį, rožinio metu, bažnyčioje choras rengia repeticijas. Tas pats vyko ir išpažinties metu. Po išpažinties aš už jį skausmingai rožinį.

Nuo 19.00 iki 20.00 val. rašiau į savo dienoraštį.

20.45 val. atėjo Fridolinas.

Su juo kalbėjausi apie religiją. Jis man taip pat papasakojo apie problemas, susijusias su komunijos priėmimu į rankas Špajeryje.

Nuo 11.00 iki 11.45 vėl rašiau savo dienoraštyje.

1992 m. lapkričio 8 d. – sekmadienis

Nuo 6.30 iki 7.45 val. namuose

– maldos susibūrimas!

Išganytojas: „Mano dukra, gerai, kad taip meldiesi. Tavo meilė man yra tikra. Prašyk tikros meilės savo artimiesiems. Mano brangioji dukra, užrašyk: kunigas Vogt yra mano kunigas. Jam dar reikia laiko, kad suprastų tai, ką tu jau dabar supranti.

Toliau melskis už jį. Už kunigus meldžiamasi labai mažai. Kunigas turi didelę atsakomybę prieš mane. Melskitės už juos.

Mano dukra, klebonas Vogt priėmė tai, ką vakar jam pasakei išpažinties kėdėje. Kitą dalyką palik man.“

Aš: „Aš klausiau dėl vieno Špajero vyskupo, kuris privertė jauną kunigo kandidatą pats paimti Šventąją Ostiją.“

Išganytojas: „Vyskupas nevykdo mano valios. Jis vykdo Melagio Tėvo valią.“ Aš: „Ką tas studentas turėtų daryti, jei vyskupas elgiasi taip?“

Išganytojas: „Mano dukra, jie turi melstis už šiuos reikalus.“ Aš:

„Brangusis Dieve, ar nori, kad aš dar ką nors užrašyčiau?“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk: tavo meilė man yra ištverminga. Ši ištvermė mylint mane yra mano malonė. Išsaugok šią ištvermę mano meilėje. Tai didi dorybė, mano dukra.“

Aš: „Dangiškasis Tėve, aš Tau iš visos širdies dėkoju ir saugosiu tai kaip perlą.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk dar kažką. Didysis karas jau prie pat. Jis ateis iš Rytų, mano dukra. Žmonės didžiuliu greičiu skuba į bedugnę. Šėtonas juos sugavo į savo tinklą. Jie akli, jie to nepastebi. Jie nenori atgailauti, nes šis kelias jiems pernelyg patogus.

Priimkite visas kančias, kurios jūsų laukia. Tai yra mano valia. Taip galėsite išgelbėti tai, ką dar galima išgelbėti.“

Aš: „O, mano Viešpatie, tai labai sunku rašyti.“

Išganytojas: „Man daug sunkiau yra stebėti, kaip mano vaikai bėga į bedugnę, iš kurios niekada nebebus grįžimo. Taip, mano dukra, šiandien viskas.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

8.00 val. šv. Mišios Rote.

Nuo 9.30 iki 11.30 val. su Wolframu rašėme dienoraštį.

13.00 val. rožinis ir pamaldos. Buvau nustebusi, kad klebonas Vogt atšventė Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventę ir išstatė Švenčiausiąjį Sakramentą.

Bažnyčios biuletenyje buvo skelbiama pamaldų su palaiminimu programa.

14.15 val. pas mane atėjo Erichas.

Mano vyras papasakojo, kad per valandą viena moteris skambino net keturis kartus ir pranešė, kad kunigas Dochat turi draugę ir kad jo automobilis šiuo metu stovi prie jos namų. Pamaniau, kad Šėtonas nori atimti iš manęs net ir maldos grupės kunigą. Netikėjau šiai moteriai, nes ji galėjo būti apsėsta demonų.

1992 m. lapkričio 9 d. – pirmadienis

Nuo 5.15 iki 6.15 val. namuose

– maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Žaizdas, kurios tau bus įspaustos, gausi bažnyčioje. Pirmiausia bus pervertas tavo širdis.“

Aš: „Bet Tu sakei, kad visas žaizdas gausiu iš karto.“

Išganytojas: „Aš galiu daryti taip, kaip noriu. Galiu pakeisti savo planą. Iš žaizdos širdyje prarasi daug kraujo. Paaukok tą kraują už visas pasaulio sielas.“

Aš: „O vargšės sielos?“

Gelbėtojas: „Taip pat ir vargšoms sieloms skaistykloje.“

Aš: „Aš paklausiau Gelbėtojo, ar teisingai parašiau „skaistykloje“?“

Išganytojas: „Tai yra apvalymo vieta.

Įspaudžiant žaizdas tu patirsi didelį skausmą. Šio skausmo negalima lyginti su skausmais, kuriuos iki šiol patyrei. Tai bus mano skausmas tavyje.“

Aš: „Po išpažinties pas kunigą Vogtą pajutau didelį širdies skausmą. Man buvo skaudu, kad kunigas Vogtas nešventė Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventės. Ar šis skausmas taip pat buvo iš Tavęs?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu visada jausi skausmą, kai kunigai mane įžeidžia.“

Aš: „Mielasis Dieve, pastaruoju metu po valgio man visada kyla toks pykinimas. Man net bažnyčioje pasidarė bloga.“

Gelbėtojas: „Jei aš esu tavyje, tau nereikia nieko valgyti.“ Aš: „Viešpatie, aš dar ne visai tai suprantu.“

Išganytojas: „Aš esu tavo gyvenimas. Aš galiu viską pakeisti.“ Aš: „Bet velnias taip pat gali sukelti blogį.“

Išganytojas: „Bet jis negali atimti iš tavęs mano nuosavybės, nes aš esu su tavimi. Tavo pykinimas – tai pasaulietiškumas tavyje.“

Aš: „Kas tai yra?“

Išganytojas: „Tu neši su savimi pasaulio nuodėmes. Nuodėmė yra didelė našta ir yra blogis.“ Aš: „Bet bažnyčioje man jau ne kartą pasidarė bloga.“

Išganytojas: „Blogis bažnyčioje yra baisesnis nei už jos ribų. Melskis, kad blogis būtų pašalintas iš bažnyčios.“

Aš: „Ar tu turi omenyje Kristaus Kūną, kai per Komuniją duonos gabaliukai nukrenta ant grindų ir yra sutrypti?“

Išganytojas: „Taip, dukra, ir tai taip pat.“

Aš: „Arba kad kai kurie priima tave su nešvariu širdimi?“

Gelbėtojas: „Taip, taip jie užsitraukia bausmę.“

Aš: „Arba dėl to, kad tave dalina nepašventintos rankos. Ar šis abejingumas taip pat yra blogis?“

Gelbėtojas: „Taip, mano dukra, taip ir yra.“

Aš: „Tada šis blogis turi būti greitai pašalintas iš Bažnyčios.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš reikalauju, kad visi kunigai tai padarytų, kitaip mano rūstybė užgrius juos.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve, aš supratau.“

Išganytojas: „Man buvo malonu, kad taip anksti atsikėlei rašyti. Tave niekas netrukde.“

Aš: Gelbėtojas mane palaimino.

12.15 val. ausų, nosies ir gerklės klinikos koplyčioje

Po „Viešpaties angelo“ maldos meldžiausi Gelbėtojui. Norėjau sužinoti, ar turėčiau pasakyti klebonui Dochatui, kad paskambino anoniminė moteris ir blogai apie jį kalbėjo.

Gelbėtojas: „Pasakyk jam, tegul jis meldžiasi už tą moterį.“

Ir šį rytą patyriau keletą piktujų jėgų išpuolių. Ačiū Dievui už malonę, leidžiančią atpažinti piktašias jėgas, kai jos įsiskverbia. Šįkart piktosios jėgos veikė per anytą.

18.00 val. rožinis ir šv. Mišios Rote.

Vienuolė buvo nepaklusni ir vėl pasiūlė man priimti Komuniją į ranką.

Aš nusilenkiau prieš Gelbėtoją ir, nepriėmusi komunijos, grįžau į savo vietą. Gelbėtojas dvasiškai atėjo pas mane. Gavau labai daug malonės.

20.00 val. Maldos grupė

Buvo du ar trys žmonės, kurie prieš Švenčiausiąjį Sakramentą skundėsi, kad šiandien tiek daug meldėmės lotynų kalba.

1992 m. lapkričio 10 d. – antradienis

8.00 val.

Maldos susivienijimas!

Pirmą kartą maldos grupėje daug meldėmės lotynų kalba. Po 23.00 val. išpažinau nuodėmes pas kunigą Dochatą. Jo akyse pamačiau žiaurų sustingimą.

Išganytojas: „Aš tai leidau, tai buvo Šėtonas. Mano kunigai yra pavojuje, nes tu tai žinai.“ Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tai pamačiau tik jo akyse. Man dabar dar bloga, kai prisimenu vakarą. Geriausia būtų buvę niekada daugiau neiti į bažnyčią. Bet kadangi aš Tave myliu ir esu Tau ištikima, esu pasirengusi kartu su Tavimi kovoti prieš velnią.“

Išganytojas: „Džiaugiuosi, kad tai supratai. Mano dukra, reikia eiti toliau, nes gavai malonę tai įveikti. Kartu su manimi tu jį nugalėsi.“

Aš: „Aš paklausiau, ar vakar buvo teisinga, kad mes rožinį meldėme lotynų kalba.“ Gelbėtojas: „Rašyk, mano dukra. Lotynų kalba turi būti daug meldžiamasi. Lotynų kalbą aš pasirinkau savo tautai. Bažnyčia turi ir toliau melstis lotynų kalba. Aš ypatingai apdovanosiu savo vaikus, kurie meldžiasi lotynų kalba. Mano dukra, tęsk taip, kaip vakar.“

Aš: „Bet, Viešpatie, jie skundėsi, kad nieko nesupranta.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš to reikalauju.“

Aš: „Brangusis Dieve, vyskupai panaikino daugumą lotynų kalbos.“

Gelbėtojas: „Bažnyčioje vėl bus meldžiamasi lotynų kalba.“ Aš: „Taip, mano Viešpatie, aš darysiu taip, kaip Tu sakai.“

Išganytojas: „Aš atvesiu tau tikinčiuosius, jie melsis lotynų kalba. Net ir tie keli žmonės, kurie skundžiasi, turi prisitaikyti prie tavęs, o ne tu prie jų. Siauras kelias, vedantis pas mane, reikalauja bendros maldos už visus vaikus. Nebūtina visas maldas melstis lotynų kalba, man pakanka to, kas visada buvo meldžiama.“

Išganytojas: „Mano dukra, man reikia kažko iš tavęs.“

Aš: „Mano Viešpatie, aš tau tai duosiu ir pasakysiu „taip“, net jei nežinau, kas tai bus.“ Gelbėtojas: „Man reikia tavo leidimo, kad vargšės sielos galėtų tau pasirodyti.“

Aš: „Man tai nėra nesvarbu. Bet jei su Tavimi galėsiu joms padėti, ir jos taip greičiau bus išlaisvintos iš skaistykloje. Aš Tau iš karto duosiu savo sutikimą. Mano Viešpatie ir Dieve, tebūnie ne mano, o Tavo valia. Tačiau Tu turi man jas parodyti, kitaip velnias taip pat gali pasirodyti kaip vargšė siela.“

Išganytojas: „Mano dukra, tu atpažinsi kiekvieną vargšę sielą, kuri ateis iš manęs. Už tai aš tau suteiksiu savo malonę. Tu jau labai daug padėjai vargšoms sieloms.“

Aš: „Viešpatie, aš aukojau joms daug šventųjų mišių, nuolat degu joms gerai pašventintą žvakę, dažnai per dieną duodu vargšoms sieloms pašventinto vandens ir dovanoju joms daug atlaidų maldų. Ar tai turėjai omenyje?“

Išganytojas: „Tai jiems labai padėjo.“

Aš: „Mielasis Dieve, prašau, pašalink iš manęs baimę, kai man pasirodys vargšos sielos.“

Gelbėtojas: „Tu nebijosi, nes vargšos sielos daug meldžiasi už tavo reikalą.“

Aš: „O mano Viešpatie ir Dieve, palaimink juos visus, ateityje aš daugiau už juos melsiuosi. Aš juos visus myliu, nes jie visi vieną dieną bus danguje ir šlovins Tave, garbins Tave bei teiks Tau pagarbą.“

Išganytojas: „Mano dukra, man ypač džiugu dėl to, ką parašei. Aš, Išganytojas, tave palaiminau.“

18.00 val. rožinis ir šv. Mišios Rote.

Šiandien apie 21.30 val. norėjau eiti miegoti. Bet tuo momentu, kai norėjau atsigulti į lovą, velnias su visa jėga numetė ant grindų didelį dviejų metrų kryžių ir stalą. Ant stalo stovėjo dangiškas ženklas – brangusis kraujas iš Rodalbeno.

Ten taip pat stovėjo Švenčiausiosios Mergelės Marijos „Amžinosios Pagalbos“ paveikslas ir sesers Faustinos „Gailestingojo Jėzaus“ paveikslas. Jis viską numetė man ant grindų.

Brangaus Kraujo paveikslas nesulūžo. Jis vėl davė žinoti, kad vėl yra šalia manęs.

Vėliau visame kambaryje pabarsčiau pašventintą druską. Miegojau visą naktį.

Jėzus yra su manimi, jis negali man nieko padaryti.

1992 m. lapkričio 11 d. – trečiadienis

8.30–9.20 val. Maldos

susivienijimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk tai. Noriu, kad tu užrašytum.“ Aš: „Jėzau, gyvojo Dievo Sūnau, ką man rašyti?“

Išganytojas: „Mano dukra, aš noriu kažko iš tavęs!“

Aš: „Ko tu nori iš manęs? Ar yra dar kažkas, ko aš tau dar nesu davusi? Viešpatie, aš nieko neatmesiu, nes tave labai myliu: o jei mano meilė tau nėra tikra, tada, prašau, suteik man malonę, kad aš tau niekada nepasakyčiau „ne“. Nes aš padarysiu viską, ko tu iš manęs nori. Tegu įvyksta tavo valia dėl to, ko tu iš manęs nori. Ir dabar man leidžiama tai žinoti, nes aš jau pasakiau tau „taip“.“

Išganytojas: „Mano dukra, aš noriu tavo sutikimo. Noriu tave visiškai atnaujinti.“ Aš: „Viešpatie, prašau, atnaujink mane. Prašau, paaiškink man tai, nes aš to nesuprantu.“

Išganytojas: „Senasis žmogus tavyje mirs. Tu nebeturi senųjų nuodėmių.“

Aš: „Viešpatie, ar Tu išlaisvinsi mane nuo visų nuodėmių, kurias padariau?“

Gelbėtojas: „Mano dukra, tu būsi išlaisvinta nuo visų nuodėmių.“

Aš: „O, mano Viešpatie, ką tai reiškia?“

Išganytojas: „Aš galiu tai padaryti, mano dukra. Niekas negalės tau prikišti tavo nuodėmių. Aš tave atnaujinau.“

Aš: „Viešpatie, bet aš prieš krikštą daug nusidėjau.“

Gelbėtojas: „Mano dukra, aš tave atnaujinau.“ Aš:

„Mielasis Dieve, ar yra dar koks nors kitas žodis, reiškiantis „naujas“?“

Išganytojas: „Mano dukra, tu nusimegei senąjį žmogų. Tavyje yra naujasis žmogus, su kuriuo aš galiu daryti, ką noriu.“

Aš: „Viešpatie, daryk su naujuoju žmogumi manyje, ką nori, nes aš, kaip naujas žmogus, esu visiškai Tavyje ir su Tavimi.“

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Man tai labai tinka. Aš pradėsiu daryti su naujuoju žmogumi, ką noriu. Mano dukra, tu to dar nesupranti. Bet ateis laikas, kai viską suprasi.

Neįmanoma tai suprasti, kol nepateksi į dangų.

Man pakanka tavo meilės man. Mano dukra, tai, ką parašei, jau buvo svarbu.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, mano sielos vadove. Ačiū Tau, kad padarei mane nauju žmogumi. Aš atiduodu save Tau kaip naujas žmogus.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, tai

viskas.“ Aš: Išganytojas mane palaimino.

Nuo 17.55 iki 19.05 val. kartu su Wolframu rašiau dienoraštį.

19.30 val. šv. Mišios Rochus klinikoje su Roswitha.

Nuo 20.30 iki 22.00 val. vėl rašiau dienoraštį su Wolframu.

1992 m. lapkričio 12 d. – ketvirtadienis

8.00 val.

Maldos susivienijimas!

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, užrašyk.“

Aš: „Taip, mano Viešpatie ir Dieve.“

Išganytojas: „Žaizdos, kurias gausi, įtikins daugelį žmonių, kad tai esu aš. Daug kunigų atsivers. Atsirau nauja daugybės kunigų karta, kuri priklausys man.

Aš savo apaštalams suteikiau galią tapti kunigais, o ne moterims. Moteris nėra išrinkta kunigystei. Mano dukra, tai yra Šėtono valia, kad moteris perimtų kunigo pareigas. Šios moterys turės prisiimti didelę atsakomybę prieš mane. Jos vykdo ne mano, o Šėtono valią.

Saugokitės šių moterų.

Mano dukra, daugelis nuklydusių kunigų vėl sugrįš į Tėvo namus. Džiaukitės kartu su jais!“

Išganytojas: „Bausmė bus dar didesnė, kad mano vaikai suprastų, jog aš vis dar esu. Visi, kurie man neištikimi, yra mano išdavikai.

Mano dukra, neištikimybė savo Dievui, kuris gali juos išgelbėti, yra didelis blogis. Šis blogis turi būti skubiai pašalintas.“

Aš: „Mielasis Dieve, aš nebegaliu rašyti. Man taip sunku rašyti, nes šiame pasaulyje yra tiek daug neištikimybės Tau.“

Gailestingasis Dievas mane palaimino.

Man buvo neįmanoma toliau rašyti. Gelbėtojas man pasakė dar daug dalykų, bet aš nebegalėjau nieko užrašyti, nes pasaulio nuodėmės mane taip slegė. Man taip bloga, kad galėčiau tuoj pat vėmti.

10.30 val. išėjau iš darbo vietos. Skausmų kamuojama nuėjau pas gydytoją.

Daktaras Stauferis manė, kad šie skausmai kyla iš stuburo. Taip pat jaučiau stiprų dūrimo skausmą dešinėje pusėje, netoli inkstų. Šie skausmai plito po visą nugarą. Pykinimas manęs nepaliko. Popietę skausmai buvo tokie stiprūs, kad nebegalėjau vaikščioti.

Prieš vakarą skausmai sumažėjo.

18.00 val. su savo skausmais nuėjau į bažnyčią, nes mano tikrasis gydytojas yra Gelbėtojas.

Šiandien mane džiugino tai, kad po šventųjų Mišių šviesa degė ilgiau. Kunigas Vogt priėmė tai, ką jam pasakiau išpažinties kėdėje.

Ačiū Dievui už šią malonę.

Nuo 19.45 iki 22.45 val. kartu su Wolframu toliau rašiau dienoraštį. Nuo

23.00 iki 23.45 val. į dienoraštį įrašiau savo užrašus.

1992 m. lapkričio 13 d. – penktadienis

Nuo 10.30 iki 13.00 val. namuose

– maldos susibūrimas!

Pirmiausia meldžiausi prieš Švenčiausiosios Mergelės statulą. Kalbėjau su Švenčiausiąja Mergele ir verkiau. Per Mariją atsidaviau Gelbėtojui. Susivienijau su Marijos ir Gelbėtojo Širdimis. Tada nuoširdžiai meldžiausi Gelbėtojui.

Išganytojas: „Mano dukra, užrašyk tai. Aš noriu, kad dar šiandien man atiduotum viską, ką turi.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš neturiu nieko. Viskas priklauso Tau. Tu esi viskas manyje. Aš nieko neatsinešiau į šią žemę. Ir nieko negalėsiu išsinešti. Ar tai, ką iki šiol padariau, buvo gera ar bloga? Aš laikiu savo atlygio danguje. Šiuo atlygiu labai pasitikiu. Jau dabar tuo džiaugiuosi.

Džiaugiuosi kiekvieną dieną, nes kiekvieną dieną esu vis arčiau dangaus. Kad ten galėčiau toliau Tave mylėti, šlovinti ir garbinti kartu su Švenčiausiąja Mergele Marija, šventuoju Juozapu, visais angelais, globėjais ir šventaisiais.

„Gražu žinoti, kam gyveni šioje žemėje.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, Aš esu tavo turtas. Tu esi viskas manyje. Aš esu tavo ateitis, Aš esu tavo amžinybė. Mano dukra, man patinka, kaip šiandien parašei. Mano mylima dukra, laiškas jau baigiasi. Galima būtų parašyti dar daug, bet man pakanka to, ką parašei. Man buvo malonu. Tu buvai uoli. Tu atnešei daug aukų.

Mano dukra, šiek tiek pailsėk.“

Aš: „Kaip dabar? Mano Viešpatie ir Dieve, mano brangus sielos vadove, ar rytoj man nebereikės rašyti?“

Išganytojas: „Tu gali kalbėtis su manimi, bet rašyti jau nebereikia. Mano mylima dukra, lik man ištikima.“

Aš: „Mielasis Dieve, dabar jaučiu širdies dūrį, širdies skausmą.“

Išganytojas: „Tai mano veikimas tavyje. Aš pradėjau savo veikimą tavyje. Mano brangioji dukra, aš esu tavyje ir visada būsiu tavyje.

Gerai tai įsidėk į širdį. Tu niekada nebūsi viena, net jei jausiesi apleista.“

Aš: „Mano Viešpatie ir Dieve, aš tikiu tuo, ką man pasakei. Tegul viskas įvyks taip, kaip tu pasakei. Aš esu tavo vaikas, tavo dukra, nuotaka, sesuo, tarnaitė ir tavo įrankis, kuriuo tu naudojiesi. Mano Viešpatie ir Dieve, visa tai daroma iš meilės tau, tavo didžiajai šlovei ir sielų išgelbėjimui.“

Išganytojas: „Mano brangioji dukra, aš tau dėkoju. Tu liksi po mano globos. Aš tave laiminu, mano dukra.“

Aš: „Viešpatie, įtraukiu visas sielas, taip pat ir tas, kurios yra skaistykloje, kad niekas negalėtų pasakyti, jog negavo šio palaiminimo.“

Išganytojas: „Tebūnie tau palaima iš Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus ir Dievo Šventosios Dvasios. Eik ramybėje, mano mylima dukra.“

Aš: „Dėkui Dievui Viešpačiui. Tebūnie šlovinamas, mylimas, garbinamas ir dėkingai šlovinamas Trejybės Dievas. Tebūnie šlovinamas Jėzus Kristus ir Marija dabar ir per amžius. **Amen.**

Nuo 13.30 iki 16.00 val. iš savo užrašų rašiau į dienoraštį.

Nuo 17.00 iki 18.15 val. kartu su Wolframu rašiau dienoraštį.

18.30 val. – Šv. Mišios Rote.

Nuo 19.30 iki 21.00 val. kartu su Wolframu toliau rašiau dienoraštį.

21.30 val. man paskambino tėvas Gebhardas Heyderis iš Regensburgo.

Jis man papasakojo, kad šiandien baigė savo didelį darbą. Ir kad aš taip pat turėčiau baigti rašyti, nes to pakaktų. Aš pasakiau, kad tai man jau šįryt pasakė Gelbėtojas. Tėvas Gebhardas Heyderis tuo džiaugėsi, nes aš tai jau žinojau iš Gelbėtojo. Nes tai buvo patvirtinimas, kad Gelbėtojas veikė per jį.

Aš jam pasakiau, kad šiandien bus ir mano paskutinė diena, kurią rašysiu. Tėvas Gebhardas per telefoną palaimino mane ir mano vyrą. Man buvo malonu, kad jis man suteikė palaiminimą lotynų kalba. Aš su juo atsisveikinau. Ačiū Dievui ir už šią malonę, kad tėvas Gebhardas Heyderis man paskambino ir dar kartą su manimi pasikalbėjo.

Rašydama dienoraštį niekada nesinaudojau Biblija ar kita religine knyga. Mano vokiečių kalbos žodynas labai ribotas. Beveik nenaudojau užsienio žodžių, nes norėjau rašyti labai paprastai, kad visiems būtų suprantama.

Šis dienoraštis buvo baigtas rašyti šiandien, 1992 m. lapkričio 14 d.

pasirašė Julijana Ebert

Šį dienoraštį rašomąja mašinėle surinko Marion Hambsch ir Wolfram Bellemann.

Du dienoraščio priedai:

1993 m. lapkričio 5 d. – Švenčiausiosios Jėzaus Širdies penktadienis

Julijana vakar vakare (lapkričio 4 d.) gavo skambutį iš vyro, kuris vienam kunigui iš Vaghauzelio (piligrimų bažnyčia) buvo pasakęs, kad Dievo Motina nori komunijos į lūpas.

Kunigas jam atsakė: „Tai velnias kalba per jus!“

Galiausiai kunigas pasakė vyrui, kilusiam iš Bruchsalio, kad jis gali ramiai priimti komuniją klūpėdamas.

Tuomet Julijana gavo tinkamus žodžius: jei iš to vyro kalbėjo velnias, kaip tada kunigas galėjo jam leisti tai, ką jis pasakė?!

Lapkričio 5 d. apie 10 val. Julijana paklausė Dievo Motinos.

Ji meldėsi Švenčiausiajai Mergelei, kad, jei tai yra Dievo valia ir jos pačios valia, ji jai pasakytų, ko ji nori dėl komunijos į lūpas.

Dievo Motina: „Aš tau pasakysiu, mano dukra! Aš reikalauju, kad visose bažnyčiose komunija būtų priimama į lūpas, lygiai taip pat, kaip ir Tėvas.“

Julijana: „Brangioji Dievo Motina, ačiū Tau, kad man tai pasakei!“

Tada ji klausia dėl Marpingeno, ar Tomas turėtų parašyti, ir kreipiasi į Gelbėtoją.

Išganytojas: „Teisinga, jei rašysi! Viskas, kas ateina iš Dievo, turi būti skleidžiama, kad Dievo planas būtų įgyvendintas.“

Julijana paklausė Gelbėtojo: „Kokia priežastis, kad kunigai, buvę Medžugorėje, yra kalti? (dėl karo, plg. lapkričio 4 d.)“

Išganytojas: „Iš pradžių Medžugorėje buvo nuolankumas, vėliau jo nebebuvo. Jūs atidavėte mano Kūną į žmonių rankas.“

Mano dukra, rašyk: iš kunigų reikalauju, kad jie pamokslautų apie didelę pagarbą mano Kūnui. Ten, kur yra pagarba, ten yra meilė.

Ten, kur trūksta meilės, jie pjaus tik neapykantą.

Rašyk, mano dukra: Aš dovanuju kunigams atgailą. Jie privalo tikintiesiems teikti komuniją į lūpas. Mano dukra, Aš dovanuju save sieloms.“

Julijana klausia Gelbėtojo, ar jie turėtų, ar privalo teikti komuniją į burną. Gelbėtojas: „Jie privalo, nes Aš esu Tas, Kuris Esu. Todėl Aš tai leidau tik Savo kunigams (liesti Savo Švenčiausiąjį Kūną rankomis).“

Aš atlyginsiu kiekvienam kunigui, kuris jau dabar pradės neteikti komunijos į rankas. Mano meilė ir malonė gausiai išsilies ant jų. Jie privalo man atiduoti visą savo išdidumą. Mano brangioji dukra, aš tau dėkoju, kad tai užrašėi!

1994 m. lapkričio 5 d. – pirmadienis

21.45 val.

Dievo Motina: „Mano vaikai, aš jus myliu. Jūs visi gavote malonę iš Viešpaties.

Net jei jums sunku melstis šį rožinį, skirtą Viešpaties Šventosioms Žaizdoms, melskitės jį kasdien.

Ne visi gali melstis šį rožinį. Jo dėka išgelbėjamos daug sielų.

Ačiū jums, mano vaikai, už nuoširdžią malda.

www.gnadenvolle-gebete.de

2026 m. kovo 11 d.
Iš originalaus dienoraščio – Bernhardas

**Geriausia malda, kupina malonės – „Tėve
mūsų“ – skirta visiems
žmonėms –**

kad kiekviena širdis džiaugtųsi ir daug sielų būtų išgelbėtos *(vokiečių
kalba)*

† (Mes meldžiamės visų vardu ir už visus žmones)

2025 m. birželio 19 d.

† Visagalio Šventosios Trejybės Dievo,

*Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu, mes prašome ir kviečiame melstis
kartu su mumis bei mus globoti: Šventąją Mergelę Mariją, mūsų Motiną ir
Karalienę, Šventąjį Juozapą, visus šventuosius, šventuosius angelus, esančius
rojuje – danguje, ir šventuosius globėjus angelus, kurie visada yra su mumis.
Prašome vargšų sielų skaistykloje, kad jos būtų mūsų užtarėjos ir melstųsi už
mus.*

Šventasis Trejybės Dieve, † Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia, Tu esi
vienintelis, neatskiriamas, geras, visagalis ir visur esantis Dievas.

Tavo karalystė yra tarp mūsų. Tu viešpatauji danguje – rojuje ir žemėje.
Tebūnie Tavo valia, kaip danguje – rojuje, taip ir žemėje. **Gailestingasis,
gyvasis Dieve,** atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo
skolininkams. Nuolankiai Tave prašome: gyvenk ir pasilik mūsų širdyse su
savo šviesa, jėga ir meile.

Suteik mums ir visiems žmonėms malonę, kad Tavo taika gyvuotų mūsų ir
žmonių širdyse, kad mes priklausytume Tau, tarnautume Tau, būtume
ištikimi ir amžinai liktume su Tavimi.

Tėve mūsų, nuolankiai Tave prašome;

apvalyk ir išgelbėk mus nuo visų nuodėmių.

Prašome, duok mums kasdienę duoną, kuri per Romos katalikų kunigą
virsta gyva Šventąja Ostija. Po transfigūracijos Ostija yra mūsų **esantis
gyvas Šventasis Dievas, Karalius ir visų žmonių Atpirkėjas.** Kurį mes
bažnyčioje nuolankiai priimame tyra širdimi ir tikimės amžinojo gyvenimo.

Galingasis Šventasis Dieve, mes Tave maldaujam,
amžinai nublošk velnius į pragarą, kad žmonės ir mes jų neklausytume, jiems
netarnautume, nenusidėtume, kad jie mūsų nepultų,
nekeltų karų, nekankintų, nežudytų, nevestų į pagundą, netrukdytų, nedarytų
įtakos ir nenumestų mūsų bei žmonių į pragarą.

Šventasis Dieve, prašome, neleisk, kad mes ir žmonės nosisuktume nuo
Tavęs ir liktume mirtinoje nuodėmėje, bet leisk mums pagal Tavo valią dabar
ir per amžius būti kartu su Tavimi.

Šventasis Trejybės Dieve, su Tavo malone ir Tavo valia mes būsime
laimingi rojuje.

Amžinasis, ištikimasis Šventasis Dieve, mes Tave garbiname, šloviname,
mylime ir garbiname, pasitikime Tavimi ir dėkojame Tau už viską, dabar,
visada ir per amžius. **Amen.**

Dienos šventoji – Šv. Juliana iš Falconieri
D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

P.S. – svarbu skaityti ir vykdyti Dievo valią: (vok.) Romos katalikų kunigas reiškia ne romėnus, o pirmąjį popiežių Šventąjį Petrą Romoje.

Galime parašyti tik tiek, kiek sugebame. Todėl Gelbėtojas mums duoda stipresnius žodžius, kai karas toliau plinta ir miršta daug žmonių.

Reikšmė – Transformāta – transformacija. Consecrata – „pašventinimas“ arba „šventinimas“. Belohren – praemium dare

Klasikinėje lotynų kalboje raidės **J** nėra. Vardas Julijana rašomas su „I“, o „I“ reiškia **J**, todėl Julijana!

Giuliana – Julijana italų kalboje tariama kaip anglų kalbos **Juliana** (Dsch)

Šventoji Juliana iš Lježo – Belgija. Kristaus Kūno šventės pranašė, ji labai mylėjo Šventąjį Altoriaus Sakramentą. Popiežius Urbanas IV 1264 m. visai Bažnyčiai įvedė Švenčiausiąją Kristaus Kūno šventę. Juliana iš Lježo garbinama kartu su italė Juliana Falconieri birželio 19 d., ji gali būti užtarėja. Juliana iš Nikomedijos Katalikų Bažnyčioje garbinama vasario 16 d.

„Tėve mūsų“ malda, pakeista Kristaus Kūno ir Kraujo šventės metu – (2025 m. birželio 19 d.):

Išbandymai – Tribulationes

nevesk mūsų į pagundą – ne inducas in tentationem

ir neįmesk mūsų į pragarą – et ne nos in infernum praecipites

Karalius ir visų žmonių Išganytojas – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

rojuje – danguje

Šventieji angelai sargai, kurie visada yra su mumis

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(2025 m. birželio 19 d.) **Kelne – per Šventąsias Mišias:**

geltoni ir raudoni skėčiai per Komunijos dalijimą – tai erezija –

Išganytojas nesukelia žmonėms ligų, Jis taip pat yra Gydytojas.

Visi, kurie priima ar priėmė Komuniją į rankas, turi eiti išpažinties!

Nes Komunija į rankas yra pasibjaurėjimas Dievo akyse, nes tai nėra paprastas duonos gabalas – po transfigūracijos į ostiją Dievas Šventasis Jėzus Kristus yra neatsiejamas nuo Dievo Tėvo ir Dievo Šventosios Dvasios – su kūnu ir krauju, siela ir kūnu, dieviškumu ir žmogiškumu, tikrai, iš tikrųjų, esmiškai, gyvai esantis ir visagalis.

(Jn 14, 8–11: Pilypas tarė Jėzui: „Parodyk mums Tėvą, ir mums to pakaks.“

Jėzus Kristus atsakė: „Kas mane matė, tas matė Tėvą“, ir: „...Tėvas, kuris pasilieka manyje...“).

Teisingas kelias yra komunija per burną, kurią teikia tik kunigas.

(2025 m. birželio 19 d. – 14 val. 10 min.) **„Tėve mūsų“ malda yra užbaigta**

„Tėve mūsų“ malda šiandien yra užbaigta, ir visas rojus – dangus – džiaugiasi, kad gali melstis kartu su mumis. Per 30 metų Gelbėtojo mokykloje mes išmokome, kaip geriau melstis „Tėve mūsų“. Turime melstis prieš Mišias ir po Mišių, o jei melsimės kelis kartus per dieną, bus išgelbėta daugiau sielų! Gelbėtojas pasakė: „Mano valia yra, kad ši malda būtų meldžiama!“ Prašome jus įtraukti į savo maldas ir mane, Julijaną, bei Bernardą, dėkojame jums – Šventasis Dievas jus apdovanos.

Tegul Šventasis Trejybės Dievas,

† Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia!

Falconieri 2025 m. birželio 19 d.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Sancta Diei – Šventoji Julijana

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus – ut omne cor laetetur et multae animae salventur. 2025 m.

birželio 19 d. (lotynų kalba)

(Melskimės visų vardu ir už visus žmones)

† Šventojo ir Trejybės Dievo, Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu kviečiame, kad kartu su mumis melstųsi ir mus globotų: Šventoji Mergelė Marija, mūsų Motina ir Karalienė, Šventasis Juozapas, visi šventieji, šventieji angelai rojuje – danguje ir šventieji angelai sargai,

kurie visada yra su mumis. Taip pat prašome, kad vargšų sielų skaistykloje būtų mūsų užtarėjai ir už mus melstųsi.

Šventoji Trejbe, Dieve, † Tėve, Sūnau ir Šventoji Dvasia, Tu esi vienas, neatskiriamas, visagalis ir visur esantis Dievas.

Tavo karalystė yra tarp mūsų. Tu viešpatauji danguje – Rojuje – ir žemėje. Teatsitiktų Tavo valia, kaip danguje – Rojuje, taip ir žemėje.

Gailestingasis ir gyvasis Dieve, mes prašome, atleisk mums mūsų skolas, kaip ir mes atleidžiame savo skolininkams; nuolankiai Tave prašome: gyvenk ir pasilik mūsų širdyse su savo šviesa, jėga ir meile.

Suteik mums ir visiems žmonėms malonę, kad Tavo taika gyvuotų žmonių širdyse, kurie priklauso Tau, Tau tarnauja, yra ištikimi ir amžinai pasilieka su Tavimi.

Mūsų Tėve, nuolankiai Tave prašome:

apvalyk ir išgelbėk mus nuo visų nuodėmių.

Prašome, duok mums savo kasdienę duoną, kuri per Romos katalikų kunigą virsta šventąja gyvąja auka.

Po šios transformacijos auka yra mūsų Šventasis Dievas

gyvas ir esantis, Karalius ir Gelbėtojas visiems žmonėms.

Mes priimame Jį Bažnyčioje su nuolankumu ir tyra širdimi ir laukiame amžinojo gyvenimo.

Šventasis, galingasis Dieve, nuoširdžiai Tave maldaujame: amžinai nublošk velnius į pragarą, kad nei žmonės, nei mes jų negirdėtume, jiems netarnautume ir nenusidėtume; kad jie mūsų nepultų, nekeltų karų, nesukeltų vargų ir nežudytų, kad nevestum į pagundą, nesutrikdytų, nesukeltų nerimo ir kad nei **mūsų, nei žmonių** neįmestum į pragarą.

Šventasis Dieve, prašau, neleisk, kad mes ir žmonės nususuktume nuo Tavęs ir liktume mirtinoje nuodėmėje, bet norime pagal Tavo valią dabar ir per amžius būti kartu su Tavimi.

Šventasis Trejybės Dieve, Tavo malonės ir Tavo valios dėka būsime laimingi rojuje. **Amžinai, Šventasis Dieve**, mes Tave gerbiame, šloviname, mylime ir garbiname, pasitikime Tavimi ir dėkojame Tau už viską,

dabar, visada ir per amžius. **Amen.**

**„Sancta Diei“ – Šventoji Juliana Falconieri 2025 m.
birželio 19 d.**

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postscriptum (PS) – rimtai skaityti ir vykdyti Dievo
valią:

(lotynų
kalba)

Romos katalikų kunigas atsiskaito ne romiečiams, o pirmajam popiežiui Šventajam Petru Romoje. Galime rašyti tik tiek, kiek galime išverti. Todėl Gelbėtojas mums duoda stipresnius žodžius, jei prasideda karas ir miršta daug žmonių.

„Tėve mūsų“ malda, pakeista Kristaus Kūno šventėje (2025 m. birželio 19 d.)

Bėdos – Tribulationes

nevesk mūsų į pagundą – ne inducas in tentationem

ir neįstumk mūsų į pragarą – et ne nos in infernum praecipites

Karalius ir Išganytojas visiems žmonėms – Rex et Salvator pro omnibus hominibus
Rojus, dangus ir pas mus – Paradiso – caelum et apud nos

(2025 m. birželio 19 d.) Kelne – šventosiose Mišiose:

Geltonos ir raudonos skėčios yra erezija.

Vyskupas per Kristaus Kūno ir Kraujo šventės Mišias pasakė: Jėzus Kristus yra Kūnas ir Kraujas! Jis pats yra Dievas ir žmogus, tikrai, realiai, gyvas, esantis ir visagalis, vienintelis Trejybės Dievas – Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia.

Komunija į ranką – prašau, išpažinkite!

(2025 m. birželio 19 d. – 14:10 val.) „Pater noster“ malda

baigta. Šiandien „Pater noster“ malda baigta, ir visas rojus – dangus – džiaugiasi kartu su mumis meldamiesi.

Daugiau nei trisdešimt (30) metų Gelbėtojo mokykloje mokėmės, kaip galime geriau melstis. Turime melstis prieš Mišias ir po Mišių, o jei per dieną melsimės dažniau, bus išgelbėta daugiau sielų!

Išganytojas pasakė: „Mano valia yra, kad ši malda būtų sakoma!“

Prašome jus, įtraukite mane, Julijaną ir Bernhardą į savo maldas, dėkojame jums – tegul Šventasis Dievas jums atlygina.

Tegul Šventoji Trejybė, vienintelis Dievas,
† Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert,
Bernhard Koppenhagen

Mes garbiname Šventąją Dievą
Motiną ir prisimename jos gimtadienį

2025 m.
rugsėjo 9 d.

Šventosios Trejybės, † Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, vardu.
Amen.

Šventoji Dievo Motina Marija, Taikos Karalienė,
mes tave mylime ir šloviname,
Tu esi mūsų Nekaltasis Pradėjimas, Dievo
Motina, pradėta be gimtosios nuodėmės,
kuri mus myli ir per mus veikia Dievo meile iš Rojaus.

Prašome, Šventoji Bažnyčios Motina, išskleisk savo
rankas ir apgaubk mus savo šventaisiais angelais.

Vesk mus ir sutaikyk su savo Sūnumi, mūsų Karaliumi ir Atpirkėju, kad
gyventume Šventosios Dievo Dvasios šviesoje.

Šventoji Motina, išmelsk mums nuolankumo,
švelnumo, ištikimybės ir atkaklumo maldoje,
kad taika ir meilė viešpatautų visų žmonių širdyse.

Dėkojame Tau, galingoji Šventoji Mergele, Tu esi nusidėjėlių
prieglobstis,

krikščionių pagalba, didžioji visų malonių tarpininkė.

Su tavo gimtadieniu mums prasideda geresnis gyvenimas su tavo
šviesa, apsauga ir saugumu šalia tavęs.

Tegul tavo Sūnus, mūsų Šventasis Dievas, visada būna su mumis šalia
tavęs, laimina mus, išgelbėja ir apsaugo nuo nuodėmių.

Amžinasis, Visagalis, Šventasis Trejybės Dieve, Tėve, Sūnau ir Šventoji
Dvasia, mes šloviname Tave, dėkojame Tau ir garbiname Tave dabar ir
per amžius.

Amen.

Maspalomas – Gran Kanarija – 2025 m. rugsėjo 9 d.
Julijana, Samuelis, Bernhardas